

A misty, mountainous landscape with a pagoda on a peak. The scene is dominated by soft, white and grey clouds that partially obscure the dark, rocky mountain peaks. In the upper right, a traditional pagoda with a tiered roof sits atop a high, narrow ridge. The overall atmosphere is serene and ethereal, with a color palette of muted blues, greys, and whites.

Thanh Huyền

Trùng
Nguyên
Ngũ
Bách

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thiếu Niên Tu Đạo

Ngọn núi này gọi là Thanh Hà, đường lên núi là một bậc thềm đá quanh co khúc khuỷu, trên thềm đá còn có chút rêu cỏ xanh biếc mang theo âm ý.

Một nam tử trung niên chừng hơn ba mươi tuổi, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống bậc thềm đá dưới chân, lộ ra vẻ mệt mỏi vô cùng.

Hắn dừng lại một chút, dùng vạt áo lau lau mồ hôi trán, ngược nhìn phía trước, chỉ thấy rừng cây um tùm, cành lá xum xuê, khe hở giữa những tán lá kia mơ hồ lộ ra một góc mái cong, ngói lợp màu xanh lá, như ẩn như hiện, tràn đầy vẻ cổ xưa.

Ước chừng đi thêm một khắc đồng hồ nữa, trước mắt hắn là một mảnh trống trải, kiến trúc cổ xưa trong núi sâu kia cuối cùng cũng đã vén lên chiếc mạng che thần bí, để lộ ra khuôn mặt hoàn chỉnh, không còn che che lấp lấp nữa.

Sau lưng là con đường trúc sâu thẳm, phía xa là dốc tùng xanh vắng lặng, trước mặt lại là một đạo quan hơi có chút tồi tàn.

Đạo quan kia tuy đơn sơ, ngăn cách với thế ngoại, lại có cảm giác tràn đầy tiên khí Đạo gia phiêu dật xuất trần, đến nơi này rồi, thần khí của nam tử trung niên bất chợt trở nên rõ ràng, mệt mỏi do chạy quá nhanh khi nãy đã biến mất không ít.

Đại hán hơi thở gấp một chút, không khí trong lành đi vào lá phổi, có chút mùi vị giòn ngọt, đôi chân rã rời kia cũng có thêm một chút sức lực rồi, bước nhanh tới cửa đạo quan, sơn đỏ trên cột cửa đã tróc ra không ít, trái lại tấm biển cửa của đạo quan này không biết làm bằng vật liệu gì, lại không hề phai màu.

Ba chữ "Thanh Hà Quan" đơn giản được viết theo kiểu tiêu triện, sạch sẽ, từng nét từng vạch, cương nhu đều có, vẽ ra được sự xa xưa và độc lập của kẻ xuất đạo.

Hai bên là một đôi câu đối: "Tâm như mây trắng thường tự tại, ý như nước chảy mặc đông tây".

Nét mực kia hãy còn mới, hẳn là vừa được viết lên, bút pháp lư thừa đẹp mắt, có một cảm giác tự nhiên như mây trôi nước chảy.

Trong đầu nam tử cũng không có bao nhiêu văn chương, chỉ cảm thấy câu đối này lúc đọc lên có chút ý vị, lại nói không được là hay ở chỗ nào, khó mà lĩnh hội được sự thanh nhàn, huyền diệu trong đó.

Nắm chặt vòng sắt trên cửa, trước tiên hẳn dùng sức đập một phát vào cánh cửa cũ nát, âm thanh vang lớn, bản thân đại hán cũng bị dọa cho hoảng hồn, sau đó lại chần chờ một lát rồi dùng sức nhẹ hơn, không còn gấp gáp như trước nữa, lộ ra vẻ lễ phép hơn rất nhiều.

Cũng không lâu lắm, có lẽ chưa đến thời gian một chung trà thì cửa lớn từ từ mở ra.

Bên trong là một tiểu đạo sĩ trẻ tuổi, ước chừng mười ba mười bốn tuổi. Trên người đạo sĩ tỏa ra một mùi thuốc không quá khó ngửi.

Tiểu đạo sĩ ngũ quan rất đoan chính, thậm chí có phần tinh tế, chẳng qua thân thể hơi gầy gò, nên dù được áo lông bao phủ cũng mơ hồ nhìn ra vóc

người thon gầy của hắn, sắc mặt vàng vọt, cho thấy sức khỏe hắn cũng không quá tốt, người mang bệnh tật.

Tên hắn vốn gọi là Lý Phong, chính xác mà nói thì linh hồn hắn vốn không thuộc về thế giới này, mà là một bác sĩ đến từ Địa Cầu, hắn mở một phòng khám bệnh, thu nhập vẫn tạm chấp nhận, có nhà có xe, không tính là nhà giàu có gì cam, nhưng cuộc sống cũng không khó khăn.

Chẳng qua sống những ngày tầm thường như thế, quá lâu cũng cảm thấy mất hứng.

Một ngày nọ lái xe về nhà, chẳng ngờ gặp phải tai nạn ở ngã tư, lúc tỉnh lại thì đã hoán đổi với thân thể này rồi..

Nhưng sau khi hắn vượt thời không rồi mới biết không phải người “vượt thời không” nào cũng gặp may mắn như vậy.

Ba tháng trước hắn trở thành chủ nhân mới của thân thể tên là Thẩm Luyện này, trái lại rất có duyên phận, nếu đã chiếm thân thể người ta thì Lý Phong cũng thành thật tiếp nhận cái thân phận Thẩm Luyện này, xem như đối với chủ cũ bù đắp chút áy náy vậy.

Lại nói thân thể này cũng không phải không có lai lịch, mẫu thân hắn xuất thân từ Thẩm gia – gia tộc giàu có ở phủ Thanh Châu trăm dặm ngoài, vào năm mẫu thân hắn mười bảy tuổi, chưa kết hôn mà lại mang thai hắn, chẳng ai biết phụ thân hắn là ai, mà mẫu thân hắn đánh chết cũng không chịu mở miệng nói.

Ấy vậy còn cố gắng sinh hắn ra.

Chưa kết hôn mà mang thai quả thật khiến cho phụ thân nàng là Thẩm thái gia tức giận gần chết, nhưng Thẩm gia chỉ có một đứa con gái này, nên dù tức giận đến thế nào cũng không thể hạ nhẫn tâm với mẫu thân hắn được, cứ như thế đoạn tuyệt quan hệ cha con...

Thế nhưng hai năm trước, mẫu thân hẳn không ngờ mất sớm.

Sau khi mất đi mẫu thân, hẳn ở Thấm gia ngoài bốn phận thì không còn cảm giác thuộc về nữa, ngày thường trong Thấm gia rất nhiều người đều ở sau lưng bảo hẳn là con hoang, hẳn không thể tưởng tượng ra những ngày sau này phải sống thế nào.

Lập tức cầu xin Thấm lão thái gia và hai người cậu rằng hẳn đồng ý xuất gia tu Đạo, để cầu phúc cho Thấm gia.

Trong những đại tộc to lớn, thế thân đi tu cũng không có gì lạ lùng, bình thường đều tìm đầy tớ mà thôi. Dù cho thân thế này không rõ lai lịch đến thế nào thì cũng có một nửa huyết thống của Thấm gia, chuyện này vẫn không cần hẳn đi làm. Nhưng mà Thấm lão thái gia lại đồng ý thỉnh cầu của chủ nhân trước.

Dù sao gia sản của Thấm gia nhiều như thế, mà thân thế này có một nửa huyết thống của Thấm gia, theo tục lệ ở địa phương thì con gái cũng có quyền thừa kế một phần gia sản, mà phần gia sản này cho dù nằm trong của hồi môn lúc nàng xuất giá thì cũng đều thuộc quyền quản lý của nàng cả.

Của hồi môn ở xứ này, bình thường đều giao cho con gái từ lúc còn thiếu nữ cập kê, đợi đến khi nàng xuất giá thì một số khế đất và cửa hàng sớm đã sang tên nàng rồi.

Lúc mẫu thân hẳn chưa kết hôn mà mang thai cũng không bị đuổi ra khỏi nhà, đã có tình thương con của Thấm lão thái gia đồng ý, mặc khác nếu mẫu thân Thấm Luyện ra đi thì phần gia sản kia sẽ bị mang theo, dù cho Thấm gia giàu có đến đâu cũng cảm thấy tiếc rẻ phần của cải này.

Sau khi mẫu thân hẳn mất, chủ nhân trước hiển nhiên kế thừa phần gia sản kia. Vì tuổi tác hẳn nhỏ, cho dù Thấm lão thái gia và hai người cậu có đối xử tốt với hẳn, cũng khó bảo toàn hai con dâu liệu có động ý đồ xấu gì

không, phải biết chỉ cần hấn chết thì phần gia sản kia tự nhiên trở lại danh nghĩa Thấm gia.

Hai người cậu đều có con cái, dù đối xử với chủ nhân trước không tệ, nhưng cuối cùng hấn vẫn là người ngoài, nếu có thể để lại cho con mình thêm món gì đó hiển nhiên là tốt hơn rồi.

Đương nhiên chủ nhân trước xuất gia tu Đạo thì không nghĩ đến chuyện này, dù sao lúc ấy hấn vẫn còn nhỏ tuổi, chẳng qua không muốn ăn nhờ ở đậu, lòng tự ái bộc phát, ngoài ra còn có lý do... đó là người phụ thân không biết lai lịch của hấn để lại một quyển công pháp, lúc dọn dẹp di vật của mẫu thân hấn tình cờ phát hiện, chẳng qua không biết tại sao mẫu thân không giao cho mình.

Chủ nhân trước vì tu luyện công pháp kia nên muốn tìm một nơi riêng tư.

Thấm gia rất giàu có, Thanh Hà Quan lẫn toàn bộ núi Thanh Hà đều là của Thấm gia. Đưa chủ nhân trước đến đây Thấm gia cũng rất yên tâm.

Nếu như chủ nhân trước say mê tu Đạo, không hoàn tục nữa thì tất nhiên là vô cùng tốt.

Lúc bình thường đều do thôn dân dưới núi giúp đỡ quét dọn, sau khi hấn đến Thanh Hà Quan cũng có thôn dân dưới núi đưa tặng áo cơm...

Vào những ngày lễ lớn, Thấm gia cũng sẽ sai hạ nhân đưa ít đồ, xem như vẫn chưa hoàn toàn quên mất hấn.

Một mình sống trên núi Thanh Hà, ngày thường cũng có thôn dân lên đây giúp đỡ quét dọn, thậm chí hấn còn có thể mời người làm cơm, dù sao Thấm gia cũng không thiếu vài bạc lẻ này, nên hấn mới có thời gian mà nghiên cứu kỹ quyển công pháp tìm được kia.

Môn công pháp này lại gọi là Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải, lưu loát mấy nghìn chữ, chủ yếu dạy cách cảm ứng thần hồn, làm mạnh hồn lực, để cho tinh thần thêm nhạy cảm, phản ứng nhanh chóng. Mãi đến sau khi thần hồn mạnh mẽ tới trình độ nào đó, phá tan “Huyết Bách Hội” trên đỉnh đầu thì có thể xuất khiếu, có đủ loại huyền diệu khó mà tưởng tượng nổi.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách

www.dtv-ebook.com

Chương 2

An Hồn Dưỡng Tính

Tâm tư của người trẻ tuổi cũng không phức tạp, chủ nhân trước nhanh chóng cảm ứng được thần hồn rồi ôn dưỡng dựa theo ghi chép trong công pháp.

Chẳng biết công pháp này có thiếu sót gì không, chỉ có pháp dưỡng hồn, lại không có pháp rèn thể.

Hắn chỉ lo dưỡng hồn nhưng không chịu tiến hành rèn thể. Còn những thứ mà thần hồn rút ra để làm mạnh hồn lực đều là khí huyết tinh lực.

Thần hồn hắn càng mạnh thì thân thể lại càng yếu. Vốn dĩ tuổi trẻ là thời kỳ phát triển nhanh, khí huyết cuộn cuộn, nhưng đến thân thể hắn thì lại khí huyết suy sụp, cơ thể cũng càng lúc càng ốm yếu. May mà tiên thiên căn cốt của hắn quá tốt cho nên luyện mấy năm qua vẫn không xảy ra chuyện lớn gì.

Nhưng đạo tu hành, sai lầm nối tiếp thì kết cục cuối cùng đều sẽ không quá tốt. Chợt một ngày nọ hồn lực hắn đầy ắp, cơ hồ sắp xông vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu để đến cảnh giới "Xuất Khiếu", thì bỗng thần hồn bỗng bành, tựa như muốn theo gió bay đi, thoát khỏi sự ràng buộc của thân thể.

Hắn không hiểu chuyện tu hành nên không biết thần hồn du lịch sẽ mang theo tinh khí cả cơ thể. Thân thể hắn vốn yếu ớt, tinh lực mà mỗi

ngày khí huyết sinh ra hơn phân nửa đều bị chiếm đoạt theo hồn lực vận hành trong cơ thể.

Mà thời điểm thần hồn sắp ly khiếu càng cần bổ sung số lượng lớn tinh khí, thân thể hẳn nào có thể cung cấp nhiều tinh khí như vậy chứ. Chủ nhân trước không hiểu điều này, mạnh mẽ phá quan nên tiềm lực cơ thể bị bòn ép, gần như sắp tan vỡ.

Chưa đến một hơi thở, thân thể là Phách, tinh thần là Hồn, giữa hồn phách có vô vàn tia liên hệ, nhất thời khiến hắc tẩu hỏa nhập ma, trong Chân linh, đủ loại suy nghĩ quanh quẩn, bị rối loạn ngay lập tức.

Cuối cùng lại bị tên bác sĩ đến từ Địa cầu nhập vào thân xác.

Sau đó tuy rằng hắc đã dung hợp phần lớn ký ức của đối phương, trở thành một "Thẩm Luyện" hoàn toàn mới, nhưng chuyện tiếp theo hẳn phải giải quyết chính là cái thân thể bệnh tật yếu ớt này...

May mà vào lúc tẩu hỏa nhập ma một phần hồn lực tán mát vào tứ chi bách hải, tan ra thành tinh khí bù đắp cho thân thể, nên mới kéo được một hơi cuối cùng, giúp cho Thẩm Luyện sau khi tỉnh lại không đến nỗi lập tức ngất xỉu.

Hẳn trước sau gì cũng là một bác sĩ, tất nhiên biết cơ thể này suy yếu biết chừng nào.

Dù cho hẳn không biết thần hồn lớn mạnh trái lại sẽ khiến cho thân thể gánh chịu cũng càng nặng.

May sao nơi này là rừng sâu núi thẳm, đồng thời cây cỏ cũng không quá khác biệt với Địa cầu, giúp cho hẳn tìm ra một vài thảo dược có thể tẩm bổ thân thể.

Tiếc là không có mấy loại Nhân sâm núi hay Hà thủ ô. Dù sao ở thời đại nào những loại thảo dược đó luôn là hàng quý hiếm. Cho dù có, cũng bị mấy thôn dân kia đào đi sạch rồi.

Sau khi cẩn thận điều dưỡng mấy tháng, thân thể vốn dĩ gầy như da bọc xương của Thẩm Luyện đã hơi có da có thịt, nhưng vẫn còn kém rất nhiều so với người bình thường, ít nhất không đến nỗi bị gió thổi liền ngã...

Chẳng qua chủ nhân trước vì luyện công pháp kia mới tẩu hỏa nhập ma nên Thẩm Luyện cũng không chuẩn bị tiếp tục tìm hiểu tu hành, không có đủ tri thức tu hành mà dám luyện lung tung chẳng khác tự tìm đường chết, trừ phi số mệnh may mắn đến cực điểm...

Cứ thế qua thêm một khoảng thời gian, Thẩm Luyện cứ uống cái loại thuốc bổ đẳng hết chịu nổi kia, nghĩ thầm tiếp theo cứ dùng một vài phương thuốc đơn giản là được rồi, không tiếp tục uống thứ thuốc đẳng này nữa.

Không ngờ bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa, hẩn thầm nghĩ hôm qua mới có thôn dân đến đưa áo cơm, hôm nay theo lý cũng không cần tới nữa mà.

Mở cửa nhìn ra thì lại là một hán tử trung niên, chất liệu quần áo không phải quá tệ, nhìn trang phục hẩn lại trông giống như một hạ nhân, đầy tớ vậy.

Trong lòng hẩn nghĩ thầm gương mặt này hình như đã gặp qua ở đâu rồi phỉ phả.

Hẩn dung hợp ký ức của chủ nhân trước, cũng thu luôn phần lớn thần hồn của tên kia, tinh thần mạnh mẽ đến mức đã gặp qua là không quên được, trí nhớ tốt vô cùng.

Cẩn thận nhớ lại liền nghĩ ra người kia là ai, hóa ra là một hạ nhân của Thẩm gia.

Nam tử trung niên nói: "Tam thiếu gia, cuối cùng cậu cũng mở cửa rồi."

Cậu của Thẩm Luyện còn có hai đứa con trai, tuổi tác đều lớn hơn hẳn, lại bởi Thẩm Luyện theo họ Thẩm, nên ở Thẩm gia Thẩm Luyện đứng hàng thứ ba.

Thẩm Luyện không có quá niềm nở hay lạnh nhạt, chỉ tỏ ra bình thường nói: "Ngô quản sự vì sao lại đến đây?"

Ngô quản sự đi theo Thẩm gia nhiều năm rồi, trong đám hạ nhân cũng xem như có chút địa vị, lẽ ra những chuyện vặt vãnh bình thường cũng không cần hẳn ra tay, chỉ nghe hẳn nói: "Tam thiếu gia đã hai năm không gặp, vậy mà lại gầy đi không ít."

Ấn tượng của Ngô quản sự đối với Tam thiếu gia này thật ra không sâu sắc lắm, chẳng qua nửa năm trước xảy ra chuyện đó, đời thứ ba của Thẩm gia liền chỉ còn lại một cô con gái, cụ lớn nhiễm bệnh, có thể sinh con hay không cũng là vấn đề, nhị gia nhiều năm trước tập võ bị thương cũng mất đi khả năng sinh con, xem tình hình lúc này, nói không chừng ngày nào đó tên Tam thiếu gia xa lạ này sẽ lên quản lý cả gia tộc rồi.

Bởi vậy lần này phụng mệnh của lão gia, mời hẳn xuống núi về nhà, Ngô quản sự cũng tỏ ra rất cẩn thận, chỉ sợ nói ra mấy lời không nên nói.

Thẩm Luyện lại nghĩ thầm: hôm nay cũng không phải ngày quan trọng gì, hẳn tới đây làm chi? Thẩm Luyện rất cuộc không phải là Thẩm Luyện của trước kia nữa, từng trải qua xã hội hiện đại, lại là người trưởng thành, lời đời hơn cái tên chủ nhân trước rất nhiều, biết rõ đạo lý "Không có chuyện không lên điện Tam Bảo".

Từ Thâm gia đến nơi này lộ trình trăm dặm, nói dài không dài bảo ngắn cũng không ngắn, nếu không cần thiết thì chẳng ai tới làm gì.

Hắn buộc miệng hỏi: "Ngô quản sự vẫn chưa nói, người tới chỗ ta làm gì vậy?" hắn không nói bóng gió, chỉ là hỏi trực tiếp, như thể trông hợp với thân phận lẫn tuổi tác của hắn bây giờ hơn.

Ngô quản sự nói: "Chẳng qua Thái gia và lão gia đã lâu không gặp cậu, lại nghĩ đến cậu ở trong núi sống kham khổ một mình nên muốn cho cậu về nhà ở một thời gian ngắn."

Thâm Luyện trầm mặc một lúc, cuối cùng nói: "Gần đây có phải là xảy ra chuyện lớn gì không?"

Ngô quản sự trong lòng chột hoảng, biểu thiếu gia này tính tình quái gở nhưng cuối cùng không phải là kẻ ngu, chẳng qua nếu hắn quá thông minh thì ngược lại chưa chắc nhận được chuyện tốt này. Quản sự trông có chút thô tục, trong lòng lại nhanh chóng hiểu ra.

Cuối cùng mới nói: "Hai hôm trước Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia đã đi rồi!"

Hắn nói xong câu này, tiếp theo lại im lặng bất động.

Nhưng chỉ cần tìm hiểu tình huống hiện tại của Thâm gia một chút, thì biết ngay chuyện này có nghĩa là gia sản khổng lồ của Thâm gia sợ là đã mất đi hai người thừa kế hợp pháp nhất.

Thâm Luyện trầm mặc một lúc, nói rằng: "Thế này đi, mấy hôm nữa ta trở về với người."

Ngô quản sự nói: "Tam thiếu gia trông khí sắc không phải tốt lắm, ta lại kê một chiếc xe ngựa thoải mái đến, sáng mai sẽ tới đón cậu."

Thẩm Luyện nói: "Ừm, cũng được, người muốn vào trong nghỉ một lát không."

Ngô quán sự đáp: "Không cần, ta nhân dịp này muốn xuống núi quan sát mấy thửa ruộng của Thẩm gia chúng ta một chút."

Đợi cho Ngô quán sự đi rồi, Thẩm Luyện quay lại tỉnh thất, cửa sổ giấy xung quanh dán rất kín, không có chút ánh sáng lọt vào. Hắn đốt lên một cây An Hồn Hương được làm từ cỏ thơm hái trong núi, chỉ thấy trong phòng tối om bỗng hiện một đóm lửa, như ánh sao trong đêm tối, lạnh lẽo cô tịch, mùi nhang khói nhàn nhạt bay khắp phòng, Thẩm Luyện khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

Trong Linh Hải là một mảnh tĩnh lặng, phảng phất trước khi vũ trụ sinh thành, trong hư không cô quạnh, không ánh sáng cũng không có bất cứ gì, chỉ đơn thuần một màu tăm tối, bỗng nhiên một thoáng, mịch không xông xáo, có một Tiên Thiên thần linh sinh ra từ trong hư vô, trong tay nâng Ngọc Như Ý, an tọa hư không, lặng lẽ không lời. Mà những suy nghĩ lộn xộn dâng lên trong lòng Thẩm Luyện cũng dần dần biến mất, quay về hư vô...

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ngưng Thần Định Niệm

Một nén nhang cháy hết, Thấm Luyện mở mắt ra. Ánh mắt hần đã hơi trong trẻo, ở trong căn phòng u ám này lại đặc biệt trong suốt có thần.

Định rồi thì có thể tĩnh, tĩnh rồi thì có thể an.

Tuy lúc này hần không thể dùng phương pháp dưỡng hồn tráng hồn, nhưng vận dụng bí quyết ngưng thần định niệm trong Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải thì không sao cả.

Niệm người hỗn loạn, tâm như viên hầu, ý như tuấn mã, nếu không biết kèm chế sẽ hao tổn tinh thần, càng khiến cho người ta dễ làm ra những hành động mất trí, gây hại bản thân...

Ngăn cản những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu xong, Thấm Luyện mới bắt đầu ngẫm nghĩ về chuyện này.

Từ ký ức của chủ nhân trước và cách ăn vận quần áo của thôn dân, dựa vào mấy tin tức lật vạt này Thấm Luyện cũng đủ để phán đoán thế giới này tương tự với thiên triều cổ đại ở Địa cầu, chẳng qua không có những triều đại quen thuộc như Hạ, Thương, Chu, Tần, Hán, Đường mà thôi.

Còn về Tiên môn thì không phải ở nơi hẻo lánh này có thể biết được.

Thấm Luyện đứng lên, đốt lên một ngọn đèn dầu, ánh đèn như đậu sáng tối chập chờn, chiếu sáng một bầu u ám nơi này.

Duỗi tay đến bên dưới vách tường bên phải, chạm vào một cục gạch xanh, đem nó lấy ra ngoài, lộ ra một hốc tối, bên trong có một tập sách nhỏ được buộc chỉ vô cùng tinh tế, trên bìa là mấy chữ "Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải".

Đây chính là quyển công pháp bí tịch mà chủ nhân trước để lại.

Phía trước là một pho tượng thần linh trông giống y như thật, vô cùng sống động, chính là vị thần linh trong pháp quan tướng giúp hẳn an ổn tâm thần khi trước.

Nửa kia là văn tự và kinh mạch đồ, đoán chừng là dạy cách dẫn dắt sức mạnh thần hồn để đi khắp kỳ kinh bát mạch, giống như nội khí trong truyền thuyết vậy, thôn phệ tinh khí cơ thể để làm mạnh thần hồn, cuối cùng nạp tất cả hồn lực về tổ khiếu giữa mi tâm.

Công pháp này tu luyện Thượng Đan Điền, cũng chính là pháp luyện thần mà người xưa thường nói. Chẳng qua sức mạnh thần hồn tuy có diệu dụng vô cùng lớn, mạnh đến trình độ nhất định thì có thể xuất khiếu, nhưng thân thể mới là gốc rễ sinh tồn của người trên thế gian.

"Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải" chỉ dạy luyện thần nhưng không có công pháp luyện thể tương ứng khiến cho cơ thể mất cân bằng nghiêm trọng.

Nếu như tiếp tục làm mạnh thần hồn thì chỉ sợ sẽ rút khô hết tất cả nguyên khí của hẳn.

Thâm Luyện trải qua vô số tin tức ở xã hội hiện đại, hơn nữa có sự phán đoán của người từng trải, cộng thêm biết một chút y thuật nên có thể suy đoán ra những chuyện này một cách đại khái.

Chủ nhân trước lại chỉ là một thiếu niên không cha không mẹ, kiến thức không nhiều, cho rằng có bí tịch thì có thể bắt tay luyện, trốn ở núi sâu tu

hành mấy chục năm, sau khi ra ngoài liền vô địch thiên hạ... đây chỉ là tình tiết trong tiểu thuyết thôi, hiện thực lại cực kỳ tàn khốc.

Cái gọi là "Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành do chính mình", nếu không có danh sư thì vào cửa cũng sẽ vào sai.

May mà quyển công pháp này chỉ đào tạo thần hồn mà thôi, giả là công pháp luyện thể, xảy ra sự cố lưu lại rất nhiều tổn thương ngầm, luyện tới nỗi ngũ lao thất thương (*thân thể yếu nhược) thì Thẩm Luyện cũng chỉ còn cách mở mắt nhìn.

Đương nhiên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn phải tìm biện pháp nào đó để biết về chuyện tu đạo ở thế giới này mới được, biện pháp tốt nhất là bái một sư phụ, nhưng lại không thể tìm lung tung, vạn nhất gặp phải kẻ có lòng dạ khó lường, bị người ta bán đi mà còn phải mang ơn đội nghĩa...

Thẩm Luyện vốn mang tính tình của kẻ cầu ổn, bằng không cũng sẽ không chịu an nhàn mà mở một phòng khám nhỏ. Trước mắt mặc dù hẳn không tiếp tục hấp thu khí huyết tinh lực để làm mạnh thần hồn nữa, nhưng cũng có thể thông qua pháp môn nhập định kia mà từ từ khống chế được sức mạnh thần hồn to lớn này.

Chỗ tốt của thần hồn cường đại là mang đến trí nhớ tốt đến nỗi trước giờ không dám tưởng tượng, hơn mấy trăm nghìn chữ viết, xem qua liền nhớ rồi, hơn nữa còn nhớ rất sâu.

Thậm chí ngày thường nhìn thấy thứ gì đó, sau này chỉ cần nghĩ lại thì lập tức có thể tái hiện lại cảnh tượng khi ấy trong đầu, kể cả các chi tiết nhỏ trong đó.

Đồng thời thân thể hẳn tuy vẫn còn ốm yếu, nhưng lực khống chế thân thể đã đến cảnh giới khiến người ta kinh hãi.

Chớ nhìn hãn hiện tại cơ thể gầy yếu, không có sức lực chi, nhưng hãn có thể sử dụng ra sức mạnh lớn nhất của mình một cách hoàn mỹ, không chút lãng phí...

Thậm chí tập trung tinh thần liền có thể cảm nhận được huyết dịch lưu động trong cơ thể, giống như dòng sông, phát ra âm thanh ào ào.

Chỗ tốt này giúp Thẩm Luyện được mấy phần lực tự bảo vệ, tăng thêm sự hiểu biết về thân thể, chỉ cần hãn muốn, hãn sẽ có thể làm ra những phản ứng chuẩn xác, nhanh chóng giống như các cao thủ trong tiểu thuyết Cổ Long, cho kẻ địch một đòn chí mạng.

Chẳng qua bị hạn chế ở lực bộc phát và thể lực nên muốn lấy một chọi trăm, lại không thể nào.

Thẩm Luyện từ chối về nhà cùng Ngô quản sự ngay hôm nay, nhưng hãn bảo qua ít ngày sẽ trở về cũng là thật, chẳng qua hãn cần chuẩn bị một vài thứ, phải có chút năng lực tự vệ mới được.

Bất quá lúc này Thẩm Luyện cầm quyển sách nhỏ này lên, dùng ngọn đèn đốt cháy nó, hỏa diễm vàng rực khiến cho căn phòng âm u sáng ngời, cuối cùng rơi xuống đất hóa thành một đồng tro tàn.

Thẩm Luyện ngồi xuống đất, phui phui tro đi, quả nhiên không có che giấu vật gì cả.

Nghĩ đến cũng phải, nếu công pháp này thật sự lợi hại như thế, vậy thì người phụ thân kia của hãn cũng sẽ không dùng giấy bình thường mà mà ghi chép rồi.

Biết đâu bên trong những Tiên môn chân chính kia, "Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải" này chỉ là công pháp nhập môn cơ sở mà thôi...

Còn các phương pháp khác để kiểm tra xem công pháp này có cất giấu nội dung khác hay không Thẩm Luyện đã từng thử qua, phàm là biện pháp hãn nghĩ ra được, thậm chí là mấy biện pháp viết trong tiểu thuyết mà trước kia hãn xem đều thử qua một lần, cuối cùng chỉ chứng minh ngoại trừ đoạn khẩu quyết này thì chẳng có gì khác cả.

Thẩm Luyện cũng không có thất vọng bao nhiêu, dù sao hãn cũng coi như gặp may chán. Trong số biết bao người vượt thời không, nhiều kẻ biến thành động vật, phụ nữ, ít nhất hãn vẫn là đàn ông, vận may của hãn còn tốt hơn so với mấy tiền bối kia.

Đốt cháy quyển bí tịch này tất nhiên bởi vì hãn đã nhớ kỹ hết rồi, hơn nữa ở thế giới này dù luận theo huyết thống thì hãn và Thẩm gia có quan hệ không nhỏ, còn trên tinh thần quả thực không có ràng buộc gì nhiều.

Hãn cũng không có thói quen mang khứ khứ bí tịch trong người như mấy nhân vật phản diện trong tiểu thuyết, càng không quen để lại bí tịch cho hậu nhân tìm ra...

Bất kể thế nào, để người khác biết công pháp tu hành của người thì không phải là chuyện quá tốt, vậy nên cứ dứt khoát đốt đi.

Hãn cũng sẽ không giữ lại làm vật kỷ niệm, vạn nhất hãn không phải nhân vật chính mà là kẻ phản diện, đợi sau này nhân vật chính nắm giữ được bí tịch, cũng luyện được thần hồn mạnh mẽ như thế rồi đến đánh vào mặt hãn à.

Tất nhiên Thẩm Luyện không có kiểu ham muốn đó. Dù cho đây là thứ mà phụ thân của cơ thể này để lại cũng vậy...

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thăm Gia

Thân thể hắn đã phục hồi đến mức độ gần bằng người bình thường, máu huyết nguyên khí thiếu hụt trước đây không phải có thể bù đắp lại ngay lập tức, Thăm gia giàu sang phú quý nên dược liệu quý hiếm hiển nhiên sẽ tìm được dễ dàng, dù cho Ngô quán sự không đến thì chắc Thăm Luyện cũng phải tìm cơ hội trở về thôi.

Dốt văn giỏi võ, việc tu hành cũng mang đạo lý như vậy.

Cho dù là Địa cầu cổ đại, những đạo sĩ nổi tiếng phần lớn là gia cảnh rất tốt. Trương Đạo Lăng sáng lập Thiên Sư Đạo, độ giàu có của hắn tất nhiên không cần phải nói, sau đó là thiên sư Tôn Ân, vốn là con cháu trong gia tộc lớn, Cát Hồng cũng là quan nội hầu, Đào Hoảng Cảnh có thời được xưng là tế tướng trong núi...

Những cái tu đạo giả quen thuộc này trước hết không nói có tu thành Tiên thật không, nhưng ai cũng rõ ràng một điều, đó đều là những người không thiếu tài nguyên, nếu như cả ngày phải bôn ba vì miếng cơm manh áo thì dù cho là kỳ tài ngút trời cũng chẳng tu ra thành tựu gì đâu.

Vốn dĩ chủ nhân trước còn bị giới hạn ở kinh nghiệm, lại không có ai dạy bảo hắn cho nên mới không nhận ra những điều này, cho rằng mấy kẻ lợi hại đều cầm một quyển bí kíp, bế quan khổ luyện là xong.

Tu đạo lần luyện vô đều theo đuổi sự tiến bộ của bản thân, trong mắt người từng trải qua vô số tin tức thời hiện đại như Thâm Luyện mà nói, dù cho tu hành phải đòi hỏi tâm tính, nhưng trước hết vẫn cần tích lũy tài nguyên mới thỏa.

Trong Tài - Lữ - Pháp - Địa mà người xưa nói.

Pháp xem như hãn có rồi, nhưng lý giải của hãn với pháp vẫn rất nông cạn.

Lữ chính là đạo lữ có thể cùng nhau tu đến đại đạo, hoặc là danh sư truyền đạo giải thích nghi hoặc, cũng có thể là bằng hữu chia sẻ kinh nghiệm, trao đổi tin tức với nhau.

Tài hiển nhiên là tài nguyên liên quan đến tu đạo, do kiến thức có hạn, những thứ thích hợp cho tu đạo hãn vẫn mơ hồ không rõ.

Địa là nơi có thể giúp hãn yên tĩnh tu luyện một cách an toàn.

Hôm nay xem ra những thứ này hãn đều có một ít, nhưng vẫn chưa đủ tốt.

Thứ quan trọng nhất ngược lại không phải tu luyện, mà là pháp lữ.

Độc học tắc vô hữu (*học một mình thì không có bạn), ngu dốt mà nông cạn, Thâm Luyện là người hiện đại, đương nhiên biết nhắm mắt làm liều không phải lựa chọn tốt nhất, giống như Thâm Luyện trước kia, nếu có người hướng dẫn thì chí ít sẽ không khiến cho cơ thể kém cỏi đến mức này, khiến cho hãn nhập xác.

Đến lúc đó dù cho hãn vượt thời không mà đến cũng chỉ sợ sẽ bị chủ nhân trước đồng hóa mất, mà không phải là đối khách làm chủ.

Những kinh nghiệm này, nếu như ở trong tông môn tu hành tất nhiên sẽ có trường bối đề điểm.

Dù là kiểu tu tiên phạm nhân lưu mà kiếp trước hẳn từng đọc, lúc đầu cũng phải bái vào tông môn rồi sau đó mới bắt đầu tung hoành thiên hạ.

Những lý do này đã đủ để Thẩm Luyện biết tiếp theo mình nên làm như thế nào.

Theo kế hoạch dài hạn mà nói hiển nhiên là phải tìm được một môn phái cao cấp, có thể bái sư vào là tốt nhất.

Còn kế hoạch ngắn hạn chính là rèn luyện thân thể mình, bồi đắp khí huyết, xây dựng căn cơ thật sự vững chắc.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, rất nhanh đã đến buổi sáng ngày thứ hai.

Thẩm Luyện ngồn yên trên chiếc xe ngựa thoải mái, người đánh xe là Ngô quản sự, kỹ thuật lái xe của hắn rất tốt, cả đoạn đường bình ổn, dường như không cảm nhận được bao nhiêu xóc nảy, tất nhiên đây cũng nhờ Thẩm gia đã bỏ ra một khoảng tiền sửa chữa đường xá lân cận, để việc vận chuyển hàng hóa cho nhà mình được dễ dàng.

Nếu muốn giàu trước hết phải sửa đường, tuy rằng xây cầu lấp đường tốn tiền không ít, nhưng lợi ích lâu dài mà nó mang đến thật sự rất khả quan, hơn nữa danh tiếng của Thẩm gia ở phủ Thanh Châu cũng trở nên tốt hơn, đồng thời chuyện này cũng có thể được ghi vào chính thích (1) của quan lại phủ Thanh Châu, ngoại trừ việc Thẩm gia bên ngoài phải bỏ ra không ít tiền thì có thể nói nhà nhà đều vui vẻ.

Má hết thầy đều do Thẩm thái gia nhất quyết kiên trì, tuy đại lão gia của nhà họ Thẩm, cũng chính là cậu của Thẩm Luyện có vẻ không muốn, hai người cậu đều không quá ủng hộ, nhưng Thẩm lão thái gia rất có quyền uy,

quyết làm xong việc này, khi đó Thâm gia còn chưa giàu có được như hôm nay.

Từ những chuyện nhỏ đó có thể thấy ông ngoại của Thâm Luyện xác thật không phải là nhân vật đơn giản, tầm mắt lâu dài, cũng có quyết đoán, chả trách có thể khiến cho Thâm gia phát triển đến mức này.

Thâm Luyện trong đầu nghĩ thầm, lại thêm ký ức của chủ nhân trước, cơ bản giúp hắn phác họa ra hình tượng của Thâm thái gia.

Đây cũng là chỗ tốt thần hồn mạnh mẽ mang lại, chí ít ở năng lực suy xét hẳn đã tăng lên rất nhiều.

Bởi thần hồn mạnh mẽ, lại có thêm Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải, hẳn vốn dĩ bị xem như một người tính tình chậm chạp, giờ đã lột xác thành trầm tĩnh, tâm tư nhạy cảm, càng hướng về lý trí hơn. Mỗi khi trong đầu hẳn quan tượng vị thần linh tay nâng Ngọc Như Ý này thì những ý nghĩ lộn xộn mỗi ngày sinh ra cũng sẽ dần dần bình lặng lại.

Thành phủ Thanh Châu, một mảnh phần hoa xe đến người đi, một chiếc xe ngựa xa hoa dừng lại trước cửa Thâm gia – một đại tài chủ trong thành.

Xe ngựa vừa đến liền có hạ nhân giữ cửa bẩm: "Ngô quản sự, ông là đi đón Tam thiếu gia trở về à."

Ngô quản sự nói: "Đúng thế."

Thâm Luyện vén rèm xe lên, chậm chạp bước xuống xe, mặc dù trong ký ức chủ nhân trước, khi đó cũng đã sáu, bảy năm chưa trở về nơi này, nhưng thay đổi nơi đây cũng không lớn.

Chẳng qua hai con sư tử đá trước cửa đã có thêm rất nhiều dấu vết phong sương, cẩn thận ghi chép năm tháng trôi qua.

Cửa trong mở lớn, có hai nam tử trung niên bước ra, đây là Thẩm Thanh Sơn – cậu hai của Thẩm Luyện.

Thẩm Thanh Sơn khi còn bé là đệ tử tục gia của một môn phái nào đó trong giang hồ, học được một thân võ nghệ, có người nói hẳn đã từng dùng tay không đỏi đánh mười mấy sơn tặc trên đường vận hàng, chính là người võ dũng rất nổi tiếng trong thành Thanh Châu.

Có lẽ do tuổi đã lớn rồi, bên dưới y bào của Thẩm Thanh Sơn đã thấy phúc hậu, bắp thịt hơi hiện nhão, chẳng qua đôi mắt kia lại sắc bén hơn nhiều so với người bình thường.

Thẩm Thanh Sơn cũng tỉ mỉ quan sát cháu ngoại mình, ấn tượng đầu tiên là rất gầy gò, không khỏe mạnh như lúc hẳn còn trẻ, mấy năm nay không gặp, Thẩm Luyện dường như không còn lẫm lì như lúc bé nữa, nhìn ra được thân thể gầy gò kia ngược lại có phần giống như trúc xanh mọc trên vách đá, có một loại kiên nghị gió thổi không lay chuyển được.

Còn khuôn mặt của Thẩm Luyện, cũng ngày càng giống như vị em gái đã qua đời của mình...

Tình cảm giữa hẳn và muội muội sợ là còn sâu hơn đại ca một chút, bởi vì đại ca được đưa đi học rất sớm, hẳn và muội muội lại ở nhà khá nhiều.

Chẳng qua sau này hẳn ra ngoài học võ bảy năm, lúc trở về muội muội đã trông xa lạ hơn nhiều rồi, rồi sau đó tiểu muội chưa kết hôn lại mang bầu, trong mắt hẳn lúc ấy, quả thật là nỗi nhục lớn của gia tộc...

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Phú Quý Hồng Trần

Nhưng bây giờ xem ra, đời thứ ba của Thẩm gia ngoại trừ con gái Nhược Hi của hắn thì huyết thống gần nhất ngược lại là Thẩm Luyện.

Thẩm Thanh Sơn cảm khái rất nhiều, lại bị giọng nói của Thẩm Luyện khiến cho giật mình tỉnh lại, hóa ra hắn vẫn còn đang ngơ ngác nhìn Thẩm Luyện rất lâu.

Thẩm Thanh Sơn ôm Thẩm Luyện thật chặt, nói: "Hài tử ngoan, chúng ta đi vào thôi." Hắn dừng lại một chút, thở dài nói: "Nhân tiện gặp hai vị biểu ca của con một chút."

Hai đứa cháu tuy rằng không quá thân thiết với hắn, nhưng bỗng dưng ra đi đột ngột như thế hắn vẫn rất đau lòng.

Thẩm Luyện cảm thấy có chút không thoải mái, một là tuy hắn đã thành chủ nhân mới của thân thể này, theo huyết thống mà nói, Thẩm Thanh Sơn đúng là cậu hắn, hắn cũng quyết định sống với thân phận này xem như là bù đắp cho việc chiếm thân xác của chủ nhân cũ, nhưng dù sao hắn cũng có ý thức của người trưởng thành, dù biết tiếp nhận thân phận này có trăm lợi vô hại, nhưng tâm lý nhất thời khó mà thay đổi hoàn toàn.

Hai là cơ sở của Thẩm Thanh Sơn vẫn còn đó, sức lực rất lớn, Thẩm Luyện bây giờ quá yếu, bị hắn kẹp chặt trong cái ôm mạnh như gấu hổ đó, khỏi phải nói khó chịu biết chừng nào rồi.

Thẩm Luyện bị Thẩm Thanh Sơn ép đến muốn tắt thở, buộc lòng ho mấy tiếng Thẩm Thanh Sơn lúc này mới buông ra, hơi áy náy nói: "Nhìn con gầy yếu thế này, hai năm sống trong núi chắc là chịu khổ không ít, cũng trách cậu quá bận nên không dành thời gian tới thăm con."

Thẩm Luyện cũng không dám nói gì, dẫu sao cũng không thể thừa nhận bây giờ mình là kẻ yếu đuối, trong lòng hẩn âm thầm thế, khoảng thời gian sau này nhất định phải luyện thân thể đến khi thành tráng hán mới thôi.

Theo Thẩm Thanh Sơn bước vào sân trong, Thẩm gia vẫn đơn giản trước sau như một, không có lâm viên đẹp đẽ gì, lại có thêm một ít đồ tang. Đương nhiên dùng kiến thức từ xã hội hiện đại của Thẩm Luyện, dù cho Thẩm gia có xây giống như hoàng cung cũng sẽ khiến cho hẩn chấn động bao nhiêu.

Hẩn đi theo Thẩm Thanh Sơn từ phòng ngoài qua cửa, đến đại sảnh, dọc đường biểu hiện tự nhiên, không nhìn đông nhìn tây càng để cho Thẩm Thanh Sơn xem trọng mấy phần.

Đứa cháu này tu Đạo thật sự đã có chút mùi vị rồi, không nói cái khác, chỉ riêng sự đậm bạc an tĩnh này, tìm khắp cả phủ Thanh Châu cũng không ra mấy tiểu bối được như thế.

Trong lòng lại nghĩ: kỳ thật cách nghĩ của lão gia tử nhìn như hoang đường, biết đâu đó đúng là một ý tưởng không tồi.

Thẩm Luyện và Thẩm Thanh Sơn vào đại sảnh, chính giữa có một ông già râu tóc bạc trắng ngồi an vị, tinh thần khỏe mạnh, không nhìn ra chút già nua nào, bà ngoại hẩn nhiều năm trước đã qua đời rồi, bởi thế Thẩm thái gia trong nhà càng thêm uy nghiêm, khó mà thân cận.

Trong lòng Thẩm Luyện lại càng sinh kính trọng, xưa nay người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh vốn là chuyện đau lòng, Thẩm lão thái gia mất đi hai

người cháu ruột, lại không thấy đau buồn quá mức, quả nhiên là nhân vật lòng như sắt đá...

Chắc bởi do Thẩm Luyện giống mẹ hẳn đến mấy phần, nên khuôn mặt nghiêm túc trước giờ chưa thay đổi của Thẩm lão thái gia lúc này bỗng giãn ra một chút, cụ nói với người bên cạnh: "Đứa nhỏ này đúng là giống mẹ nó."

Thẩm Luyện đập đầu bái Thẩm lão thái gia một cái, đồng thời cẩn thận quan sát những người xung quanh Thẩm lão thái gia, người trung niên ở bên cạnh kia hẳn là Thẩm Thanh Thạch – cậu lớn của hắn, mặt đầy vẻ đau thương, ăn mặc rất kín, trông vẻ còn yếu ớt hơn cả Thẩm Luyện, đôi mắt bị sưng phù không che giấu được, chắc là người này mấy hôm nay không có nghỉ ngơi tốt.

Bên cạnh là một nữ nhân, trông có hơi hà khắc, đôi môi mỏng bạc, khép rất chặt, không hề có chút tình cảm thân thiết nào với Thẩm Luyện cả, đây là Từ thị - vợ cả của Thẩm Luyện.

Nàng trái lại không có đau lòng bao nhiêu, có lẽ bởi vì hai vị anh họ mất đi đều không phải là anh ruột nàng.

Một bên khác là một cặp mẹ con, người mẹ có hơi lớn tuổi rồi, ăn mặc đơn giản, lông mày xinh đẹp, sắc mặt rất hiền hòa, tuy khóe mắt có vài nếp nhăn, trái lại làm nổi bật phong vận của một người phụ nữ chín chắn.

Nàng dắt theo một vị thiếu nữ xinh đẹp, tuổi thoát nhìn lớn hơn Thẩm Luyện một chút, thân mặc váy lụa màu xanh nhạt, lộ ra vẻ mộc mạc, đôi núm trước ngực đã hơi phát triển, duyên dáng yêu kiều, tựa như hoa sen sắp nở, đúng là đậu khấu phương hoa (1) ... hơn nữa không cần tô son trát phấn, dù Thẩm Luyện thường xuyên nhìn thấy mỹ nữ, nhưng đột nhiên xuất hiện một vị thiếu nữ cổ trang thì nhịp tim cũng đập nhanh hơn mấy phần.

Không giống như kiếp trước nhìn quen một vẻ, thiếu nữ tuy lớn lên không được tinh xảo như những mỹ nữ đã động dao kéo kia nhưng lại hơn ở vẻ tươi mát thuần khiết, với lại lớn lên trong gia đình phú quý nên da dẻ trắng mịn, đi đến đâu cũng có thể thu hút ánh mắt nhiều người.

Đặt ở kiếp trước, thiếu nữ còn có thể gọi là bé gái thời kỳ cuối, nhưng ở thế giới tương tự cổ đại này đã sắp phải chuẩn bị chuyện chung thân đại sự rồi. Thật ra nếu không phải mẹ nàng rất được lòng lão gia tử, cũng không thể cứ như vậy đến mười bảy vẫn không nỡ gả đi...

Hai mẹ con này hiển nhiên là Trần thị - vợ hai của Thẩm Luyện, cùng với biểu muội Thẩm Nhược Hi.

Nhiều năm không gặp, thật ra người nhà họ Thẩm cũng không biết làm sao sống chung với Thẩm Luyện, huống hồ thân phận hãn còn có chút nhạy cảm.

Còn Thẩm thái gia tại sao phải để cho Thẩm Luyện trở về, chỉ sợ là đã có tâm tư riêng của hãn, dầu gì đối với lão thái gia mà nói cháu gái và cháu ngoại đều không có gì khác nhau. Nếu cậu cả của Thẩm Luyện không thể sinh con giống như cậu hai Thẩm Thanh Sơn, thì chuyện kế thừa gia nghiệp lớn như vậy liền có chút thấp thỏm không yên rồi.

Thẩm Luyện dùng thái độ cẩn thận dè dặt mà đối đáp với Thẩm thái gia, đồng thời ứng phó với mấy vị đại nhân hỏi thăm ân cần, rất chú ý chừng mực.

Lão gia tử cũng không tỏ ra đặc biệt thân thiết gì với Thẩm Luyện, có lẽ hãn vốn quen nghiêm khắc, lại có lẽ bởi vì cháu ruột qua đời, khiến cho hãn đau buồn.

Đợi đến khi Thẩm thái gia mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi, Thẩm Luyện mới phát hiện ánh mắt của mẹ cả Từ thị nhìn hãn càng thêm bất thiện rồi...

Trong lòng Thẩm Luyện hiểu rõ, nếu như hẳn tỏ ra ngu xuẩn chắc đối phương còn có thể vui vẻ chút, cứ như thế, biết đâu Thẩm lão thái gia sẽ không chú ý hẳn nhiều như vậy.

Dù sao cậu cả không có con cháu, trên người lại mang bệnh, tương lai chưa chắc có thể sinh con đẻ cái, sau này đến khi phân chia tài sản hiển nhiên không giống như trước đây nữa, đa phần sẽ để cho phòng lớn bên họ kế thừa, giờ đây lại thêm Thẩm Luyện, tài sản chia ra có lẽ sẽ ít đi rất nhiều.

Sau khi kết thúc, bèn có hạ nhân dẫn Thẩm Luyện trở về căn phòng của mình, trải qua nhiều năm thư vậy mà trang trí trong căn phòng kia vẫn không có gì thay đổi, trái lại làm cho Thẩm Luyện hơi kinh ngạc.

Để tỳ nữ rót một tách trà sâm, sau khi uống xong, đợi đến khi thân thể hơi ấm lên thì hẳn liền ở trong phòng bắt đầu làm vài động tác nâng cao huấn luyện.

Cái gọi là nâng cao huấn luyện chính là lợi dụng trọng lượng cơ thể để trui rèn bộ vị toàn thân, chỗ tốt là sẽ không giống như huấn luyện khí giới, chỉ tập trung rèn luyện một bộ phận cơ bắp, mà là huấn luyện toàn cơ thể.

Nếu có người khác đi vào, sẽ nhìn thấy Thẩm Luyện nằm lấy ván giường, gập tay ra sức chống đỡ, ngực áp vào mép giường, lại từ từ duỗi thẳng tay ra, phảng phất như đang làm những động tác xấu hổ khiến người ta tưởng tượng đến chuyện không tốt.

Thật ra động tác này chính là cách nâng cao tập luyện cơ bản ở kiếp trước, ước chừng đến khi hẳn cảm nhận được cực hạn thông qua hồn lực, mới chậm rãi đứng dậy, qua thêm một khoảng thời gian nữa lại bắt đầu làm động tác khác.

Sau khi tập xong, trong cơ thể bỗng nhiên sinh ra rất nhiều luồng khí nóng, di chuyển khắp toàn thân, đây là tác dụng được lực trà sâm mà trước

đó hẳn uống.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Nhược Hi Nhược Hi

Thẩm Luyện cũng không phải là người chịu khổ nhọc gì cho cam, bất quá thông qua kiểu rèn luyện này, bằng vào cảm tri mạnh mẽ hẳn dường như có thể cảm nhận được cơ bắp toàn thân nhảy nhót, cùng với sự cưỡng ép sức mạnh thân thể, loại cảm giác từ từ đến gần cực hạn này vô cùng rõ ràng, khiến cho hẳn cảm thấy vui sướng giống như chơi game online trước kia, nhận được điểm kinh nghiệm nhanh chóng...

Dù là một chút kinh nghiệm, cũng có thể thấy bản thân tiến bộ một cách rõ ràng và nhận ra những thiếu hụt còn tồn tại.

Nguyên nhân khiến nhiều người không thể kiên trì rèn luyện chính là vì không có mục tiêu cụ thể cùng với nắm bắt trạng thái bản thân, thiếu đi động lực.

Thẩm Luyện may mắn hơn bọn họ, bởi vì hẳn có thể cảm nhận rõ được hiệu quả mà mỗi giọt mồ hôi rơi xuống mang tới, thỏa mãn lẫn sung sướng về mặt tinh thần, có thể đánh tan những uế oải mà rèn luyện mang đến.

Trong khoảng thời gian ở Thanh Hà Quan thiếu thốn tài nguyên, nên hẳn không thể dùng hết sức rèn luyện, đi tìm kiếm cực hạn của mình, bởi vì thể chất hẳn lúc đó không hề tốt, giống như chỉ đủ sống qua ngày, cũng không có nhiều được vật bổ sung khí huyết tinh lực như trà sâm các kiểu, thành ra được không đủ bù mất.

Cảm nhận được được lực bốc lên trong cơ thể dần bị khí huyết lưu động hấp thu, trên người có cảm giác ngứa ngáy, Thẩm Luyện rất hưởng thụ trạng thái như thế này, đã hơi vong ngã.

Từ từ đợi khí huyết trong cơ thể bình ổn lại, Thẩm Luyện mới tiến vào thùng nước ấm đã sớm chuẩn bị xong trước đó, rửa sạch dơ bẩn trên người.

Đây cũng là chỗ tốt khi quay lại Thẩm gia, nếu còn ở Thanh Hà Quan, mấy chuyện này hẳn phải tự tay làm, lãng phí thời gian.

Trong lúc ngâm tắm, Thẩm Luyện vô cùng an nhàn, từ từ tiến vào định cảnh.

Trong Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải, dù có rất ít thủ đoạn an thần dưỡng tâm nhưng nó cũng giúp cho Thẩm Luyện mở ra mảnh trời mới, vị thần linh xuất hiện từ hư vô này, đến hôm nay hẳn vẫn không cách nào dùng ngôn ngữ mà hình dung được. Chẳng qua mỗi khi quan tưởng ra thần linh, mặc dù thần hồn không lớn mạnh lại hàng phục được những ý nghĩ dễ dàng tán loạn, hẳn có thể cảm nhận được một loại viên mãn và tinh khiết từ thần hồn.

Loại yên ổn đến từ linh hồn này cơ hồ so với bất kỳ kiểu hưởng thụ vật chất gì cũng hạnh phúc hơn rất nhiều.

Đúng như luận ngữ nói: "Nhan Hồi cư ngõ hẹp, một giỏ cơm, một bầu nước, nếu là người khác thì không chịu được mà lo, còn Hồi lại không thay đổi thú vui của mình", đại khái trạng thái bây giờ của Thẩm Luyện cũng gần giống như Nhan Hồi khi ấy vậy.

Chẳng qua so với hiền giả có danh xưng "Phục thánh" này, Thẩm Luyện cũng không thể giống như đối phương, kể cả trong lúc đi lại ngồi nằm hay sinh hoạt bình thường đều ở trong trạng thái an định linh hồn...

Tự cố chí kim những kẻ nghiên cứu học vấn cao thâm, đa số có loại cảnh giới tương tự thế này, cho nên mới có thể không bị quấy nhiễu bởi những chuyện bên ngoài, tạo ra thành tựu vĩ đại.

Ngoài sân bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa âm ỉ, ngăn mà vội vã, lại lộ ra sức lực không đủ.

Nhưng cũng đủ khiến cho Thẩm Luyện thoát khỏi trạng thái an định này đi ra ngoài

Nếu là tỳ nữ thì không nên đến vào lúc này, bởi hắn đã đuổi hạ nhân đi hết rồi, vậy chắc là người khác trong Thẩm phủ.

Trong lòng hắn có chút không thích, chẳng trách những người tu đạo kia lại muốn mở động phủ trong núi sâu rừng thẳm, tìm nơi yên tĩnh, chuyện thế này nhiều thêm mấy lần thì dù là ai cũng không chịu nổi. Bực thì càu nhàu vậy thôi, hắn vẫn ra hỏi: "Là ai ngoài cửa?"

"Ta"

Đây là giọng con gái, hơi quen thuộc, Thẩm Luyện suy tư một lát mới nhớ tới đây chẳng phải là vị biểu muội Thẩm Nhược Hi của hắn sao.

"Đợi một chút, ta ra ngay."

Thẩm Luyện tuy bảo là đợi một chút, vẫn phải qua một lúc lâu, dù sao còn phải lau thân thể, mặc quần áo.

Trong khi Thẩm Nhược Hi liên tục thúc giục nhiều lần, Thẩm Luyện chỉ là không nhanh không chậm mà làm.

Đây là phòng nam tử, dù cho hai người có huyết thống gần gũi thì Thẩm Nhược Hi cũng không dám tự ý xông vào.

Đương nhiên ngay lúc Thẩm Nhược Hi chịu hết nổi muốn đá cửa mà vào, thì cửa lớn lặng lẽ mở ra.

Vừa mới tắm xong, có thể nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu đến vậy, dù cho ở thời đại nào cũng là một chuyện khiến người vui vẻ, bất quá bị một vị thiếu nữ tuổi xuân mơn mớn thế kia nhìn chăm chăm, là vui hay khổ thì mỗi người mỗi ý vậy.

Lại nói Thẩm Nhược Hi tuổi cũng xấp xỉ hẵn, nhưng bàn về tâm lý thì chỉ sợ Thẩm Luyện đáng để nàng gọi một tiếng đại thúc.

Huống hồ thiếu nữ tuổi này, cũng tâm trí cũng chưa thành thực gì cho cam, thế giới quan của nàng khác biệt rất lớn với người trưởng thành.

Thẩm Luyện thấy Thẩm Nhược Hi đột ngột đến đây, dù có hơi kỳ quái lại cũng không để ý lắm, trực tiếp hỏi: "Nói đi, người tìm ta làm gì?"

Hắn cũng không tỏ ra thân thiết, vốn dĩ Thẩm Luyện và người nhà họ Thẩm đã không có bao nhiêu gần gũi, khi còn bé cũng không phải là thanh mai trúc mã với Thẩm Nhược Hi, tự nhiên lại ân cần, nhìn thế nào cũng không hợp với thân phận và tính tình trước kia của hắn.

Thẩm Nhược Hi không ngờ rằng câu đầu tiên của Thẩm Luyện lại hỏi nàng muốn làm gì. Tất nhiên quan trọng hơn là giọng điệu hờ hững tự nhiên kia của Thẩm Luyện có cảm giác như người lớn đang hỏi trẻ con vậy, khiến cho khí thế nàng không khỏi hạ thấp một bậc.

Trong lúc gõ cửa, hành động hung hăng đó cũng nhìn giống như trẻ con cố tình gây sự.

Thẩm Nhược Hi "Hừ" một tiếng, không chịu yếu thế nói: "Lúc này người ở trong phòng làm gì, làm chuyện xấu hổ không muốn gặp người phải không."

Thẩm Luyện vẫn ung dung nói: "Lẽ nào người không thấy đầu tóc ta đều ướt cả sao, thật mà nói khi này ta đang tắm, nếu như người đập cửa xông vào thì kẻ chịu thiệt chắc chắn không phải ta."

Lúc này Thẩm Nhược Hi mới chú ý tới Thẩm Luyện, phát hiện bộ dạng đối phương đúng là vừa mới tắm xong, trên thân vẫn còn mùi xà phòng như có như không.

Thật ra sở dĩ nàng nhìn có vẻ lớn hơn Thẩm Luyện một chút là vì Thẩm Nhược Hi sinh ra ở gia đình giàu có, không lo cái ăn cái mặc, trở mã xinh đẹp, còn Thẩm Luyện thì trước kia tu thân hèn, khiến cho thân thể chậm lớn, nên trông vẻ nhỏ hơn nàng một chút.

Thẩm Luyện giống y như mẹ ruột hẳn, tuy thân thể này còn chưa trưởng thành mà mặt mày đã thấy thanh tú, sau khi rèn luyện tắm rửa xong, càng xua đi không ít vẻ ốm yếu gầy gò.

Khác biệt lớn nhất chính là đôi mắt Thẩm Luyện, tựa như thần lai chi bút (*vẻ đẹp như được thượng đế ban cho), trên khuôn mặt đẹp điểm lên đốm sơn đen, Thẩm Nhược Hi vừa nhìn vào mắt hẳn liền có chút cảm xúc như đêm rét dòm sao trời.

Hai người đối mặt, Thẩm Luyện tất nhiên không có gì thẹn thùng nhượng bộ, mắt trong như nước.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhìn thấu linh hồn, Thẩm Luyện hồn lực mạnh mẽ, nếu như ánh mắt ngưng lại, lòng sinh giận dữ thì đừng nói là Thẩm Nhược Hi kiểu thiếu nữ tuổi xuân này, dù là tráng hán bình thường cũng phải bị dọa đến rút lui vài bước.

Đương nhiên hẳn không đến mức phải làm vậy với Thẩm Nhược Hi, dù thế, Thẩm Nhược Hi cũng bừng tỉnh thất thần, phải qua một lúc lâu mới phản ứng lại được, cả giận nói: "Người nhìn ta làm gì, nói cho người biết đừng có ý đồ gì với ta, nhất định ta sẽ không gả cho người."

Nói xong lời đó, sắc mặt đỏ ửng rồi quay đầu bỏ chạy.

Tim nàng đập nhanh như hươu chạy, lòng nghĩ thầm: rõ ràng là đến làm nhục Thẩm Luyện một trận, để hẳn biết bản thân trèo cao không nổi, sao tự nhiên lại nói hết lời trong lòng ra rồi...

Nàng chạy được vài bước, trong lòng phản ứng lại, mình sợ hẳn làm gì chứ, vì thế quay đầu lại bảo: "Cho người biết, đừng có ý đồ xấu gì đấy."

Nói rồi lại nhìn Thẩm Luyện thêm chút nữa, vung nắm tay trắng như phấn lên, dọa: "Bằng không người sẽ biết tay."

Đây... đây chắc không phải là sự tích lãng mạn "Hòa tu tẩu, ý môn hồi thủ, khước bả thanh mai khứu*" gì chứ, Thẩm Luyện hơi buồn cười nghĩ.

Trong lòng hẳn biết "Lỡ trống gió lừa, chưa hẳn là không có nguyên nhân", biết đâu là Thẩm gia muốn để hẳn cưới Thẩm Nhược Hi, sinh con để cái kéo dài hương hỏa....

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Như Hoa Mỹ Quyển, Tự Thủy Lưu Niên

Nơi này cũng không có hạn chế kết hôn cận huyết gì đó như kiếp trước.

Cũng chỉ như thế mới có thể kéo dài truyền thừa cơ nghiệp của Thẩm gia, tránh rơi vào trong tay người ngoài.

Trừ phi hai cậu của hắn có thể sinh con đẻ cái, bằng không chuyện này hơn nửa rất thể xảy ra. Có lẽ hắn không để ý Thẩm Nhược Hi, cũng có lẽ tâm hồn thiếu nữ của Thẩm Nhược Hi không chấp nhận, nhưng điều này cũng không còn quan trọng, ý chí gia tộc sẽ không bao giờ thay đổi vì ý chí cá nhân.

Mà ý chí của Thẩm gia chính là ý chí của Thẩm lão thái gia, hai người đã sớm tuy hai mà một.

Qua đó Thẩm Luyện có thể nhìn ra người ông ngoại trên huyết thống của hắn rốt cuộc là nhân vật như thế nào, rơi vào biến cố này mà vẫn sáng suốt lợi hại như xưa, chỉ mấy ngày đã quyết định gọi hắn trở về.

Cái gọi là thủ đoạn phích lịch chắc hẳn đều là như vậy nhỉ, người thế này đặt ở đâu cũng có thể tạo ra thành tựu không nhỏ.

Sợ là trước kia nếu hắn từ chối không về, cũng sẽ bị cưỡng ép đưa về Thẩm gia.

Nếu như hãn chỉ là một kẻ phổ thông tầm thường, đối mặt với hoàn cảnh này, cũng chỉ có thể vui vẻ chấp nhận chuyện tốt trời cho, nhưng hãn hiện tại nhất định sẽ không bước trên con đường này.

Đối với chuyện này, hãn nhìn bề ngoài giống như đạt được "như hoa mỹ quyết*", một đời phú quý, thực tế bất quá là một công cụ mà thôi...

Có lẽ trong mắt Thẩm lão thái gia, đây là tốt với hãn, nhưng Thẩm Luyện lại không muốn trở thành công cụ gì cả.

Cũng không phải bởi chuyện này đối với hãn không có chỗ tốt, mà chỉ xuất phát từ một loại tôn nghiêm.

Ánh mắt hãn nhìn về một hướng nào đó như có như không, Thẩm Luyện nắm thật chặt quả đấm của mình, thực lực mình đúng là vẫn chưa đủ mạnh.

Không ngoài dự đoán, quả nhiên hãn bị theo dõi!

Thẩm Nhược Hi thấy Thẩm Luyện nói với mình nhiều lời tàn nhẫn mà còn ra vẻ không quan tâm, thậm chí còn nhàn nhã mà nhìn khắp xung quanh, trong lòng càng thêm tức giận, không chịu nổi bèn rút cây trâm vàng trên đầu xuống ném về phía Thẩm Luyện.

Kỹ thuật ném thê vào bình rượu (2) của nàng cực kì tốt, có bản lĩnh ném mười trúng chín, dù là một cây trâm ngọc nhỏ, vào tay nàng, cơ hồ có thể có thể gọi là chỉ đâu đánh đấy, nàng cố ý đâm vào mặt Thẩm Luyện, cạo rách da, coi hãn nhếch nhác giận dữ tới mức nào...

Lại nói phụ nữ trong thiên hạ đều yêu quý dung mạo của mình, suy bụng ta ra bụng người, vì thế lúc cãi vả đánh nhau cũng thích cào mặt người khác, Thẩm Nhược Hi cũng không ngoại lệ.

Nàng mặc dù không biết thẹn mà tiến lên động thủ, nhưng dùng trâm vàng tấn công Thẩm Luyện, lại là bản năng.

Cũng do tướng mạo Thẩm Luyện thanh tú, mặt mày nhu mỹ, vì thế vô thức Thẩm Nhược Hi xem Thẩm Luyện như đồng loại, tức giận vô hình sinh ra, càng có dự vọng muốn tổn hại nó.

Nhưng chỉ chớp mắt Thẩm Nhược Hi liền trợn mắt ngây mồm, bởi vì trâm vàng của nàng rõ ràng lại bị kẹp giữa ngón tay phải và ngón giữa của Thẩm Luyện.

Nàng tuyệt đối không ngờ được Thẩm Luyện lại có nhãn lực và tốc độ phản ứng nhanh như thế, có thể kẹp lấy trâm vàng của nàng.

Thẩm Luyện hơi nhăn lại đôi mày tú như thanh sơn, lộ ra vài phần cao ngất, kết hợp với ánh mắt sáng trong như sao kia, có một loại uy nghiêm khó nói thành lời.

Hai ngón tay búng nhẹ một cái, chiếc trâm vàng kia theo một tiếng gió vun vút đã cắm ngay trên mái tóc mai tán loạn của Thẩm Nhược Hi.

"Thẩm Nhược Hi, lần này ta bỏ qua, lần sau nếu người còn muốn động chân tay, ta cam đoan chắn chắn trên mặt người sẽ nở hoa."

Giọng điệu cũng không nặng, nhưng kết hợp với biểu hiện của Thẩm Luyện, cùng với bản lĩnh khi này, tự nhiên sinh ra một loại sức mạnh khiến cho người ta sợ hãi tận tâm.

Chuyện tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của Thẩm Luyện, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ nghe Thẩm Nhược Hi khóc lớn một tiếng, nói: "Người bắt nạt ta."

Sau đó nước mắt bảo chảy liền chảy xuống, nhất thời kinh động một vài hạ nhân gần đó.

Thẩm Nhược Hi cũng không cho Thẩm Luyện cơ hội nói tiếp, che mặt chạy nhanh.

Thẩm Luyện hơi ngạc nhiên, suy cho cùng Thẩm Nhược Hi cũng là một thiếu nữ sắp trưởng thành, bị người khác bắt nạt, bèn lớn tiếng khóc to, quả thực là không bình thường chút nào.

Thẩm Nhược Hi xưa nay được ngàn vạn yêu chiều bị Luyện thiếu gia vừa trở về nhà bắt nạt, rất nhanh truyền khắp Thẩm phủ, còn biến tấu ra bao nhiêu phiên bản, chuyện đó không nằm trong phạm vi Thẩm Luyện quan tâm rồi....

Phía đông Thẩm phủ là một vườn hoa, lão gia tử mỗi lúc chập tối đều đến vườn hoa tản bộ theo thói quen, nơi này chẳng những là chỗ hân tản bộ, mà còn là nơi bàn bạc trao đổi.

Bốn bề trống trải, vô cùng bằng phẳng, rất nhiều đại sự nghị quyết tác động tới phủ Thanh Châu đều xuất phát từ nơi này.

Ráng chiều rọi trên lá xanh, như muốn dùng một ánh chiều tà cuối cùng để làm khô giọt nước đọng trên lá.

Dĩ nhiên đây là cách nói hơi mang chất thơ văn.

Cảnh tượng thực sự chính là ông cụ đang cầm bình nước, vung tưới cho một cây hoa đỗ quyên, hoa đỗ quyên nơi này năm xưa đều do bà ngoại Thẩm Luyện tự tay trồng, hoa nhỏ mỏng manh trước kia giờ đã trở bông rực rỡ, chẳng qua người đã không còn.

"Nghe nói người bắt nạt Thẩm Nhược Hi khóc rồi?" Lão gia tử cũng không quay đầu lại, tay cũng không run rẩy giống như những lão nhân bình thường, từng vệt từng vệt nước tưới lên cánh hoa hoặc phiến lá, bắn ra muôn nghìn giọt nước, lại không có giọt nào bắn lên người lão nhân.

"Không ngờ ông quan tâm con như vậy, con có chút thụ sủng nhược kinh." Thẩm Luyện cười cười, khác với vẻ run sợ của những người khác trong Thẩm phủ khi nhìn thấy lão nhân, Thẩm Luyện tỏ ra thản nhiên hơn rất nhiều.

"Đứa nhỏ Nhược Hi này tính tình hơi kiêu căng một chút, nhưng lòng dạ vẫn rất tốt, chớ quên lúc bé nó có món gì ngon cũng không quên chia một phần cho người..." Lão gia tử nhẹ giọng nói.

Chuyện này ngược lại Thẩm Luyện không rõ lắm, hẳn có phần lớn ký ức của chủ nhân trước, lại không thể nhớ hết tất cả mọi chuyện nhật được.

Huống chi chuyện của con nít lúc bốn, năm tuổi, cũng không thể nhớ nổi.

Dù cho lúc nhỏ không có hiềm nghi, nhưng sau khi lớn lên lại xem nhau như người dưng nước lã, cũng không phải số ít.

Thẩm Luyện biết tâm tư của cụ ông, nhưng hẳn chưa hẳn phải phối hợp. Nói thật đến ngày hôm nay, hẳn vẫn chưa hiểu rõ về vị ông ngoại này lắm, chẳng qua cảm thấy kẻ quật khởi từ gian khổ như thế thật sự không phải nhân vật tầm thường.

Hắn chỉ trả lời: "Con là huynh trưởng, nàng là muội muội, tất nhiên con sẽ không chấp nhận với nàng."

Hắn nói ra sự thật huynh muội, hiển nhiên vô tình tỏ rõ thái độ của mình.

Lão gia tử nhìn Thẩm Luyện chăm chăm, rất tự nhiên mà giao bình nước cho Thẩm Luyện, ánh mắt nhìn Thẩm Luyện nói: "Bình nước này ta giao cho ngươi, muốn chừa bao nhiêu, tưới bao nhiêu là chuyện của ngươi."

Thẩm Luyện nắm chặt bình nước, biết lão nhân ví Thẩm gia như bình nước, đây là ý muốn giao phó.

Lại nói thêm vài chuyện lật vạt, Thẩm Luyện mới xin cáo lui.

Mãi đến khi Thẩm Luyện đi rồi, Thẩm Thanh Sơn mới bước ra từ phía khác hoa viên, đi đến bên cạnh lão nhân.

Thẩm Thanh Sơn nói: "Thằng bé này từ nhỏ đã tâm tư sâu, sống trong núi hai năm lại xuất hiện một chút thông tuệ, xem ra còn cứng cỏi hơn Cự nhi và Vĩ nhi."

Cự nhi, Vĩ nhi là nhũ danh hai biểu huynh của Thẩm Luyện.

Ánh mắt lão nhân nhìn đăm đăm vào giọt nước trên cánh hoa, từ từ nói: "Tính thời gian một chút, ngày mai hãy an táng cho hai đứa bé này đi"

Thẩm Thanh Sơn vẻ mặt ảm đạm nói: "Con đã sắp xếp ổn thỏa rồi."

Ánh mắt lão nhân uy nghiêm đến đáng sợ, lạnh lùng nói: "Vừa đúng ngày mai cũng là lúc tên giang hồ kia chạm chán Thanh Trúc Bang."

Lúc này Thẩm Luyện ra khỏi hoa viên, chợt quay đầu lại nhìn một cái, cảm thấy hoa viên sâu thẳm thẳm này thậm chí còn có chút hiu quạnh nói không nên lời.

Dù cho gia tài bạc triệu, đến cùng vẫn phải tính toán cho đời sau, sắp xếp cho con cháu, đây thật sự không phải thứ hãnh muốn theo đuổi.

Chuyện mà Thâm Luyện suy nghĩ là làm sao mới có thể tìm ra pháp môn chân chính rèn luyện cơ thể kém phát triển của mình, đồng thời có được năng lực đi lại tự nhiên trong Thâm gia.

-----oo0oo-----

- (2) Một trò chơi thời cổ bên Trung Quốc

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Dù Làm Anh Hùng Cũng Uống Phí

Thẩm Thanh Sơn nhớ đến hai người cháu chết thảm, cũng rất tức giận, chuyện này phải nói là tai bay vạ gió.

Phủ Thanh Châu trước giờ có lưu truyền một câu thế này:

Địa giới phủ Thanh Châu, chỉ có chuyện Thẩm gia không muốn biết, không có chuyện nào không thể biết.

Dù cho lời đó có hơi thổi phồng, lại vô tình nói rõ ở phủ Thanh Châu này Thẩm gia tài hùng thế lớn đến thế nào, ngay cả quan phủ cũng phải nể mặt mấy phần.

Người ngoài chỉ biết là hai thiếu gia của Thẩm gia mấy hôm trước bệnh nặng mà chết, rồi thề bảo nhau hai vị thiếu gia phúc lớn mệnh bạc, thật sự khiến mọi người thốn thức.

Nhưng Thẩm lão thái gia lại không tin mấy lời đó, âm thầm tìm người khám xác cao tay nhất ở phủ Thanh Châu để điều tra nguyên nhân cái chết của hai đứa cháu mình.

Kẻ khám xác này rất có kinh nghiệm, quả thực tìm ra kết quả rồi.

Hai thiếu gia của Thẩm gia thật sự không phải bệnh nặng chết mà do bị người ta dùng thủ đoạn nội gia vô cùng lợi hại, âm thầm làm tổn thương kinh mạch, thế nên ngay đêm đó liền thổ huyết mà qua đời.

Dựa theo lời giải thích của người khám xác thì kẻ động thủ kia vẫn còn thiếu một chút hỏa hầu, có người nói loại thủ đoạn này luyện tới cao thâm, chỉ cần đánh người một chưởng, qua mười ngày nửa tháng mới phát tác, đến khi đó thần tiên khó cứu, mà kẻ ra tay đã chạy trốn mất dạng không còn dấu vết, có thể nói là thần không biết, quỷ chẳng hay.

Người có bản lãnh thế này tất nhiên không phải nhân vật bình thường, bọn họ có cách giải quyết đặc biệt, lại vẽ ra cho mình một cái phạm vi... gọi là giang hồ.

Giang hồ to lớn, có thể bao quát khắp thế gian.

Mà giang hồ nhỏ, cơ hồ nhỏ đến khó tìm kiếm.

Theo lời của người khám xác thì kẻ có bản lãnh như thế đã xem như cao thủ giang hồ rồi, là nhân vật võ nghệ cao cường, tuy xa không sánh được Tiên Phật, nhưng bình thường cũng khó bắt gặp.

Dù cho ngẫu nhiên lưu lại tin tức, trong nháy mắt đã không biết đông tây...

Tất nhiên chỉ cần không phải Tiên Phật Thần Thánh, là người phàm mắt thịt hẳn sẽ không tránh được khói lửa nhân gian, thế lực của Thâm gia còn chưa đến nỗi bó tay với kẻ như thế.

Rất nhanh ngọn nguồn sự việc liền truy đến buổi sáng hôm ấy, hai vị thiếu gia của Thâm gia vì một căn phòng trong tửu lâu mà tranh chấp với một hiệp khách mặc áo bào xanh đến từ vùng khác.

Cuối cùng bởi vì danh tiếng của Thâm thiếu gia nên người kia buộc phải nhường chỗ, nhưng trước khi ra ngoài lại đẩy hai vị thiếu gia một cái.

Chẳng ngờ đâu một cái đẩy nhẹ kia liền cướp đi hai mạng người.

Đợi đến khi Thăm gia tra ra được chuyện này, lọc ra điểm đáng nghi, xét thấy người này là khả nghi nhất, lại hỏi thăm được một vài chuyện từ Thanh Trúc Bang vùng này, mới xác định được, hung phạm đúng là người này.

Thanh Trúc Bang tính ra cũng nằm trong giang hồ, nhưng nghiêng về thể lực hắc đạo, không chế người lao động tầng lớp thấp ở vùng Thanh Châu.

Nếu nói Thăm gia là mặt trắng ở phủ Thanh Châu, thì Thanh Trúc Bang chính là mặt đen, hai bên đều có sở cầu riêng, trước nay vẫn luôn sống yên ổn với nhau.

Tuy Thanh Trúc Bang thuộc giới giang hồ, nhưng thứ họ cầu bất quá là tiền quyền, không có quá nhiều xung đột với Thăm gia.

Trong giang hồ còn một loại người khác, giống như thanh bào khác, thứ nó muốn là khoái ý ân cừ oanh oanh liệt liệt...

Kẻ còn chút lương tâm nhiều nhất là cướp của người giàu chia cho kẻ nghèo, tiện thể làm đầy túi tiền mình, vừa được danh tiếng, lại có lợi cho bản thân mình.

Mặc dù hơi nguy hiểm nhưng dựa vào một thân bản lĩnh, lại thêm không hại chết ai, khiến cho mấy nhà bị cướp cũng chẳng muốn ăn thua đủ với nó.

Một loại khác nữa giống như thanh bào khác, bởi vì bản lĩnh lớn, tính tình cực đoan nên sinh ra ý nghĩ xem thường chúng sinh, động niệm liền sát sinh cho hả giận.

Bất kể trong chốn giang hồ hay ngoài giang hồ đều kết xuống rất nhiều kẻ thù.

Hai đứa cháu kia lại gặp phải loại phía sau.

Cao thủ giang hồ nói đến thần bí vậy, nhưng kẻ có thể dùng một chống trăm, ung dung thoát thân khỏi thiên binh vạn mã tất nhiên hiểm như lá mùa thu.

Mà người như thanh bào khách, ý vào nghiệp nghề kinh người, cố tình làm bại, lại có bản lĩnh giữ mạng lợi hại, chỉ cần không phải là giết quan tạo phản thì đa số sẽ bình yên vô sự, dù cho giết hai thiếu chủ nhân của Thấm gia đi nữa cũng có thể chạy mất dép.

May mà lần này dường như đối phương và Thanh Trúc Bang ở phủ Thanh Châu có vướng mắc, mới để cho Thấm gia cơ hội trả thù.

Đồng thời có vẻ như thanh bào khách cũng không quá hiểu rõ vùng này, nên không biết hai người mà hôm đó tiện tay giết chính là thiếu chủ nhân của Thấm gia, bằng không chưa chắc hẳn còn dám đi lại ở phủ Thanh Châu.

Hoặc có thể hẳn biết đấy, nhưng có chuyện quan trọng hơn phải làm nên mới chưa rời đi.

Vướng mắc với người của Thanh Trúc Bang, chính là chứng cứ rõ ràng.

Cây gậy của Thấm lão gia gõ lên hai quan tài phía trước, âm thanh trầm thấp, vang vọng trong đại sảnh.

Xưa nay người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thì phải dùng vật có hình gậy gộc, gõ vào quan tài của hậu bối, ngụ ý vãn bối bất hiếu, đi trước một bước.

Mấy năm qua, Thấm lão gia đã hai lần tiễn đưa người tóc đen, quả thật là đau đớn khó tả trên đời, dẫu rằng bên ngoài hẳn nói năng cẩn thận, vui

buồn không lộ, nhưng thương cảm trong lòng, lạnh lẽo chỉ mình lão biết thôi.

Lão lập nghiệp từ tay trắng, tất nhiên gian khổ vô cùng, cũng không thể thiếu hai tay nhuộm máu, có báo ứng hôm nay, tất nhiên Thẩm lão gia tử không thể không tin thuyết pháp về nhân quả rồi.

Nhưng dù thế, lão nhân chưa từng hối hận, đại trượng phu sống ngũ đỉnh thực (*sống xa hoa), chết rồi ngũ đỉnh phanh (*chịu cực hình ngũ đỉnh nấu xác), thì có làm sao?

Mang quan tài ra khỏi Thẩm phủ, lão nhân cũng không đi theo, ánh bình minh vừa ló dạng, đương lúc ráng hồng vạn điểm, đem mỗi nếp nhăn, mỗi vết tẩm trên mặt hăn, hết thả đều chiếu lên vô cùng rõ ràng.

Nhạc tang đi xa, lão nhân ném gậy, tuy rằng cơn gió sớm mai thổi vào mặt lão, lại vẫn thẳng tắp như tùng xanh, không thuận theo sự già cỗi vì năm tháng.

"Thẩm Luyện sao không đến đưa tang?"

"Thẩm Luyện thiếu gia nói hăn là người xuất gia, sợ nhìn thấy khung cảnh này sẽ quá đau lòng, làm hỏng đạo hạnh hăn cầu phúc cho lão gia."

"Ta già rồi, còn cần phúc khí gì chứ, dù cho phải trầm luân vào Địa ngục, cũng không uổng đời này, ta hiểu tâm tư hăn, cuối cùng vẫn do bị ngăn cách một tầng thôi." Lão nhân miễn cưỡng thở dài.

Lão tự nghĩ những thứ có thể trao, đều trao cho Thẩm Luyện cả rồi, chỉ mong đổi lại một cái kéo dài hương hỏa, nhưng Thẩm Luyện nhất quyết không chịu thua, thuận theo sự sắp xếp của lão, ở điểm này cực kỳ giống mẫu thân hăn.

Bản thân lão nhân không phải là không bướng bỉnh như vậy, hai người con trai đối với mình vâng vâng dạ dạ ngược lại làm lão nhìn chường mắt. Mà sự quật cường này của Thẩm Luyện, khiến cho lão vừa tán thưởng vừa nổi giận.

Lão nhân trải qua quá nhiều phong ba, biết người không cứng cỏi, khó thành đại sự, càng là người tài thì càng khó bị người khác điều khiển.

Nhưng rốt cuộc, đối mặt với con ngựa hoang không chịu quản giáo như Thẩm Luyện này, nói thật, lão đã không còn tính nhẫn nại của thời trẻ nữa.

Nhân sinh thất thập cổ lai hy, dẫu cho lão là hào kiệt một đời, nhưng rồi cũng phải mấy năm xuống mồ.

Sau khi chờ cho lão nhân trầm mặc một lúc, hơi thở bình ổn lại, Ngô quán sự mới cẩn thận nói: "Còn một chuyện nữa... lúc Thẩm Luyện thiếu gia ra ngoài, nhị gia đã phái mấy người âm thầm bảo vệ hắn, nên sẽ không xảy ra việc gì."

"Được rồi, hôm nay cứ để mặc hắn đi."

Ngô quán sự hơi khom người, không nói thêm nữa.

Hôm nay lão thái gia dùng rất nhiều quan hệ và tài vật, mới mời được một nghìn phủ binh Thanh Châu, giả vờ diệt cướp, kỳ thật là vì tên thanh bào khách kia.

Chuyện này không lừa được Thanh Trúc Bang, may mà Thanh Trúc Bang có vật quan trọng gì đó rơi vào tay thanh bào khách, nhìn thấy Thẩm phủ chịu ra tay, mới phối hợp theo cùng.

Từ xưa đến nay đại quân xuất chiến, thì vàng bạc đúng là như nước chảy ào ào ra ngoài.

Dù chỉ là một nghìn phủ binh, nhưng nếu tập kết, xuất binh trong thời gian ngắn, thì ân tình tiền tài tiêu tốn trong đó, dù là Ngô quân sự cũng đau lòng không thôi.

Có kẻ nói tên thanh bào khách kia trong chốn giang hồ có tiếng tăm rất lớn, đã gây ra vài vụ án lớn ở phủ châu khác, nhưng cuối cùng đều để mặc hẳn làm loạn, đợi đến khi thanh bào khách rời đi rồi, quan phủ mới giả vờ giả vịt phái bộ khoái nha dịch đi càn quét.

Sau đó rất mừng rỡ rồi bẩm báo lên bề trên, nói là trên dưới một lòng truy sát tên tội phạm nào đó xuất cảnh, đã đến tri châu hoặc tri huyện hạ hạt nào đó rồi...

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thế Tình Như Sương

Mới sáng sớm Thẩm Luyện đã ra khỏi nhà, nguyên nhân rất rõ ràng, chỉ vì muốn tìm chút thanh tĩnh mà thôi.

Bảo là đi tìm thanh tĩnh, thật ra phía sau còn hai kẻ theo đuôi, đều là hộ vệ giữ nhà của Thẩm gia.

Trong lòng Thẩm Luyện buồn cười, đây có thể xem là 'cải trang vi hành' không, phải biết rằng phủ Thanh Châu lớn như vậy, có hơn nửa sản nghiệp đều là của Thẩm gia, phần lớn sản nghiệp còn lại cũng có vô vàn mối liên hệ với Thẩm gia.

Phàm là ngành nghề kiếm nhiều tiền hoặc bị Thẩm gia lũng đoạn, hoặc phải hợp tác cùng Thẩm gia, có thể nói ở Thanh Châu này Thẩm gia cũng không khác gì vua một cõi.

Hôm nay hẳn cũng được tính vào một trong những người thừa kế hợp pháp của Thẩm gia, điệu thấp ra ngoài, dùng 'cải trang vi hành' cũng không tính là quá mức.

Chỉ tiếc chỉ hẳn không ở nơi này, bằng không trêu chọc dân nữ, làm ác bá một phương trái lại cũng có chút hay ho.

P phủ Thanh Châu phân ra nội thành và ngoại thành, nội thành có thường thành, ngoại thành lại là dựa vào thành vách của nội thành mà mọc ra nhiều

chợ lẫn cửa hàng, đây cũng là một nét đặc sắc của phủ Thanh Châu, cuộc sống ở nội thành hiển nhiên cao hơn so với người ngoại thành một bậc.

Không chỉ là người nội thành cảm thấy vậy, ngay cả người ngoại thành cũng liều mạng muốn vào nội thành.

Thế nên trạch viện ở nội thành, đa phần có diện tích nhỏ hơn ngoại thành, giá tiền cũng đắt hơn rất nhiều, dù vậy vẫn cung không đủ cầu.

Đương nhiên trạch viện nội thành phần lớn đều do Thấm gia xây dựng, sau đó bán đi với giá cao, thậm chí Thấm gia còn nắm nhiều khế đất ở hoang địa mà nội thành chưa khai phá.

Mặc dù Thấm Luyện chỉ biết đại khái như thế thôi, cũng không thể không khâm phục ánh mắt buôn bán của Thấm lão gia, cơ hồ đã gần giống một ít đặc tính thương mại ở xã hội hiện đại kiếp trước của hắn.

Có thể thấy đại đạo ngàn vạn, trăm sông đổ về một biển, những kẻ thông minh đa số đều nghĩ ra được một đạo trong đó.

Thấm Luyện đi dạo từ nội thành ra ngoại thành, tuy rằng ngoại thành rộng lớn hơn nội thành không ít, nhưng lại không có vẻ đẹp ngay ngắn rõ ràng như ở nội thành, chỗ tốt chính là, ngoại thành quả thật náo nhiệt.

Hướng hắn ra chính là cửa đông nội thành, đi hướng đông mặc dù có núi, nhưng địa thế lại bằng phẳng hơn nhiều, nên bên này cũng là con đường mà thương lữ phải đi qua, trong đó tửu lâu, khách sạn nhiều vô cùng, rất huyên náo.

Tất nhiên sở dĩ hắn đi cửa đông, cũng bởi vì hôm nay đội ngũ đưa tang của Thấm gia không đi về phía này.

Buổi sáng ra ngoài quá sớm, hắn cũng chưa ăn thứ gì, giờ phút này người được mùi bánh nướng trong chợ, bắt giác hơi đói bụng.

Đương nhiên hắn sẽ không đi ăn bánh nướng, mà vào thẳng một gian khách sạn, đặt tên trái lại cũng tầm thường, gọi là "Duyệt Khách Lai" (*Mừng khách đến)

Ý của nó là khách nhân tới, lòng sẽ vui vẻ, tuy thô tục, lại không mất đi chân thành...

Hắn không mang tiền, nhưng hai tên tùy tùng phía sau thì có tiền.

Thẩm Luyện không có hứng thú đi nhả gian gì cả, mà hắn đến sảnh lớn, lúc này mới sáng sớm, người không coi là nhiều, hắn kê một bàn thức ăn ngon,

Hầu bàn tuy thấy hắn ăn mặc bất phàm nhưng cũng không dám tùy ý để hắn chọn một bàn thức ăn.

Đang muốn đi hỏi ý kiến một chút, chẳng ngờ được chương quỹ mặt mày hớn hở, dặn dò hắn đi nói với mấy vị bếp trưởng làm hết tất cả món sở trường mang ra.

Chương quỹ kia sợ Thẩm Luyện chờ đến bực, bèn dâng bánh ngon lên trước, còn đưa thêm một bình rượu ủ lâu năm.

Thẩm Luyện tuy muốn uống rượu, nhưng hiện giờ cơ thể không cường tráng gì, nên hắn mới cố nhịn, lại gọi một ấm trà xanh, chẳng qua hai tên tùy tùng cũng không dám ngồi chung với hắn, lại ngồi đợi ở một bàn ăn cách đó không xa.

Thẩm Luyện cứ từ từ dùng điểm tâm, còn chưa đợi đến khi món ăn lên, lại thấy một bóng người màu xanh từ hậu viện đi vào đại sảnh.

Người này tóc tai bù xù, tướng mạo nhếch nhác, cả người mặc chiếc áo bào xanh nhả nheo, màu sắc u tối, cũng không biết đã bao lâu không đổi, râu mọc đầy mặt, trông rất cời mở, chẳng qua điểm khiến người khác chú ý

là chiếc mũi nhọn như mỏ ửng của hăn, cùng một đôi mắt cực kỳ trong trẻo, cho dù vóc người hăn không cao to lắm, cũng khiến cho mọi người có ảo giác như hạc giữa bầy gà.

Chưởng quỹ kia thấy người áo xanh, bình tĩnh không sợ, ngăn người áo xanh lại, nói rằng: "Khách quan, người đã thiếu ta tiền thuê phòng ba ngày rồi, định đến khi nào mới thanh toán cho ta đây."

Người áo xanh nói: "Ở đâu ra lại nói nhảm nhiều thế, trước hết dâng cho ta rượu và thức ăn ngon nhất đây, ăn uống no say sẽ tranh luận với người sau."

Chưởng quỹ không buông tha nói: "Người có tiền cho người khác bán mình chôn cha, lại không có tiền trả tiền trọ cho ta, còn muốn tiếp tục ăn không, trên đời này nào có đạo lý đó."

"Tiền ta không phải là cho, mà là mua hăn làm nô, cùng lắm đến lúc đó ta bảo hăn làm công cho người, bù vào tiền thuê này là được rồi."

Chưởng quỹ chống nạnh cười ta, nói: "Người không lập chứng từ, cũng không biết là người nơi nào, ai biết được tiểu tử kia có phải lừa người hay không? Cũng chỉ có tên đàn như người mới tin mấy lời nói dối này thôi."

"Ta nói ba ngày sau trở về làm trâu ngựa cho ta, tiểu tử kia chắc chắn sẽ không nuốt lời." Người áo xanh trả lời.

"Ngày hôm qua người cũng nói như thế."

"Nhưng hôm nay mới là ba ngày sau."

Đây là thức ăn nhà bếp bung lên, mùi thơm nức mũi.

Đĩa thức ăn vừa đặt xuống bàn, người áo xanh liền đi tới trước mặt Thẩm Luyện, trực tiếp cầm lên miếng thịt nóng hổi, bỏ vào miệng.

Đây là món thịt bò nướng, mặt trên dầu ăn lăn đều, cực kỳ nóng người, người áo xanh đưa thẳng vào yết hầu, mặt không đổi sắc.

Chưởng quỹ nhìn thấy người áo xanh lại dám ngồi chung với Thẩm Luyện, quả thật vừa sợ vừa tức, đang muốn đuổi hẳn đi.

Không ngờ Thẩm Luyện mở miệng nói: "Lấy thêm một bộ bát đĩa nữa, còn tiền thuê phòng và tiền cơm của hẳn, cứ tính ghi vào giấy nợ của ta."

Chưởng quỹ không nhận ra Thẩm Luyện, lại biết hai tên hộ vệ đi cùng Thẩm Luyện chính là người của Thẩm gia, cho nên mới tỏ ra ân cần như thế.

Có cái danh nghĩa Thẩm gia này, tất nhiên chưởng quỹ sẽ đáp ứng mọi nhu cầu của hẳn.

Dù sao hẳn chỉ cần tiền, cũng không phải thật sự mang thù với người áo xanh.

Mà thứ Thẩm gia không thiếu nhất, chính là tiền...

Người áo xanh ăn thịt, rồi cầm bình rượu lên nốc ừng ực vào bụng, cả bình rượu ủ lâu năm kia chớp mắt đã thấy đáy.

Hắn bất mãn nói: "Được lắm tên gian thương này, một bình rượu lại ít như vậy, đổi cho ta một bình khác, phải mười bình."

Chưởng quỹ nhìn Thẩm Luyện một cái, Thẩm Luyện gật đầu đồng ý.

Chỉ một lúc sau, mười bình rượu ngon đã dâng lên.

Người áo xanh mở bình ra, ngửi một cái, mắng: "Thứ gì thế này, lại thay nước lã vào để lừa gạt ta à, đổi lại rượu khi nãy, cũng phải mười bình."

Trong lòng chưởng quỹ thầm oán người áo xanh làm thịt tên Thẩm Luyện coi tiền như cỏ rác này, nhưng trên mặt lại cười mồm mỉm nói: "Rượu lúc này, chính là rượu Hoa Điêu mà tiểu điểm bí chế, trữ hàng cũng không nhiều."

Người áo xanh chỉ tay về phía Thẩm Luyện, nói: "Người cái tên lão quan này, sợ vị công tử đây không trả nổi tiền rượu cho cái tiệm nát của người sao?"

Thẩm Luyện mở miệng nói: "Cứ mang rượu khi này ra, có bao nhiêu mang ra bấy nhiêu."

Chưởng quỹ đành phải gật đầu đồng ý, đi bảo tiểu nhị mang rượu trên bàn xuống, đổi lại loại rượu Hoa Điêu hiếm có kia.

"Tiểu tử tốt, ta nhìn người nhã nhặn thanh tú, lại là hạng người khí phách can vận, đáng tiếc để cho ta gặp tên tiểu tử kia trước, đáng tiếc, đáng tiếc!" người áo xanh rung đùi đắc ý.

"Ta mời người dùng bữa uống rượu, thì tất nhiên là không thiếu chút tiền này, tình đời như sương, có một nghìn văn, cho người khác một văn, so với có một văn, cho người khác một văn, hiệu quả cố nhiên giống nhau, tình nghĩa lại có khác, người cần gì phải đánh giá ta cao thế." Thẩm Luyện cười nhạt một tiếng.

Ánh mắt trong trẻo của người áo xanh lại càng sáng hơn, dùng chiếc đũa gõ lên bát sứ, âm điệu du dương, khen bảo: "Hay cho câu "Tình đời như sương", không ngờ một người trẻ tuổi như người lại nói ra được lời thế này."

"Đây không phải ta nói, mà là câu nói của một vị tiên sinh tên Cổ Long, vị đại ca này chịu nghe hết toàn văn chứ."

"Khoan đã, đây hẳn là lời tinh diệu, phải đợi rượu đến mới được!"

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Trả Lại Đây

Tiểu nhị kia dâng rượu không chậm, bốn bình rượu ngon nháy mắt đã tới, tuy rằng nhỏ sơn mười bình cũ rất nhiều, nhưng nhìn bề ngoài lại trông tốt hơn.

Thẩm Luyện không đợi người áo xanh hỏi, liền tự nói:

"Tháng ba cuối xuân, dê vui cỏ cao.

Trời lạnh đất cồng, hỏi ai nuôi sói?

Lòng người thương dê, lòng sói cô độc.

Lòng trời khó đoán, thế tình như sương!"

Thẩm Luyện đọc thật chậm, người áo xanh uống rượu lại cực nhanh.

Hắn nói "cuối xuân tháng ba, dê vui cỏ cao", người áo xanh liền uống hết bình thứ nhất.

Lại nói "Trời lạnh đất cồng, hỏi ai nuôi sói?", ngay khi hắn đọc xong câu này, người áo xanh lại uống cạn bình rượu thứ hai.

Ngay câu "Lòng người thương dê, lòng sói cô độc" Thẩm Luyện cố tình tăng nhanh tốc độ nói, nhưng chưa nói xong thì người áo xanh đã uống hết bình rượu thứ ba, lại là lời ra rượu cạn.

Lúc đọc câu "Lòng trời khó đoán, thế tình như sương", vốn Thẩm Luyện có thể đọc nhanh hơn để làm khó dễ người áo xanh một chút, nhưng hẳn lại thả chậm tốc độ nói, đọc từng chữ từng chữ.

Người áo xanh kia cũng uống từng ngụm từng ngụm.

Mãi đến khi Thẩm Luyện nói xong, người áo xanh cũng đúng lúc uống xong bốn bình rượu ngon.

Bốn bình rượu kia, tuy chưa tới nghìn chén cũng có mấy trăm chén, mùi vị thơm ngon, kinh lực không nhỏ, dù là tửu khách lâu năm, uống liên tục bốn bình rượu cũng phải mè mè say rồi.

Nhưng sắc mặt người áo xanh lại không hề thay đổi, hai mắt hẳn vẫn trong veo như trước, tựa như ánh sao sáng trên bầu trời đêm.

Chỉ nghe người áo xanh nói: "Hay cho tên tiểu tử này, người mời ta ăn cơm, không lấy tục vật nhìn người, ta tuy rằng để mắt hào khí của người, lại không chịu ân tình của người, phải biết phủ Thanh Châu lớn như vậy, kẻ có thể xứng mời ta ăn cơm, căn bản cũng không có."

Thẩm Luyện im lặng, từ từ đợi người áo xanh nói tiếp, chỉ là nghĩ thầm: kẻ này đúng là tự phụ vô cùng, nếu không có võ nghệ kinh người chắc chắn không sống được đến hôm nay.

Người áo xanh tiếp tục nói: "Người nói "lòng người thương dê, lòng sói cô độc" quả thực hợp với tính tình ta, nhưng ta vẫn không thừa ân người được."

Thẩm Luyện nghe đến đây, mỉm cười nói: "Chắc hẳn hai câu cuối cùng ta đọc chậm lại, huynh đài không cần vội vàng uống rượu vào bụng, vì vậy cần phải cảm ơn ta."

"Không tệ, kẻ như ta tuy rằng lạm sát người vô tội, tội ác tày trời, nhưng đó cũng không phải khuyết điểm, chỉ có một điểm, đó là tự phụ vô cùng, rượu này không tệ, kinh lực lâu dài, nếu như ta đem vò rượu cuối cùng uống vào thật nhanh, tất nhiên sẽ khiến cho nội tức ta vận hành rối loạn, nếu vào lúc bình thường thì tất nhiên không sao, nhưng hôm nay có đám đạo chính muốn gây sự ta, ta còn phải mang tên tiểu bộc mới thu giết ra ngoài, tuyệt đối không thể sơ sẩy."

Thẩm Luyện thông thả nói: "Nếu như ta nói hai câu cuối cùng ra thật nhanh thì thế nào?"

"Thế thì ta vẫn có thể tranh thủ trước khi người nói xong mà dùng khí công nội gia, mạnh mẽ hút cạn bình rượu này vào cô, chẳng qua sau khi uống xong, thì phải lấy cái đầu trên cổ người xuống rồi."

Lời nói của hắn như chém đinh chặt sắt, vô tình hay cố ý mà nhìn chăm chăm hai tên hộ vệ Thẩm gia phía sau, tựa như nhìn rơm nhìn rác, xem thường vô cùng.

Hai tên hộ vệ vỗ bàn đứng lên, nói: "Nếu như người dám chạm tới một sợi lông của thiếu chủ nhà ta, ta đảm bảo sẽ không cho người ra khỏi khách điểm này."

Hai người lúc này lại không nhịn được nữa, phải biết rằng chức trách của bọn họ là bảo vệ Thẩm Luyện an toàn, nếu như bị Thẩm lão gia tử biết có người dám cưỡng ngôn mà bọn họ lại không phản ứng chút nào, há không phải thành loại giá áo túi cơm rồi...

Cho dù Thẩm Luyện trách tội, cũng phải để cho kẻ này biết tốt xấu.

Đang lúc nói chuyện, hai người cất bước mà lên, đồng loạt vung quyền, phát ra âm thanh uy vũ.

Phàm là người luyện quyền, đều biết "Ngàn vàng khó mua một tiếng vang."

Quyền phát ra tiếng, không phải là âm thanh gió động, mà là âm thanh xuất phát từ cốt chấn, lúc này dồn tất cả kinh lực vào trong một quyền, thế lớn lực mạnh, tốc độ cực nhanh, có thể nói khó mà chống đỡ, đồng thời cũng nói rõ công phu ngoại gia của người ra quyền đã có hỏa hầu rồi.

Thâm Luyện không thông võ học, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến nhãn lực kinh người của hắn.

Một lần xuất quyền này của hai tên hộ vệ, xét về độ lớn kinh lực đã hoàn toàn hợp với sức mạnh thân thể, hơn nữa hai người thân thể tráng kiện, bắp thịt to khỏe, lúc ra quyền, hạ bàn vững chắc vô cùng, tựa như giường cung xuất tiễn.

Năm đấm của hai người, một đánh vào xương sườn người áo xanh, một đánh lên vai.

Đan xen đẹp mắt, không phân trước sau.

Có lẽ hai người thường xuyên phá chiêu nên phối hợp rất tốt, thành ra lúc đối địch không hề rối loạn.

Người áo xanh lộ ra nụ cười giễu cợt, không chút hoang mang, duỗi tay quét ngang từ trái sang phải, nắm chặt lấy quyền đầu đánh vào bả vai hắn, không hề tổn sức, kéo xuống một cái, chỉ nghe một tiếng giòn vang.

Không ngờ năm đấm của hai tên hộ vệ kia va mạnh vào nhau, khiến cho xương tay vỡ nát.

Sau đó người áo xanh nhẹ nhàng đẩy một cái, hai tên hộ vệ giống như sợi bông, cả người bay lên, đập vỡ không biết bao nhiêu bàn ghế, khách nhân còn lại trong sảnh lớn sợ đến nỗi không dám nói lời nào.

Mà hai tên hộ vệ kia, hiển nhiên không sống được.

Thẩm Luyện hơi động mí mắt, dù cho định lực của hắn có thâm hậu đến đâu, bất ngờ nhìn thấy thủ đoạn hung ác như thế cũng không thể không chấn động.

Người áo xanh giống như đập chết hai con ruồi, không quan tâm chút nào, lại cầm đĩa lên rồi gấp thức ăn.

Chưởng quỹ cùng với người hầu bàn, cả hai dĩ nhiên sợ đến nổi ôm nhau, cả người run lấy bầy.

Thẩm Luyện nhìn chăm chăm vào người áo xanh, không nói một lời.

Người áo xanh đặt đĩa xuống, thân nhiên đối mặt với ánh mắt của Thẩm Luyện, nói: "Cái gọi là chủ nhục thần chết, bọn họ chết rất có ý nghĩa, những kẻ giàu sang như các ngươi, cũng không thiếu chút tiền mai táng, cho nên người nghĩ thông một chút thì tốt hơn."

"Cũng đều là mạng người cả, làm sao lại không để tâm, người xem mạng người như cỏ rác, ta lại quý trọng vô cùng, bất kể là mạng người khác, hay là mạng của ta, đều chỉ có một mạng."

"Thế thì ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi nợ ơn ta đúng không?"

"Đúng."

"Trả lại đây." Thẩm Luyện chỉ nói ba chữ, lại vững như tảng đá, không thể lay chuyển.

Ánh mắt người áo xanh trừng lớn, tựa như một lưỡi đao sắc muốn chém nát cả người Thẩm Luyện.

Thẩm Luyện không sợ hãi, trong lòng kiên định, thần hồn vẫn trầm tĩnh như trước.

Dù làm thế không có lợi cho hắn, hắn vẫn làm.

Hắn có thể từ chối chỗ tốt mà Thẩm lão gia tử hứa hẹn, chỉ vì không muốn làm công cụ.

Cũng có thể ra mặt vì hai tên hộ vệ thấp kém, chẳng qua là cảm thấy mình vẫn còn là một con người, mà không phải một tảng đá không cảm xúc.

Người áo xanh nhớ tới tên sư phụ ma quỷ mà hắn giết chết, trước đây từng nói với hắn một câu: "Trên đời luôn có một loại người như vậy, bọn họ không có sức mạnh mạnh mẽ, cũng không có lý trí tuyệt đối, lại có một loại sức mạnh tinh thần vô cùng kinh ngạc, họ là kẻ tạo ra kỳ tích."

Hắn hỏi tên sư phụ ma quỷ kia, phải chăng hắn là người như thế??

Sư phụ hắn nói hắn không phải, thế nên hắn không thể tạo ra kỳ tích, cũng mãi mãi không tìm ra được cánh cửa trường sinh.

Thẩm Luyện rất bình tĩnh, loại bình tĩnh này không phải giả vờ, mà đến từ sự trấn định sâu trong linh hồn.

Dù cho trong cảm nhận của người áo xanh, hắn mạnh hơn Thẩm Luyện rất nhiều, giết Thẩm Luyện cũng dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Nhưng vẫn không cách nào bỏ qua ánh mắt bình tĩnh của Thẩm Luyện, rồi trong lòng hắn hoàn toàn không biết Thẩm Luyện dựa vào đâu mà dám làm vậy, dựa vào tinh thần hư vô mờ mịt kia sao...

Nhưng có một điều người áo xanh nói không sai, đó là "Hắn giết người vô số, tội ác tày trời cũng không phải khuyết điểm, mà hắn luôn tự phụ vô

cùng, đây lại là khuyết điểm."

Bởi vậy người áo xanh cũng không nói lời dư thừa, hướng ngực mình vỗ một chưởng, khóe miệng tràn ra một dòng máu tươi, cũng không chịu lau đi, lạnh lùng nói: "Ân tình này của ngươi, ta trả rồi!"

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Đạo!

Tuy rằng giọng điệu của người áo xanh khá hờ hững, nhưng toàn thân lại như một khối băng lạnh dưới ánh mặt trời, bốc lên hàn khí trắng mịn, mọi người đều có thể cảm nhận được sát ý lạnh lùng quân tiêu kia.

Thẩm Luyện rất bình tĩnh, trong sự bình tĩnh này có một loại tự tin mà người áo xanh khó có thể hiểu nổi, thậm chí khiến cho hắn không thể không tin một chuyện, có lẽ Thẩm Luyện thật sự giết được hắn.

Cảm giác này rất huyền diệu, tựa như lúc sư tử vồ thỏ, bỗng phát hiện ra con thỏ này đột nhiên biến thành một con hổ.

Hắn quan sát thấy thân thể Thẩm Luyện không tốt lắm, cũng chưa từng luyện nội công, năm ngón tay dù thon dài, nhưng lại không có vết chai.

Hình thể gầy gò, lớn lên thanh tú, sắc mặt ốm yếu trắng bệch, dù không tính là gió thổi liền ngã, cũng không nhìn ra sự uy hiếp nào.

Nhưng cuối cùng Thẩm Luyện vẫn có chỗ khác biệt, khác ở cặp mắt kia, đôi mắt đại diện cho cửa sổ tâm hồn, ánh mắt bình tĩnh như nước ấy đã khiến hắn khó chịu đến tận xương, cảm thấy mình trở nên nhỏ bé tầm thường.

Lúc này trong lòng Thẩm Luyện rất kiên định, vị thần linh cầm như ý trong tay, chậm rãi xuất hiện trong linh hải.

Đây là một kiểu truyền thừa tinh thần khó nói thành lời, cô quạnh và vĩnh hằng, mạnh mẽ và dũng cảm.

Hai tay hãn thả lỏng tự nhiên, ung dung mà ngồi, cách mặt bàn, người áo xanh cũng không nhận ra trên tay Thẩm Luyện có thêm một thanh phi đao nhỏ dài chừng hai tấc.

Phi đao nho nhỏ kia, lại chính là thủ đoạn phòng vệ cuối cùng của Thẩm Luyện, dưới cảm tri linh hồn mạnh mẽ của hãn, thao túng cơ thể, trong vòng mười bước có thể phóng ra từ bất cứ góc độ nào.

Hãn không biết chiêu này có hiệu quả với người áo xanh hay không, thậm chí hãn cũng chưa từng dùng thanh phi đao nhỏ bé này để thử tấn công bất cứ người nào.

Đây vốn là thủ đoạn bảo vệ của chính hãn, cũng không phải lợi khí giết người.

Người áo xanh đã tu thành công nội khí, ngũ giác nhạy cảm, hãn không thấy đao của Thẩm Luyện, lại tự nhiên rũ mắt xuống, nhìn chăm chăm vào đôi vai thấp hơn hãn của Thẩm Luyện.

Cả đại sảnh chìm trong một bầu yên tĩnh quý dị, bỗng bị đánh vỡ bởi một tiếng bước chân yếu ớt.

Dưới ánh mặt trời, kẻ vào cửa là một đứa bé ăn mày, hoặc nói không phải là ăn mày, chẳng qua quần áo nó rách rưới, gần như không thể che hết cơ thể gầy gò.

Xem bộ dáng chừng mười hai tuổi, tuổi tác nó hãn nên lớn hơn chút, nhưng có thể vì quanh năm ăn uống không đầy đủ nên thân thể mới chậm phát triển như vậy.

Không giống với vẻ thanh tú của Thẩm Luyện, đứa bé ăn mày này lại mang nhiều nét giản dị và cứng rắn, lông mày, chiếc mũi có phần giống với người áo xanh.

Người áo xanh thu hồi sát khí như thủy triều, sắc mặt nhu hòa lại.

Nhóc ăn mày đi đến bên cạnh người áo xanh, từ trên người cởi xuống một cái bao bố, cẩn thận mở bao bố ra từng chút từng chút một, một lớp rồi lại một lớp.

Lộ ra một cái túi nhỏ, cái túi kia còn chưa lớn bằng nắm tay nó, từ trong bao, nó trân trọng đổ ra mấy thỏi bạc lớn chừng hạt đậu tương, nâng lên đưa người áo xanh, nhỏ giọng nói: "Ân công, con dùng tiền của ngài cho, cầu xin người quen làm xong tang sự cho phụ thân rồi, chỉ còn thừa lại chút bạc này."

Người áo xanh nhận lấy bạc vụn, vỗ vỗ đầu hấn, bảo: "Ta đã nói khoản tiền này là mua người, sau này nhớ phải gọi ta là chủ nhân."

Đầu tóc của nhóc ăn mày khô vàng, cũng bị bẩn không ít, người áo xanh lại không hề để ý.

Đôi mắt của nó rưng rưng nước mắt, đáp: "Vâng, chủ nhân."

Người áo xanh hòa nhã nói: "Người còn không mau ăn cơm, nhanh nhanh ở nơi này ăn một chút, xong rồi chúng ta phải đi."

Đứa bé ăn mày hiếu kỳ đánh giá Thẩm Luyện một chút, trong lòng nghĩ thầm tiểu lang quân này lớn lên trông thật thanh tú, giống như thần tiên trong truyền thuyết vậy.

Hấn cũng không dám nói nhiều, nhìn rượu thịt bày đầy trên bàn, nuốt nước bọt, không biết ăn từ đâu đây.

Người áo xanh lại không kịp chú ý thằng bé ăn mà muốn ăn món gì, bởi vì trước cửa lại xuất hiện một người.

Mặt trời vốn đang dần lên cao, ánh nắng rải rác, nhưng vẫn có thể kéo ra một chiếc bóng hơi dài, đủ để thấy vóc dáng người đi tới. Chiếc bóng từ từ bước vào, nương theo đó là những tiếng bước chân nặng nề chậm chạp.

Phảng phất như một cái trống lớn bị gõ nhịp, nặng nề đánh vào đáy lòng mọi người ở đại sảnh.

Rầm! rầm! rầm!

Trong lòng thực khách ở đại sảnh đều vô cùng hối hận, tại sao lại tới đây nghỉ ngơi ăn uống chứ.

Người đến lấy ra một thanh trường đao từ chiếc bao sau lưng, ánh vàng chói mắt, kéo lê trên mặt đất được lát bằng đá xanh, bắn ra những tia lửa.

Khi tới chỗ cách người áo xanh chừng năm bước, người kia dừng lại.

Người áo xanh từ từ nói: "Ta đã cho Thanh Trúc Bang ba ngày, lại thấy tên Kim Đao Vương người đến tìm chết, không khỏi xem thường ta quá mức."

Trên giang hồ có một số người, đặc điểm nổi bật, nhiều người lấy đó làm ngoại hiệu mà xưng hô.

Kẻ kéo trường đao, thân hình cao lớn này được gọi là "Kim Đao Vương".

Nghe đồn hẳn có thần lực trời sinh, lại mang một đôi tay linh hoạt, từng dùng thanh trường đao trên tay, khắc sơn hà cấm tú lên một miếng đậu hủ...

Quả không phụ cái tên "Kim Đao Vương" của nó.

"Diệt Thần Kiếm! ta đã sớm nghe qua tên tuổi ngươi, vì một quyển kiếm binh, ngay cả ân sư thụ nghiệp ngươi cũng giết, có người bảo đạo trưởng Lăng Xung Tiêu sư huynh ngươi từng truy sát ngươi năm năm trời, khiến cho ngươi phải trốn vào Mạc Bắc ở Vạn Lý Hoàng Sa, sao lúc này lại dám quay về." Long mày Kim Dao Vương hơi dựng thẳng lên, cười lạnh một tiếng.

"Ta trở về tất nhiên muốn giết hẳn rồi." Đang lúc nói chuyện, lại ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào nơi nào đó trên nóc nhà.

"Sợ là ngươi không đợi được tới lúc đó." Cửa sổ trên nóc cũng âm âm bị phá tan, mái ngói rơi đầy đất, lại xuất hiện thêm một lão già lùn, trên tay là một đôi ngân câu.

Hắn đặt chân nhẹ vô cùng, tựa như một chiếc lông vũ rơi xuống.

Thằng nhóc ăn mày bị cảnh tượng này làm cho kinh hãi, người áo xanh vỗ bả vai hắn một cái, nói: "Lo ăn cơm của người đi."

Thẩm Luyện thấy cảnh tượng trước mặt, ung dung không gấp gáp, bất kể là Kim Dao Vương, lão già lùn hay là người áo xanh, đều không phải người tầm thường, mang khí tức nguy hiểm như nhau.

Đều có sức mạnh vượt quá mức bình thường.

Hắn không sợ hãi, ngược lại vui vẻ.

Quả nhiên đây không phải thế giới bình thường, chẳng những có công pháp tu luyện linh hồn, còn có pháp môn kích phát sức mạnh thân thể.

Xem ngữ khí trong lời nói của bọn họ, cùng với "Kiếm kinh" lúc nãy nhắc tới, hành vi xử sự, rất giống với đám người giang hồ đã nhìn thấy trong tiểu thuyết võ hiệp ở kiếp trước.

Nhóc ăn mày nghe người áo xanh nói thế bèn bắt đầu dùng bữa, cũng không biết có phải là hăn trời sinh thần kinh thô, hay là đã quá đói rồi, tiểu tử này vậy mà có thể ăn ngon lành.

Thẩm Luyện thầm nghĩ tiểu tử này có thể ăn cũng coi như may mắn, phải nói người áo xanh đã được xem như cao nhân, nhìn hăn đối xử với nó tốt vô cùng.

Nếu như đặt vào mấy quyển tiểu thuyết võ hiệp trước kia, thì đã là khuôn mẫu của nhân vật chính.

Tuy Thẩm Luyện thầm nghĩ thế, nhưng bất luận là Kim Dao Vương hay lão già lùn đều không đặt hăn vào mắt.

Hiển nhiên đám người bọn họ cực kỳ tự tin, bất kể người nào cũng phải đánh nhau mới biết cao thấp, nhưng dù thế cũng phải nhìn xem đối diện là ai.

Bất luận tuổi tác hay thần khí, Thẩm Luyện đều không biểu hiện ra chút uy hiếp nào với bọn họ, chỉ có người áo xanh là mơ hồ chú ý đến Thẩm Luyện.

Nhưng phần lớn lực chú ý vẫn đặt trên người Kim Dao Vương và lão già lùn.

Hai người bọn họ đều không phải là hạng người hư danh.

Dù hăn nổi danh tự phụ không ai bằng, cũng sẽ không coi thường địch thủ.

Người áo xanh đang ngồi, tuy rằng nhìn như ở vào thế bị động, thật ra hăn đang lấy tĩnh chế động, nếu không phải công phu cực sâu, dưỡng khí cực lớn sẽ không dám làm thế.

Bởi nguyên nhân đó, nên Kim Dao Vương mới không chịu ra sát thủ.

Người này tàn nhẫn, võ công lại cao, quả thật khó giải quyết, nếu không phải vì thứ mà hắn cướp đoạt từ Thanh Trúc Bang, hắn cũng không khả năng chịu ra tay.

Thanh Trúc Bang còn tưởng rằng dựa vào giao tình và tiền tài thì có thể khiến hắn đâm đầu mạo hiểm làm việc này, quả thật là buồn cười. Kim Dao Vương tuổi đã hơn bốn mươi, đã sớm trải qua thử thách theo đuổi phú quý hồng trần, thứ thật sự hấp dẫn hắn, chính là cảnh giới cao hơn, tuổi thọ lâu dài hơn...

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Diệt Thần

Lão già lùn tuổi tuy già, nhưng tính tình lại nóng vội, ngân câu rời khỏi tay, ánh bạc lóe lên, tựa như một vầng trăng khuyết phá không bay tới.

Tuy là đẹp vô cùng, thật ra hiểm độc đến cực điểm.

Cặp ngân câu này tuy bay tới rất nhanh, lại không thể nhanh hơn người áo xanh.

Một chiếc đũa gỗ nhẹ nhàng đụng vào ngân câu kia, chỉ hơi điểm một cái, ngân câu kia liền quay ngược trở về.

Lão già lùn phải sử dụng tới một cây thiết báng mới tránh được chỗ hiểm, nhưng trên ngực lại lộ ra hai cái lỗ đẫm máu.

Thần sắc hấn hoảng loạn, vội vàng điểm điểm vài cái lên ngực, móc ra một bình sứ nhỏ, lấy vài viên đan dược đưa ngay vào miệng.

Hóa ra lão già lùn làm người độc ác, trên đôi ngân câu kia thoa đầy độc dược, vào máu hấn phải chết, trong thời gian thật ngắn uống thuốc giải vào mới có thể giữ được tính mạng.

Một đòn phản công kia của người áo xanh quả thật cho thấy nghiệp nghệ kinh người của hấn.

Kim Dao Vương cũng mặc kệ lão già lùn, vẻ mặt trịnh trọng, chân đạp bát quái, bước nhanh từ trái sang phải, thanh trường đao kia kéo lê trên mặt đất lưu lại vết đao sâu hoắc, cùng những đốm lửa bắn tung tóe.

Kim Dao Vương càng chạy càng nhanh, trên đỉnh đầu bốc lên khí trắng, ấy không ngờ lại hóa ra vô vàng huyền ảnh, thật giả khó phân.

Đột nhiên trong luồng khí trắng kia, có ánh đao hơi động, cuộn cuộn mà tới.

Lông mày của người áo xanh run lên, chiêu đao pháp này thật ra là biến hóa từ kiếm chiêu "Bất Tận Trường Giang Cồn Cồn Lai", chẳng những thể công kinh người, còn tăng thêm hậu lực vô tận.

Kim Dao Vương trời sinh thần lực, từ ngoài vào trong công lực thâm hậu, hiển nhiên là nhân vật nhất lưu trong giang hồ, đặc biệt không thể kinh nhờn hẳn.

Lão già lùn dù cho hung danh lừng lẫy, lại am hiểu câu pháp tinh diệu cùng binh khí kịch độc, vô cùng mạnh mẽ, nhưng xét về công lực nội khí vẫn chưa thể sánh kịp với Kim Dao Vương đường hoàng bá đạo.

Mấy năm gần đây, hắn tìm hiểu được một chút ý cảnh tinh vi trong võ học, đã sớm không phải là hạng người bị đuổi đến nỗi phải chạy vào Mạc Bắc rồi.

Võ học Mạc Bắc, học theo tự nhiên, hơn nữa còn phải chém giết liều mạng, nhanh gọn mạnh mẽ, giúp cho võ học của hắn đi từ phức tạp đến đơn giản, vì vậy khi này trong chớp mắt đã nhìn ra sơ hở trong câu pháp của lão già lùn.

Lúc trước dùng chiếc đũa đẩy lùi ngân cây nhìn như hời hợt, lại là sự xác minh võ học mấy năm nay của hắn.

Kim Đao Vương khí thế không thể cản, đao khí như sông dài chảy ra biển rộng, tuyệt không quay đầu.

Ánh đao kia tuy nhanh vô cùng, nhưng người áo xanh lại càng nhanh hơn, một tay bắt thẳng nhóc ăn mày lên, tay kia cầm băng ghế dài.

Trường đao của Kim Đao Vương tuy dài, nhưng lại không dài bằng băng ghế kia.

Băng ghế được người áo xanh truyền nội khí vào, không thua gì sắt thép bình thường, đập mạnh xuống, bổ vào ánh đao cuồn cuộn.

Tựa như giao long vào biển rộng, hô mưa gọi gió.

Dù lấy ghế dài làm binh khí, nhưng người áo xanh sử dụng lại là đao chiêu, nhìn như tiến thẳng không lùi, kỳ thật là ngấm sinh biến hoa, từ thật hóa hư...

Ánh đao của Kim Đao Vương thuận theo ghế dài đánh tới, lại làm cho cả bàn rượu thịt văng khắp mọi nơi, người áo xanh lại dẫn theo tên thiếu niên ăn mày bước ra hơn mười bước, dĩ nhiên là muốn tiến về phía cửa tiệm.

Thẩm Luyện nhanh trí hành động trước, tránh sang một bên nên thoát khỏi tai bay vạ gió.

Nhưng người áo xanh lại không thể đi ra, bởi vì bên ngoài cửa có năm ánh kiếm trước sau giết tới, chia ra tấn công về phía đầu và tứ chi của hắn, chính là ngũ thế.

Người áo xanh lui về sau một bước, bất ngờ đẩy ra một chướng, tựa như có một trận âm phong gào thét, nghe được vô số tiếng kêu đau đớn, một người la lên: "Diệt Thần Kiếm."

Người áo xanh dắt theo nhóc ăn mày, phía sau có Kim Dao Vương, phía trước lại là năm tên kiếm khách mặc trang phục giống hệt nhau.

Dẫn đầu năm người lại là một hán tử trung niên, trên đầu đội thanh cân, chính là bang chủ Thanh Trúc Bang.

Lúc này sắc mặt năm người trắng bệch, ngoại trừ bang chủ Thanh Trúc Bang ra thì bốn người còn lại đều ngồi xổm xuống, bưng chặt lấy đầu, ngay cả kiếm trên tay cũng ném đi, quả thật đau đến không muốn sống.

Lúc này dưới tình thế cấp bách, người áo xanh đã sử dụng công phu mà cả đời này hãn đặc ý nhất... "Diệt Thần Kiếm".

Người áo xanh ngạo nhiên mà đứng, dưới một đòn của hãn, làm bị thương năm vị cao thủ bao gồm cả bang chủ Thanh Trúc Bang, giống như là chuyện đương nhiên vậy.

Thẩm Luyện không thừa nhận cũng không được, cứ việc cho rằng kẻ này tự phụ đi, nhưng lại có tài nghệ thật sự...

Đồng thời trong lòng hãn khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên, đây còn là tình huống người áo xanh đã chịu một ít thương thế từ trước, không còn được như lúc toàn thịnh.

Kim Dao Vương kéo lê trường đao phía sau người áo xanh, lại không thèm động thủ, danh tiếng hãn lớn, võ công hãn cao, không thể làm mấy hành động vô liêm sỉ tấn công người từ sau lưng được.

Đồng thời khi hãn nghe ba chữ "Diệt Thần Kiếm" cũng giật nảy mình.

Không ngờ người áo xanh đã có thể hóa nhập Diệt Thần Kiếm vào trong chưởng pháp mà không cần vật dẫn nữa.

Kiến thức hần rộng rãi, đương nhiên biết dù cho võ công của người thiên biến vạn hóa, cuối cùng cũng không thể qua được Đạo thuật.

Mà Diệt Thần Kiếm chính là một trong những kiếm kinh có thể sánh ngang với Đạo thuật trong chốn giang hồ.

Đó cũng là cấm thuật của sư môn người áo xanh, xưa nay chỉ truyền cho chưởng môn bảo quản, lại không cho phép tập luyện.

Người áo xanh tự nhận là thiên tư ngút trời, nhưng vẫn không bằng sư huynh Lăng Xung Tiêu. Hắn rất không cam lòng, cuối cùng vào cái ngày khi sư diệt tổ ấy, nhận được bí tịch Diệt Thần Kiếm.

Lại nói Diệt Thần Kiếm này không hổ là tuyệt học đạo thuật thần bí, uy lực to lớn người ngoài khó bề đánh giá, thế mà người áo xanh lại học được trong khoảng thời gian ngắn, dựa vào Diệt Thần Kiếm mà giết chết mấy vị hảo hữu đến báo thù cho sư phụ hắn, mãi đến sau này khi sư huynh Lăng Xung Tiêu trở về từ hải ngoại, mới một đường truy sát hắn, trực xuất hắn đến Mạc Bắc.

Lại vào năm ngoái, người áo xanh một lần nữa quay về từ Mạc Bắc, gây ra nhiều vụ án lớn ở mấy Châu phủ, khiến cho Hình bộ kinh động, dù mất đi vài cao thủ cũng không bắt hắn được.

Mà sư huynh Lăng Xung Tiêu của người áo xanh, từ năm năm trước đã bỏ kiếm nhập Đạo, quy ẩn thâm sơn, ít ai biết được tung tích của hắn.

Bằng không, dựa vào mối thù sâu như biển giữa hai sư huynh đệ này, e là đã sớm quyết chiến sinh tử rồi.

Đương nhiên giang hồ cũng có lời đồn, võ học của Lăng Xung Tiêu đã đạt đến cảnh giới "Nhập vi", gần như thành thần thông đạo pháp, nếu hắn còn ở đây, chưa chắc người áo xanh sẽ dám ra khỏi Mạc Bắc.

Chẳng qua hôm nay xem ra người áo xanh đã đem Diệt Thần Kiếm dung hợp vào chưởng pháp rồi, công lực tuyệt luân, dưới một chưởng của hắn liền đả thương năm tên cao thủ giang hồ, quả thật khủng bố.

Phải biết dù cho võ công của người cao đến đâu đi nữa, cũng là máu thịt xác phàm, số ít không địch nổi số đông.

Năm cao thủ kia có cả bang chủ Thanh Trúc Bang, trong một chiêu đả thương cả năm người đã khủng bố đến cực điểm.

Kim Dao Vương chấn động trong lòng, lại không muốn chịu thua, chẳng qua hắn vẫn chưa tìm ra chỗ lợi hại của Diệt Thần Kiếm.

Bởi vì một chưởng lúc này, tuy rằng có hàn ý phát ra, lại không phải là tuyệt học kiểu như Hàn Băng Chưởng, cũng không có bao nhiêu sóng chân khí, mà năm người kia liền không cách nào chống đỡ, bị thương không hề biết lý do.

Bang chủ Thanh Trúc Bang tuy vẫn còn đứng đó, nhưng cả người run rẩy, ngay cả kiếm cũng không cầm chắc được.

Thật ra chuyện này cũng chưa phải là tồi tệ nhất, bởi vì bang chủ Thanh Trúc Bang nhận ra lúc này mình không thể vận được nội khí dù là một tia, chưởng phong khi này của người áo xanh giống như tà thuật vậy, khiến cho đầu hắn đau muốn vỡ, hoàn toàn không có cách nào tập trung được.

Hắn biết đây là hiệu quả của Diệt Thần Kiếm, nhưng lúc bị nó làm tổn thương, vẫn khó mà hiểu ra cuối cùng Diệt Thần Kiếm là như thế nào.

Thẩm Luyện đáp xuống một góc đằng xa, tựa như hòa làm một thể với hoàn cảnh xung quanh, đồng thời trong lòng hắn nổi lên một nghi vấn.

Chưởng phong kia rõ ràng là hồn lực, rõ ràng người áo xanh lại có thể dùng hồn lực của mình để công kích người khác.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Sinh Khắc Biến Hóa

Thẩm Luyện tu luyện Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải, thần hồn mạnh mẽ đến mức có thể ly thể xuất khiếu.

Có người nói một khi thần hồn xuất khiếu thì có thể tu luyện đủ loại thần thông, xưa nay rất nhiều yêu nhân lưu danh sử sách, mê hoặc thiên hạ đều có bản lĩnh này.

Thần hồn người sống, còn gọi là sinh hồn, bị hạn chế bởi thân thể.

Mặc dù có thân thể bảo vệ nên sinh hồn có thể an ổn tồn tại, nhưng cũng vì thế mà thiếu đi các loại thần thông biến hóa.

Thẩm Luyện cũng chưa từng thử thần hồn rời thể, nhưng cũng biết hồn lực bản thân mình mạnh hơn người thường rất nhiều, nhưng ngoại trừ khả năng gặp qua khó quên và điều khiển thân thể đến mức nhập vi thì dường như không còn tác dụng gì khác.

Mặc dù có chỗ tốt này cũng đã không tệ, có thể giúp cho hẳn tránh bị ám thương khi rèn luyện thân thể, nhưng muốn an thân bảo mệnh thì lại thiếu rất nhiều.

Dù cho hẳn có thể dùng phi đao đối địch, lệ vô hư phát, nhưng nếu phải đối phó với nhiều người cận thân, cũng không có khả năng dễ dàng đánh bại bọn họ.

Huống chi tâm tư giết chóc của hãn cực nhạt, phi đao ra tay chỉ sợ tất phải đoạt mạng người, thật không phải điều hãn muốn.

Nếu có được thủ đoạn dùng hồn lực công kích của người áo xanh, tất nhiên Thẩm Luyện sẽ có thể phát huy tối đa ưu thế bản thân, có thêm một thủ đoạn bảo vệ mình.

Khi này người áo xanh vận dụng hồn lực, đối với Thẩm Luyện mà nói thật sự không đặt vào mắt, dù chưa từng so sánh thực tế nhưng hãn cũng không tự xem nhẹ mình, đoán rằng có lẽ thần hồn của người áo xanh sẽ không mạnh bằng hãn.

Bằng không dùng sự lợi hại của người áo xanh, tuyệt đối có thể thần hồn xuất khiếu, không bị nguy hiểm vì tinh khí thiếu thốn, đồng thời còn sinh ra thật nhiều biến hóa lợi hại, đã gần với thủ đoạn Tiên gia mà không phải là người trần thế nữa.

Dù người áo xanh biểu hiện mạnh vậy, lại chưa đủ để khiến Kim Đao Vương tuyệt vọng.

Lúc hãn triển khai chiêu thức gọi là Diệt Thần Kiếm kia trông cũng không nhẹ nhàng thoải mái.

Thẩm Luyện cảm nhận được thần khí của người áo xanh đã yếu đi một cách rõ ràng

Trong nháy mắt, có tiếng bước chân dồn dập, đông hô tây ứng, nam tác bắc hòa.

Vẻ mặt người áo xanh lạnh lẽo đi, một chương võ về phía bang chủ Thanh Trúc Bang, nói: "Ngược lại đã coi thường người rồi."

Ý của hãn hiển nhiên là không ngờ bang chủ Thanh Trúc Bang có thể sai khiến quan binh tinh nhuệ ở Thanh Châu.

Nếu là đám người ô hợp tầm thường hẳn tất sẽ không sợ mây may, nhưng bây giờ quan binh sắp tới, tuy không biết số lượng, nhưng hẳn đã tu luyện Diệt Thần Kiếm, thần hồn dĩ nhiên nhạy cảm hơn người thường, cảm nhận được khí huyết bên ngoài, dù chưa tới mức đông như lang yên cuộn cuộn, nhưng đã không thể xem thường.

Trong tình huống này, đòn sát thủ Diệt Thần Kiếm của hẳn rất khó triển khai ra.

Vì thần hồn mạnh bởi khí huyết, nhưng nó cũng bị chính khí huyết áp chế. Đây là sự huyền diệu của âm dương, của đạo lý sinh khắc.

Nếu như có hàng trăm hàng nghìn quân sĩ tinh nhuệ thì tinh lực sẽ hình thành một vùng, thế kia dồi dào, tựa như liệt hỏa.

Còn người áo xanh dùng hồn lực ly thể sẽ giống như đổ dầu vào lửa, không có chút tác dụng nào, còn vô cố tự làm tổn thương hồn lực mình.

Đối mặt với chưởng lực hùng hồn của người áo xanh, bang chủ Thanh Trúc Bang cố sức né tránh, lăn qua lộn lại rốt cuộc cũng tránh được một kiếp.

Người áo xanh vốn muốn để cho hẳn nhường đường, thật sự không cần thiết dây dưa với hẳn nữa, bằng không quan quân vây kín rồi thì có mà chạy đằng trời.

Kim Dao Vương nở nụ cười lãng nhiên, bảo: "Hôm nay đến rồi thì cũng đừng đi nữa."

Hẳn là người nhiều kinh nghiệm, biết người áo xanh đã không muốn chiến nữa, lại không thể thả hẳn chạy đi, bằng không ra khỏi phủ Thanh Châu rồi, đợi đến khi hẳn lẫn vào rừng sâu núi thẳm, thiên hạ mênh mông, biết nơi nào tìm được hẳn đây?

Trong chớp mắt ánh đao đại thịnh, giống như nương theo gió mà lên, bay lượn đầy trời, muốn chém lên người thiếu niên ăn mày và người áo xanh.

Trong lòng người áo xanh thầm hận mình quá bất cẩn, cần gì làm chuyện thừa, đi thăm dò tâm tính tiểu nhân chứ.

Hắn trông tuổi không lớn lắm, thật ra đã qua thiên mệnh chi niên, biết ngày sau chỉ có tiến không thể lùi, cho dù có đạt được vật này từ Thanh Trúc Bang cũng chưa chắc được Tiên duyên, bước vào cửa Trường Sinh, nên đã dự định thu một truyền nhân.

Thiếu niên ăn mày tư chất không tệ, lại giống hắn khi còn trẻ đến mấy phần, mới khiến cho hắn nổi lên ý nghĩ truyền lại y bát.

Chẳng qua đối với tính cách của tiểu tử này, hắn còn chút nghi ngờ, thế nên mới cho tiền nó rồi mua nó làm nô bộc, lại cho nó thời gian xử lý chuyện tang sự của phụ thân, để nhìn xem liệu nó có quay về hay không.

Tuy người áo xanh không phải chính nghĩa gì cho cam, lại luôn làm việc theo phong cách của kẻ du hiệp "kỳ ngôn tất tín, kỳ hành tất quả, dĩ nặc tất thành" (1), nếu như hôm nay thiếu niên ăn mày không quay lại, hắn sẽ lập tức đi tìm nó, giết chết nó, rồi tiếp tục tìm người khác.

Hôm nay gặp được Thẩm Luyện kỳ thật cũng ngoài ý muốn, hắn đặt tay tự hỏi... sự trấn định và thần thái của Thẩm Luyện, cực kỳ giống như sư huynh Lăng Xung Tiêu của hắn, một khi tập võ thì tiền đồ không thể đo lường.

Tuy cả đời hắn đều căm hận Lăng Xung Tiêu vượt qua hắn một đầu, nhưng thật sự không thể không thừa nhận Lăng Xung Tiêu mạnh hơn hắn. Nếu không phải đã quyết định thu thiếu niên ăn mày này làm đồ đệ, sợ là hắn đã chọn Thẩm Luyện làm người kế thừa y bát rồi.

Suy nghĩ của người áo xanh rất nhanh quay về, thân thể phản ứng nhanh chóng, vốn cơ thể đang nghiêng về trước, bỗng giống như con quay xoay tròn, xoáy lên cuồn phong, đột ngột vọt lên, mũi chân đã điểm lên mũi đao.

Kình lực quý quyết hung tàn chảy qua thân đao khiến cho gang bàn tay của Kim Đao Vương tê rần.

Một chiêu này của hãn vẫn chưa toàn lực, chẳng qua chỉ muốn giữ chân người áo xanh.

Nào nghĩ đên công phu người này quá cao, lại nhìn thấu tâm tư hãn, khám phá hư thực, cầu thẳng trong nguy hiểm, phá vỡ đao pháp của hãn.

Mũi chân người áo xanh lại khê nhón, cả người đã lên nóc nhà.

Cũng mang theo tên thiếu niên ăn mày này đi khỏi đây, biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay.

Nào ngờ trên nóc nhà bốn phương tám hướng xuất hiện rất nhiều cung tiễn thủ, vạn tên cùng bắn.

Người áo xanh lạnh lùng hừ một tiếng, nội khí thành cương, bảo vệ toàn thân, khiến cho cung tên sượt qua người.

Do vậy nên hãn không thể không thuận thế đáp xuống đất, bèn lướt nhanh bên dưới mái hiên đường đối diện, bất đắc dĩ rơi vào vòng vây quan binh.

Kim Đao Vương cũng không dám giết vào, thứ nhất hãn không quen biết với quan quân, thứ hai hãn nhà lớn nghiệp lớn, nếu như giết vào, bị quan quân không phân địch ta, lúc đó liệu hãn có động thủ hay không?

Xưa nay giết quan tào phản đều không có lợi, hãn cũng không muốn vào rừng làm cướp, hoặc giống như người áo xanh vậy, một mình lưu lạc chân trời góc bể.

Không nhắc đến chuyện quan quân vây bắt người áo xanh nữa, một nhóm người vôi vàng chạy vào "Duyệt Khách Lai", dẫn đầu là Thẩm Thanh Sơn.

Hãn vừa nhìn thấy Thẩm Luyện vôi vàng tiến lên mắng: "Thằng bé này sao lại chạy đến đây, biết nguy hiểm thế nào không."

Thẩm gia có không ít cơ sở ngầm, Thẩm Thanh Sơn hay tin Thẩm Luyện cùng người áo xanh đồng thời xuất hiện trong khách điểm, quả thật vừa mừng vừa sợ.

Tuy rằng hãn đã phái hộ vệ âm thầm bảo vệ Thẩm Luyện, lại không nghĩ tới Thẩm Luyện lại chạy đến nơi này.

Đợi đến khi phát hiện ra, đã không cách nào ngăn cản.

Mãi đến khi người áo xanh chạy ra "Duyệt Khách Lai", rơi vào vòng vây, hãn mới mang theo người bắt chấp nguy hiểm tiến vào bảo vệ Thẩm Luyện.

Thẩm Luyện thầm nghĩ: Vị cậu hai này, không ngờ đối xử với ta chân thành như thế.

Đồng thời Thẩm Luyện hỏi: "Cậu hai, sao cậu cũng ở đây ?"

Thẩm Thanh Sơn cũng không muốn giấu Thẩm Luyện, nói rằng: "Tên Thanh Trúc Bang kia chính là kẻ đã hại chết biểu huynh của con, Thẩm gia chúng ta tất nhiên sẽ không bỏ qua cho hãn."

Lúc này bang chủ Thanh Trúc Bang cũng tới, cười nói: "Thẩm nhị gia, người bên cạnh ngươi là ai?"

Thẩm Thanh Sơn nói: "Đây là cháu ngoại ta – Thẩm Luyện."

Sau đó lại nói với Thẩm Luyện: "Vị bá bá phía trước chính là bang chủ Thanh Trúc Bang."

Thanh Trúc Bang và Thẩm gia, một đen một trắng, nhưng xét về tài đông thể mạnh thì vẫn phải nói đến Thẩm gia, An bang chủ đánh giá Thẩm Luyện một chút, đây chính là đứa con hoang của Thẩm gia mà mọi người đồn đại.

Lớn lên ngược lại mi thanh mục tú, hơn nữa xảy ra chuyện lớn như vậy, Thẩm Luyện lại không bối rối giống như thiếu niên bình thường, điều đó khiến hắn đánh giá cao Thẩm Luyện rất nhiều.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thân Vương Trong Lưới Trần

An bang chủ tên đầy đủ là An Vạn Lý, mặc dù không có khí tức sắc bén lợi hại như người áo xanh, trông hơi phúc hậu, nhưng hẳn có thể sống sót dưới tay người áo xanh cũng đủ để chứng minh sự lợi hại của hẳn.

Thân phận của Thâm Luyện đã định trước không thể tham gia vào cuộc nói chuyện giữa An Vạn Lý, Kim Dao Vương và Thâm Thanh Sơn, bọn họ đã đạt được giao ước.

Kim Dao Vương và An Vạn Lý lại thêm lão già lùn kia nữa, liền mang theo binh khí ra khỏi khách điểm.

Theo đó, tiếng hò hét bên ngoài cũng từ từ yếu dần.

Dù cho người áo xanh võ công cái thế, cuối cùng vẫn song quyền khó địch tứ thủ.

Thâm Luyện tận mắt nhìn thấy toàn thân người áo xanh không biết dính bao nhiêu vết máu, có của người khác, cũng có của mình, cuối cùng bị xiềng xích làm bằng tinh thiết đâm xuyên qua xương vai, khóa chặt không thể động đậy, nhốt hẳn vào chiếc xe tù chế tạo bằng thép ròng.

"Đúng là chuẩn bị đầy đủ thật." Thâm Luyện mắt thấy mọi chuyện, trong lòng tự nhiên biết, lần vây bắt này hẳn là đã sớm dự tính xong cả rồi.

Nếu như hẳn biết tất cả chuyện này chỉ mất thời gian không quá một, hai ngày, thế thì hẳn sẽ càng kinh ngạc vì thế lực lớn mạnh của Thấm gia.

Thấm Luyện lặng lẽ đi theo Thấm Thanh Sơn trở về Thấm gia, chuyện xảy ra hôm nay đúng là làm người ta cảm khái.

Hẳn cũng không có bao nhiêu ác cảm với người áo xanh, cũng không có bao nhiêu hảo cảm.

Chẳng qua cảm thấy dù là cao thủ giang hồ như người áo xanh kia, cuối cùng vẫn không thể lấy một địch ngàn, nhiều ít cũng nói lên máu thịt thân thể rất cuộc vẫn có hạn chế.

Và chiêu "Diệt Thần Kiếm" kia của người áo xanh, quả thực làm hẳn có cảm giác mới lạ.

Nếu như nói thứ hẳn muốn có nhất từ người áo xanh, thì đó không phải là vật mà người áo xanh cướp đoạt từ Thanh Trúc Bang, mà chính là pháp môn tu luyện "Diệt Thần Kiếm" kia.

Về tới Thấm gia, Thấm Thanh Sơn vội vàng bẩm báo với Thấm lão gia chuyện hôm nay.

Tuy rằng lão nhân đã sớm biết, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe thêm một lần.

Ngồi trong nhà nên hẳn không thể khống chế hết thảy, nếu nghe được nhiều tin tức khác nhau, có thể giúp cho hẳn biết mọi chuyện rõ ràng hơn, đây là một trong những nguyên nhân giúp hẳn thành công.

Kiên thính tắc minh, thiên tín tắc ám. (*Lắng nghe nhiều người thì sáng suốt, chỉ tin một phía thì mù mẫm)

Vật quan trọng mà Thanh Trúc Bang đoạt lại từ người áo xanh, cũng được Thấm Thanh Sơn báo cho lão nhân, cả chuyện Thấm Luyện xuất hiện

ở nơi đó, Thâm Thanh Sơn cũng có nhắc tới, lão nhân cũng không nói lời nào.

Thâm Thanh Sơn biết lão gia tử này thật sự nổi giận nhưng lại không nói ra, điều đó càng không tốt với Thâm Luyện rồi.

Phảng phất như chưa có gì xảy ra cả, những ngày sau đó, Thâm Luyện lại bị cấm túc một cách vô hình, Thâm lão gia không để cho hắn ra khỏi viện nửa bước.

Thâm Luyện cũng không tỏ ra cáu giận gì cả, làm như không biết mình bị giam lỏng, vẫn tiếp tục thực hiện mấy động tác huấn luyện nâng cao như mọi ngày, khiến cho đám người âm thầm theo dõi hắn cảm thấy kỳ quái.

Thêm vào đó mỗi ngày hắn đều yêu cầu một ít món ăn bổ dưỡng, mà yêu cầu này trái lại Thâm gia cũng không làm khó hắn.

Từ đó về sau, Thâm Luyện cũng không chủ động muốn gặp lão nhân nữa, lão nhân cũng không chủ động kêu gặp hắn. Hắn không ra khỏi viện một bước, dường như những người khác trong Thâm gia đều quên mất đã từng có một vị Thiếu chủ nhân như thế.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, thoáng chốc đã qua một tháng.

Cơ thể Thâm Luyện không có nhiều thay đổi, nhưng sắc mặt lại tốt hơn rất nhiều.

Hắn không chịu thua lão nhân.

Lão nhân thì đang chờ hắn chịu thua!

Một tháng qua Thâm Luyện sống rất phong phú, mỗi giờ mỗi khắc đều cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể, nhờ vào tài lực của Thâm gia, cùng với sự khống chế cơ thể tinh vi, trải qua việc hôn phạt những đực lực kia

cuối cùng Thẩm Luyện cũng bù đắp được lượng tinh khí thiếu sót suốt hai năm qua của cơ thể này.

Tuy vẫn gầy gò, tuy vẫn mi thanh mục tú như cũ, nhưng Thẩm Luyện lại biết một tháng qua hẳn đã xảy ra biến hóa lớn như thế nào.

Dù cho hẳn không tu luyện nội khí, nhưng hẳn tự hỏi, hiện nay so với Kim Dao Vương hoặc bang chủ Thanh Trúc Bang kia, hiện trạng cơ thể hẳn đều khỏe hơn hẳn hai người đó.

Một ngọn gió mát thổi vào giữa khe cửa, thổi động ánh nến trong phòng, chập chờn bất định. Thẩm Luyện đã ngừng huấn luyện, thổi tắt nến.

Đêm nay trăng nhạt sao thưa, sau khi đèn tắt, tầm nhìn rõ ràng rất ngắn.

Thẩm Luyện ngồi trên giường, điều chỉnh hô hấp, cảm nhận được có một luồng tinh lực vô tận chảy khắp toàn thân.

Thế gian là một lồng giam lớn, thân thể lại là lồng giam nhỏ.

Nhảy ra khỏi lồng giam, chưa chắc sẽ tốt hơn.

Nhưng nó sẽ giống như cọp bị nhốt trong lồng, dù mỗi ngày không lo chết đói, không cần phải đối mặt với cái lạnh cắt da cắt thịt, không cần phải đi tìm thức ăn giữa thiên địa ngập tràn băng tuyết, nhưng ở trong lồng, cọp kia cũng chỉ là một con mèo to xác mà thôi, sớm đã mất đi bản tính.

Thẩm Luyện không biết sau khi xuất khiếu sẽ có hậu quả gì, liệu có bị tẩu hỏa nhập ma như Thẩm Luyện trước kia hay không.

Nhưng hẳn biết hẳn nhất định phải lựa chọn, Thẩm lão gia, sẽ không cho hẳn nhiều thời gian.

Thế giới này có quá nhiều thứ thần bí và chưa biết, sau khi nhìn thấy tiền tài quyền thế của Thẩm gia, Thẩm Luyện buộc phải thừa nhận, ắt hẳn

lão nhân có thể tìm ra thủ đoạn khống chế hãn, hãn không thể chờ đợi như vậy.

Tài lực của Thấm gia có thể cho phép hãn tu hành, nhưng nó cũng là một loại ràng buộc.

Hãn cần mạo hiểm.

Không có Thấm gia, hãn sẽ không khôi phục thân thể nhanh như vậy, đây là chỗ tốt của Thấm gia, cho nên hãn không hận lão nhân, trái lại còn cảm kích.

Nhưng điều đó không có nghĩa hãn phải chấp nhận sự sắp xếp của lão nhân...

Điều chỉnh lại tâm trạng của mình thật tốt, không tiếp tục suy nghĩ cực đoan nữa.

Bỏ đi ý nghĩ lộn xộn, trong lòng, có một vị tiên thiên thần linh bỗng nhiên xuất hiện từ trong hư vô.

Thần linh vẫn cô độc vô biểu trước sau như một, hôn miếu tự nhiên.

Hồn phách gắn chặt với nhau, vốn là không thể tách rời.

Thấm Luyện lại rõ ràng cảm nhận được một loại sức mạnh, lôi kéo hãn bay lên trên.

Giống như hãn đứng bên dưới một tòa tháp cao, có một sợi dây thừng buông xuống.

Hãn cầm lấy dây thừng, không ngừng bay lên không trung.

Sức hút mặt đất muốn cản hãn lại, lại không thể ngăn sức kéo của dây thừng.

Hồn thể giống như hỏa tiễn, tinh khí chính là nhiên liệu cung cấp cho hỏa tiễn, giúp cho hãn thoát khỏi lực hút của ‘Phách’ trong xác thịt.

Cho nên nếu như tinh khí không đủ, ‘Hồn thể’ xuất khiếu, giống như nước không nguồn, cây không rễ.

Thẩm Luyện dần dần hiểu ra đạo lý này, như một cách tự nhiên.

Từ từ đi đến nơi cao nhất, hãn không còn hoài nghi nữa, tung người nhảy lên, thế giới bỗng trở nên khác biệt rồi.

Hãn nhìn thấy chính mình, không giống như nhìn trong gương, mà là thật sự nhìn thấy cơ thể mình.

Thân hình gầy gò càng thêm khô quắt, hai gò má lõm sâu vào, thân thể ngồi im, yếu ớt như sắp ngã xuống, tựa như một cái xác khô.

Mà bản thân hãn lại đang bồng bềnh trôi nổi giữa không trung, thoát khỏi sự trói buộc của sức hút mặt đất.

"Cứu tại phàn lung lý, phục đắc phản tự nhiên." (*Bị nhốt trong lồng lâu ngày, cuối cùng cũng được quay về tự nhiên.)

Chẳng câu nào có thể hình dung trạng thái hiện tại của Thẩm Luyện một cách chính xác như câu nói trên được.

Ở trạng thái hồn thể, dường như tâm tình hãn đã không còn chập chờn, không buồn không vui, yên tĩnh hờ hững...

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Mây Vô Tình Rời Khỏi Núi

Thẩm Luyện liếc nhìn cơ thể mình, sau đó mới bước ra ngoài.

Cửa sổ hữu hình hoàn toàn không thể ngăn cản hẳn, chỉ nhẹ nhàng động một cái đã lập tức đi đến sân nhỏ.

Giờ phút này mây tan trắng đến, bóng mai nghiêng nghiêng, sao thưa trắng nhạt, cũng có ánh xanh mờ lung, phảng phất như mưa bụi lơ đãng rơi xuống từ cửu thiên, rải khắp nhân gian.

Dường như ánh xanh khói nước nhàn nhạt kia cũng rơi lên thần hồn xuất khiếu của Thẩm Luyện.

Suy nghĩ Thẩm Luyện hơi động, không muốn để cho ánh trăng ánh sao xanh nhạt kia chảy qua thần hồn mình, mà hẳn muốn hấp thụ tất cả ánh trăng ánh sao đó.

Ánh xanh mờ nhạt ngưng tụ lại, giống như chiếc vũ y trong suốt, bao phủ lên thần hồn của hẳn.

Thẩm Luyện cảm nhận được từng hơi nóng bốc lên, giống như ánh mặt trời giữa trưa chiếu lên người.

Hồn lực hơi bị đốt nóng, mang đến cảm giác đau nhói mơ hồ, nhưng hồn thể lại theo đó mà ngưng thật một chút, có thêm một tầng phòng hộ.

Trong sân vốn dĩ yên ắng không có gì, vào lúc này lại xuất hiện thêm một bóng người phát ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như hữu hình, lại như vô hình.

Khuôn mặt mơ hồ, râu tóc không rõ, nhưng có một loại mùi vị thần nhân hờ hững.

Trong viện ngoài viện đều có hộ vệ do Thẩm lão gia phái tới canh giữ tiểu viện của Thẩm Luyện, trong đó có hai tên dựa vào cửa viện gác đêm, trốn ở nơi tránh gió.

Một người trong đó mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy bóng dáng Thẩm Luyện phủ lên ánh xanh mỏng manh, khẽ kêu một tiếng, làm cho tên đồng bạn bên cạnh tỉnh lại.

Thẩm Luyện cũng bị kinh động, không muốn sinh thêm thị phi, ý niệm vừa chuyển, ánh trắng mỏng manh trên cơ thể lập tức tản ra.

Sinh hồn người sống là vô hình vô chất, người trần mắt thịt muốn thấy nó rất khó.

Đồng bạn của tên hộ vệ bị đánh thức kia không nhìn thấy gì cả, lầm bầm mắng hăm một tiếng, rồi tiếp tục nhắm mắt, mà tên hộ vệ lúc này nhìn thấy Thẩm Luyện cũng dụi dụi mắt, quả nhiên không phát hiện ra gì bất thường, còn tưởng là mình hoa mắt.

Không có tấm lụa mỏng do ánh trắng ngưng tụ, Thẩm Luyện bị gió mát thổi qua, có chút lung lay bất định.

Tựa như cơ thể trần truồng phơi bày trong cơn gió rét lạnh lẽo, cái rét cắt da thịt liên tục bao phủ hăm.

Chỉ có điều lúc này Thẩm Luyện không buồn không vui, dù hồn thể khó chịu nhưng đối với hăm mà nói cũng không phiền phức.

Nhưng rồi hẳn bỗng hiểu ra thêm một chuyện, đó là thần hồn ly thể lại có rất nhiều điểm khác biệt, trạng thái như thế nay vừa mới mẻ thú vị, cũng có thêm không ít nguy hiểm.

Bây giờ là buổi tối thì không sao, đổi lại là ban ngày, dù cho dùng hồn lực thân hậu của hẳn cũng chỉ sợ không chịu nổi ánh mặt trời nóng rực.

Dân gian đồn đại rằng, quỷ vật thông thường hoạt động vào buổi tối mà không phải tác quái vào ban ngày, quả nhiên cũng có lý do của nó.

Do không có kinh nghiệm nên Thẩm Luyện chỉ có thể cẩn thận mà tìm hiểu những chỗ khác sau khi thần hồn xuất khiếu, tựa như đi trên băng mỏng, cẩn thận vô cùng.

May mà trong chốn u minh vẫn có những tia liên lạc nối liền với thể xác hẳn, giúp cho hẳn hiểu ra ở ngoại giới khó chịu này, hồn thể cũng không phải bơ vơ không nơi nương tựa.

Giống như một cánh diều thả bay, luôn có một sợi dây kéo nó lại, không để nó phiêu linh trong thiên địa.

Thân thể là lao tù, cũng là chiếc bè trúc vượt qua bể khổ, nó có chỗ khuyết, cũng có chỗ hữu dụng.

Giống như "Vân vô tâm dĩ xuất tự, điều quyện phi nhi tri hoàn" (*mây vô tình rời khỏi núi, chim mới cánh bay về tổ), thần hồn rời xác, tuy rằng không còn bị gò bó, nhưng vẫn phải giống như chim mới cánh bay về tổ, ôn dưỡng trong cơ thể.

Ở trong sân Thẩm Luyện thử điều khiển thần hồn, làm rất nhiều thử nghiệm.

Hẳn phát hiện thêm một ít huyền diệu của thần hồn, mà không chỉ đơn giản là xuyên qua vật chất.

Giống như khi hần hấp thu ánh trăng vậy, dùng gió mát bám vào thần hồn, cảm giác như hòa làm một với cơn gió kia, có thể phi hành nhờ sức gió.

Lúc rời khỏi cơn gió mát hần cũng không cảm nhận được sức hút mặt đất.

Chỉ có thể bồng bềnh mà bay trên mặt đất thôi.

Sau khi nắm được một chút đặc trưng của thần hồn xuất du, hần bắt đầu mở ra phạm vi hoạt động lớn hơn.

Xuyên tường qua cửa, không chút trở ngại nào.

Thế giới này tương tự cổ đại, buổi tối cũng không có đèn điện, đa số người đều tắt đèn đi ngủ từ rất sớm.

Trong hoàn cảnh đó, những căn phố thưa thớt còn sáng đèn liên vô cùng chói mắt.

Lần thần hồn xuất khiếu này của Thẩm Luyện vốn là một loại thử nghiệm, không có mục đích, nhìn thấy gian phòng phía trước đã trở như vậy mà vẫn còn ánh đèn, hần liền tiến vào.

Hần đi vào dễ dàng không gặp bất kỳ cản trở nào, lại nghe được tiếng khóc của phụ nữ.

Như khóc lóc như kể lể, mang đậm đau buồn sâu bi.

Tiếp theo là giọng nói của Thẩm Thanh Sơn, "Bà khóc cái gì, Nhược Hi chỉ ngã bệnh mà thôi, bà chăm sóc cho nó tốt một chút là được rồi."

"Nhưng đứa bé này càng ngày càng gầy đi, cũng không muốn nói chuyện, không muốn ăn cơm, mời đại phu tới cũng chẳng tìm ra nguyên nhân sinh bệnh, sao tôi lại không gặp được chứ, ông nói xem có phải cái

tên Thẩm Luyện kia là sát tinh, khắc chết mẹ hần, rồi giờ lại đi làm hại Nhược Hi nhà chúng ta. Ông nói nếu không phải các ông bày mưu lập kế bắt nó cưới Nhược Hi, Nhược Hi có thể bị bệnh đến mức này sao?"

Người đàn bà lau một bên nước mắt, lại hướng về phía Thẩm Thanh Sơn mà trút giận.

Thẩm Luyện đã vào trong phòng, nhìn thấy, nghe được cuộc nói chuyện giữa Thẩm Thanh Sơn và phu nhân Trần thị của hần.

Thẩm Thanh Sơn chau mày, ngồi đối diện với Trần thị.

"Hóa ra là Thẩm Nhược Hi đổ bệnh." Thẩm Luyện nhớ tới những lời Trần thị mắng hần, đừng nói là lúc này trạng thái hần vô tình hờ hững, dù cho lúc bình thường, cũng không thể làm hần tức giận được đâu.

Hần bị cấm túc một tháng, không biết tin tức gì cả. Chuyện biểu muội Thẩm Nhược Hi bị bệnh tất nhiên càng không nghe nói đến.

"Thẩm Luyện bị cụ nhà cấm túc một tháng, còn Nhược Hi bị bệnh bất quá là chuyện của năm sáu ngày trước, vậy thì có liên quan gì tới hần chứ, bà cũng đừng nghe đại tẩu nói lời xằng bậy." Thẩm Luyện không tức giận, Thẩm Thanh Sơn lại có chút tức giận. Do chịu ảnh hưởng của lão gia tử nên hần có phần trọng nam khinh nữ, với lại con gái mình gả cho Thẩm Luyện cũng không sợ bị bắt nạt.

Trần thị lại không chịu ngừng, nói: "Tôi mặc kệ Thẩm Luyện tốt hay xấu, ông nhìn cái vẻ kia của nó đi, đối xử với ai cũng không gần không xa, lại là người có chủ kiến, dù ông có thật lòng với hần, chỉ sợ chưa chắc nó sẽ nhớ ơn ông."

"Bà nói thế trái lại sai rồi, thằng bé Thẩm Luyện này đáng tin tưởng hơn bất cứ người nào, bà đối xử tốt với nó, dù nó không nói, cũng sẽ nhớ kỹ, huống hồ chúng ta là người thân ruột thịt, vốn dĩ không nên cầu nó báo đáp

lại." Thẩm Thanh Sơn ngoài miệng nói thế, trong lòng lại nghĩ về chuyện ở khách sạn hôm đó.

Hóa ra hôm đó hẳn đã điều tra rõ ràng chuyện giữa Thẩm Luyện và người áo xanh, hai vị hộ vệ được phái đi bảo vệ Thẩm Luyện tất nhiên là bị người áo xanh giết chết, nhưng biểu hiện ngày đó của Thẩm Luyện càng khiến cho hẳn giật mình.

"Đều là sinh mạng cả, làm sao lại không để tâm, người xem mạng người như cỏ rác, ta lại quý trọng vô cùng, bất kể là mạng người khác, hay là mạng của ta, đều chỉ có một mạng."

Đây là lời của Thẩm Luyện do chương quỹ "Duyệt Khách Lai" thuật lại đầu đuôi.

Thẩm Thanh Sơn cũng tin tưởng, lời nói nay xuất phát từ đáy lòng của Thẩm Luyện, không mang chút giả tạo nào.

Dù là hai tên hộ vệ xa lạ, Thẩm Luyện còn có thể ra mặt vì bọn họ, đối diện với người áo xanh mà không mảy may sợ hãi.

Khí phách phong thái như vậy, xuất hiện trên người của một đứa bé choai choai mười hai mười ba tuổi, Thẩm Thanh Sơn chưa từng thấy lần thứ hai.

Chỉ có người như vậy mới đáng để Thẩm gia gửi gắm hy vọng.

Hẳn biết hạn chế của mình, cho dù là bảo vệ sản nghiệp có sẵn hẳn cũng không đủ khả năng, chớ nói chi phát triển tiến thủ nữa. Mà so với đại ca thì hẳn càng cảm thấy mình vô dụng.

Thẩm Luyện ở bên cạnh nghe được lời nói của Thẩm Thanh Sơn, tuy bởi vì trạng thái này nên không biến hiện xúc động trong lòng, nhưng hẳn

đã thừa nhận mình thật sự không nhìn lầm vị cậu hai trên huyết thống này
rồi...

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Mộng Này Không Dấu Vết

Đột nhiên Thẩm Luyện kinh ngạc, lại có thêm một luồng hồn niệm xuất hiện, nếu dựa vào màu sắc mà nói thì nó đang phát ra ánh sáng đỏ rực, phảng phất như phấn diện hoa đào.

Hồn niệm này bỗng bành bay ra từ nội thất, hai vợ chồng Thẩm Thanh Sơn không nhìn thấy, nhưng Thẩm Luyện thì khác, nhìn thấy rất rõ ràng.

Thẩm Luyện hơi động, bắt lấy hồn niệm đỏ rực kia, tựa như một đám bụi phấn, nháy mắt đã nhập vào cơ thể hắn, hắn cảm nhận được một luồng tình ý mãnh liệt của thiếu nữ.

Thần hồn kiên định, phỉ nhẹ đi ý xuân bên trong, Thẩm Luyện phát hiện hồn lực hắn lại mạnh hơn một chút rồi, chẳng qua lại trở nên hỗn tạp, tâm cảnh trước giờ không buồn không vui, chợt sinh ra một ít ưu tư chập trùng.

Đúng như "Chỉ thượng đắc lai chung giác thiên, tuyệt tri thử sự yếu cung hành"

Hồn niệm kia không chỉ một cái, bỗng bành trôi ra từ nội thất, lại bỗng bành trôi về, quanh quẩn ngay bên cạnh.

Hắn cũng mặc Thẩm Thanh Sơn và Trần thị, liền xuyên qua cửa phòng.

Lúc này trong phòng vẫn còn ánh nến, một ả nha hoàn chống cằm nằm trên giường thơm, dưới lớp rèm tinh xảo kia có một thiếu nữ, sắc mặt trắng bệch, đang ngủ say giấc, thỉnh thoảng có hồn niệm tản ra từ trên người nàng.

Không cần nói cũng biết hồn niệm mà khi này Thẩm Luyện bắt được, chính là hồn niệm tản ra từ trên người vị biểu muội Thẩm Nhược Hi đang hôn mê này.

Thần hồn của con người, bị giam trong thân xác, chẳng qua ban đêm nhiều mộng, bất giác sẽ có một chút ý nghĩ tản ra ngoài.

Cho nên mới có kẻ khi ngủ say, ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy bộ dáng chính mình nằm trên giường.

Đây là do ý nghĩ bám theo giấc mơ, ly thể ra ngoài.

Tình huống này lại khác với thần hồn xuất khiếu của Thẩm Luyện, Thẩm Luyện xuất khiếu, tâm tư độc lập hoàn chỉnh, hẳn nghe hẳn thấy đều cảm giác được, có thể phán đoán rõ ràng. Còn tình huống trước chỉ là một chút thần hồn tách ra thân thể, không có ý thức độc lập.

Nếu như có tu luyện giả giống như Thẩm Luyện, thì kẻ đó có thể dựa vào giấc mơ, nhân dịp hồn lực tán loạn liền thôn phệ ý nghĩa, làm mạnh hồn niệm bản thân.

Thứ mà thần hồn nhìn thấy cùng với người trần mắt thịt nhìn thấy, có chỗ giống cũng có chỗ khác.

Trong mắt Thẩm Luyện, Thẩm Nhược Hi không chỉ sắc mặt trắng bệch, ở mi tâm còn có một sợi tơ nhỏ màu xanh, kéo dài trong hư không, lại không biết nó bắt nguồn từ nơi nào.

Thẩm Luyện nghĩ thầm: "Ta cùng thân thể này là máu mủ tình thâm, ngược lại muốn xem thứ tà quái gì lại dám đến quấy phá."

Chậm rãi bay đến Thẩm Nhược Hi, tâm niệm ngưng tụ, giống như lưỡi dao mở ra, chặt đứt sợi tơ xanh kia, đồng thời hồn thể như khói chui vào ngay giữa mi tâm Thẩm Nhược Hi.

Lại nói ngày hôm trước Thẩm Nhược Hi đi chơi về, liền mê man hoảng loạn, vô cùng mệt mỏi, sau đó nằm trên giường không dậy nổi nữa.

Mắt thấy thiếu nữ tuổi xuân mơn mớn, giờ đã biến thành lá rụng gió thổi bay, đến tối nay, lại càng chìm vào giấc ngủ sâu.

Một giấc ngủ này qua đi, giống như cởi bỏ xác phàm nặng trĩu, tinh thần thoải mái.

Thẩm Nhược Hi mở mắt ra, chỉ thấy trong khuê phòng không bóng người, bên ngoài đã có ánh nắng mai ấm áp chiếu vào.

Nàng cũng mặc kệ nha hoàn không ở đây, nằm trên giường nhiều ngày thân thể đã sớm mốc meo, vùi vàng đứng dậy.

Nàng lại không nhận ra rằng, bản thân vừa suy nghĩ thì quần áo đã mặc vào.

Vừa bước ra khỏi phòng khuê, chỉ thấy chim bay bướm lượn.

Nàng nổi lên hứng thú, lại đuổi theo một chú bướm, muốn bắt nó vào tay.

Bướm kia thật nhanh trí, mấy lần liên tục thoát khỏi sự đuổi bắt của Thẩm Nhược Hi.

Bất tri bất giác, Thẩm Nhược Hi đi tới một khu vườn tuyệt đẹp.

Bống nhiên nàng có chút kinh ngạc khi vào chốn thần tiên này, chỉ thấy hành lang phía trước treo đầy tranh ảnh, có điểm thêm phần vàng, những tia nắng chiếu xuống vô cùng chói mắt.

Bên cạnh hành lang là một cái hồ, trong hồ nham thạch nhấp nhô, một mảnh rêu xanh, sinh cơ dào dạt.

Thấm Nhược Hi đi đến nơi này, chỉ cảm thấy bãi cỏ dưới chân rất tươi mềm.

Nàng không kèm được mà hoài nghi, trong nhà mình sao lại có nơi đẹp như vậy, mà mình lại chưa thấy bao giờ.

Chẳng qua cảnh vật quá lộng lẫy, quyến rũ tâm thần, cuối cùng đã khiến cho nàng mất đi cảnh giác.

Dọc theo đường đi chỉ sợ mắt không nhìn đủ, nào biết nghĩ đến chuyện khác chứ.

Cũng không biết đi qua bao nhiêu đình đài, Thấm Nhược Hi bỗng cảm thấy hơi buồn bực, cảnh đẹp vô tận này chỉ một mình nàng ngắm thì có chút cô quạnh.

Mặt khác nàng lại nghĩ: Đây chắc là mình đã vào nhầm nhà người khác rồi, nhưng làm sao trở về đây...

Người trong nhà lại đi đâu hết rồi, Thấm Nhược Hi càng không biết.

Trong lòng nghĩ vậy, Thấm Nhược Hi bắt đầu hoảng loạn.

Lúc này ở một gốc liễu già phía trước, vạt cành buông xuống, dây xanh như sóng.

Đằng sau gốc liễu kia, giờ phút này có một thư sinh anh tuấn, xem tướng mạo hấn, quả thật là mày nhọn như kiếm, mắt như điểm sơn...

Vẻ mặt thư sinh điềm nhiên, đang bẻ một cành liễu, chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng hắn chưa kịp bước ra thì đã bị người nào đó khoác lên vai, chỉ thấy một vị thiếu niên mi thanh mục tú, chẳng biết đã đứng cạnh hắn tự bao giờ, khí tức u nhiên, thần mục như điện, chỉ nhìn chăm chăm thôi đã khiến cho hắn không dám lộn xộn.

Vị thiếu niên kia hiển nhiên là Thẩm Luyện, thần hồn tùy tâm mà biến hóa, tự nhiên cũng có thể làm cho hắn cao lên.

Gương mặt thư sinh nở nụ cười quý dị, hóa thành một đoàn khí đen, đánh thẳng về phía thần hồn Thẩm Luyện.

Thẩm Luyện chỉ cảm nhận được một luồng suy nghĩ hỗn loạn, có sướng vui đau buồn sợ hãi, hỗn tạp vô cùng, nó giống như thủy triều đánh vào thần hồn hắn.

Vị thần linh cầm như ý trong lòng đột nhiên xuất hiện, để mặc cho những tâm tình kia ăn mòn thần hồn, tựa như đá ngầm giữa biển cả, nào quan tâm thủy triều lên xuống.

Ý nghĩ kia xung kích không phải vô tận, cuối cùng vẫn không làm gì được hắn, hắc khí cũng tiêu tán theo.

Trong một sân nhỏ ở nhà nào đó thuộc phủ Thanh Châu, có xây một ngôi miếu thờ, dẫu cho không lớn, lại có đầy đủ ngũ tạng.

Trong miếu có năm pho tượng thần, phía dưới cúng tế máu thịt, mỗi người mặc áo bào đỏ, mặt mũi ghê tởm.

Một pho tượng bên trái bỗng dựng sinh ra tiếng vang, giống như tiếng ngựa hí sau khi bị quất vẩy.

Nếu có kiến thức một chút sẽ nhận ra ngay ngôi miếu này là thâm tự mà dân gian lén lút xây nên.

Thẩm Luyện không biết pháp môn tấn công thần hồn, nhưng cẩn thủ bản thân, không chút khê hở, thế nên đã đuổi đi thứ tai họa không biết từ đâu tới này.

Thứ tà quái ban nãy hóa thân thành nam tử anh tuấn, lén vào giấc mơ của Thẩm Nhược Hi, âm mưu của nó hẳn ai cũng đoán ra được.

May mà hắn đúng lúc chạy tới, mới không để cho nó thực hiện thành công.

Tà quái vừa chạy, Thẩm Nhược Hi cũng đúng lúc đi tới, nhìn thấy Thẩm Luyện, nàng kinh ngạc gọi một tiếng: "Thẩm Luyện!"

Theo đó mộng cảnh tan vỡ, cảnh đẹp lộng lẫy kia nháy mắt đã biến mất không còn.

Thẩm Luyện cũng nhanh chóng thoát khỏi giấc mơ của Thẩm Nhược Hi.

Thẩm Nhược Hi thét lên một tiếng kinh hãi, bừng tỉnh khỏi cơn mê, chỉ cảm thấy trên trán đổ mồ hôi như mưa, giống như bị bệnh nặng một trận, cả người không còn chút sức lực nào.

Nha hoàn nhìn thấy Thẩm Nhược Hi đột nhiên bật dậy, cũng vui mừng khôn xiết, nhưng nghe được hai chữ ‘Thẩm Luyện’, có chút kỳ lạ, không biết mình có nghe nhầm hay không... nói chung tiêu thư tỉnh lại rồi, phải lập tức bẩm báo ngay cho lão gia và phu nhân.

Không đợi nàng đi bẩm báo, Thẩm Thanh Sơn và Trần thị đã chạy nhanh vào.

Thân thể Thâm Nhược Hi lúc này đang suy yếu, nhưng ý thức lại tỉnh táo rất nhiều, nhìn thấy cha mẹ đến, thấp giọng nói: "Mẫu thân, con đói quá."

Trần thị đại hỉ, chịu không được mà vui đến phát khóc, bảo: "Thanh Sơn, Nhược Hi nó đói kìa."

Thâm Luyện nhìn thấy cảnh tượng này, thần hồn vốn không buồn không vui, lại sinh ra một loại hạnh phúc thỏa mãn, lộ ra nụ cười.

Một màn này lại để cho Thâm Nhược Hi bắt gặp, buộc miệng gọi: "Thâm Luyện."

Thâm Luyện thấy nàng lại nhìn ra mình, có hơi kỳ quái, nhưng không tiếp tục lưu lại nữa, xuyên qua vách tường, bồng bênh mà đi...

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ngũ Thông

Nghe con gái gọi tên Thẩm Luyện, Trần thị vô cùng kinh ngạc.

Thẩm Nhược Hi khẽ gọi một tiếng, thấy Thẩm Luyện xuyên qua vách tường không chút trở ngại nào, nàng lộ vẻ ngạc nhiên không ngớt.

Trần thị sờ sờ trán Thẩm Nhược Hi, vẫn còn hơi nóng, bảo rằng: "Lúc này con đừng nghĩ gì nữa, trước tiên hãy nghỉ ngơi thật tốt đi đã."

Thẩm Nhược Hi thấp giọng nói: "Mẫu thân, lúc này hình như con nhìn thấy Thẩm Luyện."

"Con bé này, con vẫn còn hơi sốt, Thẩm Luyện vẫn đang bị nhốt ở phòng đông bên kia kìa, không thể ra ngoài, huống hồ đã trở thế này rồi." Trần thị chỉ nói là tinh thần lúc này của con gái không ổn định mới nhìn lầm như vậy.

Trong lúc Trần thị đi nấu chút cháo cho Thẩm Nhược Hi, Thẩm Luyện đã bay về nơi ở của mình.

Nhìn thấy thân thể mình bình yên nằm trên giường, hô hấp hơi yếu, hẳn liền bổ nhào nhập xác.

Thẩm Luyện từ từ mở mắt ra, chỉ cảm thấy tâm lực mệt mỏi vô cùng, có cảm giác muốn hôn mê ngay lập tức.

Cố gắng mở mắt ra, cảm nhận từng trận uể oải trên cơ thể, biết được sự khác biệt giữa lúc này và trước khi ly thể giúp cho hắn có cái nhìn khách quan hơn về thân hồn xuất khiếu.

Sau đó Thâm Luyện mới nghe theo tiếng gọi thân thể, đắp chăn ngủ say sưa, không quan tưởng gì nữa.

Một đêm không mộng寐, chớp mắt đã đến bình minh.

Thâm Luyện mở cửa phòng ra, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu rồi, hắn đã rất lâu không thức dậy muộn như vậy, chỉ cảm thấy cả người có một luồng tinh lực dùng mãi không hết.

Sau khi hắn mở cửa ra, thì có nha hoàn phát hiện, bưng nước nóng tới để Thâm Luyện rửa mặt.

Dùng khăn lông ấm lau lau một chút, nha hoàn ở bên cạnh nhìn Thâm Luyện, chỉ cảm thấy tiểu lang quân này càng ngày càng có tiên khí, đứng ở nơi đó, mặt như quan ngọc, tóc đen xõa ra, trông y như một vị tiểu thần tiên vậy.

Nha hoàn bất giác đỏ mặt, nếu sau này Thâm Luyện cưới vợ sinh con, không vứt bỏ các nàng thì tốt quá.

Thật sự tuy Thâm Luyện đối xử với mọi người không mấy thân thiết, nhưng chưa bao giờ nóng giận, thanh nhã hờ hững, có thể nhìn gần, cũng có thể nhìn xa.

Giống như mặt trời mùa đông, sẽ không làm tổn thương người khác, lại cao cao tại thượng khiến cho mọi người sinh lòng kính trọng.

Thâm Luyện không để ý đến tâm tư nhỏ của nha hoàn, chỉ cảm thấy thế giới này tốt đẹp hơn, có một loại mùi vị nhìn trời không phải trời, nhìn nước không phải nước...

Nhìn một cảnh, đáng yêu,

Ngắm một vật, dễ gần...

Bây giờ dù hãn không cần thần hồn xuất khiếu cũng có thể tản ra hồn lực của mình để tăng cường cảm tri trên diện rộng.

Chỉ tiếc đối với phương pháp dùng hồn lực hại người chế địch, hãn vẫn không có manh mối, cũng không dám tự tiện xuất khiếu hấp thụ ánh trăng ánh sao, thiên địa dị lực, tránh cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Diệt Thần Kiếm" của người áo xanh là thứ hãn nhất định phải có được, chỉ như thế mới có thể phát huy ưu thế lớn nhất của hãn.

Ở phủ Thanh Châu nhà có tiền tài quyền thế là Thấm gia, nhưng thành Thanh Châu thì tuyệt đối không chỉ Thấm gia mới có tiền.

Thấm gia sở hữu nhiều cửa hàng khế đất ở thành Thanh Châu, thậm chí rất nhiều trạch viện rộng lớn có người ở cũng được mua từ tay Thấm gia, những ngành nghề làm ăn kiếm tiền hoặc là Thấm gia đang làm, hoặc có phần nhỏ Thấm gia nhúng tay vào.

Nhưng có một nghề, tuy rằng được lãi kếch sù, nhưng trước giờ Thấm gia tuyệt không nhúng tay, đó là cầm đồ!

Ở Thanh Châu Thành bất kể người làm gì, nếu muốn cầm đồ thì chỉ có thể đi đến cửa hiệu của Từ gia.

Ngoại trừ hiệu cầm đồ của Từ gia ra, toàn bộ phủ Thanh Châu không tìm ra nhà thứ hai làm cái nghề này.

Bất kỳ ngành nghề nào, một khi thành độc môn sẽ bị lũng đoạn, lũng đoạn đồng nghĩa với thu lợi kếch sù.

Dù Từ gia không có núi vàng biển bạc như Thăm gia nhưng cũng không thể xem thường nó được.

Quan trọng hơn nữa là, Thăm gia chắc chắn sẽ không làm khó dễ Từ gia, bởi vì cả hai nhà là thân gia.

Cậu cả Thăm Thanh Thạch của Thăm Luyện cưới con gái Từ gia, cũng chính là người vợ Từ thị không quá thân thiết với Thăm Luyện kia.

Từ gia tuy làm giàu sớm hơn Thăm gia, nhưng không có được nhân vật tinh mắt như Thăm lão gia, thế nên bị Thăm gia vượt qua.

Cũng may lúc còn sống Từ lão gia rất tinh mắt, trợ giúp Thăm lão gia không ít việc, lại còn hứa hẹn chuyện hôn nhân với Thăm lão gia tử.

Khiến cho mọi người tiếc hận chính là... sau khi Từ lão gia định ra chuyện hôn nhân, liền cưới hạc tây du.

Còn chưa kịp nhìn thấy Từ thị gả vào Thăm gia, cũng không ngờ tới Thăm lão gia trước kia nhờ hãn nâng đỡ nay đã thành đại thụ che trời ở phủ Thanh Châu.

Từ thị không sinh con được cũng có nguyên nhân của nó, đó là bởi sau khi Từ lão gia chết, anh cả của Từ thị là Từ Hoảng bị ma quỷ ám, cung phụng Tà Thần, tưởng rằng nó có thể mang đến tài vận cho Từ gia.

Tà Thần này cũng có chút danh tiếng, chính là Ngũ Thông Thần, nó là Tài Thần, càng thiên về Tài Thần.

Ngũ Thông Thần thích nhất là giao hợp với thê tử người khác, sau khi Từ gia cung phụng Ngũ Thông Thần, Từ thị chưa xuất giá đã phải gánh chịu sự hủy hoại của cả năm vị Tà Thần, có lẽ thể chất nàng không tốt, nên mới không thể sinh con đẻ cái được.

Vào lúc này ở nội viện Từ gia, tuy là ban ngày nhưng trong căn phòng của chủ mẫu Diêm thị thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rên rỉ, tiếng rên đó pha lẫn đau đớn và hoang mang.

Sau một lúc tiếng thở dốc yếu dần, gần như không còn nghe được nữa, mới có một người thanh niên trẻ tuổi bước ra khỏi phòng, tay cầm bảo kiếm, dáng vẻ uy phong.

Nếu như có Thẩm Luyện ở đây hẳn sẽ nhận ra người này, chính là hình dáng của kẻ đã lên vào giấc mơ của Thẩm Nhược Hi.

Từ Hoảng chờ thanh niên trẻ đi rồi mới dám đi vào bằng một cánh cửa khác, trông thấy thê tử Diêm thị đang nằm thoi thóp trên giường, hẳn hổ thẹn vô cùng, lại thở phào nhẹ nhõm.

Tà ma kia phát tiết xong rồi chắc ít nhất mười ngày nửa tháng sẽ không gây hại cho thế gian, thậm chí một năm nửa năm cũng không chừng.

Lại nói không phải Từ Hoảng không tìm được thiếu nữ trẻ nào để cung phụng cho tà ma dâm loạn này, chẳng qua cái tên đó cứ thích phụ nữ xinh đẹp hoặc con gái chưa lấy chồng trong nhà hẳn.

Kể từ sau khi muội muội hẳn xuất giá, Từ Hoảng đã cưới vào rất nhiều thê tử xinh đẹp.

Diêm thị là trẻ tuổi nhất trong số đó, hẳn rất thương tiếc, lại không dám chống lại tên Ngũ Thông Thần này.

Có lẽ là sắc đẹp của Diêm thị hợp ý với tên ác ma kia, nên sau mỗi lần hủy hoại nàng đều sẽ lưu lại một khoảng thời gian cho Diêm thị có cơ hội tu dưỡng.

Mắt thấy Diêm thị yếu ớt nằm trên giường, thân thể trắng nõn như ngọc, nhiều nơi còn có vết bầm xanh.

Từ Hoảng vừa xấu hổ, vừa bốc lên tà hỏa, không để ý Diêm thị vừa mới trải qua một trận hoan lạc, cứ thế mà ưỡn thương tiến vào.

Mãi đến khi Diêm thị hôn mê, bất tỉnh nhân sự hẳn mới ngừng lại.

Diêm thị tỉnh lại rồi, quả thật xấu hổ muốn chết, oán hận nhìn chăm chăm Từ Hoảng khiến cho Từ Hoảng càng hổ thẹn.

Từ Hoảng rên rỉ thở dài, ấy vậy mà lại khóc lên, dùng sức tát vài bịch tay lên mặt mình thật mạnh.

Diêm thị rốt cuộc không nỡ buông phú quý của Từ gia, lại thêm tính nhẹ dạ, đành phải nhẹ khuyên: "Lão gia, người đừng làm vậy."

Lúc này Từ Hoảng mới ngừng tay lại.

"Chẳng phải hơn nửa năm không tới rồi, sao hôm nay lại đột nhiên tới."

"Chàng đã quên muội muội ngoan của chàng rồi sao, dụ dỗ tiểu thư của Thẩm gia đi chơi, rồi lừa nàng tới dâm miếu tế bái, để cho hẳn nhìn thấy mới sinh ra thị phi..." Giọng nói của Diêm thị tuy vẫn còn mệt mỏi, vẫn cố nói đại khái mọi chuyện.

"Chẳng lẽ hẳn có ý đồ với Thẩm Nhược Hi, sau đó bị ăn thiệt thòi." Tròng mắt Từ Hoảng hơi động.

Hẳn bị nghiệp chướng do mình tạo ra hãm hại quá thâm.

Ngũ Thông Thần làm bậy ở Từ gia, đó là chuyện xấu trong nhà, Từ Hoảng tuyệt không cho phép truyền ra ngoài, Thẩm gia cũng sẽ không chủ động tìm hiểu bí mật sui gia, cho nên nhiều năm qua không ai phát hiện.

Cho dù người ngoài nghe thấy, thì có mấy ai dám mách lại cho Thẩm lão thái gia, Thẩm Thanh Thạch và Thẩm Thanh Sơn để tự tìm phiền phúc cơ chứ...

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Thiếu Niên Ngoài Nha Phủ

Trong lòng Từ Hoảng biết rõ sự lợi hại của Thấm gia, chẳng lẽ còn có cao nhân nào khác có khả năng thu phục năm tên ma đầu kia? Đây trái lại là một chuyện tốt.

Còn về chuyện muội muội Từ thị của hãn muốn hãm hại Thấm Nhược Hi, quá nửa là bởi vì ghen tỵ, ngoài ra chắc là còn uẩn khúc chuyện gia đình gì đó trong Thấm gia.

Hãn phải đến khuyên nhủ mới được, đồng thời tìm hiểu xem rốt cuộc là ai làm bị thương cái tên Tà Thần chết tiệt kia.

Đối với đứa cháu gái duy nhất Thấm Nhược Hi, Thấm lão gia tử vẫn rất thương yêu, nghe được bệnh tình của nàng chuyển biến tốt, lão nhân mừng đến nỗi buổi sáng ăn thêm một bát cháo trắng.

Có lẽ là tâm trạng của hãn tốt nên còn hỏi thăm Thấm Luyện một câu.

Ngô quản sự nhân dịp này cũng đem tất cả những chuyện Thấm Luyện làm trong thời gian qua báo cáo hết cho lão nhân biết.

Ngoại trừ cái việc huấn luyện gì đó khiến cho mọi người kỳ quái ra thì Thấm Luyện chỉ ở trong phòng đọc sách viết chữ.

Tất nhiên Ngô quản sự không biết Thẩm Luyện có bản lĩnh gặp qua là không quên, trong khoảng thời gian này hẳn đã đọc hết tất cả thư tịch trong viện, khắc sâu trong lòng, giúp cho hẳn càng hiểu thêm về thế giới này.

"Đứa nhỏ này là người làm đại sự, không nóng không vội." Lão nhân cũng không tức giận vì Thẩm Luyện không chịu khuất phục, trái lại càng tán thưởng hẳn.

Càng tán thưởng, hẳn càng hy vọng y bát của mình có thể truyền cho người như thế.

Thật ra chuyện này cũng là một sự đả kích với lão nhân, bởi vì thứ mà hẳn coi trọng nhất lại không hề lọt vào mắt Thẩm Luyện.

Bất quá hẳn vẫn phân phó Ngô quản sự, để cho Thẩm Luyện tới gặp hẳn.

Lúc bàn chuyện làm ăn chưa bao giờ hẳn tỏ ra kích động, đây là lần đầu tiên, cũng rất có thể không phải là lần cuối cùng.

Cuộc gặp gỡ này diễn ra ở thư phòng của Thẩm lão gia tử, lúc còn trẻ hẳn không có điều kiện đọc sách, khi về già lại không có thời gian đọc sách, nhưng lại rất thích mua sách.

Có lẽ bởi vì tư tưởng kinh thư gia truyền đã ảnh hưởng tới hẳn.

Thế nên tiểu viện của mọi người trong Thẩm gia, bao gồm cả Thẩm Luyện đều có xây thư phòng, dù là Thẩm Nhược Hi cũng không ngoại lệ.

Một tháng không gặp, lúc lão nhân nhìn thấy Thẩm Luyện cơ hồ có chút cảm giác mình nhận lầm người.

So với tháng trước, Thẩm Luyện đã thay đổi vô cùng to lớn.

Giống như Chi Lan ngọc thụ (1) mọc trong nhà hẳn.

"Nghe nói thánng trước người đọc sách rất chăm chỉ?" lão nhân tùy ý hỏi một câu, để mở đầu cuộc nói chuyện.

"Không thể gọi là chăm chỉ, con cũng không tham gia thi cử." Thẩm Luyện nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, rất có mùi vị thiếu niên ngồi ngồi.

"Nhà chúng ta thế này, vốn cũng không cần học hành gian khổ." Lão nhân nói.

Đọc sách là chuyện tốt, lại không thể khổ đọc, nếu không thì sẽ không thể bảo thủ.

"Ngày mai con muốn ra ngoài một chuyến." Thẩm Luyện bỗng nói một câu.

"Cả thánng nay người chưa từng đòi ra ngoài, hôm nay sao lại nhớ tới chuyện này rồi." Lão nhân cảm thấy Thẩm Luyện không nên bị kích động vào lúc này.

"Mẫu thân chôn ở chùa Già Lam bên ngoài thành, con muốn đi tế bái người một lần." Khuôn mặt Thẩm Luyện tỏ ra trầm tĩnh.

Lão nhân không nhìn ra được gì, bất lý do của hắn cũng rất trọn vẹn.

"Nhưng lý do này vẫn chưa đủ." Lão nhân tuy rất muốn đồng ý với hắn, bởi vì hắn nhớ tới đứa con gái đã chết, trong lòng xúc động, người già đúng là dễ nhẹ dạ.

Chẳng qua là thói quen buôn bán, khiến cho hắn cò kè mặc cả theo bản năng vậy thôi.

"Đợi sau khi con trở về, con sẽ cho ông một đáp án." Thẩm Luyện nói không chút do dự.

"Vậy người đi đi." Lão nhân không hỏi Thẩm Luyện là đáp án gì, nhưng cả hai đều ngầm hiểu nhau.

Hắn tin Thẩm Luyện là người nói được làm được, nếu như không phải, vậy thì chỉ trách hắn đã nhìn lầm người, đối với hắn mà nói Thẩm Luyện cũng không phải quan trọng đến vậy.

Lão nhân đã sống quá lâu rồi, nhiều chuyện trước kia không nghĩ ra, bây giờ đã nghĩ thông suốt.

Cuối cùng Thẩm Luyện cũng nhận được cơ hội ra ngoài, hắn biết cơ hội của hắn chỉ có một lần này thôi.

Người áo xanh bị nhốt ở đại lao trong nha phủ, đây là tin tức hắn hỏi thăm được từ Ngô quản sự.

Ngô quản sự dù khôn khéo đến thế nào, cũng không hiểu chuyện bằng người có linh hồn từng trải kiếp trước như Thẩm Luyện, không biết trên đời còn có một thứ... gọi là thoại thuật.

Dù cho người không chịu nói gì, nhưng không có nghĩa là người khác không thể dựa theo nội dung người nói để phán đoán ra tin tức mình muốn biết.

Nha phủ ở Thanh Châu rất to lớn và xa hoa, có người nói quan viên vì muốn xây nha phủ xa hoa này, nên đã chặt hết cây cối ở Tây Sơn bên ngoài Thanh Châu Thành.

Dù sao đi nữa đây cũng chỉ là chuyện cười mà bá tánh bịa ra để trêu chọc quan viên châu phủ, nhưng cũng nói rõ quan lại từ tri châu trở xuống, cũng không liêm khiết như trong tưởng tượng.

Cỏ cây mọc khắp nơi, bên ngoài nha môn có vài cây đại thụ hiếm hoi còn sót lại, ngay khe nứt trong phiến đá cũng mọc ra vài ngọn cỏ.

Chỉ cần người không cắt hết đám cỏ xanh này, thì luôn có thể nhìn thấy một mảnh xanh biếc.

Nhưng thời tiết hôm nay không quá đẹp, âm u mịt mù, có vẻ như sắp mưa, bên ngoài nha phủ có một thiếu niên đi tới, trông quần áo giản dị, cũng không phải cầm y ngọc bào, nhưng nếu là người trong nghề sẽ nhận ra mỗi đường kim mũi chỉ trên y phục hắn, đều là thủ đoạn chuyên nghiệp, chất liệu tốt nhất.

Hắn không phải thích thưởng thụ xa hoa, nhưng không có nghĩa là ham chịu khổ.

Vật chất dùng để phục vụ cho mình, mình lại không bị vật chất nô dịch, bất kể là kiếp trước hay kiếp này Thẩm Luyện đều quan niệm như thế.

Lúc hắn ra khỏi Thẩm gia có rất nhiều người bám theo hắn, chẳng qua sau khi đi một vòng thì chẳng ai biết hắn đi nơi nào.

Những người âm thầm bám theo dĩ nhiên chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn biến mất giữa phố xá sầm uất, kinh ngạc không dám tin tưởng.

Đối với chuyện đám người này trở về bẩm báo với lão nhân như thế nào Thẩm Luyện cũng không quan tâm, hắn chỉ muốn đi gặp người áo xanh mà thôi.

Tri châu của phủ Thanh Châu họ "Thạc", là một họ rất đặc biệt, hắn thường giải thích với mọi người rằng, "Thạc" của hắn là "thạc quả lữ lữ" (*quả to say trái), còn dân chúng nơi này lại thầm bảo với nhau là "Thạc" trong "thạc thử". (*con chuột to)

Thạc tri châu đêm qua mới đại chiến một trận với bà nhà, lúc hạ nhân vào thông báo, hãn vẫn còn ôm chặt Di thái thái trên giường không chịu đứng lên.

Hãn làm quan nơi khác, không mang theo người nhà, nên rất phóng túng trong chuyện này.

"Mới sáng sớm, là kẻ nào muốn gặp bản quan chứ."

"Là một người thiếu niên."

"Cút cút cút, bản quan không có thời gian nói chuyện với tiểu hài tử." Sau lưng có một cánh tay trắng nõn như ngó sen, kéo lấy tay Thạc tri châu, sờ được một mảnh ôn hương nhuyễn ngọc, khiến cho Thạc tri châu hận không thể lập tức làm mưa làm gió một phen.

"Hãn nói hãn họ "Thẩm"."

"Họ Trần cũng vô dụng, ta mặc xác hãn họ gì."

Trần là quốc họ!

"Lão gia, tiểu tử này ngài nên gặp một chút thì tốt hơn, họ của hãn chính là Thẩm trong Thẩm gia đấy." Quản gia nhẹ giọng khuyên.

"Người nói Thẩm nào cơ?" Thạc tri châu ngời dậy, hỏi vọng ra quản gia đang đứng bên ngoài.

"Lão gia, ở phủ Thanh Châu này còn là Thẩm gia thứ hai hay sao."

"Vậy xem ra phải gặp một lần." Thạc tri châu dùng nghị lực cực lớn mà đứng lên, ngăn cản mê hoặc của Di thái thái, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Tuy hãn không đến mực bị Thăm gia dọa sợ, nhưng lại không thể thất lễ với người của Thăm gia, bằng không ở phủ Thanh Châu này sẽ có thật nhiều mệnh lệnh khó phổ biến, không tốt cho việc giữ vững cái mũ ô sa trên đầu hãn.

Huống chi là một thiếu niên họ "Thăm", rất nhanh đã khiến cho hãn nhớ ra đây là người nào...

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tiếng Mỗ Kỳ Lạ

Lúc Thạc tri châu nhìn thấy Thẩm Luyện ở phòng khách, Thẩm Luyện đang ngồi yên tĩnh một góc, tay hẩn bưng tách trà, lặng lẽ thưởng thức, khói trắng lượn lờ bay lên từ tách trà.

Thạc tri châu cũng là người có học, chỉ nghĩ đến một câu... "Như ngọc sinh yên".

Hắn xuất thân từ thi cử, cả đời gặp qua không ít tài tử hoặc con cháu thế gia.

Tất nhiên có kẻ tuấn tú hơn Thẩm Luyện, lại không có thần bằng Thẩm Luyện.

Có kẻ thần thái vượt qua Thẩm Luyện, lại thua xa sự an nhiên của Thẩm Luyện.

Có người thành thực hơn Thẩm Luyện, lại thiếu đi một phần hào hiệp, tăng thêm một phần nóng nảy.

Xưa nay dùng tướng mạo nhìn người, hình ảnh đầu tiên vô cùng quan trọng, cho dù Thẩm Luyện không phải người của Thẩm gia cũng đủ để khiến cho Thạc tri châu nổi lên ý thân cận.

Thẩm Luyện trông thấy Thạc tri châu, từ từ đặt tách trà xuống, mỉm cười tỏ ý.

Thạc tri châu bỗng đứng có cảm giác cổ nhân tri hữu, bèn vui vẻ giữ gối mà ngồi.

Hắn nói: "Tiểu lang quan đến nha môn này của ta, không biết có chuyện gì?"

"Là vì cứu đại nhân mà tới." Thâm Luyện nhẹ giọng nói, ngữ âm trầm thấp, nhưng từng chữ rõ ràng.

Thâm Luyện nói xong, Thạc tri châu liền rất không vui, chẳng qua xét thấy thân phận của Thâm Luyện cùng với ấn tượng lúc trước lưu lại nên mới không phát tác.

Quản gia đứng ngoài cửa đang sẵn sàng đợi lệnh, đầu tiên nghe được một tiếng quát to, thật không biết xảy ra chuyện gì, thậm chí có nên đi vào xem một chút hay không.

Một lát sau lại trở nên yên tĩnh, khiến cho đầu óc hắn mơ hồ, cuối cùng lại thấy tri châu đại nhân cười tủm tỉm dẫn Thâm Luyện ra ngoài, đồng thời dặn dò hắn mang theo thủ tín, dẫn Thâm Luyện đi tới mật lao.

Quản gia ngửi được một mùi cháy khét từ trên người Thạc tri châu, đồng thời nhìn thấy cánh tay mập ú của Thạc tri châu lúc này lại dính một chút tro giấy.

Đại lao của phủ Thanh Châu vừa bẩn vừa thối, dù là cai ngục cũng không muốn nán lại một phút nào.

Mà Thâm Luyện đi theo lính ngục, lại là thần sắc không đổi.

Băng qua hành lang này rồi cuộc cũng tới nơi sâu nhất trong đại lao.

Đây là một căn phòng làm bằng sắt, xưa nay chỉ giam giữ những hải tặc hung ác nhất.

Trên cửa sắt có tổng cộng mười hai ổ khóa, gọi là kim quan ngọc khóa.

Muốn mở ra những cái khóa này, dù là thần trộm lợi hại nhất cũng phải mất thời gian một chung trà.

Từ từ mở cửa sắt ra, bên trong ngược lại không có mùi hôi như trong tưởng tượng, nhưng lại vô cùng oi bức.

Đây là lần thứ hai Thẩm Luyện gặp người áo xanh.

Cảnh tượng lần trước hiện ra rõ ràng trước mắt, hẳn vẫn còn nhớ tới vẻ bá đạo và sự kiêu căng kia của người áo xanh.

Dưới xương bả vai của người áo xanh có hai sợi xích sắt xuyên qua, tay chân đều có xiềng xích, khóa chặt hẳn ở một góc.

Lính ngục đốt đèn lên, dưới ánh đèn mờ ảo, mặt hắn mọc đầy râu, tóc tai cũng xơ loạn.

Thẩm Luyện muốn tiến lên một bước, lính ngục lập tức ngăn cản hắn, nói: "Tiểu lang quân đừng lại gần kẻ đó, tháng này đã có năm, sáu người bị thương, ai nấy cũng phải bò ra ngoài."

Lúc này Thẩm Luyện mới đánh giá cái phòng giam này, sở dĩ không có mùi hôi là vì phòng giam rất trống trải, quả thật không phải là phòng giam nữa mà giống một cái phòng khách rộng hơn.

Thẩm Luyện nói: "Các người đã xuyên xương bả vai của hắn, thứ đó làm bằng tinh thiết, hắn còn có thể hại người sao?"

Hắn biết nguyên nhân, nhưng không muốn người khác nhìn ra hắn đã biết trước.

Lính ngục gật gật đầu nói: "Người này có yêu thuật, chỉ cần lại gần hẳn, bị hẳn phát hiện, sẽ lập tức ngã xuống, không biết trước kia bắt giam hẳn bằng cách nào."

Lại nói trong lòng tên lính ngục vẫn còn sợ hãi, kể từ khi người này bị bắt, trong vòng một tháng nay có không ít nhân vật giang hồ lén vào đây, nhưng ai cũng bị đột tử trong ngục, rốt cuộc để cho bọn họ đến dọn dẹp.

May mà chỉ cần không lại quá gần người áo xanh, thì hẳn sẽ không chủ động hại người, khoảng cách ba tới năm trượng vẫn còn rất an toàn.

Vốn dĩ Thẩm gia muốn xử tử người áo xanh, chẳng qua sau khi người áo xanh tỉnh lại thì không ai có thể tới gần hẳn được. Mặc khác, dù một tháng không cho ăn uống, người áo xanh cũng không chết đi.

Nghe tên lính ngục nói, đó là vì những cao thủ giang hồ như người áo xanh đã luyện thành kỳ môn bí kỹ, có thể nhắm mắt ngủ đông như hùng xà, bảo tồn thể lực, không ăn không uống trong một thời gian dài.

Nhưng kẻ này có thể hại người trong vô hình, còn có thể nhịn đói khát cả tháng, đã lợi hại hơn hùng xà rất nhiều rồi.

Đồng thời tri châu lại nhận được một lệnh từ quan trên buộc phải áp giải hẳn về kinh thành, nên bọn họ cũng không quan tâm tới người này nữa, chỉ chờ lính trong kinh thành đến đây bắt nó về.

Hôm nay nếu không phải Thẩm Luyện có thủ tín của tri châu, lính ngục cũng chẳng buồn tới nơi này.

Lúc này người áo xanh mở hai mắt ra, giống như ánh sao giữa đêm tối, chói mắt vô cùng.

Trong lòng Thẩm Luyện xúc động, kẻ này trông còn lợi hại hơn so với lần trước hẳn nhìn thấy.

Đây là cảm giác đặc biệt từ tình thần, khó mà nói rõ ra.

Đôi mắt của người áo xanh nhìn chăm chăm về phía tên lính ngục bên cạnh Thẩm Luyện, ánh mắt như đao, lính ngục liền ngã xuống.

Ở xã hội hiện đại, người luyện quyền pháp đến cảnh giới cao thâm sẽ có một kiểu đấu pháp, gọi là ‘Mục Kích’. Điều này Thẩm Luyện đọc được trong một quyển tiểu thuyết võ thuật Trung Hoa, đến lúc này hắn mới biết cái gọi là ‘Mục Kích’ kia rốt cuộc là như thế nào.

Hắn tin mình cũng có thể làm được, chẳng qua còn thiếu một ít thứ.

Lính ngục cho rằng đây là khoảng cách an toàn, lại không biết ‘Diệt Thần Kiếm’ mà trước kia người áo xanh sử dụng không thể vươn tới khoảng cách xa đến vậy, thế mà hiện tại hắn lại tiến bộ rồi, cũng không phải như trước kia nữa.

Tất nhiên còn một khả năng... đó là người áo xanh đã lưu lại thủ đoạn.

Bất kể thế nào đi nữa, hiện ở đây chỉ còn lại hai người.

"Rốt cuộc người là ai?"

"Ta tên Thẩm Luyện, sở dĩ lần này quan phủ muốn bắt người, là vì có liên quan tới ông ngoại ta."

"Thanh Châu Thẩm gia?" giọng nói của người áo xanh có hơi khàn khàn, tựa hồ miệng hắn rất khô, không có một giọt nước.

"Hóa ra người cũng nghe danh Thẩm gia à."

"Ta trước giờ chưa có quan hệ gì với Thẩm gia, Thẩm gia cũng không dính líu tới chốn giang hồ."

"Người còn nhớ một tháng trước người đã giết hai người thanh niên chứ, hẳn là cháu trai của ông ngoại ra, cũng là hai vị biểu huynh của ta."

"Thì ra là nguyên nhân này, cuối cùng ta cũng hiểu rồi." Người áo xanh có vẻ đã hiểu thông một vấn đề mà trước kia nghĩ không ra.

"Nhìn người không có hận ý gì với ta thì phải." Thẩm Luyện có hơi ngạc nhiên, lại nói hẳn là người của Thẩm gia, người áo xanh lại không giận cá chém thớt.

"Người đến giết ta, ta đến giết người, có gì phải hận, cả đời ta chỉ hận một người, cũng chỉ có một người đáng để ta hận, những người khác ta đều không đặt trong lòng."

Người áo xanh từ tốn nói.

"Kẻ này có thể lợi hại như vậy, cuối cùng không phải là không có nguyên nhân." Thẩm Luyện nghĩ thầm

"Người muốn biết vì sao ta tới đây không?"

"Diệt Thần Kiếm ta có thể truyền cho người, dù cho người không tới, thêm mấy ngày nữa ta cũng đi tìm người."

"Tại sao?"

Lại đến phiên Thẩm Luyện hỏi, thật sự hẳn không nghĩ ra tại sao người áo xanh lại chủ động đi tìm hẳn, truyền thụ cho hẳn 'Diệt Thần Kiếm'.

Hơn nữa theo lời nói của người áo xanh, dĩ nhiên hẳn có thể ra khỏi đại lao bất cứ lúc nào, tuyệt đối không bị ảnh hưởng bởi sợi xích xuyên bả vai kia.

Thẩm Luyện chợt phát hiện hẳn biết quá ít về những kẻ giang hồ này, đây không phải tiểu thuyết võ hiệp, mà là thế giới có võ lực thần bí thậm chí

còn có tiên thuật kỳ lạ.

Dựa vào kinh nghiệm từ mấy quyển tiểu thuyết võ hiệp, tiên hiệp hẳn từng xem, đến nơi này cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Đúng lúc này, Thẩm Luyện lại nghe một tiếng mõ kỳ lạ, vang lên liên tục không ngừng, cũng không biết phát ra từ nơi nào.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Mưa Già Lam

"Mộc ngư, khắc mộc vi ngư hình, không kỳ trung, xao chi hữu thanh...
Kim thích thị chi tán phạm xuy giai dụng chi."

—— Minh Vương Chiết 《 Tam Tài Đồ Hội 》

Dường như người áo xanh cũng nghe được tiếng gõ mõ, từ trong mắt
hắn Thẩm Luyện nhìn thấy một tia phức tạp.

Đây không phải vì Thẩm Luyện có thể đọc được cảm xúc gì trong mắt
người áo xanh, mà theo một cách tự nhiên nào đó, ánh mắt của người áo
xanh phát tán ra tâm tình xao động.

"Người hỏi ta tại sao, ta sẽ nói cho người biết tại sao, chẳng qua bởi vì
ta sắp cùng người khác quyết một trận tử chiến, nên không muốn phụ một
đời sở học mà thôi, vốn dĩ ta muốn truyền cho tên tiểu tử kia, đáng tiếc hẳn
không có vận may đó." Người áo xanh nói một hơi thật dài, mang theo vẻ
lạnh lùng nồng đậm.

"Kẻ sắp cùng người quyết một trận tử chiến, là người đang gõ mõ kia?"
Thẩm Luyện hiểu kỳ hỏi.

Mõ tuy được rất nhiều người trong Phật môn sử dụng, nhưng ban đầu
lại bắt nguồn từ Đạo gia, vì thế Thẩm Luyện cũng không cách nào khẳng
định người gõ mõ là Phật hay là Đạo.

"Người có thể nghe được Định Hồn Âm mà 'Thái Vi' phát ra, đủ để chứng minh người mang linh tuệ, quả thật hiếm thấy trên đời, đối lại người khác sẽ không nghe được nó." Lúc người áo xanh nói lời này, khoe miệng hân hoi hất lên, hiển nhiên Thẩm Luyện đã vượt qua sự kỳ vọng của hẳn.

"Lăng Xung Tiêu ời Lăng Xung Tiêu, dù cho người lợi hại bao nhiêu, người có thể tìm ra kỳ tài như Thẩm Luyện sao."

Thẩm Luyện nghe được ba chữ "Lăng Xung Tiêu", không kèm nổi hiệu kỳ, bởi vì dùng sự tự phụ của người áo xanh, muốn hẳn nói ra người nào đó rất lợi hại quả thật là chuyện không thể tượng tượng được.

Lăng Xung Tiêu là ai mà lại khiến cho hẳn nhớ mãi không quên, lẽ nào trước kia hẳn nói, người duy nhất hẳn đặt trong lòng, người duy nhất có thể khiến cho hẳn nảy sinh thù hận?

Tuy trong lòng rất nghi ngờ, nhưng Thẩm Luyện lại biết có lẽ tám mươi phần trăm khả năng là vậy rồi.

Chỉ thấy y phục của người áo xanh bung lên, giống như một quả bóng thổi phồng, chập chờn như những con sóng, tiếp theo Thẩm Luyện cảm thấy bên trong phát ra kinh phong mãnh liệt, cơ hồ khiến cho hẳn không đứng vững.

Tiếng vang đồn dập như pháo nổ, kéo dài không dứt, vang lên đủ thời gian một chung trà.

Nơi này là chỗ sâu nhất ở đại lao, u ám nặng nề mới không làm kinh động bên ngoài.

Năm ngọn đèn dầu kia lại bị kinh phong mãnh liệt cuốn tới, thổi đến mức đèn ngã trái ngã phải, may mà ngay thời điểm sắp tắt, tiếng gió đột nhiên ngưng bật, Thẩm Luyện chỉ nhìn thấy xiềng xích trên tay chân người áo xanh đã đứt ra từng khúc từng khúc, rơi vờ đầy đất.

Xiềng xích rắn chắc chế tạo bằng tinh thiết kia cứ như vậy mà bị người áo xanh đánh gãy.

Võ công người này quả thật sâu không thể tưởng, đây không phải là sức người có thể làm được.

Bất quá duy chỉ có móc sắt trên xương bả vai là người áo xanh không phá vỡ, cũng không dùng tay gỡ xuống, hai cái móc sắt kia xuyên qua bả vai hẳn, quả thật khiến người ta nhìn thấy mà khiếp sợ, toàn thân rét lạnh..

Người áo xanh cũng không tỏ vẻ đắc ý, ánh mắt lộ ra từng tia từng tia lạnh lẽo, vượt qua khoảng cách mười trượng.

Thẩm Luyện theo bản năng bảo vệ mình, bạch quang hơi động, bỗng bả vai người áo xanh có thêm một thanh phi đao, hẳn hơi nhún vai, phi đao kia liền xuyên qua huyết nhục hẳn bắn ra ngoài, rơi xuống mặt đất.

Người áo xanh dừng lại trước mặt Thẩm Luyện, hơi kinh ngạc nói: "Hào tiểu tử, trên chốn giang hồ ám khí có thể làm tổn thương ta tuyệt không vượt qua ba loại, thanh phi đao này của người trái lại đủ để người tự vệ, như vậy ta cũng có thể yên tâm. Chẳng qua tốt nhất người cứ mong cho ta chết trận, bằng không chỉ dựa vào nó, người sẽ phải ăn nhiều đau khổ đó."

Sau khi nói xong, người áo xanh lãnh nhiên nở nụ cười, tiếng cười như rỗng ngâm, nháy mắt đã điểm vào huyết đạo Thẩm Luyện, nhanh như chớp liền mang theo Thẩm Luyện ra khỏi đại lao.

Trong một tháng nay thần công của hắn đã đại thành, tuy không phải Chân Tiên đất liền, nhưng đã có biến hóa vô cùng lớn so với lúc xưa.

Trước kia tuy hắn đã là cao thủ lợi hại trong chốn giang hồ, nhưng so với Kim Đao Vương hắn cũng không thể nói là cao hơn một bậc. Chỉ có thể dựa vào Diệt Thần Kiếm mà tung hoành giang hồ.

Giờ đây nội khí hãn đã phá tan Huyền Quan, núi không còn là núi, sông không còn là sông, có thể xưng là người nhập Đạo, từ từ đoạn tuyệt ngũ cốc, không dính khói lửa nhân gian.

Trước giờ tu luyện nội khí phải lần lượt mở ra kỳ kinh bát mạch, mà cửa ải khó khăn nhất ở Ngâm Mạch và Đốc Mạch.

Hôm đó người áo xanh bị quan quân vây kín, do đánh nhau với Thanh Trúc Bang và Kim Dao Vương, cùng mấy tên đại cao thủ nên sức lực tiêu hao gần hết, bị bắt sống về, ngay cả thiếu niên ăn mày cũng không bảo vệ được.

Chính nhờ thể ngộ sinh tử hôm đó đã giúp cho hãn ở trong ngục phá tan mê chướng, võ học tiến vào thiên địa mới.

Ấy vậy còn đả thông được huyết Hội Âm cực kỳ quan trọng, tiền âm – hậu âm nối liền một đường, nội khí từ "huyệt Hội Âm" đưa vào "huyệt Trường Cường."

"Huyệt Hội Âm" và "huyệt Trường Cường" này tuy cách nhau rất gần, nhưng một huyết thuộc Ngâm Mạch, một huyết thuộc Đốc Mạch, về bản chất lại không có quan hệ gì.

Một khi đả thông, nội khí trong thân thể có thể tạo thành một vòng tuần hoàn, liên tục sinh sôi.

Nếu không phải hãn bị xuyên qua bả vai, nội khí tan rã, bằng không hôm đó đã thoát khỏi xiềng xích rồi đánh ra ngoài.

Mà sau đó vài nhóm cao thủ giang hồ không có mắt nghe được tin đồn, thèm muốn Diệt Thần Kiếm của hãn, đều bị hãn dùng Diệt Thần Kiếm xử lý hết.

Những người này không biết rằng Diệt Thần Kiếm hoàn toàn không liên quan tới nội khí, ngay cả chết thế nào cũng không biết.

Dù sau này còn cơ hội đầu thai, chắc chỉ có thể làm người ngu ngốc.

Chẳng qua do đám ruồi nhặng này quấy rối, Diệt Thần Kiếm lại là bí pháp "Đả thương địch một ngàn, tự tổn tám trăm", làm hại thần hồn hẳn bị tổn thương không ít, nếu không phải Lăng Xung Tiêu vì an hồn cho hẳn, gỡ "Thái Vi" nửa tháng, thì người áo xanh cũng không biết đến khi nào mới thoát thân được.

Cái mỏ của Lăng Xung Tiêu, còn có tên khác là "Thái Vi", chính là một báu vật của sư môn hẳn, có công hiệu an thần định hồn, bù đắp chỗ thiếu sót của Diệt Thần Kiếm.

Bất quá Diệt Thần Kiếm công kích thần hồn, khiến cho trời đất oán giận, xưa nay người trong sư môn hẳn bị nghiêm cấm tu luyện, cho dù phải truyền thụ cũng phải tìm ra người hạo nhiên chính trực (*ngay thẳng) mới được truyền.

Bằng không mỗi lần dùng Diệt Thần Kiếm đều làm bị thương thần hồn mình, số lần hơi nhiều một chút phải tu thân dưỡng tính mấy tháng, thậm chí nửa năm mới có thể khôi phục như cũ.

Thế nên dù Diệt Thần Kiếm có thanh danh rất cao, nhưng người áo xanh cũng chỉ dùng qua có vài lần mà thôi.

Hẳn biết tâm tư Lăng Xung Tiêu, người này một khi muốn giết ai, vậy nhất định phải đợi đối phương ở trạng thái tốt nhất, tuyệt không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà ra tay.

Thẩm Luyện bị người áo xanh dùng một tay nhắc lên, bên tai nổi gió, thoáng như mây khói bay lượn.

Chỉ chốc lát đã ra khỏi đại lao, người áo xanh cũng không ngừng lại mà tiếp tục đi, Thẩm Luyện nhìn thấy trên nóc nhà phía trước có bóng người, chợt lóe đã biến mất.

Trong tai hắn không còn nghe được tiếng gõ mõ nữa, thay vào đó là một đoạn văn tự vô cùng khó hiểu, âm tiết cổ diệu (*cổ xưa huyền diệu)

Cả đoạn văn tự chỉ vền vẹn một trăm lẻ tám chữ, dùng trí nhớ của Thẩm Luyện thì không phải vấn đề, nhưng đợi sau khi hắn nhớ kỹ rồi, lại hoa mắt đau đầu.

Trong linh đài, tựa như có một thanh thần kiếm bay tới, chém một kiếm về phía hắn, khiến cho hắn đổ một thân mồ hôi lạnh, văng trán lạnh buốt.

Lúc này hắn mới phát hiện, chẳng biết người áo xanh đã dừng lại từ lúc nào rồi.

Trước mặt là một ngôi chùa cổ u ám độc lập, mưa chiều lất phất, bao phủ cả thiên địa này chìm vào một mảnh mông lung mờ mịt.

Hắn biết nơi này, chính là ngọn núi cao nhất ở phía nam phủ Thanh Châu, vị trí nằm cách đại lao lúc trước ít nhất hơn hai mươi dặm đường.

Thẩm Luyện cảm nhận khí huyết đang chuyển động trong cơ thể, phán đoán ra đại khái đã đi được một khắc đồng hồ.

Chùa cổ kia hắn cũng biết, đó là một ngôi chùa nằm bên ngoài phủ Thanh Châu có tên Già Lam Tự...

=====

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Ta Trọc Rồi, Cũng Mạnh Hơn Rồi

Phía trước Già Lam Tự yên tĩnh thâm trầm, tựa hồ không có một bóng người, không có tiếng niệm Phật, cũng không có âm thanh gõ mõ.

Người áo xanh mang theo Thẩm Luyện tiến thẳng vào cửa chùa, đi đến cung điện phía trên.

Hai bên điện chia ra mười tám pho tượng, theo thứ tự là Mỹ âm, Phạm âm, Thiên cổ, Thán diệu, Thán mỹ, Ma diệu, Lô âm, Sư tử âm, Diệu thán, Phạm hưởng, Nhân âm, Phật nô, Tụng đức, Quảng mục, Diệu nhãn, Triệt thính, Triệt thị, Biến thị - mười tám vị Già Lam.

Ý nghĩa của Già Lam là 'thanh tịnh', vĩnh trừ tam độc, thường tịnh lục căn, trong ngoài thanh tịnh, gọi là tu Già Lam...

Điều này tuy truyền cho Phật, nhưng cũng thông với Đạo.

Bên trong cung điện còn có một người, trên tay cầm một cái mõ, màu xám bạc, miệng cá vây cá, thậm chí còn có một đường hoa văn, trông rất sống động tự nhiên.

Người này thoát nhìn ba mươi tuổi, lại giống như chỉ hai mươi, mặt trắng không râu, khiến cho người ta kinh ngạc chính là cặp lông mày ngài của hắn, nhảy nhẩy như muốn bay, thần thái phi phàm.

Tất nhiên đó cũng không phải chỗ làm cho mọi người chú ý nhất, bất kỳ ai chỉ cần liếc mắt nhìn, đều sẽ nhìn chăm chú đầu của hắn, phía trên một sợi tóc cũng không có.

Thậm chí ngay cả lớp thanh bì thông thường trên đỉnh đầu tăng nhân cũng không thấy, sạch sẽ trắng nõn, tựa hồ chưa từng mọc qua lông tóc.

Thẩm Luyện nhìn hắn chăm chăm, thầm nghĩ trên đầu hắn bóng loáng như vậy, nhưng không có đốt đen, không giống tăng nhân cho lắm.

Đồng thời trong lòng cũng thầm hiểu, đây chính là Lăng Xung Tiêu theo lời của người áo xanh, đúng là một nhân vật đặc biệt.

Người áo xanh vừa mới nhìn thấy người này, trước tiên là ngạc nhiên, sau đó liền cười ha hả, nói: "Lăng Xung Tiêu ơi Lăng Xung Tiêu, sao người lại biến thành con lừa trọc rồi."

Lăng Xung Tiêu không chút để tâm, nói: "Ta trọc rồi, cũng mạnh hơn rồi."

Người áo xanh ném Thẩm Luyện bay ra ngoài, rơi xuống phía dưới pho tượng một vị Già Lam ở góc gần đó.

Thẩm Luyện tựa lưng vào pho tượng, dù cho không thể hành động cũng có thể nhìn không sót thứ gì.

Người áo xanh thu lại tiếng cười, cười khẩy nói: "Chẳng qua là đả thông Huyền Quan Nhất Khiếu, đến cảnh giới "hàng Bạch Hổ" mà thôi, có gì mà đắc ý."

Lông tóc là phần ngọn của tinh khí, Đạo gia sau khi hàng Bạch Hổ, thì sẽ rụng hết lông tóc, đóng chặt lỗ chân lông để trì hoãn già yếu ở mức độ cao nhất, kéo dài tuổi thọ, dù sống đến một trăm bốn mươi, một trăm năm

mười tuổi mà vẫn khỏe mạnh như thanh niên trai tráng bình thường thì cũng không có gì ngạc nhiên cả.

Nam tử đến cảnh giới này gọi là hàng Bạch Hổ, mà nữ tử đến cảnh giới này lại gọi là trảm Xích Long.

Đến cảnh giới này tuy chưa thể có vô thượng thần thông, cũng đã thoát thai hoá cốt, bước đầu đặt vững đạo cơ, vì vậy nó còn gọi là Trúc Cơ.

Chớ xem thường Trúc Cơ, bất kể là loại công phu nào, người trong thiên hạ đi được tới bước này, trong ngàn vạn người cũng chưa chắc có một, trừ khi là nhận được Tiên duyên.

Sư môn của Lăng Xung Tiêu và người áo xanh rốt cuộc vẫn là môn phái giang hồ, tuy xuất xứ từ Đạo gia, lại không phải Tiên môn, hẳn có thể đi đến cảnh giới đó cũng giống như hài tử một thôn trường làm đến cấp bậc thị úy, dùng ngữ cá chép vượt Long Môn để hình dung cũng không quá mức.

"Ta có gì phải đặc ý chứ, người quên lúc sư phụ ban cho ta 'Thái Vi', hẳn từng nói mang 'Thái Vi' bên người để cảnh tỉnh bản thân, nó được khắc thành hình cá, lại bởi vì 'cá ngày đêm không hề nhắm mắt, người tu hành cũng phải ngày đêm quên ngủ, mới có thể đi đến đại Đạo. "'

Thâm Luyện nghe được lời ấy, thâm cảm thấy đại diệu, loài cá cả ngày lẫn đêm thường không ngủ, nay khắc cây thành hình cá mà gõ vang tiếng, mục đích để cảnh báo người tu hành không được u mê lười biếng, mà phải luôn luôn chăm chỉ tu hành diệu pháp, cho đến khi thành công cũng không được lười biếng.

Đúng như cái gọi là 'Nhân tâm duy nguy, đạo tâm duy vi' (*lòng người vô cùng nguy hiểm, lòng trời huyền ảo sâu xa), phải luôn luôn cảnh giác mới có thể tránh rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

"Lão quỷ kia khi còn sống ta không nghe lời hăn, huống chi nay hăn đã bị ta giết." Người áo xanh cười gằn không ngừng, khi sư diệt tổ, trong mắt hăn đúng là chuyện quá bình thường, nửa phần áy náy cũng không có.

"Người cho rằng đạt được chân ý Đạo gia, là hành sự tùy theo ý mình, giết đến khi nào tự do tự tại, lại không biết cái gọi là 'tiêu dao tự tại' kia không phải là người có thể làm gì, mà là người có thể không làm gì..." Lăng Xung Tiêu đáp lời người áo xanh, cũng không giận dữ, chỉ là nhẹ lời khuyên nhủ.

"Đến hôm nay người vẫn tự cho rằng cao hơn ta một bậc, luôn tỏ vẻ là người bề trên."

Lăng Xung Tiêu chau mày thở dài, chậm rãi nói: "Tro cốt của sư phụ ở ngay nơi này, sau khi người chết, ta sẽ không nghiền người thành cát bụi, mà để cho người đi theo sư phụ người, xuống Hoàng Tuyền nhận hết mọi tội lỗi."

Theo lời của hăn, người áo xanh đã chắc chắn phải chết.

Người áo xanh trầm giọng nói: "Được lắm Lăng Xung Tiêu, nếu ta chết trên tay người, người có dám đem công phu của ta truyền cho hăn."

Hăn vậy mà lại thẳng thẳng thừa nhận Lăng Xung Tiêu mạnh hơn mình, lại ngộ ý giao phó Thâm Luyện cho Lăng Xung Tiêu.

"Biết nhân tài mà dạy dỗ nó, là điều vui sướng nhất trên thế gian." Lăng Xung Tiêu mi xanh rử xuống, yên tĩnh hờ hững.

"Thâm Luyện nếu như ta thất bại, sau này người được thành tựu, người có thể thay ta đánh thẳng Lăng Xung Tiêu một lần? nếu người đồng ý, hãy nháy mắt ba cái." Người áo xanh lại nói.

Nhưng ngay cả một lần Thâm Luyện cũng không chịu nháy.

Lăng Xung Tiêu nhìn Thẩm Luyện một chút, thần sắc tự nhiên nói:
"Xem ra vị tiểu hữu này không thích người cho lắm."

"Người xem thường hẳn rồi, tiểu tử này không thích ta thật, nhưng bổn ý của hẳn lại là muốn chính bản thân ta phải vượt qua người đấy." Người áo xanh lắng nhiên buông lời, âm thanh như lôi đình.

Trong lòng Thẩm Luyện nghĩ thầm: kẻ này tội ác tà trời, nhưng ngược lại là một trang hán tử.

Người áo xanh nói không sai, đây chính là suy nghĩ của hẳn, nhưng không có nghĩa là Thẩm Luyện có bao nhiêu thiện ý với người áo xanh.

Chẳng qua hẳn chỉ đơn giản là Thẩm Luyện, mà không phải là sự kế tục của bất kỳ kẻ nào.

Người áo xanh có thể hiểu được suy nghĩ của hẳn, nói rõ người này dù là đại ác, nhưng lòng dạ lại ngay thẳng vô cùng.

Trong lúc hẳn suy nghĩ, bên trong cung điện đã phát ra tiếng rền vang dữ dội giống như lôi đình.

Mưa bên ngoài càng lớn hơn, rơi xuống khắp mảnh thiên địa này.

Tiếng mưa rơi ào ào tựa như muốn che lấp đi trận chiến đồng môn tương tàn này.

Cả hai người cùng một môn phái, sở học ngang nhau.

Tính tình Lăng Xung Tiêu nhìn như điềm đạm, trên thực tế xuất thủ lại nhanh như sét đánh, kinh lực tuôn trào mãnh liệt, đến mức phiến đá ở đại điện kia, mơ hồ có dấu rạn nứt, có thể thấy được kinh lực hẳn mạnh cỡ nào, ra chiêu có biết bao tàn nhẫn.

Mấu chốt ở chỗ mỗi chiêu mỗi thức của Lăng Xung Tiêu đều đánh vào chỗ hiểm, rất có uy lực, liên tục mà ra, không chút suy yếu.

Một bộ chiêu pháp tựa như sóng biển vỗ đê, một làn sóng nối tiếp một làn sóng.

Đây chính là thực lực sau khi hàng Bạch Hồ, khí huyết khóa lại, thể lực dồi dào mới có thể ra tay nhanh như Lăng Xung Tiêu.

Người áo xanh lại không giống vậy, vốn dĩ ban đầu hãn cũng theo trường phái cương mãnh, nhưng sau khi đi qua Đại Mạc lạnh lẽo và ngộ ra được một chút thiên địa chí lý huyền diệu thì võ công của hãn đã hoàn toàn lột xác.

Bất kỳ võ công nào trên thế gian, luận uy lực cũng không thể sánh bằng thiên tai nơi Đại Mạc.

Một khi bão cát quét tới, dê bò ngựa khỏe, thậm chí hàng ngàn hàng vạn binh lính đều không thể chống đỡ.

Chỉ có thể hóa thân làm gió, ẩn nấp mới có thể không bị nó giết chết.

Ổng tay áo của người áo xanh bỗng bành, lạnh lùng cười gió, mặc cho kình lực của Lăng Xung Tiêu tới mãnh liệt đến thế nào cũng không chạm vào hãn được.

Tựa như một cánh bướm xanh bay lượn theo gió.

Cả hai người dù một cương một nhu, cũng không nằm ngoài chân ý Đạo gia, ra tay tùy ý tự nhiên, thoát khỏi con đường võ học khô khan từ trước đến nay.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Nhận Điệp Thành Hai Cánh

Thẩm Luyện ở bên cạnh chăm chú theo dõi cuộc chiến giữa hai vị cao thủ giang hồ võ công đã đạt tới cảnh giới nhập Đạo, thật sự thu hoạch được rất nhiều.

Thần hồn hấn mạnh mẽ hơn cả hai người kia, có thể xuất khiếu dạ du.

Chỉ dùng thần xem, không dùng mắt nhìn thì có thể cảm nhận rõ ràng thực lực mạnh yếu giữa hai người.

Gió lốc không hết ngày, mưa rào không hết sáng, đây vốn là đạo lý tự nhiên.

Nhưng công lực của Lăng Xung Tiêu quá tinh chuẩn, hơi giơ tay nhấc chân cũng có sức mạnh của hổ báo sài lang, giống như thác nước chảy từ núi cao, lực lượng mạnh mẽ chưa thấy suy giảm.

Người áo xanh đã sắp thua, nếu không nhanh chóng đánh trả sẽ lập tức rơi vào tiết tấu của Lăng Xung Tiêu, đến lúc đó hấn cũng giống như hồ điệp vướng vào mạng nhện, không thoát ra được.

Ánh mắt của Thẩm Luyện một mực đặt trên thân người áo xanh, linh giác của hấn đã tăng cao tới cực hạn, có thể cảm nhận rõ ràng tinh thần của người áo xanh đang liên tục tăng lên trong trận quyết đấu này.

Đây là thành quả đạt được lúc người áo xanh sinh tồn trong bão cát ở Đại Mạc, bồi dưỡng ra được khí chất của cao thủ, có thể bộc phát trong nghịch cảnh.

Đặc biệt là trải qua một phen rèn luyện sinh tử càng giúp cho người áo xanh tẩy tã duyên hoa (*rửa sạch phần hoa).

Sau lưng người áo xanh bắt đầu sinh ra một cái túi khí nhỏ, nội tạng vang lên âm thanh sấm nổ đùng đùng.

Thẩm Luyện có thể cảm nhận được nội khí trên cơ thể người áo xanh đang dâng lên liên tục.

Hai móc sắt lớn lúc đầu xuyên qua xương bả vai của người áo xanh, ầm ầm văng ra, tựa như hai vầng trăng khuyết, cả hai đồng thời giết về phía Lăng Xung Tiêu.

Hai móc sắt này chuyển động vô cùng nhanh.

Thẩm Luyện tập trung tinh thần, mi tâm tổ khiếu hiện ra hào quang màu trắng, giống như có thêm một con mắt.

Hắn phảng phất như thần hồn xuất khiếu, lại giống như không hề xuất khiếu.

Tinh thần liên tục kéo lên cao, thế giới bên ngoài đã biến thành màu trắng bạc. Dưới cảm nhận của hắn, tốc độ của hai cái móc sắt kia càng lúc càng chậm, hắn có thể thấy rõ vết máu còn dính trên đó, tuy rằng bị nhiễm lên trắng bạc, nhưng độ đậm nhạt vẫn có chút khác biệt.

Triệu khách man hồ anh, ngô câu sương tuyết minh,

Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành.

Người áo xanh đang tiến vào một loại trạng thái mà hẳn chưa bao giờ đạt tới, tinh thần hẳn liên tục tăng lên, giống như sắp chạm đến vàng trắng cô tịch trên bầu trời.

Vàng trắng kia rất cô đơn, cũng rất lạnh lẽo.

Tỉnh rượu thường ngồi trước hoa, say rồi lại nằm dưới trăng mà ngủ.

Người áo xanh giống như một con bướm uống say, lại giống như chim nhạn trong cơn giông bão, thất tha thất thểu, điên đảo ngã nghiêng, tựa như sóng biển.

Thân pháp này chính là sát chiêu mà hẳn tập được ở Đại Mạc. Cho dù võ công cái thế, cũng phải bị hẳn dùng thân pháp này tiếp cận, khó mà tránh né, cuối cùng chết trên tay hẳn.

Trước giờ cao thủ quyết đấu thì thắng thua chỉ trong chốc lát, chưa bao giờ xuất hiện qua tình huống đánh tới mấy ngày mấy đêm.

Nhưng hai người này lại khác, Lăng Xung Tiêu phá tan 'Huyền Quan Nhất Khiếu' đạt tới cảnh giới hàng Bạch Hồ của Đạo gia, dù là thể lực hay nội khí đều sâu không thấy đáy, huyền diệu dị thường, khó mà nói hết.

Còn người áo xanh cũng đã thông hai mạch Nhâm Đốc, thể nội chu thiên, tự thành một vòng tuần hoàn, bằng vào đấu pháp di động liên tục không công kích của hẳn, kỳ thật cũng có thể chống đỡ được một khoảng thời gian dài.

Chẳng qua người áo xanh biết rằng, nếu cứ thế này thì tinh thần hẳn sẽ dần yếu đi, tất nhiên lộ ra kẽ hở, thậm chí đến phút cuối sẽ không còn cơ hội dùng 'Diệt Thần Kiếm' nữa.

Bởi vì hẳn nhìn thấy thực lực mạnh yếu giữa mình và Lăng Xung Tiêu nên mới không lạc quan một cách mù quáng.

Lúc nội khí đã thông hai mạch Nhâm Đốc, đã chấn bay hai móc sắt xuyên trong xương bả vai, tâm thần của người áo xanh rớt cuộc tiến vào một trạng thái vô cùng kỳ diệu.

Thân thể tựa như bướm bay nhận lượn, tinh khí khắp cơ thể giống như đều tập trung vào một điểm.

Hắn bước lấy những nhịp chân huyền diệu, thân thể lão đảo, giống như sẽ lập tức bị kinh lực của Lăng Xung Tiêu đánh trúng bất cứ lúc nào, tan xương nát thịt.

Hai móc sắt kia bay đến trước mặt Lăng Xung Tiêu, chỉ thấy Lăng Xung Tiêu miệng phun xuân lôi, một luồng bạch khí âm âm phá tan móc sắt, khiến cho nó đứt thành hai đoạn.

Trong lòng Thẩm Luyện chấn động, thật sự không ngờ rằng sức người cũng có thể mạnh đến mức độ này.

Hai kẻ này vẫn chưa được xem như người trong Tiên gia, hẳn nghĩ đến thần hồn mình xuất khiếu có thể ngưng tụ nguyệt quang, hóa ra thân thể hư huyền, giống như từ hư biến thực, vậy há chẳng phải là tụ được tan được, thần thông diệu dụng, đó mới thật sự là thủ đoạn Tiên gia.

Cho dù thủ đoạn của người trong giang hồ có lợi hại đến đâu đi nữa, cũng không cách nào tổn thương cho thần hồn có chất vô hình.

Hơn nữa hắn tu luyện Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải, thực ra tính cả chủ nhân trước cũng mới không quá hai năm, vậy mà đã có được thần hồn lợi hại hơn Lăng Xung Tiêu và người áo xanh, như vậy quyền công pháp này, sợ rằng lai lịch cũng không thể kinh thường.

Bởi vì hắn biết nếu như Lăng Xung Tiêu thật sự có thủ đoạn thần hồn xuất khiếu, lấy tuổi tác và kiến thức của hắn, chỉ e đã sớm tu thành thần

thôn, không tới mức phải khổ sở vật lộn với người áo xanh.

Nghĩ đến điều này, Thẩm Luyện cảm thấy chấn động mà hai người kia mang lại đã không còn mãnh liệt như ban đầu.

Nhưng tình thế trong sân, cũng sẽ không thay đổi vì suy nghĩ của Thẩm Luyện.

Chưởng pháp của Lăng Xung Tiêu không phải là bất kỳ loại võ học tinh thần huyền ảo nào, mà là Trường Giang Tam Điệp Lăng thường thấy trong giang hồ.

Chẳng qua võ học hãn quá cao cường, trong giang hồ cũng khó tìm đối thủ, Trường Giang Tam Điệp Lăng này vào tay hãn lại từ tầm thường trở nên thần kỳ, sóng trước chưa tan, sóng sau đã tới, sóng sau cao hơn sóng trước, không thấy ngừng lại.

Tuy khoảng cách giữa hai người trước sau không tới năm bước, nhưng người áo xanh chưa đến trước mặt Lăng Xung Tiêu, thì lại phải chạy mười mấy bước để tránh đòn.

Dù Tây Thiên xa đến đâu, cũng có lúc lôi âm truyền đến.

Huống chi là chút ít khoảng cách này.

Người áo xanh càng tới gần, càng chịu áp lực lớn hơn.

Đến khi chỉ còn cách một bước, hai vai run run, giống như hồ điệp đập cánh bay lên, muốn chống lại bão táp, dùng hết một tia tinh thần cuối cùng.

Hãn đưa tay phải ra, hóa thành kiếm chỉ ác liệt sắc bén.

Dùng võ công của hãn, một chiêu kiếm chỉ đã không thua gì trường kiếm sắt thép thật sự rồi.

Chiêu kiếm này không có bất kỳ dấu vết gì, tựa như linh dương mọc sừng, khó mà tránh né.

Lăng Xung Tiêu vốn muốn lao về phía trước đánh ra một chưởng, lại sắp phải bị người áo xanh điểm trúng huyệt Lao Cung giữa lòng bàn tay.

Một khi điểm trúng, kiếm khí ác liệt của người áo xanh sẽ theo đó mà vào, tệ nhất là phế bỏ kinh mạch cánh tay hãn, khiến cho hãn bán thân bất toại.

Thế nhưng một chưởng này của Lăng Xung Tiêu đi đến nửa đường, cánh tay lại trở nên mềm nhũn, giống như linh xà vượn xẹo, nhẹ nhàng lắc một cái, thế mà lại né được kiếm chỉ, cổ tay quẩn lên người áo xanh.

Người áo xanh dùng thân pháp lợi hại tiếp cận Lăng Xung Tiêu, hiển nhiên là muốn được ăn cả ngã về không, tuyệt đối không thể cứ thế này mà lùi bước.

Hai mắt hãn bắn ra thanh quang, ánh mắt tựa như một chiếc đèn xanh đột nhiên bốc lửa.

Đôi mắt chảy ra máu tươi, thanh quang lại chiếu lên người Lăng Xung Tiêu.

Giống như có một luồng gió lạnh thổi tới, đôi chân mảy linh động của Lăng Xung Tiêu bỗng nhiên cứng đờ.

Thẩm Luyện nhìn thấy lúc này người áo xanh đã không còn quan tâm tới thần hồn bị thương nữa, muốn đổi lấy một cơ hội khiến cho Lăng Xung Tiêu dừng lại trong nháy mắt.

Cơ hội phân thắng bại đã xuất hiện, người áo xanh chắc chắn sẽ không để lỡ mất.

Tay trái của hãn âm âm xuất chưởng, giống như sớm đã chuẩn bị từ trước, thuận thế mà phát ra.

Một chưởng này gọi là "Hỏa Trung Thủ Lịch" (*Lấy hạt dẻ trong lò lửa).

Xem mục tiêu như đang ở trong lửa, nên cần phải dùng chưởng pháp nhanh như chớp mà đánh vào điểm yếu của đối phương.

Muốn luyện thành chưởng pháp này, buộc phải tưởng tượng trên tay mình giống như đang bắt lửa, không được lưỡng lự, chỉ tiến không lùi.

=====

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Huyết Hương

Thẩm Luyện không đành lòng nhìn tiếp nữa, người áo xanh quá hung hãn, sợ là Lăng Xung Tiêu sắp thua rồi.

Nhưng ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, bụng dưới của Lăng Xung Tiêu đột nhiên lõm vào phía trong, giống như một tấm giấy mỏng.

Những cao thủ như người áo xanh, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều có toan tính, đối với thời cơ thắng bại lựa chọn vô cùng chính xác.

Nhưng bất kể thế nào hãn cũng không tưởng tượng được, Lăng Xung Tiêu vốn đã trúng một chiêu Diệt Thần Kiếm, dù võ công hãn có cao đến đâu cũng không thể phản ứng kịp chiêu "Hỏa Trung Thủ Lịch" này của mình.

Chưởng kinh phá không, bàn tay lại chưa chạm đến thân thể Lăng Xung Tiêu.

Kình lực quý quyết độc ác như đá chìm xuống biển, hoàn toàn không phát ra âm thanh.

Thẩm Luyện chợt ngửi được một cỗ mùi hương, một loại mùi hương đặc biệt, có từng tia thơm ngọt, khiến cho tinh thần thoải mái.

Mi xanh của Lăng Xung Tiêu trở nên đỏ như máu, nhưng tụ ra một viên huyết châu tinh mịn.

Mùi hương kia phát ra từ huyết châu này, huyết châu được hãn dùng tinh huyết ngưng tụ trong chớp mắt rồi đột nhiên bạo phát, dùng cảnh giới hàng Bạch Hồ của hãn cũng không thể hoàn toàn khống chế viên huyết châu kia.

Đủ thấy sức mạnh Lăng Xung Tiêu sắp phát ra mạnh mẽ đến mức nào.

Chỉ thấy cánh tay còn lại của Lăng Xung Tiêu biến thành quyền, giống như một cây cột to run run theo gió rồi kéo dài thẳng tắp.

Biến cố này xảy ra nhanh đến nỗi Thẩm Luyện cũng không kịp chuẩn bị tâm lý, thật sự không ngờ hai người này lại đột nhiên phân ra thắng bại rồi, lại còn ngoài dự đoán của mọi người.

Người áo xanh rơi xuống đại diện như một con diều giấy, chìm ngập trong nước mưa.

Giống như vô số lần người áo xanh chém giết người khác trong quá khứ vậy, lần này người áo xanh cũng không sống được rồi.

Đôi mắt hãn tràn ngập máu tươi, khuôn mặt không hề sợ hãi, vẫn mang vẻ mặt trong lần ra chiêu cuối cùng ấy, tự phụ... rồi lại có thêm một chút vui mừng.

Nhưng điều đó cũng không thể thay đổi một sự thật, hãn thua rồi, thua một cách triệt để.

Một tia khói xanh bay lên từ cơ thể người áo xanh, lại trôi nổi bồng bềnh trong mưa to, có từng tia từng tia tinh lực bên trong đó, dù cho mưa lớn thế nào cũng không thể gột rửa sạch sẽ.

Một tiếng mõ đánh lên, tựa như chuông sớm trống chiều, khiến người tỉnh ngộ.

Tiếng mõ kia du dương vượt qua kim thạch, đánh tan khói xanh, cuối cùng quay về thân thể của người áo xanh, lại không có gì dị thường nữa.

Thẩm Luyện không than thở, cũng không đồng tình, chỉ có chút cảm giác nói không nên lời.

Hắn đang suy nghĩ nếu như cuộc đời có thể làm lại từ đầu, liệu người áo xanh có tiếp tục bước trên con đường hắn đã từng đi không.

Xem mạng người như cỏ rác, đã không coi trọng mạng người khác, cũng không quý trọng sinh mạng mình.

Bởi vì xem thường, nên không thể sống lâu...

Có một dòng nước ấm chảy trong cơ thể hắn, Thẩm Luyện chỉ cảm thấy tứ chi bách hải cũng thuận theo dòng nước đó chảy qua, hơi hơi tỏa nhiệt, phản ứng quay trở về, hắn đã có thể đứng lên.

Thanh mi của Lăng Xung Tiêu đã biến thành huyết mi, nhưng điều đó cũng không làm cho hắn nhìn hung ác hơn, trái lại có một loại thần thái cao nhân, tĩnh tâm tìm Đạo trong biển máu Tu La.

Giống như Địa Tạng ngục trong thân ác quỷ, yên tĩnh từ bi.

Nhất là Lăng Xung Tiêu vốn đã trọc đầu, lúc này lại càng giống một vị cao tăng đặc đạo.

Thẩm Luyện không kèm được mà cười một tiếng.

Ánh mắt hắn nhìn vào cái đầu trọc của Lăng Xung Tiêu, Lăng Xung Tiêu tất nhiên phát hiện được.

Vỗ vỗ trán Thẩm Luyện, nhẹ giọng ngâm nga: "Đầu trọc đầu trọc, trời mưa không lo, người có ô che, ta có đầu trọc. Thằng bé này, người không được vô lễ với người lớn."

"Này, ta cũng không phải con nít, hơn nữa... ông hát cũng không hay."
Thẩm Luyện đột nhiên nghiêm túc trả lời.

"Trẻ con có ai thích mình bị gọi là trẻ con đâu nào." Lăng Xung Tiêu mỉm cười nói.

Thẩm Luyện không ngờ Lăng Xung Tiêu còn có sở thích buồn nôn này, mãi đến khi nhận ra ánh mắt hằn vằn cứ nhìn theo cơn mưa, nhìn vào thi thể của người áo xanh, Thẩm Luyện mới biết hẳn chỉ muốn trút cảm xúc mà thôi.

Dù sao người áo xanh vẫn là sư đệ của hẳn, cùng nhau học nghệ biết bao năm trời.

Người áo xanh vô tình, Lăng Xung Tiêu lại không phải, Thẩm Luyện đột nhiên hiểu ra sự khác biệt giữa Lăng Xung Tiêu và người áo xanh.

Người áo xanh luôn hành sự theo nguyên tắc "Xá đao chi ngoại, tái vô tha vật" (*Ngoài việc cầm đao giết chóc ra thì không còn gì khác), vì thế khiến cho mình trở nên ác độc vô tình, mất hết tính người.

Còn Lăng Xung Tiêu lại xem bản thân mình là còn người, có sướng vui đau buồn, có yêu hận tình cừ.

Không thể nói ra tính cách của ai mới thích hợp cầu Đạo hơn, bởi vì tuy rằng Lăng Xung Tiêu còn sống, và cũng không tính là đắc đạo, nhưng chắc chắn Lăng Xung Tiêu dễ gần hơn nhiều.

Tin tức người áo xanh mất tích nhanh chóng truyền tới tai Thẩm lão gia, đánh rần không chết lại bị nó cắn ngược, chẳng ai hiểu rõ đạo lý này hơn Thẩm lão gia cả.

Cho nên sau khi nhận được tin tức này Thâm gia lập tức rơi vào tình trạng giới nghiêm.

Càng khiến cho lão nhân không yên tâm chính là... khi nha môn phái người đến thông báo tin này còn thuận miệng hỏi thăm Thâm Luyện.

Điều đó khiến lão cảm thấy hơi kỳ lạ, lão là người trải qua sự đời nên trong lòng biết tất nhiên chuyện này còn có ý nghĩa khác.

Chẳng qua lão không biết lý do gì mà Thâm Luyện lại qua mắt hai kẻ giám sát do lão sắp xếp, sau đó thông qua tri châu để gặp người áo xanh.

Thạc tri châu phái người truyền lời chính là vì hỏi thăm Thâm lão gia có biết chuyện này không, ngược lại việc Thâm Luyện biến mất cùng người áo xanh ở đại lao, chắc chắn hẳn sẽ không thừa nhận.

Giờ phút này Thâm Luyện sống hay chết Thạc tri châu cũng không biết, hẳn chỉ hy vọng rằng chuyện hẳn cho Thâm Luyện vào đại lao sẽ không truyền tới tai Thâm gia.

Chuyện này Thạc tri châu đã dẫn đo rất lâu, mãi đến một ngày nọ mới nhận được tin Thâm Luyện bình yên trở lại Thâm gia.

Lúc này Thạc tri châu mới bắt đầu yên tâm, hẳn chỉ không biết người áo xanh rốt cuộc ra sao rồi, hẳn nghĩ Thâm Luyện có đáp án, khổ nỗi lại không có cơ hội đi dò hỏi.

Cho tới ba ngày sau, Thạc tri châu mới tìm được cơ hội.

Đó là Thâm lão gia đột nhiên giao cho Thâm Luyện quyền quản lý một khách điểm lớn nhất trong thành – Đồng Phúc khách sạn.

Tín hiệu rất rõ ràng, Thâm lão gia muốn bồi dưỡng Thâm Luyện làm người thừa kế Thâm gia.

Chuyện này phải bắt đầu nói từ ngày đó, toàn bộ Thăm gia tiến hành giới nghiêm, đến chạng vạng tối, Thăm Luyện ban ngày đi bái tế mẫu thân đã bình yên trở về, chuyện đó làm cho Thăm Thanh Sơn và Thăm lão gia yên tâm rất nhiều.

Đồng thời trở về cùng Thăm Luyện còn có mấy tên hộ vệ âm thầm theo dõi Thăm Luyện.

Bọn hăn vốn đang lén lút bám theo Thăm Luyện, lại đột nhiên mất dấu hăn, tưởng rằng sắp bị phạt nặng rồi, cuối cùng phân ra một người quay về báo tin, đồng thời thử lên Già Lam Tự tìm kiếm Thăm Luyện.

Không ngờ bọn họ thật sự tìm thấy Thăm Luyện trên núi, lúc đó Thăm Luyện đang ướt sũng trong mưa.

Bên cạnh có một vị tăng nhân, da mặt trắng nõn, đang dắt Thăm Luyện đi trên sơn đạo.

Đợi bọn họ tới trước mặt Thăm Luyện, tăng nhân kia cũng không thèm nhìn bọn họ, lướt nhanh mà qua.

Đương lúc mưa to, sơn đạo trơn trượt nghiêng dốc, tăng nhân lại không bị ảnh hưởng, như bước trên đất bằng, một đường lao nhanh, nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi.

Cũng có hộ vệ hiếu kỳ, hỏi Thăm Luyện lai lịch tên tăng nhân kia.

Thăm Luyện chỉ cười không đáp rồi cùng bọn họ quay về Thăm gia.

Sau khi quay về Thăm gia, Thăm Luyện nói với lão nhân rằng người áo xanh đã chết rồi, còn khẳng định vô cùng chắc chắn, ngoài chuyện đó ra thì hăn không trả lời bất cứ vấn đề gì nữa.

Tiếp theo Thâm Luyện chủ động đáp ứng với Thâm lão gia sẽ quản lý một gian khách điểm, lão nhân cũng không keo kiệt, hướng chi Thâm Luyện đã đồng ý đặt chân vào thương trường quả thật là thỏa mãn tâm tư của hẳn.

Vì thế bèn trao quyền quản lý Đồng Phúc khách sạn - một khách điểm trăm tuổi lớn nhất trong thành cho Thâm Luyện...

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Chợt Nghe Hải Ngoại Có Tiên Sơn

Khách sạn người đến người đi, trước giờ vẫn là chỗ sâu nhất trong hồng trần.

Thẩm lão gia đồng ý cho Thẩm Luyện quản lý khách sạn cũng vì nơi này rộng rãi lẫn lộn, là nơi tốt để rèn luyện đạo lý đối nhân xử thế.

Nửa đêm,

Trăng sáng,

Ngô đồng.

Trên cây ngô đồng không có Phượng Hoàng, nhưng có mặt trăng.

Trên trời là một vầng trăng khuyết, mà trên cành cây ngô đồng tươi tốt kia lại là một vầng trăng tròn.

Đó không phải trăng tròn, mà là đầu người.

Đỉnh đầu người này trơn bóng vô cùng, tràn đầy nguyệt quang, vì thế mới ví như trăng tròn.

Bên cạnh hẳn còn có thêm một người nữa, là một thiếu niên.

Gió mát thổi tới, làm cho vẻ gầy yếu của thiếu niên hiện ra rõ ràng, có chút lắc lư, nhưng đôi chân lại cứ như bám chặt vào cành cây, lập địa sinh

căn.

Gió lay ảnh động, tựa như trúc xanh.

Cuối cùng Thẩm Luyện thở ra một hơi, tiếp theo khói trắng lượn lờ, từ từ trở nên dày đặc.

Đợi đến lúc Thẩm Luyện phun ra hết, Lăng Xung Tiêu mới nói:

"Môn khí công này do tổ sư của ta tình cờ đạt được trên đường tầm Tiên, gọi là Thần Túc Kinh, là một trong những công pháp tinh diệu nhất trên giang hồ."

Lúc trước Thẩm Luyện đã được Lăng Xung Tiêu truyền cho khẩu quyết, cứ thế luyện tập.

"Túc" của Thần Túc Kinh không phải chỉ bàn chân, mà là "Túc" trong "thần hoàn khí túc".

Tha tự ngoan lai tha tự ác, ngã tự nhất khẩu chân khí túc (*Dù người hung ác đến đâu, cốt sao chân khí ta sâu là đủ rồi).

Khẩu quyết của môn khí công này rất dễ hiểu, nhưng lại khó luyện thành, bởi vì bước đầu tiên buộc người ta phải xua đi vọng niệm (1) mới có thể cảm ứng được một chút Chân khí từ Tiên Thiên mang đến.

Nói thì đơn giản, nhưng trên thế gian này kẻ có thể "Nhập định" mà không vọng niệm lại được mấy người?

Chuyện này đối với Thẩm Luyện thì không phải việc gì khó.

Hắn cứ như thế tu hành, điều chỉnh tiết tấu hô hấp, không suy không nghĩ gì nữa, lặng lẽ ngồi dưới trăng thanh gió mát.

Cho dù Lăng Xung Tiêu biết Thẩm Luyện có khiếu tu hành, nhưng không thể không thừa nhận hẳn là thiên tài.

Thẩm Luyện biết mình không phải thiên tài gì cả, chỉ bởi vì đạt được Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải mà thôi.

Hắn chìm vào định cảnh, cứ thế tu hành, cảm ngộ một tia Chân khí, điều khiển nó men theo kinh mạch mà ôn dưỡng, quả thật giống như điều khiển tay chân, dễ dàng vô cùng.

Thân thể hẳn không quá tốt, kinh mạch ứ đọng, nhưng nhờ vào cách điều khiển Chân khí tinh vi của mình, hẳn đã đem huyết đạo "Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh" mở ra được một nửa.

Lăng Xung Tiêu không biết tiến cảnh của Thẩm Luyện, chỉ thấy một hơi này của hắn chậm lâu vô cùng, liền kết luận ngay Thẩm Luyện thật sự là kỳ tài võ học.

Thẩm Luyện nghe được lời của Lăng Xung Tiêu, có hơi ngạc nhiên nói: "Vẫn chưa biết môn phái các ông tên là gì?"

Lăng Xung Tiêu lạnh lùng nói: "Người đã hỏi, ta cũng không ngại cho người biết tổ sư bọn ta xưa kia vốn là thư sinh, thi cử không được như ý, lòng như tro nguội, sau đó suy nghĩ thông suốt, bèn đi tìm đạo trường sinh, Tiên đạo thường ở thế ngoại, người bình thường làm sao thấy được, rồi đến năm nào đó, tổ sư nghe tin hải ngoại có nhân vật Tiên gia ẩn hiện, nên giương buồm ra biển, gặp phải một trận mưa to xối xả.

May sao tổ sư gặp nạn không chết, bám chặt một tấm ván thuyền, theo sóng vỗ rồi lưu lạc vào một bãi biển.

Bãi biển kia thuộc một hòn đảo có phạm vi vô cùng rộng lớn. Chính giữa có một ngọn núi, sương mù lượn lờ.

Tổ sư nhìn thấy núi kia hùng vĩ, sau khi nghỉ ngơi một ngày bèn đi về phía ngọn núi, đến chân núi rồi lại thấy một vách núi cheo leo thẳng đứng, phía trên thành linh có khắc hai chữ "Thanh Huyền".

Vách đá dựng đứng trơn nhẵn như gương, cũng không biết hai chữ đó được khắc lên bằng cách nào.

Tường nét từng vạch đều dài hơn mười trượng, rộng năm sáu thước, hồn nhiên thiên thành, không hề có dấu vết đục khắc.

Lúc đó tổ sư nghĩ thầm, nếu không phải thủ đoạn tiên gia thì làm sao tạo ra được kỳ quan như thế.

Tổ sư đi dọc theo núi, núi kia quá to lớn, bên trong lại là rừng rậm lớp lớp, cứ như thế tổ sư lại đi lạc mất, hái quả dại để lót dạ, may mà không gặp phải độc xà mãnh thú."

"Rồi sao đó tổ sư gặp được Tiên nhân, Tiên nhân cho hẳn bí tịch?"
Thẩm Luyện cười nói.

Những tình tiết này kiếp trước hẳn đọc trong tiểu thuyết quá nhiều rồi.

"Nào có đơn giản như vậy. Sau đó tổ sư nghe thấy một tiếng sáo thổi trong rừng rậm, nghĩ thầm rốt cuộc có thể gặp được những người khác rồi. Hẳn bị lạc quá lâu, thậm chí ngay cả vách đá dựng đứng lúc đi vào cũng không tìm ra nữa.

Cũng không dám mong gì gặp được thần tiên, chỉ cầu có thể ra khỏi khu rừng.

Đêm đó ánh trăng rất sáng, trong rừng cũng rất lạnh, tuy tổ sư có tu luyện một chút công phu thô thiển, nhưng còn chưa tới cảnh giới nóng lạnh bất xâm.

Tổ sư nghe được tiếng sáo, liền đi về phía nơi phát ra âm thanh.

Bài hát mà tiếng sáo thổi rất quái lạ, không phải bất kỳ ca khúc nào mà tổ sư từng nghe, chậm rãi trầm thấp, còn mang theo một chút mờ ảo.

Tổ sư đi theo tiếng sáo kia không biết bao lâu.

Chẳng qua hắn càng chạy càng kinh ngạc, tổ sư đoán rằng mình đã đi được chừng hai ba dặm đường rồi, mà tiếng sáo kia vẫn cứ không xa không gần, không khác nhiều so với lúc đầu nghe thấy.

Giống như trong lúc hắn di chuyển, tiếng sáo cũng di chuyển theo hắn vậy.

Sau đó hắn ngửi được một mùi thơm, đó là mùi hương hoa mai, chưa đi được mấy bước quả nhiên hắn nhìn thấy cây cối hai bên dần dần bị thay thế bởi những cây mai.

Đằng trước xuất hiện một con đường nhỏ lát đá xanh, uốn lượn khúc chiết.

Mà tiếng sáo cũng dần dần trở nên du dương, phảng phất đang trôi trên làn gió mát, tràn đầy ngẫu hứng.

Tổ sư bước lên con đường nhỏ đó, ánh trăng chiếu vào đá xanh trên đường, ánh xanh phát sáng, tựa như một dòng thanh thủy...

Hương mai vào mũi, một mỗi lúc trước cũng tan biến không ít.

Lần này đi chưa được thời gian một chung trà, tổ sư liền gặp một gốc mai vô cùng cao to tươi tốt, chắn ngang giữa đường, cũng không biết cây mai già này sống bao nhiêu năm rồi, cành cây trơ trụi, chỉ có từng đóa từng đóa hoa mai sáng lên như những ngôi sao rải rác...

Tới gần nó, tổ sư mới phát hiện ra trên thân cây mai kia có viết một bài thơ."

"Bài thơ gì thế?" Thẩm Luyện cũng rất tò mò, câu chuyện này ngược lại thú vị hơn nhiều so với mấy quyển tiểu thuyết bình thường.

Tiếng sáo kỳ lạ, rừng mai sâu thẳm, còn có một bài thơ khắc lên thân mai.

"Bài thơ này thật sự rất mờ ảo."

Trong mắt Lăng Xung Tiêu hiện lên ánh trăng sâu lắng, thản nhiên đọc:

"Địa phế trọng dương tử, hô vi vương hại phong.

Lai thời trường nhật nguyệt, khứ hậu nhậm tây đông.

Tương bạn vân hòa thủy, vi lân hư dữ không.

Nhất linh chân tính tại, bất dữ chúng tâm đồng." (2)

"Tương bạn vân hòa thủy, vi lân hư dữ không", Thẩm Luyện nghe được câu này, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, không phải vì bài thơ này ảo diệu, mà bởi vì trước đây hẳn đã đọc qua bài thơ này.

Nhớ lại năm đó trong lúc hãn rảnh rỗi, đã từng đọc được bài thơ này trong tập thơ của Trùng Dương chân nhân, mà câu này là hẳn có ẩn tượng sâu sắc nhất.

Kiếp trước đọc sách, không phát hiện ra trên đời từng xuất hiện Vương Trùng Dương hoặc Toàn Chân Giáo, vì thế hẳn mới cảm thấy kỳ lạ...

-----oo0oo-----

Lúc hẳn đến thuận theo nhật nguyệt, sau khi đi rồi mặc tây đông

Làm bạn cùng mây nước, làm láng giềng với hư không

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Khách Sạn Hữu Gian

Lăng Xung Tiêu nhìn thấy Thẩm Luyện tỏ ra ngạc nhiên, bèn hỏi: "Sao thế, chẳng lẽ người đã từng nghe bài thơ này hay sao?"

"Dường như trước kia đã từng nghe rồi, bài thơ này có phải do một đạo nhân họ Vương sáng tác?"

"Chuyện này thì ta không rõ lắm, lúc ấy tổ sư còn thấy bên dưới bài thơ có khắc một hàng chữ nhỏ, trên đó viết

Lúc đó tổ sư thâm nghĩ bài thơ trên cây này chắc do một người tên là "Tàng Chi Nhân" lưu lại, mà chữ Lý kia có lẽ là một vị cố nhân của "Tàng", còn "Quý tử" là điển cố gì thì tổ sư cũng không có đầu mối phán đoán.

Tổ sư đang chìm trong nghi hoặc, lại bỗng nhiên người được một luồng gió tanh từ trong rừng mai, lúc hẳn quay đầu nhìn lại, lập tức chân tay bủn rủn, hóa ra sau lưng là một con Điều Tình Bạch Ngạch Hồ.

Xưa nay gió theo rồng, mây theo hổ, đôi mắt của con hổ kia cong vút, trên trán có hoa văn màu trắng.

Nó nhìn chăm chăm tổ sư rồi đột nhiên vồ một cái.

Tổ sư sợ đến nỗi lùi nhanh về sau, sau đó thì ngạc nhiên không thôi, vì con hổ kia không vồ giết hẳn được mà bị ngừng giữa không trung, giống

như có một sợi dây vô hình treo nó lơ lửng giữa bầu trời.

Lúc ấy tổ sư chỉ nghe được một tiếng trẻ con lanh lảnh, nói: "Người là người phương nào, sao lại đến được nơi này?"

Tổ sư nhìn thấy con hổ kia từ từ hạ xuống ở nơi khác, một nữ đồng tử (*bé gái) chẳng biết đã ngồi lên lưng hổ từ bao giờ, tóc búi thành chỏm, trên tay đang cầm một cây sáo trúc màu xanh lục.

Nữ đồng kia nhìn không quá sáu bảy tuổi, da dẻ dường như trong suốt, lộ ra phần cổ tay trắng ngần, không thua sương tuyết, nhìn xa xa giống như trăng đêm thanh lãnh, nói chuyện lại không khác gì người trưởng thành, tay cầm lấy sáo mục.

Tổ sư ngạc nhiên hỏi: "Tiếng sáo khi này là do người thổi sao?"

"Hóa ra chỉ là tục nhân đi lạc vào núi, quên đi, đợi chút nữa sẽ nói chuyện với người sau."

Sau đó lại nhìn về hướng tây bắc, đột nhiên có mấy chục luồng hồng tuyến bay đến.

Mà trong hồng tuyến này tựa hồ có người, hung dữ hét lên: "Lý Thanh Thủy hôm nay nhất định ta phải tiễn người vào Luân Hồi."

Nữ đồng nhìn hồng tuyến, rồi hơi liếc sang tổ sư một cái, dưới chân con Diêu Tình Bạch Ngạch Hồ kia đột nhiên sinh ra một đám mây đen, bay nhanh về nơi hồng tuyến xuất hiện.

Đêm đó hướng tây bắc không ngừng vang lên tiếng xé gió rung trời, còn có rất nhiều hào quang năm màu, vô số luồng hồng tuyến đan xen ngang dọc.

Mãi đến khi sắc trời sắp sáng mới biến mất không còn tăm hơi.

Trong rừng mai nơi tổ sư đang ở có một ngôi nhà đá, hăn đợi đến lúc bình minh cũng không thấy nữ đồng trở về, lại từ trong phòng đá tìm được một bức tranh, ba quyển kinh thư và một cái mõ.

Về sau tổ sư không đợi được nữ đồng nữa, liền mang theo đồ vật trong nhà đá ra ngoài, hăn không đi hướng tây bắc mà đi về hướng đông nam. Ngọn núi kia không biết lớn bao nhiêu, tổ sư phải đi mười mấy ngày mới tới được bờ biển đông nam, sau đó ở bờ biển cần thận tu luyện một quyển công pháp trong đó, đến khi được thành tựu, mới kết gỗ làm bè, trở về lục địa."

Nói đến đây, Lăng Xung Tiêu hơi mỉm cười bảo: "Hiện tại người biết lai lịch của Thần Túc Kinh này rồi chứ."

Thâm Luyện nhẹ giọng nói: "Xem ra Thần Túc Kinh chính là một quyển bí tịch trong đó rồi? Còn mõ kia chính là cái mõ ông thường gõ phải không?"

"Người đoán không sai, ba quyển kinh thư một quyển gọi là 'Minh Ngọc Công', một quyển gọi là 'Thần Túc Kinh', cả hai quyển có chút giống nhau, nhưng xét về uy lực thì Minh Ngọc Công còn đáng sợ hơn vài phần, cả hai đều yêu cầu tư chất cực cao mới có thể tu luyện, điểm khác duy nhất chính là, tuy Minh Ngọc Công uy lực lớn, lại không hoàn chỉnh. Tên kia luôn cho rằng sư phụ bất công, lại không nghĩ rằng sư phụ biết tính tình hăn cực đoan, nếu tu luyện Minh Ngọc Công, bởi vì công pháp không hoàn chỉnh nên chắc chắn sẽ tổn thương bản thân, thế nên mới để lại cho hăn Thần Túc Kinh.

Còn thiên tư ta quả thật cao hơn hăn một chút, sư phụ luôn hy vọng ta có thể hoàn thiện môn công pháp này, tương lai truyền lại cho môn nhân.

Những năm gần đây, quả thật ta có lĩnh ngộ, dựa vào môn võ công này tiến vào cảnh giới 'hàng Bạch Hổ' trong Đạo gia, có thể kéo dài tuổi xuân,

nhưng nói muốn hoàn thiện môn tuyệt học có một không hai này, thật sự là quá sức với ta rồi.

Ta vì nó mà lãng phí quá nhiều thời gian nên cũng không định truyền cho người "Minh Ngọc Công", tránh làm chậm trễ tiền đồ của người.

Hơn nữa dựa theo kinh nghiệm mấy năm nay của ta, "Minh Ngọc Công" tuy rằng rất tinh vi thâm ảo, nhưng căn bản thì nó thoát khỏi từ "Thần Túc Kinh", đều là Huyền Môn chánh tông.

Nếu người có thể luyện Thần Túc Kinh đến cảnh giới cao thâm, chắc chắn sẽ thu hoạch không ít, có hy vọng bước lên con đường trường sinh."

Thẩm Luyện nghe Lăng Xung Tiêu nói nhiều như vậy, lại đột nhiên nghĩ tới, "Thần Túc Kinh" kia hình như trước đây hắn đã từng đọc trong một quyển tiểu thuyết Kim Dung nào đó. Hắn mơ hồ phỏng đoán liệu thế giới này có liên hệ gì với nó không, chẳng qua chỉ là một quyển tiểu thuyết, nếu có thể kết hợp với cảm ngộ bây giờ của hắn thì cũng không quá khó tin rồi.

Tiểu thuyết cuối cùng vẫn là tiểu thuyết, mà hắn lại đang thật sự sống ở dị giới.

"Quyển kinh thứ ba, chẳng lẽ là Diệt Thần Kiếm Kinh."

Thẩm Luyện từ từ nói.

"Không sai, kiếm này uy lực to lớn, đã không còn thuộc về võ học giang hồ mà giống như tiên gia diệu pháp, chẳng qua từ đời của tổ sư đến nay, kẻ tu luyện thuật này đều không chết nhắm mắt, cho nên sau này mới nghiêm cấm môn nhân tu luyện. Nếu hắn truyền nó cho người, thứ nhất là không muốn để cho môn kiếm thuật lợi hại này thất truyền, thứ hai chắc có lẽ hắn cũng không có ý tốt gì với người rồi."

Lăng Xung Tiêu cười lạnh nói, trên đời này kẻ hiểu rõ người áo xanh nhất không ai ngoài hẳn, nhưng sau khi trải qua chuyện của người áo xanh, Lăng Xung Tiêu đã không muốn chấn chỉnh lại môn phái nữa, nếu Thẩm Luyện đã có duyên, vậy thì cứ truyền cho hẳn đi, xem như không đến nỗi cắt đứt truyền thừa.

"Thiên mệnh bất túc úy, tổ tông bất túc pháp (*mệnh trời không đủ khiến ta sợ, tổ tông không đủ để ta lấy làm mực thước), ta cũng không sợ những chuyện đó." Thẩm Luyện trả lời như thế, dưới cái nhìn của hẳn, sở dĩ những người luyện Diệt Thần Kiếm kia chết oan chết uổng đều do thần hồn bản thân không mạnh mẽ, còn dám dựa vào thuật này tấn công cường địch, khiến cho thần hồn bị thương nghiêm trọng, dù có thể tỉnh dưỡng khôi phục, nhưng sau đó lại tiếp tục đem ra dùng, lưu lại hậu họa, càng ngày càng trầm trọng, cuối cùng không phải hủy diệt thế giới mà lại hủy diệt chính mình.

Tính tình của người áo xanh như vậy, một nửa là do chính hẳn, nửa còn lại có lẽ bởi vì Diệt Thần Kiếm mà nên.

Hẳn tu hành thuật này chỉ để hộ thân, tuyệt không mê muội lao vào đấu tranh chém giết, muốn tu hành, trước tiên phải tu tâm, nếu như nội tâm mình cũng không thể điều khiển mà một mực phóng túng, đó chắc chắn không phải là đạo trường sinh lâu dài.

Cứ thế liên tục ba ngày ba đêm, Lăng Xung Tiêu giải thích hết các cửa ải tu hành cho Thẩm Luyện hiểu rõ.

Rồi sau đó để lại một lá thư, lặng lẽ ra đi, cũng không cho Thẩm Luyện biết hẳn đi nơi nào.

Sáng sớm hôm nay, là thời điểm khách sạn của Thẩm Luyện khai trương lần thứ hai, không có tiến hành nghi thức gì quá long trọng.

Bốn chữ "Đồng Phúc khách sạn" ban đầu đã được đổi lại thành "Hữu Gian khách sạn".

Chỉ thấy trên cột cửa bên phải có dán: "Hữu nhĩ khách thời thường huệ cố"

Còn cột cửa bên trái thì dán: "Gian văn sạn tông thị hoan nghênh"

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Huyền Minh Ty

"Chẳng phải người nói là Đồng Phúc khách sạn sao? Tại sao lại không phải tên này." Bên ngoài khách sạn có hai người dừng chân, một người Thẩm Luyện quen biết, đó là Thạc tri châu ở phủ Thanh Châu.

Lúc này hắn đang mặc thường phục, mặt tràn đầy nghi hoặc.

Còn người lên tiếng thì mặc quần áo màu đen, đôi mắt đen nhánh, bên trái trán có tóc dài buông xuống, che khuất một phần mặt, sắc mặt lạnh lẽo, nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi.

Thạc tri châu nói: "Chắc không sai đâu, có lẽ là vừa đổi lại tên, chúng ta đi vào hỏi một chút thì biết ngay."

Người này lạnh lùng nói: "Đám bọn người, tên nào cũng ngồi không ăn bám, ngay cả chút chuyện vặt này cũng không điều tra rõ."

Thạc tri châu chỉ có thể lúng túng mỉm cười giả ngu, trong lòng thầm mắng: người cũng chỉ là chó săn của Huyền Minh Ty, tay sai của Thiên tử mà thôi, tỏ vẻ cái gì chứ.

Trong lòng thì chửi rủa như vậy, bên ngoài nào dám nói thật ra, xét về cấp bậc thì đối phương ngang hàng với hắn, nhưng lại là "răng chó" mà Thiên tử dùng để giám sát bách quan, vừa mới ra khỏi kinh thành, có lẽ không nên đắc tội với hắn thì hơn.

Thạc tri châu người cũng như tên, chỉ muốn yên phận làm sâu mọt, an an ổn ổn mà sống qua mấy năm nhiệm kỳ này, vợ vét cho đủ hưởng thụ nửa đời sau thì thôi, đây mới là mục tiêu của hắn, còn phong hầu bá tướng thì cái loại Tiến sĩ xuất thân tam giáp như hắn căn bản là chưa từng nghĩ tới.

Vị lệnh sứ Huyền Minh Ty này xuất phát từ kinh thành, lúc trước hắn có nhắc tới người áo xanh, chẳng qua không biết vì nguyên nhân gì, chuyện của người áo xanh tuy rằng có báo lên, cũng có công hàm trả lời Châu phủ, nhưng Huyền Minh Ty lại phái lệnh sứ đến chậm mấy ngày, mãi lúc này mới đến.

Thẩm Luyện là người cuối cùng nhìn thấy người áo xanh, còn trở về Thẩm gia bình yên vô sự, mà người áo xanh thì biến mất không rõ tung tích, thế nên lệnh sứ của Huyền Minh Ty tất nhiên phải đi tìm Thẩm Luyện hỏi cho rõ.

Chẳng qua Thẩm gia ở nơi này có danh vọng rất lớn, nếu ban ngày ban mặt sai người bắt Thẩm Luyện vào nha môn sẽ khiến mọi người hiểu lầm là quan phủ muốn đối đầu với Thẩm gia. Thạc tri châu là tay lỏi đời trên chốn quan trường, đương nhiên sẽ không ăn no rửng mỡ đi gây thù chuốc oán.

Hắn phân rõ lợi hại, nói hết nước bọt mới khiến cho vị lệnh sứ này đến khách sạn tìm người.

Hơn nữa lệnh sứ của Huyền Minh Ty tựa hồ cũng không có ý định gióng trống khua chiêng, chẳng qua hắn chỉ tò mò với người áo xanh mà thôi.

Người trong Huyền Minh Ty kỳ thật cũng có quan hệ không nhỏ với giang hồ, vị lệnh sứ này chính là kẻ xuất thân từ môn phái giang hồ nào đó, lần này đến tìm người áo xanh vừa là việc công, vừa là việc tư, dù sao hắn cũng biết lai lịch của người áo xanh, đối với Thần Túc Kinh và Diệt Thần Kiếm của người áo xanh, nếu nói không thêm thường, thì đó mới là giả.

Tuy rằng Thăm Luyện là chủ nhân của khách sạn này trên danh nghĩa, nhưng đón tiếp khách nhân vẫn giao cho Ngô quản sự quản lý.

Thăm Luyện thay đổi bảng tên khách điểm trăm tuổi này khiến cho Ngô quản sự vô cùng đau lòng, dù cho Thăm gia không thiếu sản nghiệp, nhưng loại cửa tiệm truyền thừa trăm năm này, giá trị của nó xa không chỉ như vậy, nó đại biểu cho một loại gia nghiệp truyền thừa, đồng thời cũng tượng trưng cho phú quý lâu dài.

Nhưng Thăm lão gia là người rất kiên quyết, ngay cả việc phân bổ nhân sự trong khách sạn cũng phải do Thăm Luyện quyết định, không cần báo lại với hẳn.

Ngay cả khế đất các thứ cũng nằm ở chỗ Thăm Luyện.

Nơi này thật sự là địa phương của riêng Thăm Luyện, dù Ngô quản sự có lòng khuyên bảo, đối mặt với nụ cười lạnh nhạt quen thuộc của Thăm Luyện thì lão chẳng biết phải nói thế nào.

Cư miếu đường chi cao bất tại nhất thành nhất địa chi đặc thất, xử giang hồ chi viễn bất tại nhất phân nhất hào lý toán kế

Khách sạn có ba tầng lầu, Thăm Luyện ở trên tầng cao nhất, nơi này tạm thời không mở ra cho người ngoài.

Khách sạn xây trên đường lớn, lại nằm ở một trong những khu vực phần hoa nhất thành trì, có thể nói là chỗ sâu trong hồng trần, kiến trúc phía trước cũng không ngăn cản ánh mặt trời, ánh dương chiếu lên người Thăm Luyện đang tựa vào cửa sổ, hiện ra vẻ bình thản thoải mái không nói nên lời.

Từ khi vượt thời không đến nơi này, đây là lần đầu tiên Thẩm Luyện cảm nhận được nhịp sinh hoạt chân thực ở thế giới này một cách rõ ràng.

Khác với khung cảnh xa hoa trụy lạc ở xã hội hiện đại, cùng với đủ loại công cụ giao tiếp truyền thông, ở nơi này người giao lưu với người phải trực tiếp đối mặt nói chuyện.

Hàng xóm láng giềng xung quanh chẳng những không vì Thẩm Luyện xuất thân cao quý mà cảm thấy hân hạnh nhạt khó gần, trái lại bởi vì một vài lời đồn về thân thế của Thẩm Luyện nên họ càng thông cảm hân nhiều hơn.

Trong ba ngày qua, rất nhiều người đến giúp đỡ việc khai trương Hữu Gian khách sạn. Dù sao Thẩm Luyện là con riêng, lại rời Thẩm gia rồi, dù hẳn được trao quyền quản lý lão điểm trăm năm này, nhưng trong mắt người bình thường lại cảm thấy giống như bị đuổi ra ngoài.

Những chuyện này cũng như uống nước vậy, nóng lạnh tự biết.

Tiếng bước chân dồn dập cắt ngang suy nghĩ của Thẩm Luyện, đó là tiếng bước chân của Ngô quản sự, ngoài ra còn có hai người khác.

Thẩm Luyện lập tức phản ứng lại, thậm chí có chút giật mình, bởi vì trong hai người, cũng có một kẻ mang võ công, xem ra còn không thấp.

Bởi vì tiếng chân của người này rất nhẹ, nếu không phải bản thân Thẩm Luyện tu luyện công pháp đặc biệt thì đã không chú ý đến nó rồi.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Thẩm Luyện đứng chấp tay, thân thể vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, quay lưng về phía cửa phòng, nói: "Vào đi."

"Thiếu gia, có khách quý tìm cậu."

Lúc Ngô quản sự nhận ra Thạc tri châu thì suýt chút nữa cũng bị dọa hết hồn, không nghĩ tới phủ tôn đại nhân hôm nay cũng đến, tuy rằng Thẩm gia có cứng như sắt thép, nhưng tri châu lại đâu khác gì nước chảy...

Dù sao trên danh nghĩa, vị này mới là người nắm quyền cao nhất phủ Thanh Châu, hẳn chỉ là một hạ nhân của Thẩm Luyện, đối mặt với Thạc tri châu, hẳn vẫn cảm thấy áp lực rất lớn.

Chẳng qua đối phương không muốn lộ ra, bằng không mà nói thì Thẩm Luyện vẫn nên tự mình xuống lầu tiếp đón, tránh bị mất lễ nghi.

Thẩm Luyện quay người lại, phất tay với Ngô quản sự nói: "Ông lui ra trước đi."

Ngô quản sự muốn nói vài lời, lại bị ánh mắt của Thẩm Luyện trừng cho á khẩu, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ra ngoài.

Nhắc tới cũng lạ, tuổi Thẩm Luyện rất nhỏ, lại chưa bao giờ nghiêm khắc với mọi người, Ngô quản sự cũng không sợ hãi lắm, nhưng một khi Thẩm Luyện có dặn dò gì, hẳn cũng theo bản năng mà nghe theo, dù sau đó cảm thấy không đúng, đi tìm Thẩm Luyện, nhìn thấy thần thái hờ hững làm việc trước sau như một của đối phương, lão lại khó mở lời...

Ánh mắt của Thẩm Luyện trước hết hướng lên người Thạc tri châu, sau đó mới chú ý tới lệnh sứ của Huyền Minh Ty.

Đối phương mặc áo đen mang theo kiếm, giữa hai lông mày tựa hồ có một luồng khí huyết sát vọt thẳng tới, khiến cho Thẩm Luyện cảm thấy không thoải mái.

Thạc tri châu nhìn thấy Thẩm Luyện, bèn nói: "Thẩm Luyện tiểu hữu có khỏe không, chuyện lần trước ta vẫn chưa kịp cảm tạ người, vị này chính là Mạnh Hàn đại nhân của Huyền Minh Ty trong kinh thành, hẳn có chuyện muốn tìm người hỏi một chút."

Lời này của hắn nói rất khéo, ý là ân tình lần trước của Thẩm Luyện hắn vẫn nhớ, lần này không phải đến gây phiền phức, chỉ là tìm hắn hỏi ít chuyện mà thôi.

Còn hỏi chuyện gì, chắc là người cũng biết rõ.

Đồng thời còn nhắc tới lai lịch của Mạnh Hàn, hy vọng Thẩm Luyện biết phân biệt nặng nhẹ.

Nói cho cùng Thạc tri châu cũng từng qua lại với Thẩm Luyện, biết thằng nhóc này tuổi tuy không lớn, lại không thể đánh giá nó qua tuổi tác được.

Đương nhiên nếu như Thẩm Luyện là nhân vật tầm thường, vậy chưa chắc có thể khiến cho Thạc tri châu thiếu nợ ân tình.

Mạnh Hàn lần đầu gặp được Thẩm Luyện, cũng không thể không thầm khen hắn một tiếng, chẳng ngờ ở phủ Thanh Châu hẻo lánh này còn có thể xuất hiện một thiếu niên như vậy.

Bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi, hắn lạnh lùng nói: "Tiểu tử, người mau nói rõ chuyện của tên Dương Hiên kia cho ta nghe một chút."

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Không Chịu Nổi Một Đòn

Dương Hiên chính là tên thật của người áo xanh, đương nhiên Thẩm Luyện biết điều đó từ Lăng Xung Tiêu.

Mà người này có thể nói ra tên của người áo xanh đủ thấy tin tức tình báo của Huyền Minh Ty quả thật rất không tệ.

"Vị đại nhân này, ta là phạm nhân, hay là thuộc hạ của người?" Thẩm Luyện nhìn chăm chăm vào vị lệnh sứ Mạnh Hàn của Huyền Minh Ty này, tuy rằng tuổi tác hẳn nhỏ hơn nhiều, mặt mũi trông còn non, nhưng ánh mắt kia dĩ nhiên làm cho Mạnh Hàn cảm thấy khó chịu.

Bất giác lui về phía sau một bước.

Một bước lui này của hắn thật sự khiến cho Thạc tri châu kinh hãi.

Không kèm được mà hô khẽ một tiếng.

Căn phòng đang yên tĩnh, bỗng có âm thanh phát ra, sẽ không thua gì tiếng kim rơi trong tĩnh thất, người có tai đều nghe được.

Mạnh Hàn nghe được tiếng kinh hô này, mới kịp phản ứng lại, mặt hắn đỏ ửng giống như bị in sắt.

Trước khi gia nhập Huyền Minh Ty, hắn chính là đệ tử của Xích Dương Môn trong chốn giang hồ, là đại môn phái thuộc hàng cao cấp.

Xích Dương Môn trước kia phò trợ cho Thái Tổ bình định đất nước, xem như có công tòng long, vì thế người trong môn phái nhận được rất nhiều sắc phong.

Trong chốn giang hồ và triều đình đều có địa vị cao lớn.

Mạnh Hàn học nghệ trong đó, cũng là người có tài, về sau vào Huyền Minh Ty, rồi nhanh chóng được trọng dụng nên trong lòng hẳn rất cao ngạo.

Nếu việc này truyền ra ngoài, để cho giang hồ đồng đạo biết được thì sau này hẳn còn mặt mũi đâu mà nhìn mọi người nữa.

Thẩm Luyện kiếp trước từng mở một phòng khám bệnh, gặp đủ loại người từ thấp đến cao, tâm lý lúc này của Mạnh Hàn hẳn làm sao không biết.

Chẳng qua con người là như vậy, người càng mềm yếu thì mọi người càng cảm thấy người dễ lừa gạt, không giống kẻ biết phân lợi hại như Thạch tri châu.

Vì vậy hẳn mới định biểu hiện ra một mặt ngang ngược của mình.

Dù sao công pháp mà người áo xanh truyền lại đủ để gây ra gió tanh mưa máu trong giang hồ.

Đừng nói là hẳn đạt được, cho dù không đạt được Diệt Thần Kiếm và Thần Túc Kinh, người ngoài cũng sẽ không tin tưởng,

Mạnh Hàn chỉ là người thứ nhất, cũng không phải người cuối cùng.

Thẩm Luyện chuyển ra Thẩm gia, thật sự cũng không muốn mang đến cho Thẩm gia quá nhiều phiền toái.

Dù sao đi nữa chưa lập uy đức thì chẳng ai sợ cả, người đến gây sự chắc chắn sẽ không ít.

Mạnh Hàn lui một bước liền đặt mình vào một cái thế khó, tại sao hẳn lại rụt rè trước một thằng nhóc như vậy.

Trong mắt Mạnh Hàn hiện lên vẻ tàn khốc, âm thanh lại vô cùng bình tĩnh nói: "Người mau kể lại rõ ràng mọi chuyện của tên áo xanh kia, ta sẽ không làm khó dễ người."

Bất kỳ ai cũng nghe được hẳn đang cố gắng kềm chế phần nổi.

Thẩm Luyện hoàn toàn không sợ hãi, đáp: "Không nói thì thế nào?"

"Ồ, người ngược lại cũng không phủ nhận mình biết, đúng là nhóc con miệng còn hôi sữa, xem ra không chịu chút cực khổ người sẽ không chịu nói."

"Thẩm Luyện... đó cũng không phải chuyện quan trọng gì, nói một chút đi, đại nhân sẽ không làm khó dễ người." Thạc tri châu khuyên nhủ.

"Việc của Huyền Minh Ty, còn chưa tới phiên bọn quan địa phương các người xía mồm vào." Mạnh Hàn liếc nhìn Thạc tri châu một cái.

Thạc tri châu nén giận, cả hai cùng là bề tôi tở, hẳn còn xuất thân từ khoa cử, cũng chỉ có đám người Huyền Minh Ty này tự cao tự đại, xem quan lại bọn họ như chó lợn.

Thẩm Luyện cười nói: "Việc của ta không cần Mạnh đại nhân người ra lệnh."

"Khá lắm tiểu tử."

Trong lòng Mạnh Hàn vô cùng tức giận, vốn cũng không định động tay chân với con nít, nhưng Thẩm Luyện nhiều lần làm hắn tức nổ phổi, lửa

giận cũng không đê được nữa.

Rút bội kiếm trên thân ra, truyền chân lực vào trong, kiếm thép trải qua trăm lần rèn luyện giống như bị nung đỏ lên vậy, mơ hồ hiện lên màu đỏ thẫm.

Nội công của Xích Dương Môn chí dương chí cương, vì vậy đệ tử trong môn phải đặt tên theo các chữ Hàn, Băng, Âm, Lãnh, để luôn nhắc nhở môn nhân rằng không được nóng vội.

Nhưng vào lúc này, một chút hàn khí trong cái tên của Mạnh Hàn làm sao trấn được lửa giận trong lòng, Chân khí nén giận mà phát, nhất định phải dạy dỗ Thẩm Luyện một trận.

Hắn đột ngột xuất kiếm, người gần sát bên, thân hợp vào kiếm, đâm thẳng về phía trước.

Một chiêu này gọi là "Hữu Khẩu Nan Khai", muốn để cho Thẩm Luyện cảm miệng nên một kiếm đó đâm thẳng vào huyết hầu.

Rốt cuộc Mạnh Hàn vẫn còn lại một chút lý trí, nghĩ rằng tuy một kiếm này mình không xuất toàn lực, nhưng Thẩm Luyện ít nhất mấy tháng cũng khó mà mở miệng ăn uống.

Nếu hắn cảm miệng rồi thì làm sao dò hỏi chuyện của người áo xanh chứ.

Vì vậy mũi kiếm chuyển xuống dưới một chút.

Thẩm Luyện giống như không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng kiếm của Mạnh Hàn dĩ nhiên dừng lại rồi, chỉ thấy một luồng thanh quang lóe lên, trên tay Thẩm Luyện chẳng biết lúc nào đã có thêm một thanh kiếm gỗ, điểm vào huyết Liệt Khuyết của Mạnh Hàn.

Huyệt này ở sau cổ tay, phía ngón cái, cạnh ngoài mặt trước xương quay, cổ tay lên 1, 5 thốn, nối liền với Nhâm Mạch.

Chiêu kiếm này của Thấm Luyện cũng không nhanh lắm, nhưng góc độ và thời cơ lại cực chuẩn, đi sau mà tới trước.

Dựa vào nội khí ít ỏi của Thấm Luyện thì không ngăn cản nổi Mạnh Hàn, chẳng qua chiêu kiếm này cũng không hoàn toàn dựa vào nội khí, mà nó ẩn chứa kiếm ý Diệt Thần mà thần hồn Thấm Luyện đã đào tạo ra, truyền vào cơ thể của Mạnh Hàn.

Xưa này đều là thần hợp với khí, chiêu này của Thấm Luyện tấn công vào huyệt Liệt Khuyết, thuận thế mà vào, làm tổn thương thần ý của Mạnh Hàn, nội khí kia nhất thời tán loạn, lại bởi vì huyệt Liệt Khuyết tạm thời bị đóng chặt nên không cách nào phát ra.

Mạnh Hàn vừa kinh vừa sợ, hẳn không bao nghĩ rằng Thấm Luyện có thể thắng được hẳn.

Tâm thần hẳn thác loạn mà vẫn không hay biết, hơi ngừng một chút lại tiếp tục đánh về phía trước.

Chẳng qua không phát hiện, ngay cả cảnh vật trước mặt mình đều không nhìn rõ rồi.

Kiếm của Thấm Luyện thuận thế mà đi xuống, nhẹ nhàng vung một cái, Mạnh Hàn bị hất tung lên cao.

Thấm Luyện không tốn bao nhiêu sức lực đã khiến cho Mạnh Hàn bay lên, va vào cửa sổ rồi rơi từ lầu ba xuống.

May mà lầu hai có một sân thượng làm bằng gỗ, Mạnh Hàn nện vào hàng rào bảo vệ, phát ra tiếng vang nặng nề.

Thẩm Luyện đưa mắt nhìn Mạnh Hàn treo trên hàng rào, không thèm quan sát mà vung một kiếm, âm phong phát qua, Mạnh Hàn cảm thấy như bị giội một chậu nước đá lên đầu, lạnh đến tận xương, lập tức hôn mê bất tỉnh trên hàng rào.

Chốc lát sau, Thạc tri châu và Thẩm Luyện đến lầu hai, đuổi đám thực khách đng xem náo nhiệt đi chỗ khác.

Thẩm Luyện nhìn hàng rào bảo vệ, than một câu, nói: "Phủ Tôn đại nhân, Mạnh đại nhân làm hư đồ vật trong tiểu điểm, tiền đền bù do quan phủ các người chi trả đúng không?"

Thạc tri châu nhìn kết cục của Mạnh Hàn thì cảm thấy hả giận vô cùng, lại nghe được lời Thẩm Luyện, không nhịn được cười lên, cuối cùng mới nói: "người xem người đã gây ra chuyện gì kìa, người của Huyện Minh Ty dễ trêu chọc như vậy sao?"

Thẩm Luyện chậm rãi nói: "Không dễ chọc thì cũng chọc rồi, tạm coi như một trận phong ba mà thôi."

"Người học dị thuật giang hồ, tất nhiên muốn đi thì đi, người không lo lắng cho Thẩm gia sao?" Thạc tri châu đương nhiên biết bản lĩnh mà Thẩm Luyện học được, hơn phân nửa là có liên quan tới người áo xanh rồi.

Hắn tuy biết giang hồ, lại không biết chi tiết võ học và đạo thuật, bởi vậy không cảm thấy chuyện Thẩm Luyện đánh bại Mạnh Hàn là lợi hại đến cỡ nào,

Mà tuổi tác Thẩm Luyện lại nhỏ như vậy, một khi truyền ra ngoài, nói không chừng sẽ khiến cho rất nhiều cao thủ giang hồ bị mất hết mặt mũi, cảm thán mình đã sống uổng phí mấy chục năm trời.

"Nước đã đến chân rồi, làm sao tính toán nhiều như vậy, ta khác với đại nhân, người so đo lợi-hại, còn ta chỉ biết được-mất."

"Mất" trước, "được" sau.

Có được có mất mới là đạo trời.

Có mất không có được, có được không chịu mất không phải là đạo trời.

"Thâm gia có người, không biết là may mắn hay bất hạnh nữa, ta cũng xem như đọc sách nhiều năm, nhớ lại thánh hiền từng nói

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Ngọn Nguồn Tu Hành

Thẩm Luyện cũng không cảm thấy bất ngờ khi nghe lời nói của Thạc tri châu, đáng tiếc hẳn sinh ra dưới hồng kỳ, lớn lên ở

Hiếu có thể còn mấy phần, trung lại không có phần nào.

Hắn mỉm cười với Thạc tri châu, rồi lại không nói gì nữa.

Đây gọi là đạo khác nhau thì hành sự cũng khác nhau, nên cũng không muốn nói nhiều thêm.

Đợi đến khi Thạc tri châu sai người khiên Mạnh Hàn về nha môn Châu phủ thì đã là buổi trưa rồi.

Thật ra trên đường đi Mạnh Hàn đã tỉnh lại, nhưng không chịu nổi nhục nhã vô cùng lớn này, cùng với ánh mắt người khác nhìn hắn nên chỉ đành giả vờ bất tỉnh.

Cùng lúc đó trong ngoài khách sạn, những người giảng hồ trà trộn vào bí mật quan sát trận chiến, lại không thể không thay đổi cách nhìn mới về Thẩm Luyện.

Dù gì trong chốn giảng hồ Mạnh Hàn cũng không phải chỉ có hư danh, tuy hẳn không thể sánh bằng vị bộ đầu Dương Anh đệ nhất thiên hạ trong triều đình, nhưng cũng không phải là nhân vật tầm thường.

Thẩm Luyện dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, tâm trạng rất vui vẻ, cũng lười quản lý chuyện khách sạn nữa mà đi thẳng ra cửa.

Thành phủ Thanh Châu nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chỉ có vài nơi đáng đi xem.

Thẩm Luyện bước đi trong hồng trần, lòng không tạp niệm, rơi vào ánh mắt người ngoài, tất nhiên là thấy hẵn tâm tư bất thuộc

"Là Thẩm Luyện sao?"

Giọng nói này rất xa lạ, nhưng có thể gọi lên Thẩm Luyện thì hẵn là người quen biết hẵn.

Thẩm Luyện quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử trung niên thân thể phúc hậu đang nhìn hẵn.

Thẩm Luyện hơi suy tư liền nhớ ra người này, đây chẳng phải là Từ Hoảng - anh trai của vợ cả nhà hẵn hay sao, xem như cũng thân thích.

Thế nhưng trước giờ Từ thị không thích hẵn, cho nên hẵn cũng chỉ gặp Từ Hoảng vài lần lúc nhỏ thôi.

Theo lý mà nói thì Từ Hoảng phải làm như không quen biết Thẩm Luyện mới đúng, trừ phi là đối phương đã sớm chú ý hẵn.

Tất nhiên Thẩm Luyện nhanh chóng bỏ đi suy đoán này, bên cạnh Từ Hoảng là một tiểu tỳ áo xanh, nếu Thẩm Luyện không lầm thì đó là người trong viện của cậu cả Thẩm Thanh Thạch.

Họ tên cụ thể hẵn không biết, lại biết đã từng gặp qua.

Từ Hoảng cười nói: "Nghe nói hôm nay người khai trương khách sạn, sao còn có thời gian rảnh rỗi đi dạo?"

Thẩm Luyện hơi nghiêng người, không tỏ ra quá thân cận, cũng không thể quá lạnh nhạt, mở miệng nói: "Một chút việc nhỏ, nào đáng bận tâm, cũng chưa từng nghe Từ thúc thúc sẽ vì một cửa tiệm cầm đồ mới mở mà đi quản lý mọi thứ."

"Ha ha, tiểu tử người, lại thú vị hơn nhiều so với trước kia, lúc trước người gặp ai cũng không muốn nói chuyện, hiếm lắm mới gặp nhau một lần, không bằng đến nhà ta chơi một chút." Từ trong miệng tiểu tỳ, Từ Hoảng biết thiếu niên phong độ ung dung đang đi trên đường này chính là Thẩm Luyện, trong lòng hân hoi động.

Hóa ra lần trước tên Ngũ Thông Thần gặp họa kia, không phải bị người ta đả thương ở Thẩm gia, hôm nay hẳn vừa hỏi muội muội Từ thị của hẳn, ngoại trừ Thẩm Luyện có chút kỳ lạ thì không còn người nào liên quan tới nữa.

Trước đây Từ Hoảng nghe mọi người nói Thẩm Luyện khai trương khách điếm, hẳn cũng chỉ sai người đưa lễ, dù sao cũng là trường bối, chút chuyện nhỏ này không đáng để hẳn tự đi.

Huống chi so với số gia sản khổng lồ của Thẩm gia, một căn khách sạn, dù là cửa tiệm lâu đời đi nữa cũng không tính là quá quan trọng, ngay cả Thẩm Thanh Sơn cũng cảm thấy là chuyện nhỏ không đáng kể.

Đợi sau khi hẳn rời khỏi Thẩm gia, chuẩn bị ngày khác tới tìm Thẩm Luyện hỏi thăm một lần, đúng lúc tiểu tỳ kia được Từ thị sai bảo, đi đến cửa hàng Thẩm gia lấy một ít sơn phấn mới nhập từ kinh thành về, để cho trong lòng Từ Hoảng hơi động, cũng chuẩn bị đi theo mang một ít về an ủi nương tử của mình.

Từ Hoảng lớn lên ở Thanh Châu, ra phố cũng không phô trương gì quá đáng, đi dạo trên đường, nhân tiện trêu chọc tiểu tỳ xinh đẹp này.

Tiểu tỳ kia không phải đầy tớ, ngược lại có chút chí khí, nào chịu được hần trên ông gheo bướm, đang lúc không biết làm sao thì nhìn thấy Thẩm Luyện.

Lại nói đến Thẩm Luyện, thật có thể nói là tình nhân trong mộng của nữ tử dưới hai mươi tuổi ở Thẩm gia, tất nhiên ngoại trừ Thẩm Nhược Hi rồi, dù sao Thẩm Luyện tính tình thnah đậm như tiên, lớn lên lại phong thần tỷ triết (*tuấn tú). Tiểu lang quân như thế tất nhiên khiến người ta vui vẻ mà nhìn.

Dù là tiểu tỳ kia, ngày thường cũng hay cùng với các tỳ muội khác lôi Thẩm Luyện ra trêu gheo, hy vọng ngày nào đó có thể một bước lên trời.

Có Thẩm Luyện ở đây, Từ Hoảng sẽ không dám làm càn quá mức.

Còn Thẩm Luyện thì không quan tâm tới tâm tư thiếu nữ của tiểu tỳ, lại cảm nhận được một loại khí tức khó chịu trên người Từ Hoảng, trong lòng hẳn cảm thấy kỳ quái.

Bèn nói: "Dù sao cũng đang nhàn rồi, đi đến nhà Từ thúc thúc một lát cũng không sao."

Rốt cuộc hẳn nhớ lại con yêu nghiệt lần trước lên vào giấc mơ của Thẩm Nhược Hi, khí tức trên thân Từ Hoảng có chút giống với con yêu nghiệt kia.

"Vậy đợi ta mua son rồi, chúng ta lập tức đi, người nên biết tuy Thẩm gia các người giàu có hơn Từ gia của ta, nhưng ba đời mới biết ăn mặc, đồ ăn thức uống của Từ gia chúng ta không phải là Thẩm gia các người có thể so sánh được..."

Từ Hoảng không kèm được mà nói một câu tự đắc.

Hơn nữa việc hấn mời Thấm Luyện, là nhớ tới Từ thị từng nói, trong khoảng thời gian gần đây ngoại trừ Thấm Luyện thì không có ai khác quay về cả, đêm mà Thấm Nhược Hi khỏi bệnh, có người bảo nó còn gọi tên Thấm Luyện.

Mọi người nghe xong chỉ cho rằng con bé suy nghĩ nhiều quá nên ban đêm nằm mơ.

Nhưng Từ Hoảng và Từ thị lại biết nguyên nhân Thấm Nhược Hi bị bệnh là bởi vì Tà Thần, giấc mơ của nó hơn phân nửa không phải là giấc mơ bình thường rồi, Thấm Nhược Hi gọi tên Thấm Luyện tất nhiên có điểm kỳ lạ trong đó.

Vốn hôm nay khách sạn của Thấm Luyện khai trương, Từ Hoảng tạm thời không định đi tìm hấn, nào ngờ dọc đường lại gặp gỡ, đây chẳng phải là hữu duyên sao.

Hấn không biết rằng mình muốn tìm hiểu xem ai làm tổn thương Ngũ Thông Thần bao nhiêu, thì Thấm Luyện lại càng muốn biết lai lịch của tên yêu nghiệt lén vào giấc mơ của Thấm Nhược Hi bấy nhiêu.

Dù Thấm Luyện có Diệt Thần Kiếm Kinh, nhưng trên con đường tu đạo vẫn không có manh mối.

Thần Túc Kinh chỉ giúp hấn tu luyện ra nội khí, cũng không xem là đại pháp căn bản để chứng đạo trường sinh.

Dù cho công pháp này có quan hệ với Tiên môn Thanh Huyền Sơn như lời Lăng Xung Tiêu nói, nhưng bản chất vẫn là công pháp giang hồ,

Trong môn phái của Lăng Xung Tiêu nhiều người như thế còn chưa nghe nói có ai dựa vào công pháp này để trường sinh vẫn đạo.

Tu hành có nguồn có gốc, bất kể là 《Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải》 hay 《Diệt Thần Kiếm Kinh》, Thâm Luyện đều thiếu hụt lý giải bản chất, những thứ này thì Lăng Xung Tiêu cũng không giải đáp được, hoặc là Lăng Xung Tiêu chưa hẳn chịu giảng giải nghi hoặc cho hẳn.

Tại họa kia có thể lên vào giấc mơ người khác triển khai tà pháp, nói không chừng có thể biết được nhiều tin tức liên quan tới tu hành.

Nếu Thâm Luyện từ chỗ của Từ Hoảng tìm ra một chút dấu vết, thì hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Hai người ma xui quỷ khiến thế nào mà lại ăn nhọ với nhau.

Chỉ tiếc là tiểu tỳ kia mua son bột rồi thì phải quay về Thâm gia, nàng rất không nỡ.

Thâm Luyện không hiểu phong tình nên đã phụ tình ý của thiếu nữ, chỉ một mực đi theo Từ Hoảng đến Từ gia.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Ngã Tâm Tha Hương

Dinh thự của Từ gia trông còn xa hoa hơn tưởng tượng một chút, chẳng qua con sư tử đá trấn trạch đặt trước cửa đã có chút loang lổ rồi.

Đi vào bên trong, ít thấy cây xanh, càng không có giả sơn nước chảy, chỉ có hai chữ tráng lệ, trong lòng Thẩm Luyện bỗng dưng sinh ra một cảm giác buồn bực.

Sắc mặt hần bình tĩnh không hiển lộ ra ngoài.

Từ gia phát tài rất sớm, tiểu viện có diện tích cực lớn, lại không có kiến trúc độc đáo tinh diệu gì cả, giống như những gia đình giàu có tầm thường.

Càng đi sâu vào Từ gia, Thẩm Luyện lại càng sốt ruột khó chịu, trong không khí tràn ngập các loại suy nghĩ quý quyết như sóng lớn vỗ vào hết lần này đến lần khác.

Thật ra đây cũng bởi vì hần tu luyện Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải một thời gian dài, ngưng thần định tâm, trong lòng có ít tạp niệm nên càng miễn cảm với nơi tràn ngập tà khí như Từ gia...

Huống chi người thường không biết cách kèm chế ý nghĩ, tâm viên ý mã, tham dục đều có, nên dù bị Tà Thần quấy nhiễu cũng không có cảm giác gì.

Trước mặt là một căn phòng lớn, Thẩm Luyện ngồi yên lặng, hướng về phía đông nam, dường như hẳn có thể nhìn thấy từng trận khói đen phun ra nuốt vào.

Đó cũng không phải khói đen thật sự, mà là khí tức tà dị trong Từ gia đã biến ảo thành khói đen trong lòng hẳn.

Thật ra thứ mà mắt người nhìn thấy, đều phải trải qua não bộ xử lý mới trở thành sự vật trong mắt, cùng với sự vật thực tế, vẫn có chút chỗ khác nhau...

Thế giới chân thức vô cùng phức tạp so với mắt nhìn tai nghe, dù cho Tiên Phập cũng không thể nhìn được toàn bộ.

Huống hồ nếu như những tin tức này đều tràn vào trong đầu, vậy thì quá khổng lồ, sẽ không gánh chịu nó được.

Dùng tâm nhìn vật tuy rằng không hoàn toàn, nhưng cũng có thể thu được tin tức tương ứng từ góc độ đặc biệt nào đó.

Từ Hoảng dắt một vị mỹ phụ chưa tới ba mươi tuổi vào trong phòng.

Cái eo của người phụ nữ kia như rắn nước, da dẻ trắng nõn, khuôn mặt hàm xuân, mang một đôi mắt như nước mùa xuân, vốn đã có bảy phần sắc đẹp, nhờ đôi mắt kia nên lại tăng thêm một phần.

Mỹ phụ nhìn thấy tiểu lang quân Thẩm Luyện tuấn tú này, đôi mắt đẹp bất chợt nổi lên sóng gợn.

"Lại để cho Tiểu Luyện phải chờ lâu rồi, chuyện này phải trách thẩm thẩm nhà ngươi, nghe nói ngươi sắp đến nên trang điểm rất lâu, ta bảo nàng Tiểu Luyện là người trong nhà, không cần làm vậy, thế mà nàng lại nói, bởi vì là người nhà nên mới không thể thất lễ." Từ Hoảng miệng thì nói vậy,

nhưng gương mặt lại hiện rõ vẻ tự mãn, dù sao ai cưới được bà vợ đẹp như thế đều sẽ đặc ý khoe khoang.

Lúc này hấn cũng vô thức mà quên mất chuyện Ngũ Thông Thần.

Ánh mắt nhìn thấy phấn hồng chậm rãi đi đến, hương mai tập kích, nhưng trong lòng Thẩm Luyện không có chút gì là hưởng thụ, càng cảm thấy phiền toái, bởi vì mùi tà dị trên người Diêm thị còn nhiều hơn cả Từ Hoảng.

Thẩm Luyện không nhanh không chậm ứng đối với vợ chồng Từ Hoảng, càng chắc chắn tai họa hôm đó bắt nguồn từ Từ gia.

Sau đó Thẩm Luyện đột nhiên hỏi một câu, "Nhà của Từ thúc thúc quả thật rộng lớn, vừa vào cửa đã để cho ta mở mang tầm mắt, nhưng ta vừa mới phát hiện, bên phía đông nam hình như không có người ở thì phải, rất yên tĩnh."

Phía đông nam đúng là nơi hắc khí tụ tập dày đặc nhất, giống như có cất giấu quái vật gì.

Nơi đó đừng nói là tiếng người, ngay cả tiếng chim cũng không có, càng không thấy phi điều bay qua, vền vện chỉ lộ ra một góc mái hiên, nhìn giống như một miếu thờ.

Gương mặt xinh đẹp của Diêm thị đã mất đi vẻ hồng hào, trở nên tái nhợt, Từ Hoảng dường như có chút giật mình, đồng thời nghĩ trong lòng: tiểu tử Thẩm Luyện này lên núi tu Đạo hai năm, tuổi hấn còn nhỏ như thế, lẽ nào đã tu ra một chút đạo hạnh rồi sao, thế mà lại phát hiện ra vị trí của tên ôn thần kia.

Càng lúc hấn càng tin tưởng Thẩm Luyện có quan hệ với việc ôn thần bị thương ở Thẩm gia, chẳng qua Thẩm Luyện lại quá nhỏ tuổi, dù cho làm

đạo sĩ hai năm cũng chưa chắc có thần thông to lớn mà hàng phục tên ma đầu này.

Nói không chừng Thẩm Luyện còn có người khác hỗ trợ, Từ Hoảng quyết định phải dò hỏi thêm một chút nữa, nếu như phía sau Thẩm Luyện thật sự có cao nhân, có thể trừ đi tai họa trong nhà thì còn gì tốt hơn.

"Bởi vì trong nhà rộng lớn, người cũng quá ít nên phía đông nam phải để hoang mà thôi, nếu Tiểu Luyện hiếu kỳ thì ăn cơm rồi chúng ta có thể đi xem một chút."

Từ Hoảng cười bảo.

Diêm thị lại bất giác nắm chặt tay Từ Hoảng, trên trán có chút mồ hôi lạnh, tinh mịn như hạt gạo.

Thẩm Luyện rốt cuộc không chủ động đi đến đó, Từ Hoảng cũng chiêu đãi Thẩm Luyện thật chu đáo.

Hắn không có nói khoác, đồ ăn của Từ gia quả thật không tệ.

Cũng là món ăn đó nhưng kỹ thuật khác nhau, độ lửa khác nhau, cùng với nguyên liệu tươi ngon, biết cách phối hợp gia vị đều sẽ ảnh hưởng đến mùi vị cuối cùng của thức ăn.

Thẩm Luyện dù trải qua cả hai kiếp, hưởng thụ qua không ít mỹ thực cũng phải khen ngợi nó làm ngon.

Bồng Diêm thị lại hỏi: "Tiểu Luyện ăn cơm sao còn mang theo kiếm, không cảm thấy vướng víu à?"

Nàng nhìn thấy bên hông Thẩm Luyện mang theo một thanh kiếm nhỏ dài chưa tới hai thước, vỏ kiếm xanh biếc, cũng không có chạm khắc hoa văn gì, nhìn trông rất mới.

Thật ra Từ Hoảng đã sớm chú ý tới, vì vậy mới bảo Diêm thị dò hỏi.

"Thật ra nó làm bằng gỗ." Thấm Luyện cúi kiểm xuống, rút lưỡi kiếm ra, quả nhiên là một thanh kiếm gỗ, còn có từng tia từng tia đàn hương thoang thoang.

Diêm thị che miệng cười nói: "Tiểu Luyện lớn như thế rồi, còn dùng đồ chơi."

"Quân tử mang kiếm, tiểu chất chỉ noi theo tiên hiền mà thôi." Thấm Luyện đột nhiên trả lời, hần nói chuyện phong độ từ nghi, phối hợp với khuôn mặt thanh tú non nớt của hần, lại làm cho Diêm thị không nhịn được mà mỉm cười.

"Cục cưng của ta, có chuyện gì vui vậy." Một giọng nói sắc bén của nam tử vang lên, lại khiến cho căn phòng này đột nhiên lạnh lẽo, dường như nhiệt độ giảm xuống không ít.

Một thư sinh trẻ tuổi có khuôn mặt tuấn tú bước vào, nhưng nó lại khiến cho dung nhan Diêm thị biến sắc.

Từ Hoảng vô cùng kinh ngạc, không ngờ tên ôn thần này lại đến đây vào lúc này.

Nam tử trẻ tuổi kia, cực kỳ kiêu căng, trực tiếp bắt lấy chiếc eo nhỏ của Diêm thị, đá Từ Hoảng văng ra, ngồi bệ vệ trên bàn, nào có vóc dáng của thư sinh, hung hăng như một tên thổ phỉ.

Đột nhiên xảy ra biến cố, Thấm Luyện không kinh không sợ, mà khó chịu trong lòng lại liên tục tăng lên.

"Chắc người không biết, lúc ăn cơm ta rất ghét có người đến quấy rầy." Thấm Luyện bình tĩnh nói với người thanh niên.

Còn Từ Hoảng nằm trên mặt đất kêu lên, Diêm thị tỏ ra hoảng sợ, đều không chút ảnh hưởng tới hấn.

Lúc trước giao thủ trong mơ khó nói mạnh yếu, dù sao trước kia Thâm Luyện có ưu thế rất lớn.

Hiện tại mới chính thức đối mặt, từ trên người tên ác ma này, thứ mà Thâm Luyện cảm nhận được không phải là áp lực, mà là sự buồn bực dữ tợn.

Khí tức trên cơ thể người này khiến cho hấn chán ghét vô cùng.

Theo lý thuyết người tu hành nên thanh tịnh ngưng tâm, trừ đi tạp niệm, tránh cho rơi vào dục vọng, hư vọng không thể tự kèm chế.

Tinh thần của nam tử trẻ này rất mạnh mẽ, lại tràn đầy ác dục, trên người thỉnh thoảng tỏa ra ác niệm hỗn loạn.

Thậm chí Thâm Luyện không hiểu, vì sao đến bây giờ kẻ này lại không bị rối loạn tinh thần chứ, rõ ràng là lục căn không tịnh mà lại có thể duy trì bản ngã, không bị những dục vọng hỗn độn kia đánh cho tan vỡ...

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Thần Trong Mắt

Trong tay Thẩm Luyện vẫn cầm chặt Đàn Mộc Kiếm do mình tự vót ra, mùi đàn hương bay lên khiến cho tâm thần mọi người kiên định.

Nhưng vẫn không loại bỏ được khí tức buồn bực khó chịu kia, giống như mùa hè chói chang, dù có băng lạnh cũng không xua đi hết thời tiết nóng bức.

Một tay của nam tử trẻ này sờ khắp người Diêm thị, khiến cho bà ta liên tục thở gấp, mặt đỏ lên. Bỗng nhiên thanh niên dường như tăng thêm sức mạnh, vô cùng thô bạo, làm cho Diêm thị đau đớn la lên một tiếng, như oán như tố.

"Sư môn người ở phương nào, lần trước làm tổn thương ta, ta vẫn chưa tính sổ với người." Khóe mắt của nam tử trẻ dường như hiện lên một chút hắc văn, càng thêm tà mị.

"Đừng phí lời nữa."

Kiếm gỗ khẽ vung, tựa như hất lên một trận mưa gió, đột nhiên lao tới.

Kiếm thuật của Thẩm Luyện không do ai dạy cả, kiếm gỗ này tấn công về trước, tuy rằng kiếm ảnh tầng tầng lại không nhìn thấy có bao nhiêu lực sát thương.

Nhưng rơi vào trong mắt người thanh niên thì lại rất khác biệt, mũi kiếm kia run run giống như vô số quang điểm.

Mỗi quang điểm đều trong suốt và thuần khiết.

Ánh mắt Thẩm Luyện âm đạm đi một phần, thì những quang điểm kia lại sáng thêm một phần.

Người ngoài không nhìn thấy những điểm sáng này, chỉ có nam tử trẻ mới nhìn thấy nó.

Đây là hồn lực của Thẩm Luyện dùng phương thức của 'Diệt Thần Kiếm' phát ra ngoài, có một loại uy lực thần bí, chém giết sinh hồn người sống, không giống như chiêu thức võ học, cũng không giống như Chân khí nội gia, nó không thể làm vỡ bia nứt đá, nhưng đối với nam tử trẻ mà nói, nó còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Trên thế gian này mọi người đều có hồn phách, suy nghĩ nhớ nhung trong lòng nếu như khắc sâu rồi thì sẽ biến thành niệm, ký thác vào một loại ý tưởng hoặc sự vật nào đó, tụ cát thành đất, vì thế liền hóa thành thần linh hoặc là ma đầu.

Bản chất của nam tử trẻ kia chính là 'niệm' do tham dục trên thế gian hóa thành, nên hẳn mới có chút thần bí, bởi vậy tuy không thanh tịnh sạch sẽ, nhưng vẫn tồn tại bản thân.

Cũng giống như Thẩm Luyện buồn bực chán ghét hẳn, mà trong lòng hẳn thì cảm thấy tức giận nóng nảy với Thẩm Luyện.

Thẩm Luyện không có tạp niệm, tinh thần trong sạch.

Khiến cho tà dị trên người hẳn mơ hồ bị khắc chế.

Hắn vẫn nhớ rõ nhiều năm trước cũng có một người mang đến cho hắn cảm giác như vậy.

Đó là một phàm nhân, là một vị thư sinh suy nghĩ chính trực, khí phách ngưỡng tụ.

Phá miếu thờ của năm huynh đệ bọn họ, đập vỡ kim thân, khiến cho bọn họ lưu lạc khắp nơi, cuối cùng dựa vào mê hoặc Từ Hoảng, mới dần dần khôi phục lại tu vi.

Chiêu kiếm hư ảo này của Thẩm Luyện, nếu như cao thủ giang hồ nhìn thấy, sẽ cười nhạo không coi vào đâu, nhưng nó cũng có chỗ đáng khen, đó là tiết tấu vô cùng tốt.

Cao thủ tranh đấu, chớp mắt đã vạn biến, nên không thể nói chiêu thức của người càng tinh diệu thì có thể dễ dàng đánh bại kẻ địch, tung hoành thiên hạ.

Ví dụ như một chiêu 'Thương Tùng Nghênh Khách' đơn giản, tuy rằng múa lên thì giống như gió mát thổi qua tùng xanh trong khe núi, dưới một kiếm, kiếm thế biến thành vòng cung.

Nhưng nếu như xuất ra nhanh, địch thủ đã sớm dự đoán được, nhìn thấy sơ hở của người sẽ lập tức bắt lấy nó. Bởi vì dùng toàn lực nên khó có thể thay đổi phương hướng, do đó chần chẫn sẽ thất bại.

Còn nếu như xuất kiếm quá chậm, giữ lại sức lực, thì lại dễ dàng bị địch thủ dùng một đòn sấm sét mà đánh tan kiếm thế của người, một khi rơi vào hạ phong, sẽ biến "Thương Tùng Nghênh Khách" thành "Dẫn Lang Nhập Thất".

Chiêu kiếm này của Thẩm Luyện cũng không có tên, chỉ tiện tay mà đâm ra, không có biến hóa ảo diệu tinh vi gì cả, lại hơn ở chỗ mũi kiếm rung giật, kiếm ảnh tầng tầng, khiến cho người khác khó phân hư thực, lại còn

giữ lại một phần lực, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phát động công kích từ bốn phương trên dưới...

Nam tử trẻ tuổi kéo Diêm thị chặn ở trước mặt, khiến cho thế kiếm kia bao phủ cơ thể của Diêm thị.

Hắn là Tà Thần nên không cần lễ nghĩa liêm sỉ, càng không có đạo đức nhân nghĩa, chỉ vì bản thân.

Kiếm gỗ phá không vang lên âm thanh vù vù, giống như kim thạch bị kích ra những âm điệu du dương ngân ngui.

Mũi kiếm sấp đâm vào gò núi chập trùng của Diêm thị thì chột ngừng lại.

Nam tử trẻ tuổi nở nụ cười đầy tà mị, tay kia phát ra hắc khí, giống như múa tỳ bà, từng sợi từng sợi hắc tuyến kéo dài ra như muốn trói chặt Thẩm Luyện lại.

Quang điểm trên mũi kiếm tựa như những ánh sao băng, rơi xuống hết lần này đến lần khác.

Mưa gió mật mù cũng không hơn nó là bao...

Tuy là kiếm gỗ, nhưng trên kiếm kia lại phát ra hàn ý dày đặc, khiến cho Diêm thị kinh hồn bạt vía, lập tức hôn mê bất tỉnh một lần nữa.

Những quang điểm này không phải bay hướng về phía Diêm thị, chúng xoay một vòng trên không rồi chạm vào hắc khí như dây đàn tỳ bà của nam tử trẻ, những tia hắc khí kia đều là niệm biến hóa từ tham dục trong lòng người, hơi chạm vào thôi cũng đủ khiến cho người bình thường tinh thần rối loạn, làm ra những hành động điên rồ.

Quang điểm giống như thánh quang tinh lọc mọi thứ, rơi vào hắc khí khiến cho nó như tuyết tan băng tiêu.

Nam tử trẻ thầm nghĩ: tiểu tử này tinh thần vô cùng tinh khiết, nếu như nuốt hẳn thì...

Vừa nghĩ đến đây, hắn không kiềm được mà bốc lên tham dục, hồn lực tinh khiết như thế này hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy. Không giống với hồn niệm dương cương của tên thư sinh năm đó, nóng như liệt nhật, tràn ngập hạo nhiên chính khí.

Hồn niệm của Thẩm Luyện chỉ đơn thuần là tinh khiết, hồn lực mạnh mẽ, sau khi nuốt xong sẽ có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian luyện hóa.

Nếu hắn độc chiếm được chỗ tốt này, bản lĩnh hiển nhiên sẽ tăng mạnh.

Hắn có lòng muốn độc chiếm riêng nên không thông báo cho bốn vị huynh đệ cùng tu hành trong miếu.

Đại sảnh tràn ngập khói đen như thực chất, trong khói đen có một cái đầu heo mọc ra hai chiếc răng nanh thật dài, mũi miệng to lớn.

Thẩm Luyện nhìn thấy rõ ràng, đây chính là một con lợn rừng mọc đầy lông cứng như sắt thép, ranh nanh chưa rút.

Nam tử trẻ vốn là một con lợn rừng trong núi, nhưng hắn khác với đồng loại, giữa núi rừng mênh mông, ăn được không ít linh vật nên đã khai tuệ.

Sau đó gặp phải bốn huynh đệ, phát hiện ra động phủ do một vị tu sĩ tu luyện Thần đạo để lại, học được một ít pháp môn thôn phệ tạp niệm con người, vì thế dần làm mạnh thần hồn, có một chút thần thông.

Đầu tiên bọn hắn ở trong sơn thôn giả thần giả quỷ, thu được một ít tín ngưỡng của ngu phu ngu phụ, thôn phệ tham dục tả niệm của những người

muốn phát tài, không làm mà đòi hưởng thụ, rồi tìm hiểu xã hội nhân loại.

Danh tiếng Ngũ Thông Thần cũng vì thế mà truyền ra.

Năm tên ôn thần vốn là động vật, ý nghĩ cũng thuần khiết, chỉ vì hấp thụ quá nhiều tà niệm mới trở thành Tà Thần.

Lại bởi vì có người không biết tốt xấu, xây dựng miếu Ngũ Thông Thần, mới để cho năm tên này có cơ hội tăng tiến tu vi.

Có lẽ địa phương mà bọn họ ở đã rất lâu không có thần linh hiện ra, năm tên ôn thần này nhờ nắm giữ được một ít bản lĩnh báo mộng cho nên càng trở nên thần quái.

Hấp thụ tạp niệm con người, cũng có được nhân tính, lại biết cách mê hoặc lòng người.

Nhưng cuối cùng vẫn là tà niệm sinh thần, làm việc không kiêng nể gì cả, tên nam tử trẻ này dùng luôn cách biến ảo thành nhân loại đi gieo vạ cho không ít phụ nữ lương thiện, rốt cuộc dẫn đến một vị thư sinh chính trực.

Năm tên Tà Thần bản chất vẫn là súc sinh, sau khi dùng quen thần thông rồi trái lại quên mình là thứ gì.

Tà pháp mê hoặc con người, gặp phải hạo nhiên chính khí của thư sinh, lập tức bị áp chế, một chút cũng không dùng được, cuối cùng bị người ta đập vỡ tượng thần, trọng thương mà chạy.

Trong đám chỉ có nam tử này là bị thương nhẹ nhất, khôi phục nhanh chóng mới có thể ra ngoài gieo họa cho Từ gia.

Trong Ngũ Thông Thần thì con lợn rừng này là thâm tà nhất, cũng tâm tư nhiều nhất. Nó muốn lợi dụng Thẩm Nhược Hi để thông qua Thẩm gia

mở rộng thêm nhiều tín đồ cho nó, trợ giúp nó tu luyện.

Bên trong khói đen, lơ lửng khắp khiêng chân nhào tới Thẩm Luyện.

Thẩm Luyện cầm kiếm mà đứng, vẻ mặt hờ hững giống như đã thành tượng khắc.

Bỗng nhiên xuất hiện hai tên Thẩm Luyện, một kẻ trên tay cầm kiếm, đứng im bất động, một kẻ bồng bênh bay lên, chân không chạm đất.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Hương Mai Khơi Nhẹ Ánh Trăng Chiều

Giờ phút này hoàng hôn sắp buông xuống, từng ánh tà dương chiếu vào.

Hắc khí trong phòng, phàm là mắt thường không nhìn thấy được.

Từ Hoảng trốn ở bên cạnh, ôm chặt cột nhà run lẩy bẩy, chỉ thấy phía trước Thẩm Luyện lại xuất hiện một Thẩm Luyện khác, những tia nắng chiều bao phủ lấy hắn, dường như trong suốt.

Mùi hương nhàn nhạt của Đàn Mộc tỏa ra, kết hợp với ánh tà dương như khói, như thơ như họa...

Bống có tiếng gió vang lên, Thẩm Luyện tấn công về phía con dã hắc trư kia, trong tay không kiếm, nhưng trong lòng kiếm ý lăm liệt.

Vào lúc này Thẩm Luyện bỗng tiến vào một loại cảnh giới kỳ ảo, vốn Diệt Thần Kiếm chính là chiêu thức giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, dùng thần hồn làm đao để công kích sinh hồn người khác.

Tựa như gặp kẻ thù nơi ngõ hẻm, đoàn binh giao tiếp.

Thời khắc sống còn, nghe theo mệnh trời, rất có khí tức của kẻ liều mạng.

Vì vậy mỗi khi người áo xanh dùng Diệt Thần Kiếm một lần đều phải tu dưỡng một khoảng thời gian, dù sao hắn làm người khác bị thương bao

nhiều thì bản thân cũng bị thương tổn bấy nhiêu.

Chẳng qua thời khắc này tâm tư Thẩm Luyện ngưng luyện đến cực điểm, thoát khai xuất khiếu, vốn muốn trực tiếp đánh giết sinh hồn con lợn rừng kia.

Chợt bỗng một thoáng, nóng nảy dữ tợn trong lòng tan biến hết, không sâu không lo.

Lại rơi vào tâm cảnh của lần xuất khiếu đầu tiên, loại tâm cảnh thiên địa bất nhân xem vạn vật như sô cầu...

Vị tiên thiên thần linh tay nâng như ý này lặng lẽ hiện ra, chợt biến thành Thẩm Luyện, từng mùi đàn hương lẫn vào ánh mặt trời, chui vào trong thần hồn của Thẩm Luyện, tuy rằng nóng bỏng, lại không có hỏa khí.

Một vầng trăng sáng từ từ bay lên, mặt trời đúng lúc chiếu xuống một ánh chiều tà cuối cùng, đây gọi là hoàng hôn.

Cũng là thời khắc âm dương giao hòa, Thẩm Luyện bỗng nhiên lĩnh ngộ được ý nghĩa của chữ "định thần" trong Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải.

Dùng thần an định, trui rèn sự sắc bén tuyệt thế, hòa vào tâm niệm, liền thành thần binh lợi khí, dù chém vào sắt đá thì bản thân nó cũng không tổn hại chút nào.

Hắn tiến vào trạng thái quan tưởng thần linh nhất niệm vô sinh, không chú ý đến ánh tà dương và ánh trăng đang làm tổn thương thần hồn mình, hòa thành một thể.

Khuôn mặt càng trở nên sinh động, hắn lập tức tấn công tới, con lợn rừng kia kêu lên một tiếng đau đớn.

Sau đó thì Thẩm Luyện đã thần hồn quy khiếu.

Từ Hoảng nhìn thấy một con lợn rừng ngã trên mặt đất, hai mắt trắng dã, chắc là không sống được nữa.

Trong lòng hẳn đoán con lợn rừng này chính là tên ôn thần kia, nhớ lại Diêm thị bị thứ như vậy chà đạp, hẳn không chịu nổi mà buồn nôn muốn ói.

Thẩm Luyện thấy con lợn rừng này, da lông đen bóng, sợi sợi dựng thẳng nhưng không có mùi hôi thối như lợn rừng bình thường. nghĩ thầm: vật này cũng xem như tinh quái, không biết thịt của nó mùi vị thế nào.

Nhớ lại trước đây nghe nói thịt của những con thần ma chí quái đều là thứ tốt bổ dưỡng nguyên khí.

Hẳn tu luyện Thần Túc Kinh, luyện tinh hóa khí, thân thể lại đang ở giai đoạn trưởng thành, cần được bồi bổ.

Đợi Diêm thị tỉnh lại, Từ Hoảng cũng nói cho bà ta nghe chuyện của Ngũ Thông Thần một lần, cuối cùng hơi hoảng sợ nói: "Đợi lát nữa đồng bọn của hẳn đến thì làm sao đây?"

Tuy Thẩm Luyện đã đánh bại tên Ngũ Thông Thần do lợn rừng biến hóa, nhưng còn bốn tên nữa, Từ Hoảng sợ Thẩm Luyện dùng ít địch nhiều sẽ ăn thiệt thòi.

Lúc này hoàng hôn chưa đi, ánh trăng di động, Thẩm Luyện tựa như ngọc thô chưa mài dũa, quanh thân mây khói lượn lờ, lại phối hợp với hành vi trăm yêu trừ ma hẳn vừa làm, quả thật là thần tiên hạ phàm cũng chỉ như thế mà thôi.

Từ Hoảng vừa nói ra lời này lập tức cảm thấy mình lỡ lời rồi, sợ sẽ khiến cho tâm trạng Thẩm Luyện không vui, nghĩ là mình xem thường hẳn.

Tâm tư hẳn nhanh chóng xoay chuyển, lập tức nói lại: "Đương nhiên có Tiểu Luyện người ở đây, những con yêu nghiệt này căn bản không đáng sợ."

Thâm Luyện tất nhiên sẽ không để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt này, cười nhạt một tiếng nói: "Không đợi bọn họ đến, tự ta sẽ đi tìm."

Nếu hẳn đã đánh chết con lợn rừng này, thì càng không sợ bốn tên còn lại, lúc này tâm trạng cực hăng, khí phách sắc bén không thể ngăn cản.

Thâm Luyện đi thẳng ra ngoài, ánh trăng khoác lên thân hẳn làm nổi bật chiếc áo bào kia, tựa như nhuộm lên lông vũ màu trắng bạc, khiến lòng người khuynh đảo.

Chưa tới thời gian một bữa cơm thì phía đông nam của Từ gia, bên trong miếu thờ phát ra âm thanh như giết heo, hoặc tiếng rên rỉ như ngựa bị quất.

Sau một lúc lâu mới từ từ yên tĩnh lại, đợi Từ Hoảng phái hạ nhân đi kiểm tra, hạ nhân trả lời bên trong không còn tiếng động gì nữa, tiểu thiếu gia Thâm Luyện bảo hẳn phái thêm mấy người khỏe mạnh đến khiên thứ gì đó.

Đợi cho Từ Hoảng mang người sang, hóa ra những bức tượng trong miếu thờ kia đều ngã trái ngã phải, Thâm Luyện nhìn thấy Từ Hoảng đến, chỉ vào một con ngựa với một con lợn trên mặt đất nói: "Con ngựa, con lợn này... cả con lợn rừng trước kia, làm phiền Từ thúc thúc phái người mang về khách sạn cho ta, đồng thời xin thúc cho ta mượn đầu bếp đã nấu ăn hôm nay ít ngày được không?"

Từ Hoảng vui vẻ nói: "Sao lại nói là mượn, đầu bếp này ta tặng luôn cho người đấy."

Diêm thị kéo kéo Từ Hoảng, nói nhỏ: "Tổng cộng chỉ mới có ba tên, còn hai tên chạy đâu mất rồi?"

Ý nàng nói là thi thể Ngũ Thông Thần chỉ thấy ba cái, còn lại hai cái muốn nhờ Thấm Luyện giải quyết luôn một thể.

Trong lòng Từ Hoảng kinh ngạc, đánh rắm không chết sẽ bị nó cắn ngược, chuyện này phải hỏi rõ ràng.

Hắn nói: "Hiền chất (*cháu ngoan), không biết hai tên quái vật còn lại ở đâu rồi, ta cũng sai người mang về cho người."

"Hai tên còn lại mọc cánh bay mất, ta để cho nó chạy rồi." Thấm Luyện cũng cảm thấy tiếc.

Chẳng qua hiện tại hắn không có thủ đoạn phi hành, dù cho thần hồn xuất khiếu cũng không thể nháy mắt vượt qua nghìn dặm, càng không dám rời thân thể quá xa.

Suy cho cùng tuy hắn đã rèn luyện thần hồn vô cùng mạnh mẽ, nhưng ở thế giới diêm phù này, thần hồn của hắn cần xác thịt bảo vệ mới có thể an toàn.

"Bằng không người ở lại nhà ta thêm vài ngày, đừng trách Từ thúc thúc nhát gan, những thứ tà quái này ta thật sự rất sợ hãi." Từ Hoảng lộ ra vẻ sầu khổ, nếu hai tên quái vật kia quay lại báo thù, không có Thấm Luyện ở đây thì hắn làm sao bây giờ.

"Bây giờ sắc trời cũng trở rồi, ta trở về khách sạn trước, ngày mai Từ thúc thúc nhớ đem đồ đèn cho ta, cũng đừng để cho ta thấy nó cụt tay hay thiếu chân gì nhé." Thấm Luyện căn bản không đồng ý Từ Hoảng, buộc chặt Đàn Mộc Kiếm rồi đi ra ngoài.

Từ Hoảng muốn ngăn cản, lại bị khí thế của Thẩm Luyện xông tới, hấn vậy mà lại không dám động đậy gì nữa, tùy ý để Thẩm Luyện ra ngoài.

Gió đêm thổi nhẹ qua khuôn mặt hấn, Thẩm Luyện bất giác cảm xúc dâng trào, thản nhiên hát lên: "Độc thượng cao lâu vọng bát đô, mặc vân tản tận nguyệt luân cô. Mang mang thiên địa nhân vô số, kỷ cá nam nhi thị trượng phu?"

Lúc này hấn không ở trên lầu cao, nhưng ý chí lại cao đến che mây lấp trăng rồi, hào hùng kia vừa lên, há có phải thứ mà lầu cao có thể so được.

Một câu "Thiên địa mênh mông người vô số, được mấy nam nhi là trượng phu" quả thật là cay độc cực kỳ, khiến cho Từ Hoảng cảm thấy xấu hổ.

Hữu Gian khách sạn đã lên đèn rồi, hôm nay là ngày đầu tiên khai trương, dưới ánh đèn Ngô quán sự đang lần lượt kiểm tra sổ sách, không nhìn được mà thở dài nói: "Haizz đúng là không nên sửa lại tên bảng hiệu, khách hàng hôm nay đến thật sự là quá ít ah."

Dù sao Thẩm gia cũng không phải Thần Tài, huống hồ tiệm này là giao cho Thẩm Luyện, rất nhiều chương quỹ khác của Thẩm gia, trước khi cơ nghiệp Thẩm gia rơi vào tay ai sẽ không dễ dàng bày tỏ thái độ, càng không chủ động đi mời chào khách hàng cho Thẩm Luyện.

Tuy rằng thu được chút quà mọn, nhưng cũng không có gì quý giá, đủ thấy lòng người quay lưng.

Lúc này Thẩm Luyện bước vào cửa tiệm, đi đến bên cạnh Ngô quán sự, liếc nhìn sổ sách một chút, hơi mỉm cười nói: "Hôm nay Ngô bá vất vả rồi."

Ngô quản gia bật cười bảo: "Ta nói này Luyện thiếu gia, khách hàng hôm nay ít như vậy, cho dù lão bộc muốn khổ một lần cũng không được."

"Thật sao, có lẽ ngày mai Từ Hoảng thúc thúc muốn đến tiệm chúng ta ở một thời gian ngắn, ông thu hẵn một ngày một nghìn lượng bạc, như vậy ông vừa thoải mái, lại có tiền lời, khách hàng thiếu một chút cũng không sao rồi."

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Xưa Nay Tu Hành Khó

"Luyện thiếu gia, cậu đừng nói giỡn, trong thành này Từ lão gia có rất nhiều trạch viện, cứ gì phải ở chỗ khách sạn của chúng ta chứ, còn muốn thu hãn một nghìn lượng một ngày, trừ phi là hãn điên rồi." Ngô bá nói thầm, Thấm Luyện điểm nào cũng tốt cả, chẳng qua tính tình quá lười biếng, lâu lâu còn thích nói chuyện cười.

"Ông yên tâm, ngày mai nhất định hãn sẽ tới, ta buồn ngủ nên về phòng trước, ông đừng cho người lên quấy rầy ta." Thấm Luyện vung tay một cái rồi đi lên lầu.

Hãn ở căn phòng chữ Thiên số một, lúc mở cửa sổ ra, trăng sáng đã mọc lên ở phương đông, đầu ngư (1) quanh quẩn bên cạnh.

Thấm Luyện khoanh chân ngồi lên chiếc giường có vẻ rắn chắc, từ từ nhắm mắt lại, trong lòng không suy nghĩ.

Trời không tính là cao, cao nhất là lòng người.

Người xưa nói ngực có sơn xuyên chi hiểm, lòng có thành phủ chi thâm (2).

Bởi lòng người không thể đo lường, thế nên có khả năng vô hạn.

Lúc nhắm mắt lại trước mắt là một màu đen kịt, phảng phất như đi tới một vũ trụ không trăng không sao, không biết bốn phương trên dưới, cũng

không cảm giác được thời gian trôi qua.

Ngũ giác của Thẩm Luyện dần biến mất, bên ngoài căn phòng vang lên tiếng ve kêu vang, gió thổi cỏ lay đều trở nên mờ ảo như có như không, mãi đến khi không còn dấu vết gì nữa.

Bởi vì lòng không mang tạp niệm, nên có thể vô dục tắc cương (3).

Vầng trăng kia giống như con sông bạc chảy dài trên đất, chiếu khắp mọi nơi, soi sáng hình bóng cơ thể Thẩm Luyện.

Trong lòng hân hoi động, ánh trăng kia bỗng giống như một cái lọ chứa.

Không ngừng ngưng tụ lại.

Đầu tiên là thành một quang cầu màu trắng bạc, liên tục hấp thụ ánh trăng rồi trở thành màu vàng nhạt.

Quang cầu dần dần nhỏ đi, như hạt đậu nành, chậm rãi trôi về một chiếc đèn lồng, đi qua phía trên bắc đèn, trong nháy mắt, cả căn phòng sáng rực.

Cây đèn này có tạo hình hồng nhạn đứng lạng, quay đầu ngậm cá, cổ nhạn chạm vào thân đèn, thân cá, cổ nhạn và khoang bụng trống rỗng liên thông với nhau.

Trong khoang bụng chứa đầy nước, như vậy khói đèn sẽ đi từ cổ nhạn đến nước trong khoang bụng, khiến cho căn phòng không có nhiều mùi dầu khói, không khí trong sạch tự nhiên.

Đèn này dĩ nhiên không phải sản phẩm của thế giới này, mà là Thẩm Luyện làm phỏng theo "Hán Nhạn Ngư Đồng Đăng".

Ngô quản sự chỉ cảm thấy đèn này tinh xảo, lại không biết diệu dụng của đèn này.

Thẩm Luyện bỗng nhiên mở mắt ra, quang điểm như hạt đậu kia biến mất không còn dấu vết, ánh mắt của hắn trong trẻo tựa như ánh sao.

Lửa đèn sinh ra khói dầu, lại tuần hoàn đi vào trong nước, không làm ô nhiễm ngoại giới, đây cũng là Thiên!

Là Thẩm Luyện dùng để nhắc nhở bản thân.

Bây giờ tinh thần của hắn đã phóng ra ngoài, có thể ngưng tụ ánh trăng để sinh ra hỏa diễm, nhen nhóm một chiếc đèn, uy lực dù không lớn, nhưng lại có ý nghĩa sâu xa.

Bởi vì đây không phải võ học, mà là pháp thuật.

Thẩm Luyện nghĩ thầm: nếu là trong tiểu thuyết, phải chăng mình đã xem như học được pháp thuật, có thể phóng ra phiên bản rút gọn của Hỏa Cầu Thuật.

Nghĩ tới đây hắn kèm không được mà cười một tiếng.

Bởi vì hắn đang tu luyện Thần Túc Kinh, có thể tính là pháp võ song tu.

Một cơn gió mát thổi qua, lay động vạt áo Thẩm Luyện, Thẩm Luyện được cơn gió mát kia thổi vào, không nhìn được mà đứng lên nhìn trăng sáng.

Dù cho có muôn vàn pháp thuật, hết thảy thần thông, hắn cũng chỉ nguyện được mãi mãi trường tồn giống như vầng trăng sáng này.

Xuân đi thu đến, thời gian trôi qua rất nhanh.

Thân thể này của Thẩm Luyện đã lớn đến mười lăm tuổi rồi, thanh thanh tú tú, như ngọc như khói, mỗi lần ra ngoài đều được nữ tử khắp thành

tranh nhau vây xem.

Còn tên Từ Hoảng kia lại rất chết nhất, Thẩm Luyện vừa đi, ngày thứ hai hăn đã tới rồi, cho dù Thẩm Luyện nói giá trên trời hăn cũng muốn ở trong 'Hữu Gian khách sạn' của Thẩm Luyện mới thôi, tránh cho hai con yêu nghiệt đến trả thù.

Người ngoài không ai biết còn tưởng rằng Từ Hoảng bị điên, chỉ có một vài người trong Từ gia mới rõ chân tướng, nhưng bởi Từ Hoảng đã nhắc nhở nên không dám truyền ra ngoài.

Chỉ có vợ cả của Thẩm Luyện là Từ thị được Từ Hoảng kể hết đầu đuôi mọi chuyện, bởi vậy mỗi khi đến ngày tết đều đối xử với Thẩm Luyện càng tốt hơn, thậm chí còn tỏ ra cung kính, khiến cho mấy tên hạ nhân từ trước đến giờ quen nhìn Đại phu nhân độc ác thành thói lấy làm kỳ quái không thôi, chỉ bảo nhau Thẩm Luyện thiếu gia bất hiện sơn bất lộ thủy (4), nhưng lại có thủ đoạn cao minh.

Ở khách sạn hơn nửa năm trời, không còn nghe tin tức của hai tên yêu nghiệt kia nữa Từ Hoảng mới chịu quay về nhà mình.

Bất quá hành động quái gỡ này của Từ Hoảng cũng làm cho người ở phủ Thanh Châu tò mò, cộng thêm một vài phát minh vô tình của Thẩm Luyện, diệu dụng của nó bị người phát hiện ra, ngược lại khiến cho tiếng tăm của 'Hữu Gian khách sạn' vang xa.

Mặc cho tiền thuê phòng tăng lên liên tục, cũng không ngăn được sự nhiệt tình của thương lữ qua lại và một vài trí thức hiếu kỳ ở lân cận.

Chuyện này Ngô quân sự cũng không dự đoán trước được, lúc khai trương thì ảm đạm, đến hôm nay lại thịnh vượng, quả thật khiến cho hăn sinh ra cảm giác vừa hạnh phúc vừa buồn phiền, bởi vì Thẩm Luyện có nói, lợi nhuận mỗi tháng phải đưa cho hăn nửa thành, đối với hăn mà nói dĩ nhiên là rất khả quan rồi.

Nhưng Thẩm Luyện vẫn cứ đứng đờng như trước, xem thường tiền bạc.

Ban ngày luyện võ luyện khí, đêm đến rèn luyện tinh thần, một lòng một dạ tu hành.

Tuy thân trong hồng trần, lại không bị hồng trần quấy nhiễu.

Thần Túc Kinh đạt được dễ dàng nhưng muốn luyện đến cảnh giới cao thâm lại vô cùng gian nan, dù cho có thiên tư như người áo xanh cũng phải trải qua ba mươi năm, đưa mình vào sinh tử tuyệt cảnh mới có thể đả thông hai mạch Nhâm Đốc cuối cùng.

Tuy tinh thần của Thẩm Luyện mạnh mẽ, có thể tu luyện lâu hơn người bình thường mà không cảm thấy mệt mỏi, thao túng vận hành nội khí một cách tinh tế nhập vi, nhưng đến hôm nay cũng chỉ mới đả thông các kinh mạch còn lại, chậm chạp không phá tan được hai mạch Nhâm Đốc.

Với lại từ nửa năm trước, mặc cho Thẩm Luyện chăm chỉ tu luyện Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải thế nào đi nữa, thần hồn đều không thể mạnh lên nửa phần, cũng phải chờ đến hoàng hôn, hoặc ngày trời âm u, hoặc ban đêm mới có thể xuất khiếu du lịch.

Còn vào ban ngày, thái dương chân hỏa kia quả thật nóng đến chết người, nếu như xuất khiếu mà đi thì hẳn sẽ không chịu đựng được lâu.

Thanh Châu Thành nằm ở Tây Bắc, tuy không lạnh lẽo bằng Đại mạc nhưng mùa đông cũng khó trải qua vô cùng.

Ba ngày nay liên tục có tuyết rơi, trong thành ngoài thành đều là một mảnh trắng xóa.

Khách sạn tuy có đốt lửa sưởi ấm, nhưng vẫn không cách nào xua hết lạnh lẽo.

Thâm Luyện cũng ở trong đại sảnh dưới lầu, dù sao tu hành đã gặp phải bình cảnh, hẳn liền quyết định mỗi ngày ngoại trừ tập luyện tất yếu ra sẽ không nghĩ đến nó nữa, miễn cho sinh ra chấp niệm.

Chuyện này phải nói đến mấy hôm trước, trong lòng hẳn nóng vội nên cường ép tu luyện Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải, muốn đột phá cảnh giới, khiến cho ý niệm buồn bực, còn dữ dội hơn cả lúc nhìn thấy Ngũ Thông Thần.

Nếu không phải hôm ấy Ngô quản sự tới báo cáo với hẳn sổ sách tháng này, làm hẳn thiếu kiên nhẫn, nổi trận lôi đình, dọa Ngô quản sự sợ đến nổi ngất đi, khiến cho hẳn giật mình nhận ra tính tình của mình xuất hiện biến hóa, sợ rằng nếu còn tiếp tục tu luyện, cuối cùng dù không bị tẩu hỏa nhập ma thì hơn phân nửa cũng bước lên con đường cực đoan như người áo xanh.

Vì vậy Thâm Luyện càng cảnh giác bản thân nhiều hơn, hẳn vẫn cho rằng chủ nhân trước không có kinh nghiệm, không ai chỉ dẫn, một mình tu hành trong núi sâu cho nên mới tẩu hỏa nhập ma, ban đầu còn nhắc nhở mình chớ đi theo gót chân của chủ nhân trước.

Không ngờ rốt cuộc hẳn vẫn tự phụ, tưởng đâu được Lăng Xung Tiêu chỉ điểm một chút, tiếp tục tu hành một mình thì có thể bước lên con đường trường sinh.

Nếu không phải nhập ma chưa sâu, đúng lúc giật mình tỉnh ngộ, thì đừng nói cầu đạo, cho dù bảo toàn tính mạng sợ là cũng khó khăn rồi.

Cơn gió lạnh như dao cắt lùa vào từ khe cửa lớn khép hờ, đi kèm với một tiếng gõ cửa nặng nề.

-----oo0oo-----

(1) Đẩu ngư: hai ngôi sao trong chòm Nhị thập bát tú.

(2) Ngực có sơn xuyên chi hiểm, lòng có thành phủ chi thâm: bụng dạ hiểm trở như núi sông, còn tâm hồn kín đáo như thành phủ. Ý nói lòng người nham hiểm, tâm cơ sâu nặng.

(3) Vô dục tắc cương: chỉ những người không cưỡng cầu điều gì mới có thể sống vui vẻ hạnh phúc.

(4) Bất hiện sơn bất lộ thủy: Không lộ ra tài năng.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Công Tử Người Như Ngọc

Cửa đang khép hờ, làm như thế để cản gió tuyết bên ngoài, mà không phải để ngăn khách nhân đi vào.

Cửa chính từ từ mở rộng, đi kèm theo đó là cơn gió lạnh như đao khiến cho nhiệt độ trong đại sảnh đột ngột giảm xuống một phần, thứ xuất hiện trước tiên không phải một người... mà là một bàn chân.

Nếu như gió lạnh lùa vào làm cho người trong đại sảnh run rẩy, thế thì bàn chân này chắc chắn có thể khiến mọi người cảm thấy rạo rức.

Tất cả mọi người ngoại trừ Thẩm Luyện đều đang nín thở.

Bởi vì bàn chân còn lại cũng bước vào, phía trên không mang giày, lộ ra đôi chân ngọc thon nhỏ tú lệ.

Có thể tượng tượng được chủ nhân của đôi chân này chắc chắn là bước trên băng tuyết lạnh lẽo bên ngoài mà vào, nhưng phía trên không có bất kỳ vết tích gì, cũng không bị nứt nẻ vì lạnh, trắng nõn như dương chi bạch ngọc, như lưu ly trong hoàng cung.

Người sở hữu một đôi chân như thế này, chỉ cần không quá xấu, tin chắc sẽ có vô số nam nhân vì nàng mà mê muội.

Chẳng ai tin chủ nhân của đôi chân này là nam, tất nhiên trên thực tế chủ nhân đôi chân này xác thực cũng không phải nam nhân, giống như mọi

người suy nghĩ, bước vào là một người con gái, một người con gái còn phong tình vạn chủng hơn so với mọi người tưởng tượng.

Đến từ đêm đông ngập tràn băng tuyết, nàng mặc một chiếc áo lụa màu đỏ, đang ôm một cái bao bọc bằng vải xám.

Bao kia rất dài, nhìn hình dạng giống một cây gậy, hoặc một thanh kiếm, cũng có thể là một cây đao.

Áo quần trên người cô gái rất ít, lại không có nhiều chỗ bị lộ ra, huống chi thứ làm mọi người chú ý nhất vẫn là đôi chân kia, đẹp đến nỗi người ta tình nguyện để nó dẫm chết.

"Luyện ca, đôi chân này bà mẹ nó có thể cho lão tử chơi một chút được không." Người nói chuyện An Nhân Kiệt của Thanh Trúc Bang, tuổi hơn hai mươi.

Ngoài ra An Nhân Kiệt còn có một thân phận khác, đó là con trai độc nhất của An Vạn Lý trong Thanh Trúc Bang.

Thẩm Luyện nhận được võ học người áo xanh không phải chuyện gì kỳ lạ, ngay cả Lăng Xung Tiêu cũng từng chính miệng thừa nhận.

Lạ một điều là, trong khoảng thời gian dài trước kia, vô số cao thủ giang hồ muốn cướp đoạt võ công của người áo xanh từ trên người Thẩm Luyện, không ngờ vừa đến Thanh Châu Thành liền đi mất rồi.

Lúc đầu tất cả mọi người đều nói năng thận trọng, trong đó còn có rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong chốn giang hồ.

Nhưng sau đó thì đám cao thủ kia đều đối với Thẩm Luyện khen ngợi hết lời, âm thầm bội phục trong lòng.

Người giang hồ phần lớn là hạng người coi trời bằng vung, dù cho cao thủ như Lăng Xung Tiêu cũng rất ít nhận được sự tán thưởng của mọi người.

Đa phần là đánh không lại chỉ cần để lại một mạng, sau đó luyện thêm mười năm trời rồi lại tới lĩnh giáo.

Thẩm Luyện lại không như vậy, tính cả tuổi mù hấn cũng chưa đến trưởng thành, vẫn chưa đến cái tuổi hoàng kim trong luyện võ, đó là hai mươi đến ba mươi tuổi.

Nhưng dù như vậy những cao thủ giang hồ này, đều không ai đỡ được một chiêu của Thẩm Luyện. Khiến cho người tuyệt vọng hơn chính là Thẩm Luyện chỉ dùng một thanh Đàn Mộc Kiếm.

Có thể đánh bại những cao thủ này nhờ vào bản lĩnh thật sự.

Còn về phần tại sao có nhiều người biết Thẩm Luyện dùng Đàn Mộc Kiếm, là bởi vì hơn nửa năm trước, lúc đầu mùa xuân, Kim Dao Vương một mình hẹn gặp Thẩm Luyện ở Già Lam Tự ngoài thành.

Đến tuổi của Kim Dao Vương, đã không còn muốn tranh đấu tàn nhẫn nữa, mà là vì tiến bộ.

Của cải, người đẹp thậm chí quyền thế, hấn đều thưởng thức qua rồi, cũng đều vứt bỏ hết cả.

Thứ duy nhất không từ bỏ được chính là niềm đam mê tìm hiểu võ đạo.

Nhưng hấn vẫn thất bại, lần đầu tiên trong đời bị bại một cách triệt để như vậy.

Trận chiến đó tạo nên chấn động tuyệt đối không thua gì năm xưa Lăng Xung Tiêu liên tiếp đánh bại bốn mươi vị cao thủ trong Châu phủ.

Bởi vì Thẩm Luyện trẻ hơn hẳn, hơn nữa hẳn chỉ dùng một kiếm.

Huống hồ bốn mươi vị cao thủ năm đó cũng chưa chắc được một vị sánh ngang với Kim Dao Vương hôm nay.

Chính vì như thế, danh tiếng của Thẩm Luyện đang rất nổi trong giang hồ, tuy hẳn chưa từng hành tẩu giang hồ, nhưng đã được liệt vào nhân vật không thể trêu chọc.

Người áo xanh giết rất nhiều người, vẫn cứ có người muốn gây sự với hẳn.

Thẩm Luyện chưa từng giết người, đến bây giờ lại không có bao nhiêu người muốn đến trêu chọc hẳn.

Có thể thấy muốn làm cho cho mọi người sợ hãi tuyệt không bởi vì người hung ác bao nhiêu, mà còn có lý do khác.

An Nhân Kiệt sinh ra ở Thanh Trúc Bang, trông còn giống công tử bột hơn cả Thẩm Luyện.

Lúc hẳn nhận ra sống trong 'Hữu Gian khách sạn' còn thoải mái hơn ở nhà rất nhiều thì quyết định ở luôn nơi này không chịu trở về.

Theo lời hẳn nói, so với phòng chữ Thiên thì nhà hẳn quả thật là ổ chó, đương nhiên lời này tuyệt đối không đến tai phụ thân hẳn là An Vạn Lý, bằng không lúc này chưa chắc hẳn còn có thể ngồi đây.

Thậm chí nếu không phải Từ Hoảng đau lòng một ngày một nghìn lượng bạc cũng chưa chắc chịu đi.

Từ Hoảng đã từng trả giá với Thẩm Luyện, Thẩm Luyện lại cười tùm tùm nói đây là giá đặc biệt cho hẳn, không thể thay đổi.

"Nếu là ta, chắc chắn ta không dám đụng đến đôi chân này đâu." Thâm Luyện thấp giọng nói một câu, An Nhân Kiệt lại chưa kịp nghe.

Bởi vì chủ nhân của đôi chân này nói chuyện rồi, nàng chấp tay sau lưng từ từ lùi về phía sau, khép cửa lại, mỗi cử động đều phát ra phát ra phong tình, chẳng những không cách nào diễn tả bằng lời mà còn khiến cho mọi người hồn xiêu phách lạc.

Có lẽ nàng đã hơn ba mươi, nhưng ánh mắt lại rất sáng ngời, còn có một vẻ đẹp tự nhiên, thật sự ngay cả thiếu nữ mười sáu, mười bảy cũng không thể so sánh.

Trên cổ khoác một chiếc khăn lụa, che đi làn da nhẵn nhụi trơn bóng, trong đêm đông khắc nghiệt này lại hiện ra một chút lười biếng, khiến cho mọi người nghĩ đến mùa xuân hoa nở khắp núi đồi.

"Ai là ông chủ nơi này." Trên mặt nàng còn mang ý cười nhàn nhạt, giống ánh nắng mai xuyên qua tấm lụa mỏng, vừa long lanh vừa mông lung mờ ảo.

"Ta là ông chủ nơi này, tiểu nương tử có chuyện gì, muốn ở trọ chẳng, chẳng qua bản điếm đã hết phòng rồi, nếu nàng không ngại cứ đến ở phòng của ta." An Nhân Kiệt không chịu được mà chạy tới, kinh công của hắn không tốt lắm, nhưng lúc này lại chạy qua nhanh như thỏ.

Nếu như lúc luyện công hắn nhiệt tình được như thế, thì có lẽ phụ thân An Vạn Lý của hắn đã không lo lắng nhiều.

"Không phải người."

"Tại sao lại không phải ta." An Nhân Kiệt nhìn đôi chân trần của nàng, đột nhiên cảm thấy rất đói, rõ ràng là mới ăn cơm xong mà.

"Bởi vì ta biết ông chủ nơi này là Ngọc công tử, mà không phải Chu công tử." giọng nói của nàng rất dễ nghe, nhưng không phải chất giọng điệu dàng mềm mại như hoàng oanh sắp hát.

Giống như suối nước mùa xuân, va vào nham thạch phát ra âm thanh lạnh lạnh.

'Ngọc công tử' đương nhiên là Thẩm Luyện, đây là biệt hiệu người giang hồ đặt cho hắn.

"Tiểu nương tử nói đùa, tại hạ không phải họ Chu, nơi này cũng không có Ngọc công tử gì cả." An Nhân Kiệt không quá quan tâm đến chuyện giang hồ, đương nhiên không biết ngoại hiệu của Thẩm Luyện.

Bởi vì An Vạn Lý biết sự tích của Thẩm Luyện, nên mới cho phép An Nhân Kiệt không về nhà, ít ra cái tên nhi tử ăn no chờ chết này cuối cùng cũng làm đúng được một chuyện.

"Chu mà ta nói là 'Trư' trong trư nhục

Câu nói này quả thật không lớn lắm, nhưng cũng không ngăn cản được lỗi tai của người trong đại sảnh.

Bọn họ đều cười lên một trận, Thẩm Luyện cũng không ngoại lệ.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Tân Thập Tứ Nương

An Nhân Kiệt đỏ mặt rồi, lập tức nói: "Nếu người không cần thể diện thì tiểu gia ta sẽ không khách khí nữa."

"Người có chắc muốn không khách khí với ta chứ." Cô gái đưa tay đặt lên người An Nhân Kiệt, nhẹ nhàng vạch một cái, tay của nàng cũng trắng nõn như đôi chân ngọc kia vậy, cảm xúc tinh tế, khiến cho An Nhân Kiệt như ở trên mây.

Sau đó An Nhân Kiệt cúi đầu, thứ nhìn thấy không phải là bộ ngực lớn của nàng mà là đôi chân trần xinh đẹp, nhẹ nhàng nâng lên, dùng một góc độ khó tin mà đá vào bụng hắn.

Lúc này hắn cảm giác như bay trên mây, còn bây giờ là thật sự bay lên.

Cách mặt đất càng ngày càng xa, An Nhân Kiệt không suy nghĩ nhiều nữa, bởi vì hắn đã vô cùng hoảng sợ, trong nháy mắt đã lên đến chỗ cao nhất, có thể tưởng tượng nếu như ngã từ độ cao này xuống, hắn tuyệt đối sẽ tan xương nát thịt.

Hắn rơi xuống, lại ngạc nhiên vì mình không bị thương, bởi một thanh kiếm đã nhẹ nhàng đỡ lấy hắn.

Lúc Thẩm Luyện dồn Chân khí đưa vào Đàn Mộc Kiếm, liền có sức mạnh vạn cân, vung kiếm hất kiếm tựa như họa sĩ vẽ tranh, thong dong không gấp, mà công lực đều hiển lộ ra hết.

An Nhân Kiệt rơi thẳng xuống đất, lăn sang một bên khác đụng ngã vài cái bàn, trên người ngược lại không bị sao cả, đương nhiên cũng không dám tiến lên gây sự nữa, hẳn là công tử bột, cũng không phải tên ngốc, biết rõ cô gái này thật sự không thể trêu chọc được.

Rốt cuộc Thẩm Luyện đã thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp của đối phương, thật sự là tuyệt sắc hiếm thấy trên thế gian, ngay cả một vết sẹo cũng không có, lỗ chân lông nhẵn mịn, không vết bẩn, hoàn mỹ như mảnh sứ, tinh xảo động lòng người.

Nữ tử bình thường, dù không mặt có xinh đẹp đến đâu đi nữa cũng có chút ít tỳ vết, hoặc là mụn, hoặc là lỗ chân lông thô to, không đủ kiên nhẫn nhìn kỹ, hoặc là dung mạo không thanh khiết, có chút dơ bẩn, mà nàng thì không hề có những khuyết điểm này.

Đây cũng không phải con mắt Thẩm Luyện có vấn đề, nhãn lực của hẳn đủ để xem xét tỉ mỉ mọi vật, đứng gần như vậy hẳn làm sao không nhìn thấy được.

Hơn nữa cô gái này cũng không thoa phấn.

Nếu không phải nàng luyện được kỳ công hiệu quả như 'trảm Xích Long' thì nàng tuyệt đối không phải phạm nhân.

"Người, chính là Ngọc công tử." Khuôn mặt của cô gái vẫn đẹp long lanh như trước, tựa như ánh trăng nhàn nhạt, sạch sẽ lại thuần khiết.

Giọng nói thần thái của nàng hồn nhiên ngây thơ, không chút giả vờ.

"Ta họ Thẩm, bất quá Ngọc công tử mà người muốn tìm, đại khái chính là ta."

"Hóa ra người họ Thẩm, thế thì tại sao bọn họ lại gọi người là Ngọc công tử, bất quá lúc trước ta từng nghe một câu thơ 'Mạch thượng nhân như

ngọc, công tử thế vô song (1) ', có lẽ là nói về loại người như người, xưng người là Ngọc công tử cũng không sai."

Nàng có hơi nghiêm túc nhìn Thẩm Luyện, tựa hồ rất hứng thú với gương mặt thanh tú của hắn, trong mắt lộ ra sự yêu thích, mà không phải là si mê.

"Còn cô nương là ai, tìm ta làm gì?" Nghe nàng đánh giá mình như vậy, Thẩm Luyện cũng không lúng túng, bình tĩnh mà hỏi ngược lại.

Trong lòng hắn đang suy đoán lai lịch của cô gái này, nhưng không hề có manh mối, chẳng qua linh giác bén nhạy nói cho hắn biết cô gái trước mặt có một loại mùi vị nguy hiểm, nhưng không khiến hắn quá phản cảm chán ghét.

"Ta tên Tân Thập Tứ Nương, phụ thân sai ta đến đây mời người làm khách."

"Cô nương tới đây trong gió tuyết ?" Thẩm Luyện đột nhiên hỏi.

"Đương nhiên rồi, ta cũng không có bản lĩnh làm cho tuyết ngừng." Tân Thập Tứ Nương cũng không tỏ ra lạnh lùng cao ngạo, biểu hiện của nàng có đôi chút thẳng thắn.

Nàng gọi An Nhân Kiệt là Chu công tử cũng không phải mắng hắn, chẳng qua là cảm thấy hắn mập như heo mà thôi.

Tất nhiên nếu An Nhân Kiệt không khách sáo với nàng, vậy nàng đành phải thất lễ với hắn trước.

"Có lẽ ta đã hơi hiểu rồi, phụ thân người không phải người, chắc người cũng không phải người." Cuối cùng Thẩm Luyện xác định một chuyện, bởi vì Tân Thập Tứ Nương đến trong đêm bão tuyết, mà cả người lại không hề

có chút dấu vết gió tuyết nào, đây không phải điều mà võ công có thể làm được.

Cho dù khí công tu luyện đến trình độ nhất định, có thể 'Dưỡng trùng bất năng lạc, nhất vũ bất năng gia (*côn trùng không thể đậu, một chiếc lông chim cũng không thêm) ', nhưng muốn làm được trên một đoạn đường dài thế này vậy thì không dễ dàng chút nào.

Thẩm Luyện không phát hiện ra gần đây có xe ngựa, vậy đã nói rõ Tam Thập Tứ đã đi bộ đến nơi này.

Huống hồ nếu thật sự dùng khí công, muốn che giấu gió tuyết sẽ tiêu hao rất lớn, Tân Thập Tứ Nương không thể thoải mái bình tĩnh như bây giờ được.

Lúc này một cước kia đá vào An Nhân Kiệt, càng không phát hiện ra nội lực gì, chỉ là sử dụng khí lực thuần túy.

Nếu như nữ tử bình thường, nhìn thân hình nàng như vậy chắc chắn sẽ không đủ sức bật mạnh như thế.

Bởi vậy chỉ có thể giải thích là nàng không phải người, nên phụ thân của Tân Thập Tứ Nương cũng không phải là người.

"Dĩ nhiên ta không phải người, bất quá ngươi là người đầu tiên nhìn ra đây, quả nhiên rất đặc biệt."

"Ta không nhìn ra, mà ta chỉ đoán thôi." Thẩm Luyện rất thản nhiên, làm được thì nói, không làm được cũng đừng cố chứng tỏ, khoe khoang mình lợi hại cũng không có gì tốt cả.

"Vậy ngươi đúng là rất thông minh."

"Điều này ta không phủ nhận." Thẩm Luyện nở nụ cười, như gió xuân phất qua.

"Mười lăm tháng này, gia phụ sẽ mở tiệc chiêu đãi công tử ở Già Lam Tự, hôm đó cũng là sinh nhật của ta, công tử chớ đến tay không đấy."

Giai nhân đi xa, dư âm tiêu tán.

An Nhân Kiệt sờ sờ vị trí bị Tân Thập Tứ Nương đá trúng, dường như đang suy nghĩ điều gì, sau đó nói: "Luyện ca, đại mỹ nhân này rốt cuộc có lai lịch gì, quá lợi hại."

"Ta vừa nói không phải người, người không nghe à?"

"Không phải người... chẳng lẽ là nữ yêu quái?"

Theo thói quen của hắn, nếu không phải một cước kia của Tân Thập Tứ Nương quá ác, chắc chắn hắn sẽ nói là "Tiên nữ" mà không phải "Nữ yêu quái", đúng như lời hắn nói, từ trước đến nay hắn luôn 'thẳng thẳng' như vậy.

"Điều này ta cũng không biết, nhưng tăng nhân trong Già Lam Tự trước kia đã bị Lăng Xung Tiêu đuổi đi hết rồi, bây giờ đã hoang phế, không biết từ lúc nào lại bị cha con này chiếm mất, Ngô bá ông có biết chuyện này không?"

Thẩm Luyện hỏi Ngô quán sự đứng bên cạnh.

"Chưa từng nghe Già Lam Tự bị người nào chiếm, trước kia nghe nói nơi đó thường có âm thanh kỳ quái vang lên, ngay cả tiêu cục đi ngang cũng không dám tiến vào, thiếu gia còn nói là tiểu cô nương kia không phải người, lẽ nào trong Già Lam Tự thật sự có chứa yêu quái." Ngô bá hơi hoảng hốt, Tân Thập Tứ Nương là người giang hồ thì tốt, nếu như là yêu

quái, vậy thì lão nhất định phải khuyên Thâm Luyện đừng mạo hiểm đến đó.

"Người nói Tân Thập Tứ Nương mời ta, rốt cuộc ta nên đi hay không?" Thâm Luyện giống như đang tự hỏi, lại như đang hỏi người bên cạnh.

"Tất nhiên không nên đi rồi."

"Đương nhiên phải đi."

Người nói đừng đi là Ngô quán sự, kẻ kêu đi chính là An Nhân Kiệt.

"Thôi thôi tạm không nghĩ nữa, đến lúc đó thì biết đi hay không."

"Luyện ca nếu như người đi, xin mang ta theo được không?" An Nhân Kiệt trên mặt nở nụ cười lấy lòng, chỉ thiếu điều sắp vẩy vẩy đuôi, đương nhiên nếu như có đuôi, chắc chắn hẳn sẽ vẩy lên thật.

"Xem ra người mau quên thật, lúc này nếu không có ta thì người ít nhất phải nằm liệt hơn ba tháng đấy."

"Chẳng phải là có người ở đó sao, ông già ta từng nói, luận võ công, trên giang hồ người đã là nhân vật số một rồi."

"Mang người theo cũng được, nhưng người phải đưa cho ta món bảo bối mà phụ thân người giấu giấu diễm diễm kia đây."

"Vật đó là mạng của ông già ta, nếu ta lấy, lão chắc chắn sẽ đánh chết ta chứ không đùa."

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Thái Ất Đạo Chủ

Bảo vật của Thanh Trúc Bang tất nhiên chính là thứ mà trước kia người áo xanh cướp đoạt, có liên quan với Tiên đạo.

Mặc dù Thẩm Luyện hiểu kỳ nhưng còn chưa đến mức phải đi cưỡng đoạt nó.

Nếu nhìn thấy cái gì lập tức muốn có cái đó, để mặc cho tham dục thao túng, dù cho được chỗ tốt nhất thời cũng không thể xem là lâu dài.

Cái gọi là tự do không phải muốn làm gì, mà là có thể điều khiển mình làm gì, không bị dục vọng làm mờ mắt.

Đương nhiên nếu như An Nhân Kiệt thật sự đưa hãn, Thẩm Luyện cũng sẽ không khách sáo.

"Nhìn mặt người là biết không dám rồi, bây giờ mới mừng mười, đợi đến ngày mười lăm rồi nói sau, nên đi hay không vẫn chưa biết trước được." Thẩm Luyện hơi híp đôi mắt lại, dường như đang né tránh cơn gió lạnh thổi từ bên ngoài vào.

Trận tuyết lớn này thật là không thấy ngừng lại.

Bên trong Thanh Châu Thành là một cảnh tuyết đẹp, còn trong Già Lam Sơn lại là một cảnh tuyết đẹp khác.

Tuyết ở Thanh Châu Thành, có dấu chân, có vết xe, có khói lửa.

Nhưng tuyết trong núi kia lại không như thế, trắng xóa một mảnh, có thể nói là vô cùng sạch sẽ, không hề có dấu vết người ở.

Tân Thập Tứ Nương đang bước đi trên con đường phủ tuyết trắng, tuyết kia tựa như có linh tính vậy, không dám đến gần nàng, hoặc nói bên ngoài nàng giống như có một cái lồng lưu ly vô hình ngăn cản gió tuyết.

Ngay trong thời tiết lạnh lẽo đông cứng vạn vật này, nàng bước đi bằng đôi chân trần, không tỏ ra lạnh một chút nào.

Trên mặt tuyết kia cũng không có dấu chân.

Xa xa có một góc mái hiên lộ ra, phía trên đều là tuyết trắng, trắng xóa lấp lánh, bên dưới là những cột băng sắc bén chia xuống, khiến mọi người cảm thấy rét lạnh.

Một gốc mai già, ngạo nhiên mà đứng giữa trời đông giá buốt, hiện ra mấy phần tổ diễm, mùi thơm nhàn nhạt bay theo cơn gió.

Tân Thập Tứ Nương nhìn thấy cây mai này nở hoa, rất vui mừng, bèn tiến lên muốn bẻ một cành, không ngờ lại bị một cánh tay chộp lấy.

So với cánh tay nhẵn nhụi trơn mềm của nàng, cánh tay này có lớp da khô quắt, lại rất gầy, không khác gì cành mai kia cả.

Nhưng nó lại vững vàng bắt lấy tay của Tân Thập Tứ Nương, không hề run rẩy.

Tân Thập Tứ Nương ngẩng đầu lên nói: "Phụ thân, người ra đây làm gì."

"Lúc này ta vừa ngồi thiền chợt tỉnh lại, đúng lúc trong lòng sinh ra ý nghĩ, mới đến ngăn người bẻ nó." Người nói chuyện là một lão già, đầu đầy tóc bạc, còn bạc trắng hơn cả tuyết, thân thể gầy yếu, lộ ra vẻ già nua vô cùng.

"Bẻ thì bẻ có sao đâu, năm sau vẫn mọc ra thôi, con cũng không cắt rễ của nó."

Cảnh mai chập chờn bất định, giống như tỏ ra không hài lòng với lời nói của Tân Thập Tứ Nương.

"Nó không dễ mới có được linh tính, người bẻ nó một cành, thì làm nó bị thương một phần, lại tội gì chứ." Lão già xoa xoa đầu của Tân Thập Tứ Nương, dắt nàng vào đại điện.

Cung điện này không một bóng người, nhưng cũng không có cảnh tượng hoang phế như mọi người nói, chẳng qua là dấu vết giao thủ giữa Lăng Xung Tiêu và người áo xanh lúc xưa đã mơ hồ biến mất, còn mười tám Già Lam vẫn còn ở đó.

Mỗi người lấy một cái bồ đoàn, ngồi đối diện nhau.

"Người gặp mặt thiếu niên kia rồi chứ?" lão già chậm rãi hỏi.

"Đã gặp rồi, quả thật là tuần tú, đẹp giống như chúng ta vậy." Tân Thập Tứ Nương cắn ngón tay, giống như bất cứ lúc nào cũng muốn ăn hết những ngón tay ngọc của mình.

"Nghe nói kiếm thuật của hãn rất tốt, người có từng thử qua chưa?"

"Con đã thấy một kiếm hãn xuất ra, nội khí vẫn chưa đả thông hai mạch Nhâm Đốc, nhưng cũng sắp đến cửa ải đó rồi, chỗ lợi hại chính là... hãn lại có năng lực thần hồn xuất khiếu, có dấu hiệu nhập đạo." Tân Thập Tứ

Nương nhìn như hờ hững, nhưng lúc nói lời này lại tăng thêm một phần trịnh trọng.

Nếu như Thẩm Luyện nghe được lời này của nàng thì chắc hẳn sẽ chấn động, dù sao Tân Thập Tứ Nương chỉ liếc nhìn thôi đã biết rõ bản lĩnh của hã, mà hã thì lại không hiểu gì về Tân Thập Tứ Nương.

"Nhân loại quả thật được trời cao ưu ái, chỉ mới mười mấy xuân thu mà đã có tu vi thế này rồi, lại vẫn chưa bái vào Tiên môn." Lão già hơi thở dài, dị vật thành đạo quả thật quá khó khăn.

"Con không ham, làm người có gì tốt chứ, sống được mấy chục hơn trăm năm đã trở về cát bụi." Tuy rằng Tân Thập Tứ Nương cũng cảm thấy bất ngờ với thiên tư Thẩm Luyện, nhưng nàng không ước ao đố kị, dù sao các nàng cũng có điểm nhân loại không sánh bằng.

"Chúng ta được trường sinh từ nhỏ, cầu đạo lại khó, còn người ta tuy mệnh ngắn, nhưng đạo đồ lại thuận lợi, thiên đạo chí công, được mất khó liệu. Cuộc đời ta đã nhìn thấy điểm cuối, chỉ hy vọng người có thể bước lên đạo đồ, đạo đồ của thằng bé kia thuận lợi thì nó mới có thể giúp đỡ người được, người cũng đừng làm loạn, kéo đắ tội với người ta." Lão già ngừng một chút rồi nói.

"Hã cũng đâu có gì lợi hại lắm, có thể giúp gì cho con chứ, một mình con có thể đánh mười kẻ như hã." Tân Thập Tứ Nương ngồi xếp bằng chống nạnh, có vẻ không phục.

"Công pháp an hồn định tính mà thằng bé kia tu luyện, tuy ta cũng không biết rõ, nhưng công pháp luyện khí của nó quả thực là do Thái Ất đạo chủ sáng chế trong lúc du lãm nhân gian, dù là chưa đạt phẩm cấp Tiên đạo, nhưng cũng là công pháp chính thống của Thanh Huyền. Thanh Huyền tiên môn năm mươi năm mở sơn môn một lần, chỉ thu mười đệ tử nội môn dưới hai mươi tuổi."

Cần phải có đầy đủ thiên tư và cơ duyên mới có cơ hội vào cửa. Tên phàm nhân Lăng Xung Tiêu kia đã bỏ lỡ pháp hội thu đồ lần trước của Thanh Huyền, dù cho ra biển tìm được vị trí của Thanh Huyền tiên môn chắc cũng không có cơ hội nhập môn nữa, trở thành cao thủ đệ nhất giang hồ gì đó cũng là uổng công mà thôi.

Thật ra trước kia nếu không phải tiên sư trong Thanh Huyền Môn thấy hãn tu luyện Minh Ngọc Công, thả cho hãn một con đường, thì Lăng Xung Tiêu cũng không sống được tới hôm nay.

Thêm một năm nữa là đến pháp hội thu đồ của Thanh Huyền Môn rồi, nếu tiểu tử này tham gia, dựa vào mối liên hệ giữa khí công hãn tu luyện và Thái Ất đạo chủ, lại thêm thiên tư của hãn, có tám chính phần mười sẽ được chọn vào.

Nếu như hãn thuận buồm xuôi gió, tương lai trở thành đệ tử chân truyền, liền có cơ hội giúp cho người đạt được thủ trác (1) mà Thanh Phượng nương nương để lại trong Thanh Huyền, đến lúc đó người mượn đọc một phen mới có hy vọng thành đạo.

Lão già rử rử nói, lại chứa đựng rất nhiều bí ẩn, thậm chí Lăng Xung Tiêu cũng chưa chắc biết chuyện trước kia hãn ra biển tìm Tiên, sau đó đi tới Thanh Huyền tiên môn nhưng lại không có cơ hội nhập môn, lại bởi hãn tập luyện Minh Ngọc Công nên mới tránh một kiếp.

"Trong truyền thuyết từ thuở khai thiên lập địa đến nay, Thái Ất đạo chủ chính là đại thần thông giả có cơ hội chứng đạo Nguyên Thủy, Thanh Huyền tiên môn tự nhận là kế thừa đạo thống của Thái Ất, dựa vào mối quan hệ giữa Thanh Phượng nương nương và Thái Ất đạo chủ, vì sao phụ thân không trực tiếp đi tìm bọn họ hỏi mượn thủ trác kia, nói không chừng họ còn có thể chữa được thương thế của phụ thân."

Sau khi Tân Thập Tứ Nương nghe được còn có nguyên nhân như vậy, lại sinh ra hy vọng, hóa ra thủ trác của Thanh Phượng nương nương lại giấu trong Thanh Huyền tiên môn, người đó là kẻ có thành tựu cao nhất trong bộ tộc các nàng, thoát khỏi tai kiếp, ngao du khắp tinh hà đại thiên.

Nếu đạt được thủ trác, vậy thương thế của phụ thân nàng chắc hẳn có hy vọng chữa khỏi, mà không phải ngồi chờ chết.

"Nào có đơn giản như vậy, tuy người trong Thanh Huyền Môn thừa nhận Thái Ất đạo chủ, cũng chưa hẳn sẽ nể mặt Thanh Phượng nương nương, huống chi chúng ta cũng không phải nhánh đích truyền của Thanh Phượng nương nương, bọn họ dựa vào cái gì mà nể mặt chứ."

Thủ trác kia đối với chúng ta rất quan trọng, còn đối với Thanh Huyền là thứ có cũng được không có cũng không sao, nếu tiểu tử này có thể nhập môn, trở thành chân truyền, chắc sẽ không tốn nhiều sức lực để cho chúng ta mượn đọc được thủ trác. Còn nếu hẳn không thể nhập môn, chúng ta lại đi tìm cách khác là được.

"Con sợ phụ thân không đợi được đến lúc đó."

"Nhân loại là linh trường vạn vật, tu hành cực nhanh, tiểu tử kia thật sự có năng khiếu, trong vòng trăm năm sẽ trở thành chân truyền, mà một hai trăm năm ta vẫn có thể chịu đựng được, huống chi dù cho chữa khỏi thương thế, cũng chỉ sống lâu thêm ít năm mà thôi, đợi đến khi người thành đạo, tương lai có cơ hội gặp Thái Ất đạo chủ, cầu xin hẳn giúp ta cải tử hoàn sinh thì có gì khó đâu."

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Bởi Vì Lòng Dạ Bờ Tát, Nên Dùng Phích Lịch Thủ Đoạn

Tuyết chưa ngừng rơi, chuyện hôm nay cũng chưa yên tĩnh.

An Nhân Kiệt hét lên với Ngô quán sự: "Ngô lão đầu này, cửa khách sạn cũng nên sửa lại đi, người tiết kiệm tiền cho Thấm gia làm gì."

"An thiếu gia không biết thôi, cửa này đã được trăm năm rồi, được làm từ Hàng Long Mộc, nói đáng giá ngàn vàng cũng không quá đáng, nó là nhãn hiệu của khách điểm chúng ta." Ngô quán sự nói với vẻ đặc ý, cánh cửa này hiển nhiên không phải trước đây đã có, mà Thấm lão gia vì muốn Hữu Gian khách sạn làm ăn thuận lợi nên mới đưa cho Thấm Luyện.

Nói đáng giá ngàn vàng đương nhiên có chút thổi phồng, nhưng quả thực cũng có giá trị không nhỏ.

Hàng Long Mộc này sinh trưởng chậm chạp, chất liệu cứng cỏi, bề ngoài bóng loáng tinh mịn, còn không dễ gãy, nếu như dùng lực chặt nó, nó sẽ nghiêng vụn như đao, sắc bén như đao.

Càng hiếm thấy chính là cây này có thể phát ra mùi hương thoang thoảng có tác dụng xua đuổi độc trùng, có cánh cửa này ở đây, lúc khách nhân tiến vào khách sạn, nếu trên người có vật gì đó không sạch sẽ, phần lớn đều bị xua đuổi.

An Nhân Kiệt không học hành đương nhiên không biết Hàng Long Mộc là gì, nhưng cũng biết Ngô quán sự không phải kẻ bản tên không trúng

đích, xem ra chất liệu của cánh cửa này quả thật đáng giá như hãn nói.

"Cửa này quý giá như thế, đặt bên ngoài cũng không sợ bị người ta đánh cắp sao."

"An thiếu gia cứ thích nói đùa, trong Thanh Châu Thành này ai dám trộm đồ vật của khách sạn chúng ta chứ."

"Được rồi, hai người các người đừng đấu võ mồm nữa, ngoài cửa có người té xỉu kia, Ngô bá, ông phái hai người khiêng hãn vào đây." Chân mày Thẩm Luyện hơi chau lại, phiền phức ngược lại đến ngay lúc này.

Hãn ngửi được mùi máu tanh bên ngoài cửa.

Ngô quản sự trái lại đã nhìn quen việc Thẩm Luyện không cần nghe nhìn mà có thể biết mọi chuyện xung quanh rồi, hãn bèn phái hai tên tiểu nhị đi theo, mở cửa ra, quả thật cách đó không xa có một người đang nằm.

Hai tiểu nhị khiêng người kia vào, đó là một nam tử áo đen, bộ dạng ước chừng hai mươi tuổi, hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên đã hôn mê bất tỉnh.

Nhưng khắp cơ thể người đó lại lạnh lạng không thương tích gì, ngoại trừ quần áo dính tuyết hơi ẩm ướt.

Đặt hãn xuống đất, Thẩm Luyện lại sai người mang tới một bồn nước nóng.

Hãn nhẹ nhàng chạm vào trán đối phương, rất nóng.

Ánh mắt hãn di chuyển xuống dưới bụng, trên y phục có ba dấu vết giống như bị kim châm xuyên qua.

Mùi máu tanh cũng phát ra từ chỗ này.

"Đúng là thủ pháp ám khí cao minh, mỗi cây châm đều đâm chính xác vào huyết vị, không sai một li, người ám sát quả thật là lợi hại."

Điểm huyết đánh huyết là bản lĩnh mà cao thủ giang hồ thường có, nhưng dùng ám khí tấn công huyết đạo mà có thể chính xác như vậy, công phu này phải có thiên phú và thường xuyên tập luyện mới làm được.

Trong cơ thể này lại có thêm một luồng khí tức tà dị, do không kèm chế được nên nó đi loạn khắp nơi, cũng may mà luồng tà khí này là cực dương cực nhiệt, mới không khiến cho hãn bị đông chết giữa thiên địa ngập tràn băng tuyết này.

Dưới loại thời tiết này, dù cho cao thủ giang hồ có chân khí hộ thể cũng rất khó đi xa, không phải ai cũng lợi hại như Tân Thập Tứ Nương, huống hồ Tân Thập Tứ Nương vốn cũng không phải người, không phải là sinh linh bình thường.

"Thiếu gia, nước nóng đến rồi."

Đại sảnh cũng có không ít khách nhân đang ăn uống, dưới thời tiết này vốn cũng không có trò vui gì, lại thêm khi này Tân Thập Tứ Nương đến nhanh, đi cũng nhanh, nên lúc này mọi người đều vây lại đây muốn xem trò hay.

"Các vị bằng hữu, ta không thích mọi người vây xem lúc ta cứu người, xin mọi người đi chỗ khác."

"Thẩm công tử chúng ta chỉ nhìn mà thôi, sẽ không ảnh hưởng đến người."

"Đúng thế, đã sớm nghe nói y thuật của Thẩm công tử rất cao minh, chúng ta muốn mở mang tầm mắt một chút."

Thẩm Luyện cười nhạt, cũng không để ý nữa, thân hình hơi động, tựa như một cơn gió lướt qua, nhanh đến nỗi khiến cho những người này chỉ thấy một trận tàn ảnh.

Chiếc bóng kia dạo một vòng xung quanh mọi người, cuối cùng quay về chỗ cũ. Lúc này mấy kẻ vừa lên tiếng khi nãy tất cả đều ngây người như phỗng, không nhúc nhích được.

Những thực khách này bây giờ mới nhớ ra, Thẩm công tử cũng không phải nhân vật đơn giản.

Ta có một tật xấu, nói đạo lý không nghe thì sẽ lập tức động thủ, đặc tội với chư vị rồi, xin hãy thứ lỗi." Thẩm Luyện chấp tay một cái, nói không nhanh không chậm, vẫn mang vẻ nhã nhặn hữu lễ như trước kia.

"Nếu như chư vị nghe lời của tại hạ, đồng ý tản đi thì nháy mắt một cái, ta liền mở huyết đạo cho các vị." Thẩm Luyện lại nói tiếp.

Sau khi nói xong, những người này đều nháy mắt cả.

"Vậy thì tốt, ta còn một câu muốn nói."

Đám người vây xem kia chỉ lo Thẩm Luyện lại xuất ra trò gì, nhưng bây giờ miệng không nói được, tay cũng không động được, có lòng nhận sai, lại không có sức xóa đi hỏa khí của Thẩm Luyện.

"Nếu như ta mở huyết đạo rồi, còn có người không phục, ta đành phải để cho mọi người bồi tội chung với hãn, khiến cho hãn hổ thẹn mà hối lỗi một chút, nghĩ chắc mọi người sẽ không phản đối chứ."

Lời nói vừa dứt, Thẩm Luyện liền mở huyết đạo cho mọi người như đã hứa.

Tuy có hai kẻ không phục, nhưng nhớ lại lời nói cuối cùng của Thẩm Luyện nên đành kèm chế, sợ khiến cho nhiều người sinh tức giận.

Tất cả mọi người giải tán đi, trong đó cũng có không ít người thấy rõ sự lợi hại của Thẩm Luyện, có lòng đến nịnh bợ nên ở lại chọn một chút rượu ngon thức ăn ngon ngồi thưởng thức phía xa xa, hy vọng Thẩm Luyện nhìn thấy, nhằm lưu một cái ấn tượng tốt.

Suy cho cùng bắt nạt cái thiện sợ hãi cái ác đều là thiên tính con người, sợ uy mà không hoài đức, cũng là không tốt.

Thẩm Luyện có lòng dạ Bồ Tát, mới dùng thủ đoạn chớp nhoáng.

Hắn không tính là người xấu, cũng sẽ không làm người quá tốt bụng. Bồ Tát tuy rằng đại từ đại bi nhưng cũng không phải là Nhân Thiện, Văn Thù tu thành đạo, ngài cũng giết mười vạn ma binh mà không làm giảm đi sự từ bi của ngài.

Còn hung dữ với một vài khách nhân sẽ khiến khách sạn bị tổn thất, càng không phải điều Thẩm Luyện quan tâm, thân hắn trong hồng trần, vốn đã không quan tâm danh tiếng phú quý, không cần để ý những chuyện này.

Thẩm Luyện lại lần nữa chú ý đến cơ thể của người đàn ông áo đen, râu hàm của đối phương rất dài, xem ra đã lâu không chăm chút, từ dấu vết khác trên cơ thể cũng có thể thấy đối phương hiển nhiên là đang chạy trốn.

Gan bàn tay phải có nốt chai dày, không phải luyện đao thì là luyện kiếm, chẳng qua trên người không mang binh khí, xem ra đã sớm mất đi.

Mà ngoại trừ ba lỗ kim trên y phục ra thì không còn lại lỗ thủng nào nữa, có thể suy đoán, người này sau khi bị ám sát thì lập tức bỏ chạy thực mạng.

Binh khí bị mất, hơn phân nửa là do chuyện xảy ra bất ngờ không kịp mang theo, hoặc ném binh khí ra để chặn kẻ địch phía sau. Đây đủ để chứng minh kẻ xuất thủ vô cùng nhanh chóng, đồng thời tâm tính của nam tử áo đen này cũng khá quả quyết.

Có vẻ như chuyện này thuộc về ân oán thù hằn trong giang hồ, mà nam tử áo đen không đi chỗ khác, lại muốn đến Hữu Gian khách sạn, nói không chừng là bởi vì hằn.

Dù sao bây giờ Thẩm Luyện cũng có chút tiếng tăm trên giang hồ.

Những chuyện này đều là suy đoán riêng của Thẩm Luyện, tuy không chính xác lắm nhưng hằn sẽ không thấy chết mà không cứu.

Hằn cầu đạo, cũng không bỏ đi nhân tính, nếu chuyện không liên quan đến mình nên mình trơ mắt nhìn một sinh mệnh từ trần, hằn tự hỏi vẫn khó mà làm được.

Có lẽ sau này hằn sẽ bước lên con đường Thái Thượng Vô Tình, nhưng bây giờ ít nhất hằn vẫn là một con người.

Sau thời gian một chung trà, nam tử áo đen bị nhấc lên một chút, hướng về chậu nước nóng kia mà ói ra, thứ hằn phun ra dĩ nhiên là một cục máu đã kết thành băng, hiện màu đen tím, rõ ràng có độc.

Rơi vào trong nước nóng liền tan đi, nhưng vẫn còn từng tia từng tia máu tanh truyền tới.

Thẩm Luyện ngửi được nó, có chút cảm giác khó chịu.

Nếu không phải nước nóng làm tan cục máu này, chỉ sợ mùi của nó sẽ càng nặng, khiến cho người ngửi càng khó chịu hơn.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Đạo Thánh Bạch Ngọc Phi

Chân khí của Thần Túc Kinh vốn không phân âm dương, nhưng sau khi trải qua một số kinh mạch đặc biệt thì có thể chuyển đổi thành cực âm hoặc cực dương.

Điều này do Thẩm Luyện tự thử nghiệm ra được, tinh thần của hắn thật sự quá mạnh mẽ nên chân khí trong cơ thể còn xa mới đạt tới số lượng hắn không thể khống chế, có thể điều khiển từng tia chân khí để làm một vài thử nghiệm trong phạm vi chấp nhận được.

Đương nhiên đây là bởi vì hắn không có tiền nhân chỉ dẫn, là biện pháp mà không phải biện pháp.

Tình huống lúc này của hắn cũng giống như sinh ở xã hội hiện đại, phải tự mình suy luận một ít tri thức toán học cấp hai cấp ba. Tuy nói cũng có chút hiệu quả, nhưng so với những người học ở trường học danh tiếng thì không có bất kỳ ưu thế gì cả, ngược lại còn lãng phí thời gian.

Vấn đề là đến hôm nay quả thật hắn vẫn chưa tiếp xúc với những tông môn tu hành chân chính hoặc tiên gia thế ngoại.

Có lẽ Lăng Xung Tiêu biết một chút, nhưng giữa hai người không có tình nghĩa quá sâu, huống chi Thẩm Luyện cũng không biết hiện nay Lăng Xung Tiêu ở nơi nào.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng một năm bất kể Thẩm Luyện có đã thông được hai mạch Nhâm Đốc hay không thì hẳn cũng phải bước lên con đường tìm Tiên cầu Đạo, dù sao đi nữa hẳn đã có một ít thủ đoạn tự bảo vệ mình.

Y thuật hiện tại của Thẩm Luyện, dù chưa đạt tới mức khiến cho người chết sống lại, nhưng ở thế giới này gọi hẳn một tiếng thần y cũng không có gì quá đáng.

Dù sao hẳn từng tiếp xúc với nền y học giáo dục hiện đại, lại từng luyện nội khí, cảm giác nhạy cảm, phàm y bình thường rất khó sánh được với hẳn.

Cũng chỉ có hẳn mới có khả năng điều khiển nội khí nhập vi để đem nội khí cực âm sau khi chuyển đổi truyền vào trong cơ thể này, nhằm đóng băng luồng tà khí kia, sau đó dùng thủ pháp nhanh chóng ép nó ra khỏi cơ thể.

Nam tử trước tiên là tỉnh lại sau đó thì hôn mê một lần nữa.

Bởi vì Thẩm Luyện đã điếm vào huyết ngũ của hẳn, để cho hẳn tĩnh dưỡng thêm một lúc nữa.

Bạch Ngọc Phi mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường thoải mái, cả cuộc đời hẳn chưa bao giờ ngủ qua chiếc giường nào mềm mại hơn giường này.

Hẳn cẩn thận nhớ lại một chút, dường như mình đi đến trước cửa Hữu Gian khách sạn, trong lúc mơ màng được người ta khiêng vào, sau đó tựa hồ có người trị thương cho hẳn.

Hắn thử vận hành nội khí một chút, tuy vẫn còn hơi không thông, nhưng các huyệt vị Thiên Trì, Kỳ Môn, Cự Khuyết bị ám khí đâm vào đã thông suốt rồi.

Sau đó khí về đan điền, hần sờ sờ đến các huyệt vị này, kim châm đã bị lấy ra.

Bên ngoài truyền đến tiếng đàn xa xôi vắng vắng, trong thời tiết tràn ngập gió tuyết này tựa như một dòng suối mát chậm rãi mà đến, tuy thanh lãnh, nhưng lại có sinh cơ.

Bạch Ngọc Phi đứng dậy, đẩy cửa bước ra ngoài, tiếng đàn phiêu đảng trên hành lang như có như không.

Nhĩ lực của hắn rất tốt nên vẫn nghe được nơi phát ra.

Thật ra mà nói dù ý cảnh của tiếng đàn rất huyền diệu, nhưng chỉ pháp không tính là hiếm thấy, Bạch Ngọc Phi lúc còn ở kinh thành từng có dịp nghe được một khúc nhạc trong Túy Hương Các, nếu so với tiếng đàn của người trong chốn lầu xanh kia thì tiếng đàn này có thể nói là kém một bậc.

Nhưng bây giờ hắn càng muốn nghe tiếng đàn này hơn, lại không thể nói rõ là vì sao, có lẽ bởi vì tiếng đàn này dễ chịu không bị bó buộc, không có nỗi u oán của vị kỹ nữ trong chốn lầu xanh kia.

Cuối cùng cũng tìm ra căn phòng phát ra tiếng đàn, nơi này cách xa hơn các căn phòng khác một chút, hiện rõ vẻ độc lập, cho thấy nơi này không giống bình thường.

Cửa đang mở, chung quanh không có người nào.

Bạch Ngọc Phi đến trước cửa thì tiếng đàn bỗng im bật.

Lục nghĩ tâm phôi tửu, hồng nê tiểu hỏa lô. Văn lai thiên dục tuyết, năng ẩm nhất bôi vô.

Câu từ của bài thơ này rất thông thường, nhưng vào tai Bạch Ngọc Phi lại cảm thấy rất hay.

Giống như có người dùng kiếm chiêu cơ bản nhất để hợp thành một bộ kiếm pháp tinh duyệt tuyệt thế vậy.

Hơn nữa bài thơ này và tiếng đàn kia cũng có điểm giống nhau, đều có sự vui sướng khó nói thành lời.

"Nếu đã đến rồi tại sao không chịu vào." Truyền vào tai Bạch Ngọc Phi là một giọng nói rất trẻ, thậm chí có phần non nớt, giọng nói không dễ nghe lắm, giống như chủ nhân của nó đang ở thời kỳ vỡ giọng,

Sau khi hẳn nghe lời này thì nào có đạo lý không vào, trong căn phòng còn có một gian phòng nữa, bị ngăn cách bởi một lớp màn trúc.

Vén màn trúc ra, vốn tưởng rằng bên trong là những đồ trang trí tinh xảo thanh lịch, nhưng lại không có gì đặc biệt cả, chỉ có bức tường quét vôi đơn giản, ngay giữa có một bàn trà, bên cạnh đó không xa đặt một cây đàn cổ.

Phía trước bàn trà nhỏ có một vị thiếu niên thanh tú đang khoanh chân ngồi.

Trông khoảng mười lăm tuổi, phẳng phất như người trong tranh.

Trên bàn trà không phải trà, mà là rượu.

Phía trên có bã rượu nổi lên, giống như những con kiến màu xanh vậy.

Một bầu rượu, hai cái chén.

Lại thêm một câu "Nhâm nhi một chén rượu sông không nào" thì Bạch Ngọc Phi há có thể nghe huyền ca mà không biết nhã ý.

Hắn học theo bộ dáng của thiếu niên, ngồi khoanh chân đối diện, lại phát hiện ra mình cũng không cao hơn thiếu niên là bao, hơn nữa đối phương còn có một loại quý khí khiến cho hắn tự cảm thấy thấp hơn một phần, rồi lại chợt nhớ tới một người... người làm tổn thương hắn!

"Tại hạ là Bạch Ngọc Phi, đa tạ Ngọc công tử cứu giúp."

"Người đúng là người thành thật, xem ra người cũng biết chỉ ta mới cứu người được, vì vậy mới chạy trốn đến nơi này." Thẩm Luyện cười khẽ một tiếng, tuyệt chiêu ngoài cửa sổ lại rơi rồi.

Hắn mở cửa sổ ra, dù cho bên cạnh có một bếp lò nhỏ sưởi ấm cũng không xua hết được hàn ý trong phòng.

Chẳng qua Thẩm Luyện không cảm thấy lạnh lắm, quần áo hắn mặc cũng không dày bao nhiêu,

Bạch Ngọc Phi trước kia không sợ lạnh, nhưng lúc này thương thế chưa lành, lại thêm bốn ba chạy trốn mấy ngày liền, hắn bị gió lạnh thổi vào chịu không nổi mà khẽ run, ho khan vài tiếng.

Thẩm Luyện lắc lắc đầu, đánh ra một chưởng liền khiến cho cửa sổ tự đóng lại.

Bạch Ngọc Phi thầm khen trong lòng, trên giang hồ người có thể dùng chưởng lực phách không có rất nhiều, nếu hắn không bị thương cũng có thể làm được, nhưng người có thể đóng cửa sổ ngoài hai trượng một cách ung dung thế này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Huống chi tuổi Thẩm Luyện vẫn còn nhỏ mà lại có tu vi bực này, quả thật là kỳ tài luyện võ.

Chẳng trách Kim Dao Vương xưa nay nổi danh tự kiêu cũng cúi đầu chịu thua.

"Để cho công tử chê cười rồi, lần này chạy trốn tới đây quả thật đem lại cho công tử nhiều phiền phức, nếu công tử chú ý, ta sẽ lập tức đi ngay, nếu may mắn không chết tất sẽ trở về báo ân." Bạch Ngọc Phi chấp tay nói.

"Nghe khẩu âm của người hăn là nhân sĩ Yến Châu cách đây mấy nghìn dặm, không biết vì cố gì trong mùa đông khắc nghiệt thế này phải chạy trốn đến Thanh Châu."

"Có lẽ công tử ít tìm hiểu chuyện giang hồ, trong chốn giang hồ tại hạ vẫn có chút tên tuổi, lúc bình thường gặp thiếu thốn gì, đều sẽ đến những gia đình như nhà công tử đây mượn chút đồ tốt để tiêu dùng, để không thất lễ thông thường tại hạ sẽ báo cho chủ nhà biết trước, cũng chưa bao giờ bị thất thủ cả. Cho nên được giang hồ đồng đạo ban cho hai chữ 'Đạo thánh'

"Hóa ra người trước mặt ta là 'Đạo thánh', tên thật của người là Bạch Ngọc Phi, nếu như ta đoán không sai, Bạch huynh chẳng những khinh công không tệ mà đao pháp cũng thuộc về nhất lưu, thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, không biết kẻ nào khiến cho người phải chạy trốn chật vật như vậy." Thẩm Luyện quả thật không biết nhiều về chuyện trên giang hồ, nhưng hai năm qua vẫn có nghe mọi người đồn đãi, đạo thánh chính là hiệp đạo mới nổi danh gần đây trong chốn giang hồ.

Vốn tưởng hăn là nhân vật tuấn tú phiên nhiên như Sở Lưu Hương.

Không ngờ rằng lại là một thanh niên chất phác, tướng mạo bình thường, chỉ có ba chữ Bạch Ngọc Phi vẫn còn xứng với hình tượng đạo thánh kia.

Thật ra xưa nay đa số phi tặc đều có hình dáng tướng mạo phổ thông mới ít bị mọi người chú ý, những kẻ giống như nhân vật Sở Lưu Hương trong tiểu thuyết gần như là không có.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Một Báo Trả Một Báo

"Trong thiên hạ người có thể khiến cho tại hạ cúi đầu chịu thua có rất nhiều, nói cách khác nếu như công tử muốn đối phó tại hạ, tại hạ cũng không phản kháng được." Bạch Ngọc Phi uống một ngụm rượu Lục Nghi, vị ngọt tan trong miệng, từng tia từng tia mùi hương quẩn quanh đầu lưỡi.

Hắn lại cười bảo: "Hóa ra đây là rượu nếp, không biết là nấu bằng nước sôi nào."

"Chỉ dùng nước sôi bình thường trong núi mà thôi, không có gì quý giá, Bạch huynh chớ tránh né đề tài, là ai làm người bị thương?" Thẩm Luyện không ngừng xoay tròn chén rượu, nhưng rượu không bị vẩy ra ngoài dù chỉ một giọt.

"Võ công của tại hạ không cao, dù đao pháp xem như tạm được, kinh công cũng có chút thiên tư giống như công tử đã nói, nhưng thật sự tại hạ cũng không có bao nhiêu tự đắc với cái danh 'Đạo thánh' này, dù sao thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân (1), kẻ vô danh trên đời chẳng được ta nhiều vô số kể. Thế nhưng danh tiếng gieo họa vào thân, Danh Kiếm sơn trang bị mất Vong Trần Hương lại nói là do ta trộm, vì thế tại hạ bị kiếm nô của Danh Kiếm sơn trang liên tục truy sát từ Yến Châu đến Thanh Châu, sau đó Thiếu chủ nhân của Danh Kiếm sơn trang cũng đến, tại hạ thậm chí còn chưa kịp nhìn mặt hắn thì phải ném đao bỏ chạy, hơn nữa còn trúng ám khí độc môn của hắn, suýt nữa vong mệnh, nghĩ đến giang hồ đồn đãi công

tử võ công cái thế, y thuật hơn người, ta lại đang ở Thanh Châu, nên chỉ đành chạy đến nơi này giữ mạng, hy vọng công tử cứu chữa."

"Bước vào giang hồ vốn là sống chết có số, người chạy đến đây không sợ ta thấy chết không cứu sao." Thẩm Luyện chậm rãi nói.

"Đã cùng đường mạt lộ thì sao có thời gian nghĩ nhiều như vậy, may mà công tử cũng không phải hạng người này." Thật ra Bạch Ngọc Phi vẫn còn sợ hãi, tai nạn lần này quả thật là một lần đáng sợ trong đời.

Kỳ thật hãn cũng không chắc Thẩm Luyện sẽ cứu hãn hay không, dù sao người giang hồ đừng nói là thấy chết không cứu, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng nhiều vô số kể.

"Một báo trả một báo, ta cứu người, cái mạng này của người từ nay thuộc về ta, người có đồng ý không, nếu không muốn thì lúc này có thể đi, tất nhiên tiền mua mạng, sau này người phải trả lại." Thẩm Luyện không phải người xấu, cũng sẽ không lạm phát lòng tốt, ban ân đừng quên báo đáp, trong mắt hãn đó cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Trên đời kẻ có chí công vô tư rất cuộc vẫn rất ít, đa số là thi ân vọng báo, đó cũng hợp với số trời.

Bạch Ngọc Phi cười khổ nói: "Tại hạ độc lai độc vãng, công tử cảm thấy hữu dụng thì cứ lấy cái mạng này là được rồi."

"Vậy thì người cứ ở lại đây làm người giúp việc, tiền công giống như những người khác, trông coi cơm nước ăn ở, không cần quản lý chuyện bán rượu, nhìn sức khỏe của người hãn là có thể làm chút việc nặng rồi, vậy ngày mai hãy bắt đầu làm việc."

"Tới bây giờ ta mới tin công tử thật sự là một ông chủ khách sạn đấy." Bạch Ngọc Phi bật cười lớn, hãn đến nông nổi này nên sẽ không coi trọng

tiền tài, càng sẽ không để ý có rượu ngon hay không, thứ thật sự làm hấn cảm thấy hứng thú chính là Thẩm Luyện.

Đợi đến khi Bạch Ngọc Phi ra ngoài rồi, Thẩm Luyện mới từ từ mở cửa sổ, đây là lầu cao nhất, có thể nhìn thấy núi xanh ngoài thành, núi xanh đã bạc đầu, ánh trăng sáng lại lên giữa trời, thẩm thoát hấn đã đi đến thế giới này ba năm rồi.

Hấn cũng không lưu lại thủ đoạn gì trên người Bạch Ngọc Phi, cũng không phải tin tưởng Bạch Ngọc Phi là hiệp khách lời hứa nghìn vàng, mà hấn không quan tâm đối phương sẽ đổi ý hay không.

Trong cuộc đời, kẻ tới người đi nhiều như vậy, dù cho nhìn lầm mấy người cũng biết làm sao đây.

Ngược lại chuyện chọn lễ vật để tặng cho Tân Thập Tứ Nương mới thật sự làm khó hấn, nếu đối phương không phải con người, vậy ắt sẽ không để ý tục vật, gặp người phi thường tất phải có quà phi thường, bằng không làm sao tỏ lòng được.

Ánh trăng trải trên tuyết, con đường màu trắng ngần, sáng không kém ban ngày là bao.

Trên tuyết có một chiếc bóng thật dài, nhìn kỳ lạ mới thấy rõ đó là một chiếc kiệu.

Kiệu kia màu xanh biếc, trước sau có hai người, đều mặc quần áo màu xanh, tuổi tác không lớn, nhưng khinh công thì cao siêu.

Phía trên tuyết kia có dấu chân, nông sâu đồng đều, mỗi lần kiệu phu bay vọt lên rồi đáp xuống đất đều xa năm sáu trượng.

Chưa tới một phút đã bay ra hơn mười dặm rồi.

Chiếc kiệu đột nhiên dừng lại, dừng dưới chân Già Lam Sơn, băng qua Già Lam Sơn chính là Thanh Châu Thành.

"Công tử, đây chính là Già Lam Sơn, nơi Lăng Xung Tiêu giết Dương Hiên, nơi này có một con đường lên núi, xuống núi cũng có một con đường. Vòng qua ngọn núi này thì phải đi một đoạn đường rất xa." Kiệu phu phía trước trầm giọng nói, giọng nói của hắn âm vang mạnh mẽ, tựa như sắt thép đập lên tảng đá.

Thân thể hắn cũng rất thẳng, trên eo mang theo một thanh kiếm thép. Chạy trong đêm tuyết rét lạnh này lại không rung mình mấy may, kiệu phu phía sau cũng như vậy.

"Lăng Xung Tiêu nghe nói đã gần như nhập Đạo, sư đệ Dương Hiên của hắn cũng là cao thủ mạnh nhất trong giang hồ, ngay cả Thủy Tất Khả Hãn ở Mạn Bắc cũng dám đắc tội. Lăng Xung Tiêu có thể giết Dương Hiên, mà ta thì ngay cả Bạch Ngọc Phi cũng không giết được, xem ra muốn vượt qua hắn chỉ còn cách đợi sau khi vào Tiên môn, nhưng đến lúc đó có lẽ Lăng Xung Tiêu cũng không xứng để ta ra tay rồi."

Giọng nói trong kiệu hiển nhiên là nam tử, trong lời nói luôn có một sự cô quạnh sâu sắc.

"Tên Bạch Ngọc Phi kia võ công không cao, nhưng bù lại khinh công rất lợi hại, công tử không thể giết hắn không phải vì công tử không đủ mạnh, Lăng Xung Tiêu lúc bằng tuổi với công tử tất nhiên là kém xa công tử, huống chi công tử sớm muộn cũng bước lên đường trường sinh, sẽ vượt qua hắn không biết bao xa."

"Kiếm Thập Tam người cũng biết nói chuyện nhi, Kiếm Thập Tứ người cảm thấy Kiếm Thập Tam nói thế nào?" Người công tử kia lại hỏi, tất nhiên tên kiệu phu phía trước là Kiếm Thập Tam, phía sau là Kiếm Thập Tứ.

"Không biết." Hai chữ này giống như nặn ra từ trong đá, nói xong hai chữ này, hăn tựa như đã nói hết lời của cả ngày hôm nay, không chịu nói thêm dù chỉ một chữ.

"Kiếm Thập Tứ ới Kiếm Thập Tứ, người lúc nào cũng khó chịu như vậy, chẳng trách không lấy được vợ." Người trong kiệu cảm thấy trêu đùa hai tên hạ nhân này rất thú vị, vui vẻ thêm một chút.

"Công tử bây giờ chúng ta lên núi, ngày mai mới vào thành à?"

"Vậy thì nghỉ ngơi trên núi một đêm đi, ngày mai gặp Thanh Trúc Bang lấy vật kia lại, tiện đường giải quyết luôn Bạch Ngọc Phi."

"Thanh Trúc Bang trong Thanh Châu Thành cũng không có gì phải bận tâm, nhưng còn công tử Thâm Luyện của Thâm gia, có người nói hăn còn trẻ lại vô cùng lợi hại, võ công tuy được Dương Hiên truyền dạy nhưng đã vượt qua Dương Hiên rồi, công tử muốn đi gặp vị thiếu niên kỳ tài này một lần không?"

"Ta cũng từng nghe mọi người nói về hăn, tục truyền phong thần tú triệt, khiến cho những ai gặp hăn đều bội phục, nếu đến rồi há có thể không gặp một lần." Người trong kiệu cười khẽ một tiếng,

Sơn đạo kia rất trượt dốc, Kiếm Thập Tam và Kiếm Thập Tứ khiêng kiệu cứ như đi trên đất bằng.

Cũng không lâu lắm liền thấy một ngôi chùa cổ, đó là Già Lam Tự.

Trên thềm đá phủ đầy những hạt tuyết trắng mịn, ánh trăng lung linh, khiến cho người ta cứ muốn ngắm nhìn mãi.

Bên trong mơ hồ có ánh đèn, đèn xanh như đậu, cổ miếu sâu thẳm.

"Hình như bên trong có người, tạm thời để cho Kiếm Thập Tam đi vào thăm dò một chút, Kiếm Thập Tứ người ở lại đây."

Tên Kiếm Thập Tứ kia ừ một tiếng.

Kiếm Thập Tam đi dọc theo thềm đá phủ tuyết trắng, vào chùa cổ, bỗng nhìn thấy một cô gái xinh đẹp khoác khăn lụa hồng đi ra.

Chính là Tân Thập Tứ Nương.

"Các người đến đây tá túc phải không, có thể ở hậu viện một đêm."

Kiếm Thập Tam đáp: "Đúng là đến tá túc, cảm tạ cô nương."

Hắn ngoài miệng đáp lễ, khước mắt lại chú ý... Tân Thập Tứ Nương đi ra từ trong đại điện, nhưng ngay cả một dấu chân cũng không lưu lại.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Vốn Bảo Giang Hồ Không Tầm Thường

Dù cho trên thế gian có khinh công đập tuyết vô ngân đi nữa cũng không thể ung dung giống đi dạo như vậy được.

Điều đó trái ngược lẽ thường, không phải võ học có thể làm được.

Kiểm Thập Tam xuất thân từ Danh Kiếm sơn trang, kiến thức phong phú, hẳn biết dù có đả thông hai mạch Nhâm Đốc, câu thông nguyên khí đất trời, nội khí liên tục sinh sôi cũng tuyệt đối không thể làm được như vậy.

Lăng Xung Tiêu cũng không có bản lĩnh này.

Trừ phi cô gái này không trọng lượng, hoặc là có điều thần dị khác.

Tân Thập Tứ Nương nhìn thấy sự do dự trong mắt tên phàm nhân này, nàng không giạt mình, lẽ nào nàng lại phải vì mấy tên phàm nhân này mà giả vờ giống như nữ tử bình thường hay sao, nàng không làm được điều đó.

"Muốn ở muốn đi, người cứ quyết định đi." Tân Thập Tứ Nương lạnh lùng nói, cũng không biết do Tân Thập Tứ Nương lạnh lùng quá mức hay do thời tiết này vốn lạnh đến đáng sợ, Kiểm Thập Tam bất giác túa ra một trận mồ hôi lạnh, không thốt ra được lời nào, trong lòng bốc lên hàn khí, chỉ cảm thấy cô gái có khuôn mặt đẹp như ngọc này còn đáng sợ hơn bất kỳ cao thủ nào mà hắn từng gặp.

Kiểm Thập Tam hít một hơi thật sâu, cố dẫn xuống sự sợ hãi trong lòng, tỏ ra tự nhiên mà trả lời: "Công tử nhà ta còn bên ngoài, ta quay lại bấm báo một chút, cô nương có để tâm không?"

"Ta nói để tâm chẳng lẽ người sẽ không đi bấm báo? Đừng lè mề nữa, mau đi nhanh rồi lại đây." Tân Thập Tứ Nương tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

"Người nói trong miếu kia có một vị cô nương, lúc đi lại không để lại vết chân." Người công tử trong kiệu thông thả nói.

"Đúng thế, có người bảo ngôi miếu này sớm đã hoang phế, theo lý thì không có người ở mới đúng, cô gái kia lai lịch bí ẩn, công tử, rốt cuộc chúng ta có nên đi vào không?" Kiểm Thập Tam thật sự không nắm được bản lĩnh của Tân Thập Tứ Nương, nhưng kinh nghiệm giang hồ nói cho hẳn biết, tốt nhất đừng nên mạo hiểm, chẳng qua tính tình của thiếu chủ cao ngạo, nếu như khuyên hẳn đừng đi vào sợ là sẽ phản tác dụng.

"Kiểm Thập Tứ người nói xem nó nên đi hay không."

"Thiếu chủ muốn đi." Lần này là bốn chữ, cũng giống như nặn ra từ trong đá vậy.

"Khá lắm Kiểm Thập Tứ, người làm nô cho nhà ta đúng là oan ức cho người." Công tử trong kiệu đập tay nói.

Kiểm Thập Tam thở dài bất đắc dĩ, vậy là không đi không được rồi.

Vào miếu rồi, đương nhiên Tân Thập Tứ Nương sẽ không chờ ở đó.

"Có khách từ phương xa tới, chẳng phải là vui lắm sao, mời tôn khách đến hậu viện nghỉ ngơi." Không phải là giọng nữ lúc trước, mà là một lão già.

Giọng nói hản truyền tới từ một con đường mòn, tuy rằng trên đường mòn phủ đầy tuyết trắng nhưng vẫn còn chút cỏ xanh, cũng chưa bị cắt đứt sinh cơ, thỉnh thoảng lộ ra những đốm xanh đậm, dưới ánh trăng cảm thấy có chút thiên vị...

Đi hết con đường mòn này, đập vào mắt Kiếm Thập Tam là một vùng rộng lớn, nơi đó có một gốc mai già, đang chập chờn theo gió, trên cây có những nụ hoa nhỏ màu vàng, hương mai xông vào mũi mọi người.

Chiếc kiệu dừng bên ngoài, màn kiệu mở ra, hiện ra khuôn mặt thật sự của vị công tử này, môi không trang điểm mà lại đỏ, giữa trán có một nốt hồng sa, rục rờ như lưu hoa, quý khí ngời ngời không cần phải nói.

Đây chính là thiếu chủ của Danh Kiếm sơn trang, là nhân vật trẻ tuổi tài năng xuất chúng trong chốn giang hồ.

Dựa vào thân phận và diện mạo của hản cũng dễ khiến cho mọi thiếu nữ trên thế gian ngày nhớ đêm mong.

Đáng ra cuộc đời như thế quả thật không có gì phải tiếc nuối, dù làm hoàng tử cũng chưa chắc được vui sướng bằng thiếu chủ thế gia như hản, huống chi hản là con trai độc nhất của trang chủ Danh Kiếm sơn trang.

Nhưng ông trời cuối cùng vẫn công bằng.

Bởi vì theo màn kiệu vén lên, hản không phải bước ra, mà là ngồi trên xe lăn chậm rãi đi ra.

Hản ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Trăng đẹp."

Cúi đầu, nói: "Tuyết đẹp."

Cuối cùng ánh mắt rơi lên cây mai già kia, thốt lên: "Mai đẹp."

Lúc này Tân Thập Tứ Nương đã đi ra, ánh mắt hần hướng về phía nàng, lại không biết mở miệng nói gì.

Tân Thập Tứ Nương chống nạnh nở nụ cười, tầm mắt đảo quanh rồi cuối cùng nhìn hần nói: "Thế nào tiểu tử, sao không nói gì nữa đi, người liên tục khen ba tiếng đẹp, lẽ nào ta đây không đẹp sao, không bằng trăng trên trời, không bằng tuyết dưới đất, càng không bằng cây mai già này ư?"

Nói xong câu cuối cùng, cây mai kia chợt lay động, chỉ lo Tân Thập Tứ Nương giận chó đánh mèo mà trút giận lên đầu nó, cây cỏ sinh ra linh tính trong vạn cây chưa chắc có một, nó khó khăn lắm mới có được linh tính, trân quý cực kỳ.

Nếu như nó có thể hóa thành hình người, đoán chừng chắc sẽ đập đầu xuống đất để biểu lộ trung thành, chứ nào biết đón gió lạnh gì đó, phẩm tính cao thượng gì đó như văn nhân thi sĩ vẫn thường khen ngợi...

Dù sao đi nữa gió rét cắt da thịt cũng không đáng sợ bằng Tân Thập Tứ Nương.

Hần nhìn thấy Tân Thập Tứ Nương cứ nhìn chăm chăm vào chiếc xe lăn của hần, mặt nàng không chút dị sắc, cũng không tỏ ra thông cảm hay chê cười, trong lòng chợt sinh ra thiện cảm không tên...

Bởi vậy nên hần chỉ cảm thấy Tân Thập Tứ Nương nói chuyện thẳng thắn, những nữ tử hần từng gặp qua tuyệt không ai có thể so với nàng.

Nhẹ giọng nói: "Bởi vì khuôn mặt cô nương quá xinh đẹp, làm sao một chữ 'đẹp' có thể miêu tả hết được, tại hạ lại không nghĩ ra được từ nào khác, chỉ cảm thấy 'vân dung nguyệt mạo' mà tục nhân hay nói cũng không sánh bằng nhan sắc của cô nương."

"Công tử đừng quá khen nó, bằng không nó lại được dâng chân lân dâng đầu, gặp nhau là hữu duyên, mời công tử vào trong một lần, thế nào?" lại là

giọng nói nhà nua kia.

"Trưởng giả đã mời, văn bối làm sao có lý do không vào."

Bước vào bên trong, lại là một căn thiền phòng, sạch sẽ thanh tịnh.

Ông lão kia quần áo sạch sẽ, tóc bạc như ngân, rất có khí chất nho nhã, không giống với tính lóc chóc của Tân Thập Tứ Nương.

Hai vị kiếm nô mỗi người đứng một bên, đẩy hẳn đến trước mặt lão giả, Tân Thập Tứ Nương cũng đứng phía sau lão giả.

Lão giả nói: "Lão phu họ Tân, vị này chính là con gái ta Thập Tứ Nương, công tử hành tẩu trong thời tiết thế này chắc không phải người thường, không biết đến từ nơi nào."

"Văn sinh Diệp Lưu Vân, gặp qua Tân lão tiên sinh."

"Hóa ra thiếu chủ của Danh Kiếm sơn trang, chẳng trách lại có khí phách và phong thái bậc này."

Diệp Lưu Vân nghĩ thầm: thường nói khi hành tẩu giang hồ phải đề phòng ba loại người... lão nhân, nữ nhân và hài tử, hai cha con này đã chiếm hai cái rồi, một hơi nói ra lai lịch của ta, quả thật rất lợi hại.

"Không ngờ tên của văn sinh lại có thể đến tai lão trượng, thật sự vinh hạnh, mạo muội hỏi một câu lão trượng là vị tiên bối nào, thứ cho văn bối tài năng kém cỏi, nhất thời không nhận ra người cao minh."

Lão giả cười nhạt, không hề đáp lại mà giơ ly rượu lên.

Diệp Lưu Vân vốn có từa lượng cao, nhưng mới uống được vài chén thì đã ngà ngà say, sau đó thế nào thì hoàn toàn không biết nữa.

Đợi đến khi hẳn tỉnh lại đã là buổi sáng, trở về trong kiệu.

Hắn vén rèm lên, Kiếm Thập Tam và Kiếm Thập Tứ cũng thức dậy cùng một lúc, nơi này là bên dưới ngọn núi, có thể thấy được Thanh Châu Thành ở đằng xa.

Diệp Lưu Vân trầm tư hỏi: "Tối hôm qua xảy ra chuyện gì?"

Kiếm Thập Tam đáp: "Tối qua hình như chúng ta đi vào ngôi muối trên núi tá túc qua đêm, không hiểu sao khi tỉnh lại đã xuất hiện ở đây rồi."

Kiếm Thập Tứ im lặng, bởi vì Kiếm Thập Tam đã nói hộ hắn rồi, nên hắn không muốn nhiều lời.

Diệp Lưu Vân nhớ lại mọi chuyện ngày hôm qua, khẽ thở dài một tiếng nói: "Quả là sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, hai cha con kia nếu không phải là Tiên gia thế ngoại thì chắc là yêu ma biến hóa, bằng không làm sao trêu đùa chúng ta như vậy mà chẳng ai hay biết."

"May mà đối phương không có ý đồ xấu."

"Nếu như yêu ma không dám tùy tiện làm bậy ở nhân gian thì điều đó không cần nghi ngờ, tạm thời vào Thanh Châu Thành, nhanh chóng lấy vật kia để tránh sinh biến." Diệp Lưu Vân tỏ ra rất quyết đoán, chuyện đã trôi qua rồi cứ để nó qua, nghĩ nhiều vô ích.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Người Hoàn Mỹ Và Không Hoàn Mỹ

Tuyết rơi mấy ngày liên tục cuối cùng cũng ngừng lại, lúc này đã là buổi chiều.

Mặt trời mọc mặt trời lặn là chuyện bình thường nhất trên thế gian.

Nhưng hôm nay lại có chút khác biệt.

Bạch Ngọc Phi đã lau sạch tất cả bàn ghế ở đại sảnh, hắn làm còn nhanh và nhiều hơn những người giúp việc còn lại, Ngô quân sự nhìn hắn, trong mắt tràn ngập ý cười, trong lòng thầm cân nhắc, có lẽ phải nói với Thẩm Luyện sa thải vài người để giảm chi phí mới được.

Thẩm Luyện đương nhiên an nhàn rảnh rỗi, hắn đang uống trà, là loại trà bình thường nấu bằng nước tuyết mới tan, khói trà lượn lờ bay lên hừng hực.

Người bên ngoài chỉ nhìn thấy Bạch Ngọc Phi chịu khó, nhưng Thẩm Luyện lại có thể nhìn ra Bạch Ngọc Phi đang tu luyện một loại công phu đặc biệt nào đó.

Trọng tâm của hắn thấp hơn người thường một chút, lúc đạp chân thân thể nghiêng về phía trước, gót chân chạm đất trước, tư thế rõ ràng quái dị, nhưng hắn không tỏ vẻ khó chịu gì nên khiến cho người ta gần như không chú ý tới tư thế kỳ quặc của hắn.

Công phu này đại khái là tu luyện một loại thân pháp, nó chú trọng ở chỗ cân bằng.

Cổ ngữ có nói: Tu thân trị quốc bình thiên hạ, bình trong câu kia chính là bình hành (*cân bằng).

Đạo trên thế gian, cân bằng là hiếm có nhất.

Thân pháp này phảng phất như dành cho riêng Bạch Ngọc Phi vậy, bởi vì cột sống của Bạch Ngọc Phi hơi khác so với người bình thường, chính vì khác biệt đó khiến cho trọng tâm của hắn đặc biệt hơn những người khác, luôn luôn nằm ở trạng thái không cân bằng, đồng thời giúp cho hắn tìm ra điểm cân bằng của cơ thể, vừa vận kết hợp với loại công phu này một cách hoàn mỹ.

"Đao của hắn không hẳn nhanh, nhưng lúc triển khai ra chắc chắn sẽ rất nhanh." Thâm Luyện nghĩ thầm, nếu như Bạch Ngọc Phi có cơ hội xuất đao trước, dựa vào thân pháp của hắn để tung đao liên hoàn, chắc sẽ rất ít người có thể tránh né được.

Hơn nữa cũng có thể thấy đao pháp của Bạch Ngọc Phi vẫn chưa tới cảnh giới nhân đao hợp nhất, thế nên thân pháp không thể kết hợp hoàn mỹ với đao, khiến cho hắn không có cơ hội xuất đao, liền bị thương nặng.

Bạch Ngọc Phi tuy làm việc liên tục nhưng lại không cảm thấy mệt mỏi, cuộc đời hắn chưa từng làm loại chuyện vặt này, cũng chưa từng tự lực kiếm ăn, vừa vào giang hồ đã thân bất do kỷ.

Thứ hắn thiếu là cảm giác an toàn, nhưng nơi này có Thâm Luyện, lại làm cho hắn lần đầu tiên sinh ra cảm giác không thể chống lại, cũng nhận thấy Thâm Luyện là người đáng để mình tôn kính, bởi vì Thâm Luyện có một chút chỗ tốt mà người khác không có được.

Đó là ánh mắt của Thẩm Luyện, bất luận nhìn ai cũng như nhau cả, trong mắt không có bao nhiêu tính toán, càng không có bao nhiêu thành kiến.

Bạch Ngọc Phi lưu lạc giang hồ đã gặp qua không ít người nên rất có mắt nhìn người, Thẩm Luyện tuyệt đối là loại người đặc biệt nhất, thậm chí không có người thứ hai.

"Thiếu gia, lão gia không tốt rồi, cậu mau trở về."

Kẻ phá cửa chạy vào là một người đàn ông mặc áo bào xám, người này ở trong Thanh Trúc Bang, 'Thiếu gia' trong miệng hẳn tất nhiên không phải Thẩm Luyện, mà là An Nhân Kiệt.

An Nhân Kiệt hét lên: "Có phải lão đầu kia lại giả bệnh gạt ta trở về không đấy?"

Người kia nói: "Thiếu gia lúc này thật sự xảy ra chuyện lớn rồi, là thiếu chủ của Danh Kiếm sơn trang tới cửa, đoạt bảo vật trong bang chúng ta, lão Bang chủ cũng bị thương rồi, người mau trở về xem một chút đi."

Vẻ mặt An Nhân Kiệt thay đổi, dù hẳn không biết nhiều chuyện giang hồ nhưng cũng nghe qua Danh Kiếm sơn trang.

Bạch Ngọc Phi cũng hiện ra kích động, rốt cuộc bọn họ đến đây rồi.

"Đã sớm kêu đừng giữ lại bức tranh rách kia mà không nghe, đốt nó không phải là xong chuyện sao, lão đầu kia lại khẳng khẳng coi nó là bảo vật, nếu thứ đó thật sự là vật của tiên gia thì sao mấy năm nay không thấy ai trong chúng ta tu thành Tiên chứ, bây giờ đồ vật mất rồi, cuối cùng cũng không nơn nớp lo sợ nữa, đây là chuyện tốt." An Nhân Kiệt nghe xong, chẳng những không đau lòng mà ngược lại còn vui vẻ cười ha hả.

Sau đó nói với Thâm Luyện: "Thâm đại thiếu gia, không phải người có hứng thú với thứ đó sao, bây giờ có cơ hội kìa, người đi đoạt vật kia về thì nó là của người, ta bảo đảm lão đầu tuyệt đối không dám tìm người đòi lại."

"Không cần đi tìm, nó tự tới đây rồi." Thâm Luyện cười nhạt một tiếng, được mất khó liệu, phần lớn chỉ trong một chữ 'Duyên'.

Phúc có phúc duyên, thiện có thiện duyên, ác có ác duyên, duyên đến duyên đi làm sao biết được.

Đột nhiên sắc mặt của nam tử áo xám kinh hoàng, chỉ về phía trước nói: "Thiếu gia, đó là chiếc kiệu của thiếu chủ Danh Kiếm sơn trang."

Kiệu kia thuần một màu xanh, không phải di chuyển trên mặt đất, cũng không phải trên tuyết, mà là bay tới từ trên trời.

Hai tên kiếm nô mặc áo xanh, nâng cỗ kiệu lên bay ra khỏi nóc nhà đối diện.

Kiệu kia như một ngọn đèn gió, từ từ hạ xuống, thoát khỏi sự trói buộc của lực hút. Ráng chiều chiếu khắp nơi, không nghiêng không lệch, kéo ra một cái bóng thật dài, vừa vặn che khuất cửa lớn.

"Công tử, đã đến Hữu Gian khách sạn." Kiếm Thập Tam nhìn thấy rõ hai câu đối trước khách sạn... 'Hữu nhĩ khách thời thường huệ cố, gian văn sạn tổng thị hoan nghênh', có hàm ý sâu xa, tên Thâm Luyện này trái lại là một người tao nhã.

"Bạch Ngọc Phi cũng ở đây." Lời này là Kiếm Thập Tứ nói, hiển nhiên hẳn có ấn tượng rất sâu với Bạch Ngọc Phi.

Dù sao trước kia Bạch Ngọc Phi đã bị hai người bọn họ truy sát liên tục đến biên giới Thanh Châu.

Chẳng ai ngờ tới Thiếu chủ nhân của Danh Kiếm sơn trang là một người tàn phế, chỉ có thể dựa vào một chiếc xe đầy để đi lại.

Lúc Bạch Ngọc Phi nhìn thấy Diệp Lưu Vân, sự hận thù do bị truy sát ngày hôm đó đều tan thành mây khói.

Bởi xuất thân của Diệp Lưu Vân tốt như thế, phong thái hơn người, lại có một thân võ học xuất thần nhập hóa nên càng hiện ra rõ cái gọi là 'trời ghét anh tài'.

Một người quá hoàn mỹ, bị dính khuyết điểm tất nhiên là bất hạnh, loại bất hạnh này hiện hữu trong tâm linh mà không phải là vật chất.

Một tảng đá, sẽ chẳng ai để ý xem phía trên có bao nhiêu vết nứt.

Nhưng giả như là một khối ngọc đẹp vô giá, nếu phía trên có tỳ vết chắc chắn sẽ khiến cho nhiều người cảm thấy đáng tiếc, khó chịu.

Bạch Ngọc Phi là đồng cảm, An Nhân Kiệt là ngạc nhiên, còn nam tử áo xám tới báo tin thì chưa nhìn thấy mặt mũi của Diệp Lưu Vân, bởi vì đối phó với Thanh Trúc Bang chỉ cần một mình Kiếm Thập Tam là đủ rồi.

"Bạch Ngọc Phi! ngày ấy vội vã từ biệt vẫn chưa kịp nói chuyện, chỉ còn sót lại cây đao của người, hôm nay gặp được, đương nhiên phải trả lại cho chủ cũ."

Trên tay của Diệp Lưu Vân có thêm một thanh đao sắc, chuôi đao màu đen, cầm trên tay giống như đang cầm một vệt sáng.

Dùng loại đao này, vào buổi tối rất dễ gây chú ý, bởi vì tuy Bạch Ngọc Phi hành nghề trộm cướp, nhưng lúc luận võ với người khác sẽ không bao giờ ra tay đánh lén.

Bạch quang chợt lóe lên, cuối cùng cây đao rơi vào tay Bạch Ngọc Phi.

Hắn cầm đao của mình, khẽ nhìn một chút, khuôn mặt lại hiện vẻ ngờ ngác khó hiểu.

Trên thân đao vốn có khắc hai chữ ... Bạch Ngọc.

Nay trên đao vẫn còn hai chữ, nhưng Bạch Ngọc lại trở thành 'Toái Ngọc' rồi.

Thậm chí có thể thấy chữ 'Toái' trong 'Toái Ngọc', từng nét từng vạch có dấu vân tay khắc sâu bên trong.

Không cần nói cũng biết, chữ 'Bạch' lúc trước không những bị xóa đi, còn bị Diệp Lưu Vân dùng chỉ lực cao siêu để khắc xuống một chữ 'Toái'.

Ngọc trắng đã vỡ rồi, người phải làm sao đây.

"Thế nào, Bạch huynh cảm thấy chữ tại hạ khắc trên đao không tệ chứ? Nếu Bạch huynh cảm thấy Toái Ngọc không hay thì có thể tự sửa lại, hoặc mời người khác sửa lại giúp." Chất liệu của đao này cứng hơn cả sắt thép qua trăm lần tôi luyện, chỉ có thể dùng chỉ lực tương tự với Đại Lực Kim Cương Chỉ mới có thể khắc chữ lên đao, mà không phải dựa vào công lực sâu cạn.

Câu cuối cùng, hiển nhiên là nói cho Thẩm Luyện nghe.

Lúc bắt đầu, lực chú ý của Diệp Lưu Vân đều bị Thẩm Luyện hấp dẫn.

Trên thực tế Thẩm Luyện giống như phiên bản hoàn mỹ của Diệp Lưu Vân vậy, phong thái tuyệt thế, hào quang sáng chói, hơn nữa còn không bị tật hai chân.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Có Tiếng Kiếm Vang

Hai người giống nhau ở chỗ đều có vẻ ngoài xuất chúng, cùng với quý khí khó che giấu và trình độ võ học tuyệt thế.

Thẩm Luyện lại cười nói: "Dùng thân thể máu thịt khắc chữ lên thân binh lợi khí, đừng nói là những người như chúng ta, dù trong chốn giang hồ cũng hiếm có người làm được, nếu đã không sửa được, Ngọc Phi! không bằng ta thay người đưa đao cho vị công tử này nhờ hãn sửa giúp người."

Hãn hơi đưa tay ra, hướng về Bạch Ngọc Phi lấy đao.

Trong lòng Bạch Ngọc Phi biết Thẩm Luyện muốn ra mặt thay hãn, cảm kích vô cùng, nhìn khắp thế gian này còn có ai chịu vì Bạch Ngọc Phi hãn mà đối nghịch với Danh Kiếm sơn trang.

Đao trên tay Thẩm Luyện, mặc kệ là bạch ngọc đao hay toái ngọc đao đều không thể thay đổi một sự thật, đó là sắc bén đến xuy mao đoạn phát

Lưỡi đao mỏng hơn lưỡi đao bình thường một chút, mỏng đến gần như trong suốt, giống như có thể làm tan ánh mắt trời.

"Người làm vậy là muốn gác đao lên cổ để mời ta sao?" Diệp Lưu Vân như cười mà không phải cười, hãn trông giống như đang giễu cợt hơn.

Thẩm Luyện nở nụ cười, nói rằng: "Công tử lẽ nào chưa từng nghe dùng lý phục người, mà đạo lý thì nằm trong phạm vi của cây đao này?"

"Nếu như đao bị gãy thì thế nào?" Con mắt Diệp Lưu Vân hơi híp lại, lộ ra một sự lạnh lùng khó nói thành lời.

"Người cảm thấy sao?" Thẩm Luyện tùy ý đáp lại, ánh tà dương đang dần về phía tây, nhưng cái bóng của chiếc kiệu chỉ bao phủ hết Diệp Lưu Vân mà chưa kịp chạm đến Thẩm Luyện.

Ráng chiều nhàn nhạt chiếu ra vẻ lười biếng của Thẩm Luyện.

Tuyết trắng vẫn chưa tan hết, yên tĩnh bình thản, ánh chiều tà chảy trên tuyết như mộng như ảo.

Bạch Ngọc Phi và An Nhân Kiệt đều đã lùi ra đằng xa, vì không muốn khiến cho Thẩm Luyện phân tâm.

Diệp Lưu Vân dùng im lặng thay cho trả lời, lời đã nói hết, không cần nói nữa.

Kiểm Thập Tam và Kiểm Thập Tứ đều đứng bên cạnh Diệp Lưu Vân để bảo vệ hắn, đây là trách nhiệm của kiếm nô.

Danh Kiếm sơn trang lợi hại nhất chính là kiếm pháp, nhưng kiếm của Diệp Lưu Vân đang ở đâu? Một người bị tàn phế hai chân, dù cho kiếm pháp có lợi hại đi nữa thì uy lực của nó tất nhiên cũng giảm xuống rất nhiều.

Nhưng muốn thắng được Diệp Lưu Vân thì trước hết phải chiến thắng hai tên kiếm nô kia.

Kiểm của Diệp Lưu Vân không biết đang ở đâu, nhưng kiếm của kiếm nô lại nhìn thấy.

Người động thủ trước cũng không phải Thẩm Luyện, mà là Kiếm Thập Tam.

Một kiếm đâm tới, tựa như nước chảy liên miên, dư thế vô tận.

Chiêu này gọi là 'Bất Tận Giang Hà Cồn Cồn Lai', thế công ác liệt giống như Giang Hà, không cách nào cắt đứt.

Thẩm Luyện lại đứng im không nhúc nhích, chẳng qua ánh mắt hần đã sáng hơn một chút.

Phảng phất như Kiếm Thập Tam nhìn thấy trong ánh tà dương nhạt màu kia nơi nào cũng có bóng dáng Thẩm Luyện, tất nhiên không biết ai mới là Thẩm Luyện thật sự.

"Lập hình hóa ảnh!" Kiếm Thập Tứ lạnh lùng thốt lên một câu.

Diệp Lưu Vân than khẽ, nói: "Không phải."

Cái gọi là lập hình hóa ảnh chính là một loại thân pháp cực kỳ cao minh, dùng tốc độ mắt thường không nhìn thấy để biến ảo thành bóng dáng, khiến cho người ta không phân rõ thật giả.

Còn Thẩm Luyện chỉ dùng dị lực tinh thần để mê hoặc thần trí người khác, mà thân pháp hần cũng không phải thật sự cao minh đến mức độ đó.

Hai chiêu có cách làm khác nhau nhưng lại giống nhau đến kỳ diệu.

Trên thực tế Thẩm Luyện vẫn không nhúc nhích, một chiêu còn chưa xuất ra, nhưng Kiếm Thập Tam đã thua rồi.

Dù có kiếm thế như nước chảy vô tận thì cũng phải đánh trúng mục tiêu mới được.

Hần bị điểm vào huyết đạo, nằm bất động trong đống tuyết.

Diệp Lưu Vân lại không lộ ra vẻ lo lắng gì, gió đêm thổi tung những hạt tuyết mịn, bao phủ lấy hần như khói chiều.

Kẻ bình tĩnh không bị kích động còn có một người nữa, đó là Kiếm Thập Tứ.

Võ công của Kiếm Thập Tứ không cao bằng Kiếm Thập Tam, nhưng nếu quyết đấu sinh tử thì chắc chắn Kiếm Thập Tứ sống sót.

Bởi vì hãn xuất kiếm luôn luôn ổn định, nếu như không chắc chắn sẽ không dễ dàng ra chiêu.

Nhưng lần này dù cho không nắm chắc, hãn cũng phải xuất kiếm, để có thể giúp cho Diệt Lưu Vân tìm hiểu rõ hơn võ học của Thẩm Luyện, dù chỉ một chút cũng được.

Thẩm Luyện không muốn xuất đao, cũng không muốn dùng Diệt Thần Kiếm.

Diệt Thần Kiếm làm tổn thương thần hồn con người, nếu như không cần thiết hãn rất ít vận dụng, hơn nữa dù cho hãn có Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải có thể an thần dưỡng tâm, nhưng nếu dùng thần phá thần nhiều lần cũng không phải chuyện gì tốt.

Không xuất đao nhằm bảo tồn sát khí của mình, không để cho vị thiếu chủ Danh Kiếm sơn trang này nhìn ra hư thực của hãn.

Nếu như nhân lực của Thẩm Luyện không có vấn đề thì vị thiếu chủ của Danh Kiếm sơn trang này, từ đầu đến giờ vẫn luôn thần hoàn khí túc, hô hấp kéo dài, trong tiết tất đều không có chỗ hở, có lẽ nội khí của hãn đang liên tục tăng lên.

Chính xác mà nói thì đối phương đã có cơ sở nhập đạo, cho dù hai chân tàn phế nhưng không thể xem thường được.

Kiếm của Kiếm Thập Tam giống như nước chảy, kiếm của Kiếm Thập Tứ lại giống như nước đọng trong rãnh khiến cho người ta tuyệt vọng.

Không hề mạnh mẽ hay đẹp mắt, chỉ là đơn giản mà đậm tới.

Một cái đâm này, dường như hãn đã luyện tập qua hàng ngàn hàng vạn lần, động tác gọn gàng, không lời nào diễn tả được.

Đây tuyệt đối không phải sát kiếm mà kẻ có năng khiếu võ học hơn người có thể dễ dàng đâm ra, mà phải trải qua ngàn lần vạn lần rèn luyện gian khổ.

Con đường thành công có ngàn vạn lối, nhưng không có lối nào là đường tắt cả.

Trong lòng Thẩm Luyện thờ dài, thậm chí có hơi không đành lòng, không đành lòng đánh bại một vị kiếm khách cứng cỏi chăm chỉ như thế này.

Nhưng hãn không thể lưu tình, càng không thể nường tay, bởi vì tôn trọng.

Nhìn thấy chiêu kiếm này, hãn đã quyết định phải xuất đao.

Sau khi Kiếm Thập Tứ xuất chiêu, tâm thần vô cùng kiên định, tất nhiên sẽ không chịu tác động của ngoại vật.

Tác dụng của tinh thần đại pháp mà Thẩm Luyện dùng lúc trước sẽ bị giảm xuống rất nhiều, huống chi Kiếm Thập Tứ đã sớm chuẩn bị trước.

Nội khí của Kiếm Thập Tứ đều tập trung vào thanh cương kiếm kia, phía trên phát ra ánh xanh nhàn nhạt, dĩ nhiên hãn đã sắp tới cảnh giới có thể sử dụng 'kiếm mang'.

Kiểm mang là sự kết hợp giữ kiếm ý và kiếm khí, không liên quan đến tu vi mà phụ thuộc vào lĩnh ngộ rộng lớn, đan xen giữa tinh thần và nội khí.

Diệp Lưu Vân nghĩ thầm: bất kể trận chiến này thắng hay bại đều không thể tiếp tục để Kiếm Thập Tứ làm kiếm nô cho Danh Kiếm sơn trang nữa.

Chiêu thức này của Kiếm Thập Tứ đã có phong cách của tông sư Võ đạo, nếu một vị kiếm khách như vậy phải làm nô cho người khác, thì quả là một sự nhục nhã đối với kiếm đạo lẫn võ đạo.

Diệp Lưu Vân không muốn khiến cho ngọc sáng phủ bụi, âm đạm vô quang.

Suy nghĩ trong lòng nhanh như ánh chớp, nhưng kiếm lại không chậm chút nào, trong đôi mắt của Thẩm Luyện phản chiếu hình ảnh Kiếm Thập Tứ, không ngừng mở rộng ra.

Thứ khiến cho mọi người mất hết can đảm đối mặt tất nhiên chính là mũi kiếm đang bay thẳng đến kia.

Đột nhiên, Thẩm Luyện ném bỏ đao trên tay.

Đó là một cây đao vô cùng sắc bén.

Cao thủ đánh nhau, trong tay có vũ khí và không có vũ khí khác nhau rất lớn, thứ gọi là tay không đỡ đao sắc chỉ có thể dùng trong những trận tranh tài thực lực chênh lệch vô cùng lớn mà thôi.

Không phải Thẩm Luyện ném đao trong tay, mà là đao trên tay bay ra ngoài.

Rồi cả người Thẩm Luyện cũng đột nhiên biến mất không còn tung tích, giống như trên trời dưới đất chưa từng xuất hiện Thẩm Luyện vậy.

Thắng bại chỉ trong chớp mắt, đối với hai người đang giao thủ thì thời gian không có bất kỳ ý nghĩa gì, thứ thật sự có ý nghĩa là tinh thần biến đổi trong lúc giao thủ, cùng với sự va chạm giữa đao và kiếm.

Cũng không phải không thấy Thâm Luyện, mà là tốc độ hẵn quá nhanh, nhanh hơn cả đao.

Nhanh hơn tốc độ phản ứng của mắt thường mới tạo ra ảo giác biến mất.

Tốc độ nhanh nhất đương nhiên là ánh sáng, Thâm Luyện không thể nhanh hơn ánh sáng, nhưng có thể nhanh hơn phản ứng của Kiếm Thập Tứ.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Ánh Trăng Như Đao

Ánh đao chợt lóe lên rồi biến mất, thắng bại đã được phân ra.

Đương nhiên Thẩm Luyện sẽ không bị Kiếm Thập Tứ đánh bại, kiếm của Kiếm Thập Tứ đã gãy thành hai đoạn, còn phá hủy luôn kiếm ý chưa thành hình của hắn.

Kiếm ý không thể đánh bại đối thủ thì không có lý do tồn tại nữa.

Tan vỡ là để tân sinh.

Nhưng liệu sau này Kiếm Thập Tứ có thể sinh ra kiếm ý mạnh mẽ hơn hay không thì chẳng ai biết.

Hắn quỳ trên mặt đất, quỳ trong tuyết, tuyết đã tan đi một chút rồi, nhưng còn rất nhiều tuyết lại chưa tan hết, kết thành băng mỏng.

Băng đóng chặt trong đất, khiến cho vùng đất này cứng hơn cả tinh thiết.

Kiếm Thập Tứ chưa từng luyện loại võ học giống như thiết thảo công, hai tay hắn đào khoét mặt đất vừa cứng vừa lạnh, nhanh chóng đào ra một cái hố nhỏ đầm máu, đó là máu của hắn. Móng tay đã tróc ra, máu thịt bên trong trộn lẫn với bùn đất.

Cuối cùng mới đem kiếm kia bỏ vào trong hố, chôn chặt thanh đoản kiếm này, sau đó mới nâng Kiếm Thập Tam lên rồi lùi ra đằng xa.

Quần áo của Thẩm Luyện đã rách ra một lỗ, đó là vị trí ở ngực, là một cái lỗ nhỏ dài một tấc, không phải bị mũi kiếm làm rách mà do kiếm mang chưa thành hình kia gây ra.

"Đao của người đã ra rồi, nhưng vẫn không thấy kiếm của ta, bây giờ người còn muốn tiếp tục chống lại ta sao?" Nếu đối lại là những cao thủ giang hồ khác như Kim Dao Vương, thậm chí cả người áo xanh sau khi nhìn thấy đao pháp của Thẩm Luyện, đều sẽ vô thức than thở không bằng hăn, tự tin bị lung lay.

Nhưng Diệp Lưu Vân không có chút sợ hãi nào, bởi vì hăn đã nắm rõ thực lực của đối phương, nên sự lợi hại của đối phương lập tức giảm đi một nửa.

Thật sự khiến cho mọi người cảm thấy sợ hãi chính là 'chưa biết', kiếm của Diệp Lưu Vân chính là 'chưa biết'...

Chưa từng có ai sống sót sau khi nhìn thấy kiếm của hăn, hôm nay sẽ không ngoại lệ.

Thẩm Luyện ngưng mắt nhìn Diệp Lưu Vân, tỏ ra rất bình tĩnh.

Sự bình tĩnh của hăn không phải giả vờ, mà là bắt nguồn từ nội tâm.

"Làm sao người biết ta chỉ có một cây đao." Thẩm Luyện cười khẽ một tiếng.

Lần này hăn thật sự ném đao ra, ném về phía Diệp Lưu Vân, bị hai ngón tay của Diệp Lưu Vân kẹp lấy.

Cú ném này cũng không mạnh, góc độ cũng không phải quá xảo nên chắc chắn Diệp Lưu Vân sẽ bắt được.

Diệp Lưu Vân buông đao xuống, ánh mắt không hề rời khỏi Thẩm Luyện, bởi vì hắn sẽ không cho Thẩm Luyện bất kỳ cơ hội nào, nên bản thân hắn cũng sẽ không lộ ra bất kỳ sơ hở gì.

Bởi vì ánh mắt tập trung vào Thẩm Luyện nên hắn mới nhìn ra quả nhiên Thẩm Luyện không phải chỉ có một cây đao, hoặc nói đây mới là đao thật sự của hắn.

Một phi đao mang hình thù kỳ lạ.

Mặt trời đã chiếu xuống ánh chiều tà cuối cùng, mặt trăng thay thế cho mặt trời chiều, phát ra những tia sáng trong suốt xuống mặt đất.

Diệp Lưu Vân và Thẩm Luyện nhìn nhau không đầy một phút, bầu không khí ngưng đọng, khiến cho những người xung quanh cũng không dám hít thở mạnh.

Diệp Lưu Vân chú ý đến cánh tay đang cầm phi đao của Thẩm Luyện.

Thẩm Luyện lại chú ý đến tay áo trái của Diệp Lưu Vân.

Gió đêm vẫn đang thổi qua, tay áo bên trái luôn bay chậm hơn tay áo phải một phần.

"Ta biết kiếm của ngươi ở chỗ đó, đúng không?" Lời nói của Thẩm Luyện tràn ngập tự tin, loại tự tin này vốn nên xuất phát từ Diệp Lưu Vân mới phải.

"Đúng thế." Diệp Lưu Vân không thể không thừa nhận tâm tư của Thẩm Luyện rất tỉ mỉ, nhãn lực cực cao.

Kiểm pháp của hãn chính là kiếm trong tay áo, ám khí chỉ là một loại thủ đoạn nhỏ, kiếm pháp mới là thứ hãn yêu thích nhất, cũng là truyền thừa của Danh Kiếm sơn trang.

Thậm chí hãn còn áp dụng kỹ xảo phát lực của kiếm pháp để dùng ám khí kim châm.

Hãn không thềm dùng kiếm với Bạch Ngọc Phi, nếu không làm sao Bạch Ngọc Phi có thể sống tới hôm nay.

"Người không đoán được đao của ta lúc nào mới ra tay, phải không?" Thẩm Luyện cười đắc ý nói.

"Đương nhiên rồi." Diệp Lưu Vân lại đáp với vẻ bình thản ung dung.

"Vậy người chịu thua chưa?" đôi mắt Thẩm Luyện sáng lên, sáng hơn cả ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

"Không." Diệp Lưu Vân chậm rãi nói.

Hãn không đoán được đao của Thẩm Luyện, nhưng Thẩm Luyện cũng không đoán được kiếm của hãn.

Ánh mắt của Kiếm Thập Tứ nhìn cả hai người, hiện ra vẻ cuồng nhiệt không giấu vào đâu được.

Ở nơi này hãn là người duy nhất hiểu rõ sự vi diệu giữa hai người kia.

Thẩm Luyện chần chừ không thể xuất đao bởi vì tinh thần của hãn vẫn chưa đạt tới một điểm cực hạn, đạt tới cơ hội tốt nhất để xuất đao.

Cơ hội này sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, hoặc mãi mãi cũng không thể xuất hiện.

Xuất thủ hay không đều do Thẩm Luyện quyết định, nhưng một khi ra tay, thắng bại sẽ không nằm trong tầm kiểm soát của hắn nữa.

Vì thế Thẩm Luyện mới cần một cơ hội tốt nhất.

Bởi vì phi đao không phải ám khí, còn ký thác tinh khí thần của hắn.

Nếu như một chiêu không trúng, tất nhiên sẽ không có cơ hội thứ hai.

"Người có biết rằng người chắc chắn phải thua rồi, bởi ta đã nắm được điểm yếu của người." Thẩm Luyện hờ hững nói.

Nhưng vào trong tai Kiếm Thập Tứ lại không khác gì tiếng sét, hắn đột nhiên nghĩ ra điểm yếu của Diệp Lưu Vân là gì.

Điểm yếu của Diệp Lưu Vân chính là hắn quá tự tin, tự tin có thể né được phi đao của Thẩm Luyện, tự tin kiếm trong tay áo có thể dễ dàng giải quyết Thẩm Luyện.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ đến một chuyện, đó là thứ mà Thẩm Luyện dựa vào chẳng lẽ thật sự chỉ có phi đao hay sao.

Thẩm Luyện bay lên, trước cửa khách sạn có treo một cái lồng đèn.

Thẩm Luyện lơ lửng phía trên lồng đèn, cách mặt trăng rất gần.

Trên trời có một Thẩm Luyện, dưới đất cũng có một Thẩm Luyện.

Thần hồn của Thẩm Luyện xuất khiếu bay lên trời, cũng bay lên tuyệt lộ.

Nhưng binh pháp có viết 'Cư cao lâm hạ

Ngay cả Diệp Lưu Vân cũng không thể ngờ được Thẩm Luyện lại tu luyện đến cảnh giới thần hồn xuất khiếu rồi, nhưng rõ ràng hắn vẫn chưa đã

thông hai mạch Nhâm Đốc.

Khó khăn của thần hồn xuất khiếu lớn hơn gấp mười lần đả thông hai mạch Nhâm Đốc.

Dựa vào số tuổi của Thẩm Luyện, có thể tu luyện nội khí đến trình độ như thế đã quá kinh thế rồi chứ đừng nói đến cái khác.

Phía nam kinh thành có một ngôi đạo quan tồi tàn.

Lăng Xung Tiêu đang ở bên trong, lúc này hắn và Thẩm Luyện đều ở dưới một vầng trăng sáng.

Đầu hắn vẫn còn trọc, chính xác hắn là đạo sĩ giả hòa thượng.

Trước mặt hắn là một nam tử tóc ngắn, người này mới hòa thượng thật.

"Khổ Tuệ, người ăn no không biết làm gì nên tới tìm ta tỷ thí à." Lăng Xung Tiêu ngáp một cái, dáng vẻ giống như

"Bần tăng vừa mới nghĩ ra một chiêu chưởng pháp lợi hại, lòng rất vui mừng nên tới đây tìm Lăng thí chủ thử chiêu."

Lăng Xung Tiêu liếc xéo Khổ Tuệ một cái, lười biếng nói: "Đừng tưởng rằng người luyện thành thần công kim cương hộ thể thì ta không thể đánh chết người."

"Nếu như Lăng thí chủ có thể đánh chết tại hạ vậy cung tốt, Luân Hồi một lần nữa nói không chừng có thể đạt được Tiên duyên, ta cũng không cần làm kiếp hòa thượng rồi." Khổ Tuệ vui cười hớn hở nói.

"Phật môn quảng đại, mọi người đều có thể tu hành, mạnh không thua gì những Tiên môn kia, có gì đáng hâm mộ chứ." Lăng Xung Tiêu hơi ghen

ty nói.

"Thế sao không thấy thí chủ vào Phật môn ta?"

"Ông đây thích đấy, người ép được sao." Lăng Xung Tiêu mắng tới tấp, ngoài miệng hăn coi thường Tiên môn, nhưng nguyện vọng lớn nhất trong đời là gia nhập một Tiên lưu thế ngoại, đáng tiếc dù hăn tìm ra, nhưng vì không có cơ duyên nên người ta không chịu thu hăn.

Tuy Phật môn nói mọi người đều có thể thành Phật, nhưng thật sự thành Phật lại có mấy người? Đừng nói lập tức thành Phật, dù cho được La Hán đạo quả cũng vô cùng gian nan.

Ngược lại trong Tiên môn, tuy nhân số ít ỏi nhưng người có thành tựu lại cao hơn Phật môn rất nhiều.

Rốt cuộc Phật môn ngoài miệng nói bất lập văn tự

Không có Tuệ căn, dù cho được căn cốt cũng không thể thành Phật.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Dĩ Thân Như Ý

Bụi đất mịn mù, cái đầu trọc của Lăng Xung Tiêu đã dính đầy tro bụi, hắt chui ra từ một đồng gạch vỡ sau đó mắng tới tấp: "Người dùng thứ võ công quỷ quái gì thế, ngay cả ta cũng không tránh được."

"Dĩ thân như ý, cố vô bất như ý (1), tiểu tăng may mắn lĩnh ngộ được một chút Thân Như Ý Thông." Khổ Tuệ cười nói với vẻ đắc ý, Phật gia có năm thần thông, đạt được từ Tĩnh, Tự, Thân, Tự, mỗi loại thần thông khi đại thành đều có năng lực khó tin.

Thân Như Ý Thông chính là một trong số thần thông đó, Khổ Tuệ tu hành Phật hiệu mấy chục năm mới được chút tâm đắc, khiến cho tên đối thủ cũ Lăng Xung Tiêu này ăn chút thiệt thòi nhỏ.

Nhìn ánh mắt đắc ý của Khổ Tuệ, Lăng Xung Tiêu vô cùng khó chịu, nói: "Đã lớn tuổi như vậy, được một chút thần thông nhỏ thì có gì đắc ý chứ, ông đây tùy tiện dạy một tên tiểu tử một ít công phu trong môn phái, sợ chưa tới một hai năm hẳn đã có thể đánh người không nhìn thấy nam bắc rồi."

Khổ Tuệ cười nhạt nói: "Thiên hạ rộng lớn như vậy, ngoại trừ những Tiên lưu thế ngoại, Mật tông chân truyền kia thì đa phần là cầu thuật mà không được pháp, tuy kiếp này chúng ta đã hết hy vọng trường sinh, nhưng nếu nói đến võ học chi đạo thì cũng coi như hiếm ai bì kịp, ngoại trừ Diệp

Lưu Vân của Danh Kiếm sơn trang, ta không tin còn tên tiểu bối giang hồ nào có thể gây khó dễ cho bần tăng."

Nói xong lời cuối cùng, không kèm được mà bật cười to, bởi vì hắn thấy mặt mày Lăng Xung Tiêu đã chuyển sang xám xịt.

Lăng Xung Tiêu tức đến nổi lông mày run run, đồng thời chỉ tay như kích tấn công về phía Khổ Tuệ, lại thấy Khổ Tuệ nhanh như chớp mà tránh được đòn tấn công của hắn.

Khổ Tuệ né được một ngón tay của Lăng Xung Tiêu trong chớp mắt, nói thì đơn giản nhưng trên giang hồ kẻ có thể làm được như thế sợ là chưa tới mười người. Bất quá Khổ Tuệ cũng không dễ dàng gì, có thể nhìn thấy trán hắn tuôn ra vài giọt mồ hôi.

Lăng Xung Tiêu tu luyện đến cảnh giới hàng Bạch Hồ của Đạo gia, thể lực sâu không thấy đáy, nội khí sinh ra liên tục, nếu thật sự phải đánh nhau sống chết thì Lăng Xung Tiêu có thể từ từ mà mài chết hắn.

"Không chơi nữa, chán ngắt, Diệp Lưu Vân của Danh Kiếm sơn trang đúng là thiên tài, nhưng so với tên tiểu tử kia thì còn kém một chút." Lăng Xung Tiêu hơi mất hứng, đến cái tuổi này của hắn, những thứ hắn muốn hầu hết đã đạt được, những thứ chưa được chắc có lẽ mãi mãi không có cơ hội đạt được nữa.

"Lăng thí chủ nói đến ai? Còn Diệp Lưu Vân thì ta nói thật, người và ta bằng tuổi hắn nếu gặp hắn chỉ sợ cũng phải bái phục chịu thua, thành tựu chưa chắc được như hôm nay." Khổ Tuệ trái lại hiếu kỳ, bởi Lăng Xung Tiêu chính là thiên tài luyện võ, nếu không phải kỳ ngộ chưa đủ, không được vào Tiên môn, thì chỉ sợ đã sớm chạm đến cánh cửa trường sinh rồi.

Nếu như không có công pháp của Tiên môn, dù cho người là thiên tài tuyệt thế, có thể thôi diễn ra con đường phía sau, nhưng đến khi đó đã già lợm khòm rồi.

Tuy đạo pháp cao minh nhất đều nằm trong Tam Phần, Ngũ Điển, Bát Sách, Cửu Khâu (2), nhưng tu hành không giống như lâu đài trên cát, nếu không có kinh nghiệm của tiền nhân để xây dựng nền tảng tốt thì dù đi tới chết cũng không thể đến được cánh cửa đại đạo.

"Hắn tên là Thẩm Luyện, nếu thật sự có Tiên duyên thì có lẽ lần này hắn sẽ vào Tiên môn." Lăng Xung Tiêu đứng chấp tay, hắn sẽ không chủ động nói với Thẩm Luyện chuyện liên quan đến Thanh Huyền tiên môn.

Chúng sinh trên thế gian nhiều vô số kể, tuy thiên tài trong vạn người chưa chắc có một, nhưng nếu tính ra cũng giống như cá diếc sang sông, nhiều không đếm xuể.

Trong đó đa số người ngay cả cơ duyên Luyện Khí cũng không có, chôn vùi cả cuộc đời,

Nếu như không có duyên pháp, rốt cuộc vẫn chỉ là thảo mộc nhất thu (3) mà thôi.

"Dù nói đạo pháp vô vi, nếu thật sự có mầm tốt như vậy, người lại không tìm cách giúp hắn một tay, đúng là quá vô tình." Khổ Tuệ than khẽ một tiếng.

"Ta vốn không có quan hệ gì với hắn, dù cho tận tâm tận lực thì thế nào? Sự phụ ta đối xử với sư đệ ta còn không tốt chứ đừng nói hắn, ta truyền có hắn võ công trong môn phái đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, hắn có thể đi tới bước nào thì phải xem ý trời." Trên gương mặt Lăng Xung Tiêu thoáng hiện ra một chút lạnh lẽo.

"Không được, người không nói còn tốt, người vừa nói ra lại khiến cho ta thấy hắn thú vị rồi, nhất định ta phải đi nhìn xem hắn là nhân vật thể nào." Khổ Tuệ cảm thấy hiếu kỳ, hắn không đau buồn thấu tâm can vì sư môn thảm biến như Lăng Xung Tiêu, nếu thật sự Thẩm Luyện tốt như hắn nói,

lại chưa có sự phụ, vậy cứ thu Thâm Luyện làm truyền nhân có lẽ vẫn còn chút cơ hội.

Phật môn tu kiếp này cầu kiếp sau, Khổ Tuệ rất tin vào Luân Hồi, có lẽ mai sau Thâm Luyện thật sự thành Đạo, có thể nhớ lại tình thầy trò mà kéo hẳn ra khỏi Luân Hồi.

Cho dù Lăng Xung Tiêu nói khoác, thì cứ xem như tổn công một chuyến là được.

Tuy chỉ biết tên hã là 'Thâm Luyện', nhưng Khổ Tuệ là người tâm phúc trong mắt Hoàng Đế, thường đến Hoàng cung thuyết giải Phật pháp cho Thái hậu Phi tần, muốn tìm ra một thiếu niên xuất sắc khi biết họ tên cũng không phải chuyện khó.

Cách xa nơi này mấy ngàn dặm, Thâm Luyện cũng không biết có một tên hòa thượng nổi lên hứng thú với hã, thần hồn lơ lửng trên cao, có chút mùi vị thiên địa bất nhân xem vạn vật như sô cẩu.

Lúc đáp xuống, tựa như thần tiên hạ phàm.

Thần hồn mờ mịt, hình dáng tương mạo đều đủ.

Diệp Lưu Vân nhìn thấy ánh sáng, ánh trắng thanh lãnh như nước chảy xuyên qua thần hồn Thâm Luyện.

Kiểm trong tay áo vô tình chém ra, một luồng khí trắng bay vụt ra khỏi tay áo hã, giống như linh xà uốn lượn, không nhìn thấy quỹ đạo cụ thể.

Chỉ có nội khí sinh sôi liên tục, mới có thể dùng võ học tương tự như Cầm Long Khống Hạc mà điều khiển phương hướng sau khi kiếm rời tay.

Bạch quang kia xoắn giết về phía thần hồn Thâm Luyện.

Nếu như tiến thân một bước, dùng thân làm võ kiếm, bồi dưỡng Thái Bạch Canh Kim Tinh Khí trong cơ thể, đưa về phế tạng, đó đã là người trong kiếm tiên, có thể chém yêu trừ tà trong khoảng cách mười mấy trượng.

Chẳng qua những thủ đoạn này trước giờ là bí pháp Tiên gia, không được truyền ra ngoài, người bình thường thử nghiệm sẽ bị kim thạch chi khí làm tổn thương tim phổi, làm cho ngũ tạng bị tổn thương.

Kiểm Thập Tứ lo lắng nói: "Công tử cẩn thận."

Thần hồn kia to nhỏ tùy ý, loại hóa thành vô số tia khói xanh, bạch quang công kích thất bại, không thể chạm vào thần hồn Thẩm Luyện.

Khói xanh lay động theo cơn gió, bay vút đến như mũi tên, đánh về phía mi tâm của Diệp Lưu Vân.

Diệp Lưu Vân chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó ý thức trở nên mơ hồ.

Đột nhiên, cả người Diệp Lưu Vân bốc lên hào quang màu đỏ nhạt, bên trong có phù văn chuyển động, khói xanh do thần hồn Thẩm Luyện hóa thành bị bắn ra ngoài, quay về cơ thể.

Thẩm Luyện mở mắt ra, lông tóc vẫn nguyên vẹn, Diệp Lưu Vân lại hôn mê bất tỉnh.

Vốn dĩ hẳn không định dùng thần hồn đối phó người thường, đáng tiếc võ công của Diệp Lưu Vân thật sự quá cao mới bất đắc dĩ phải dùng đến.

Chẳng qua nếu như vậy sẽ không tránh được cảnh lưỡng bại câu thương, Diệp Lưu Vân còn thê thảm hơn nhiều, tệ nhất là biến thành ngớ ngẩn.

Mà hắn chưa từng thử dùng thần hồn tấn công cao thủ có tâm ý kiên định, đã thông hai mạch Nhâm Đốc như Diệp Lưu Vân, không biết nó sẽ gây ra bao nhiêu tác dụng phụ cho mình.

Dù sao Diệp Lưu Vân không giống với Ngũ Thông Thần, hồn niệm của mỗi tên Tà Thần kia tuy mạnh mẽ nhưng hỗn tạp và rời rạc

Còn hồn niệm của Diệp Lưu Vân mạnh hơn người thường rất nhiều, hơn nữa ý nghĩ kiên định, rất khó tổn hại nó. Đối phó với Diệp Lưu Vân khó khăn hơn nhiều so với Ngũ Thông Thần.

Ánh sáng màu đỏ kia chính là một loại thủ đoạn kỳ diệu, đúng lúc ngăn cản cuộc chiến thần hồn của hai người, không thể nói được ai mới là người có lợi hơn.

"Người cái thẳng bé này, chưa luyện thành Bất Diệt Linh Quang cũng dám tùy tiện xuất kiếm, tấn công thức hải người khác, đánh giết thần hồn, thật sự là không muốn sống nữa." Một giọng nói phát ra từ tia sáng đỏ vừa tách khỏi cơ thể Diệp Lưu Vân, chậm rãi truyền vào tai Thẩm Luyện.

-----oo0oo-----

(2) Tam Phần, Ngũ Điển, Bát Sách, Cửu Khâu đều là tên sách cổ

- Tam Phần là "ba phần mộ", nói thế để chỉ phần u ảo nhất nên đã bị chôn vùi sâu hơn cả, nay nếu quật lên được sẽ làm mọi người ngỡ ngàng về sự cao cả nó.

- Ngũ Điển đây nên hiểu là kinh điển, cũng có thể gọi là Minh Triết hay triết đã đạt thân.

- Bát Sách là tám sách ám chỉ 8 quẻ trong Kinh Dịch, vì nó là nền cho rất nhiều sách sau này. . .

- Cửu Khâu là Địa-dư-chí của Cửu-châu và khâu có nghĩa là tụ: ý nói là tất cả thổ-sản và thổ ngơi của Cửu-châu đều tụ trong sách này. (nguồn: catholic và lysoblog)

(3) Thảo mộc nhất thu: cỏ cây chỉ sống qua một mùa thu, ý nói cuộc đời ngắn ngủi.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Đời Người Quý Ở Chỗ Thỏa Chí Minh Vậ

"Người là ai?"

"Ta là người lần trước phái tiểu nữ đến mời người, mười lăm này gặp lại." Tia sáng đỏ kia run lên, lắc đầu vẩy đuôi rồi luồn vào cơ thể Diệp Lưu Vân, sau đó lại bay ra, mang theo một bức tranh rồi bắn nhanh về phía chân trời, chớp mắt đã biến mất không tung tích.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, ngoại trừ Thẩm Luyện thì không ai nghe được giọng nói của tia sáng đỏ cả.

Kiểm Thập Tam và Kiểm Thập Tứ vội vã chạy đến bên cạnh Diệp Lưu Vân, lấy ra một viên đan dược mang theo những tia sáng bạc lấp lánh đưa vào miệng Diệp Lưu Vân.

Diệp Lưu Vân từ từ tỉnh lại, lúc này thần hồn hẳn bị chấn động nên hôn mê bất tỉnh, hẳn tỉnh lại cũng không phải do tác dụng của dược lực, hẳn biết điều đó.

"Ta không sao, hai người các người không cần lo lắng."

Sau đó hẳn sờ sờ lồng ngực, sắc mặt khẽ biến, Kiểm Thập Tam vội kể tai nói nhỏ vài câu.

Lúc này Diệp Lưu Vân mới thoải mái, chậm rãi nói: "Thẩm công tử thủ đoạn cao minh, Diệp Lưu Vân vô cùng bội phục."

"Diệp huynh, chuyện giữa Bạch Ngọc Phi và Thanh Trúc Bang xem như không có gì, được chứ?" Thẩm Luyện mỉm cười trả lời.

"Chuyện chuyện giữa ta và người thì sao đây?"

"Người nói xem..."

"Năm sau, lúc xuân về, ta sẽ đợi người ở Danh Kiếm sơn trang." Diệp Lưu Vân vỗ lên tay cầm, chiếc xe lăn bị chấn bay khỏi mặt đất, rơi vào trong kiệu.

Kiểm Thập Tam và Kiểm Thập Tứ nâng kiệu lên, biến mất giữa bóng đêm mờ mịt.

Bạch Ngọc Phi vội nói: "Công tử, Danh Kiếm sơn trang nguy hiểm không thua gì đầm rồng hang hổ, sao người lại đồng ý chứ."

"Nếu là ta, hôm nay sẽ không dễ dàng thả tên tiểu tử này đi." An Nhân Kiệt ở một bên tức giận nói.

"Xuân về hoa nở là thời điểm tốt, Danh Kiếm sơn trang xưa nay nổi danh trong thiên hạ, chắc chắn phong cảnh nơi đó rất đẹp, đi một lần cũng không sao." Thẩm Luyện lắc lắc đầu, cười nhạt.

Cái gọi là giang hồ chính là ân oán tình cừ, người tới giết ta, ta tới giết người, mãi mãi không có kết quả.

Thẩm Luyện cũng không cảm thấy hứng thú với điều đó, chuyện trên đời, nếu như một chữ 'giết' có thể giải quyết vậy thì không cần buồn phiền nhiều như vậy rồi.

"Ngô bá, giúp ta chuẩn bị ít thứ, ngày mai về Thẩm phủ một chuyến." Thẩm Luyện thông thả trở về khách sạn, đánh lui thiếu chủ của Danh Kiếm

sơn trang cũng không mang đến bao nhiêu hưng phấn cho hẳn, cuộc sống vẫn tiếp diễn như mọi ngày.

Mặt trời mỗi ngày đều mọc, nhưng đến cái tuổi của Thấm lão gia, hôm nay có thể nhìn thấy mặt trời mọc, nhưng chưa chắc kịp nhìn mặt trời lặn.

Hai năm qua mọi chuyện đều diễn ra theo ý lão, chính xác mà nói, thằng con trai trưởng không có tham vọng kia của lão lại sinh cho lão một đứa cháu rồi, vào hai tháng trước, lúc sinh con cũng không đi mời Thấm Luyện, cũng không ai chủ động đi nói cho Thấm Luyện tin tức này, Ngô quản sự ở bên cạnh Thấm Luyện, cũng không người nào sang báo cho lão ta biết chuyện.

Chẳng qua tuy khắp phủ đều vui mừng đấy... nhưng Thấm lão gia lại không tỏ ra bao nhiêu vui vẻ khi có thêm một đứa cháu nội.

Mãi đến hôm nay nghe tin Thấm Luyện trở về lão mới vui mừng ra mặt, đến bữa cơm cũng ăn thêm một chén đầy.

Mà đứa cháu nội mới ra đời kia, hẳn chẳng muốn nhìn chút nào, sau khi sinh ra cũng chưa từng ôm nó.

Bây giờ tâm trạng của người trong Thấm phủ rất khó hình dung.

Đãi ngộ của cháu ngoại vượt qua cả cháu nội, đây này quả thật là chuyện kỳ lạ nhất trên đời.

Tuy rằng Thấm Luyện họ Thấm, nhưng Thấm này rốt cuộc cũng không hoàn toàn là Thấm của Thấm gia.

Lẽ nào Thấm lão gia bị hồ đồ rồi sao.

Thẩm Luyện đang tản bộ cùng Thẩm lão gia trong vườn hoa, tuyết đọng thừa thớt còn mang theo một chút sương trắng, lúc ẩn lúc hiện trên cành cây xơ xác úa tàn.

"Đám người vô dụng các người, tại sao không biết đi lấy vài bộ quần áo đến cho Luyện thiếu gia, nếu như cháu ngoan của ta bị bệnh thì sao..." Thẩm lão gia nổi giận thật sự rồi, lúc này Thẩm Luyện chỉ mặc một chiếc áo mỏng, nhìn thôi cũng cảm thấy lạnh.

"Ông ngoại! không sao đâu, nội khí của con đã có chút thành tựu, chỉ chút ít hàn khí này không có tác dụng với con." Thẩm Luyện cười ha ha nói.

"A, ta lại quên mất, người cũng đã học võ học giang hồ rồi, thân thể khỏe hơn lúc trước rất nhiều. Mỗi lần An Vạn Lý gặp ta đều liên tục khen ngợi người, bảo con trai hãn cũng đến chỗ người học tập rồi tiến bộ không ít, tên tiểu tử bên Từ gia trước giờ kiêu căng thành thói cũng khen người hết lời, đến cả Thạch tri châu mới giải nhiệm, lúc đến từ biệt ta cũng bảo người Chi Lan ngọc thụ..." Thẩm lão gia nói ra mấy lời đó, trên khuôn mặt tràn ngập ý cười, trên đời này chắc chắn có lão già nào không vui vẻ vì người khác khen cháu mình như thế.

Thành tựu của hãn đã không phải thứ mà người thường có thể hình dung được, khiến cho mọi người vui vẻ hơn cả những hậu nhân tài năng xuất chúng.

"Chắc họ chỉ muốn ông nở mày nở mặt thôi mà."

"Ta chưa từng nghe bọn họ khen ngợi Thanh Thạch, Thanh Sơn lần nào, nhắc tới Thanh Thạch, tên tiểu tử này cũng khiến ta lo lắng rất nhiều." Thẩm lão gia có chút tức giận khi nhắc tới Thẩm Thanh Thạch cậu cả của Thẩm Luyện.

"Đều là ruột thịt cả, ông cần gì phải tức giận, nếu như vì biểu đệ mới ra đời kia thì lại càng không đáng." Khuôn mặt Thấm Luyện ôn hòa, biểu hiện thản nhiên.

"Thấm Luyện người quá thông minh rồi." Thấm lão gia không kèm được mà thở dài một hơi.

Sau đó phất tay ra lệnh cho mọi người lui ra ngoài.

"Tại sao người lại phát hiện ra?"

"Ông ngoại chẳng lẽ ông không biết y thuật của con không hề thua kém bất cứ đại phu nào ở Thanh Châu Thành này, làm sao còn không rõ chuyện cậu cả và vợ không thể sinh con?" Thấm Luyện nhìn chăm chăm Thấm lão gia một chút, lúc hăn trở về đã từng đến thăm Thấm Thanh Thạch và Thấm Thanh Sơn, nên hiển nhiên nhìn thấy biểu đệ vừa chào đời, Từ thị dù có chút khiếp ý, nhưng vẫn tỏ ra há hê đặc ý với mọi người.

Chẳng qua Thấm Luyện cũng không có biểu hiện gì khác thường mà chỉ đơn thuần quan sát hai người một chút.

Dựa vào bản lĩnh của hăn, chỉ cần dùng chữ Vọng trong Vọng, Văn, Vấn, Thiết (*nhìn nghe hỏi sờ - bốn phương pháp chuẩn bệnh của Đông y) thì có thể nhìn ra tình trạng cơ thể của hai người, làm sao không biết lai lịch của biểu đệ này là thật hay giả chứ.

"Người đã nói với người khác chưa?" Thấm lão gia đột nhiên hỏi.

"Ông cảm thấy sao?"

Thấm lão gia chậm chạp nói: "Ta thật sự hy vọng người nói với người khác, ít nhất cũng cho thấy người còn đặt Thấm gia vào mắt."

Hắn là mèo già hóa cáo, làm sao không biết chứ, ngay cả chuyện này Thấm Luyện cũng để trong lòng, thế thì phú quý của Thấm gia trong mắt hắn thật không đáng là gì.

"Kim lân nào phải vật trong ao, khi gặp bão táp sẽ hóa rồng, Thanh Châu này rốt cuộc vẫn quá nhỏ bé đối với người, may mà trước khi ra đi người còn chịu đến gặp cái thân già này." Tâm trạng của Thấm lão gia khó mà diễn tả được, chỉ mới thả lỏng Thấm Luyện hai năm thì con mèo nhỏ năm xưa vẫn không chịu nổi mưa gió này, đến nay đã không sợ bão táp mưa sa.

"Không phải Thanh Châu này quá nhỏ, chẳng qua là thứ con muốn không có ở nơi này, đời người quý ở chỗ thỏa chí mình mà không phải phụ thuộc vào cái khác." Nếu Thấm lão gia đã nói thẳng ra, vậy Thấm Luyện cũng không cần phải lập liêm nữa.

Đồng thời hắn cũng cảm khái sự nhanh trí của Thấm lão gia, tuy hắn đã có chút trải nghiệm cuộc đời, nhưng vẫn còn thua kém Thấm lão gia rất nhiều.

"Được rồi, ta không ngăn cản người, cũng không ngăn được người, hy vọng sau này người vẫn còn nhớ rằng, người đã từng trưởng thành ở Thấm gia..." Thấm lão gia thật sự già rồi, cũng càng nhìn thấu mọi chuyện, trước khi đến ngày kết thúc sinh mệnh hắn đã không còn quá nhiều chấp nhất nữa.

Thấm Luyện nhẹ nhàng ôm lấy lão nhân, hắn mặc ít quần áo, nhưng không lạnh, nhiệt độ cơ thể vẫn có thể truyền qua lớp áo dày đặc của lão nhân.

Sau một lúc Thấm Luyện mới buông ra, khuôn mặt mỉm cười, nói: "Ông ngoại đối xử với con quá tốt, con luôn nhớ điều này, sau này con vẫn mãi mãi là Thấm Luyện."

Thâm Luyện từ từ rời khỏi vườn hoa, đã không thẹn với lòng mình.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Không Cùng Đào Mận Vương Bụi Trần

Ra khỏi vườn hoa, có một người đang đứng chờ, Thẩm Luyện biết người đó, chính là Thẩm Nhược Hi.

Tuy Thẩm Luyện ít trở về Thẩm phủ, nhưng mỗi lần trở về đều kinh động mọi người, dù là Thẩm Thanh Thạch, Thẩm Thanh Sơn cũng tỏ ra khách sáo với hắn.

Không phải Thẩm Luyện nghiêm khắc, mà khi địa vị và sức ảnh hưởng của một người đi lên thì tất nhiên người bên ngoài sẽ nhìn hắn bằng cặp mắt khác.

Lúc đầu Thẩm Nhược Hi cũng có thành kiến với Thẩm Luyện, nhưng về sau nàng mới hiểu rõ một số chuyện về Thẩm Luyện, càng hiểu thêm về giang hồ, ngược lại sinh ra một loại sùng bái phức tạp khó nói.

Nàng vẫn chưa biết năm đó chính tay Thẩm Luyện cứu nàng thoát khỏi mộng cảnh, dù sao chuyện đã qua lâu rồi, tuy còn một chút ký ức nhưng theo thời gian cũng dần dần phai mờ.

"Nhược Hi, người đang chờ ta à." Thẩm Luyện chủ động chào hỏi, Thẩm Nhược Hi đã sắp đến tuổi mười sáu, là tuổi đẹp nhất của thiếu nữ, dáng ngọc yêu kiều, như một đóa sen tươi.

"Ta vừa định đi vào thì gia gia lại kêu người ngăn hai bên cửa, không còn cách nào khác đành phải chờ người ở đây." Thẩm Nhược Hi khẽ cắn

môi dưới, mùi thơm của thiếu nữ bỗng bình trong sự yên lặng an tường giữa hai người.

Trong mắt Thẩm Luyện, dù làn da của Thẩm Nhược Hi mềm mại như bầm ra nước, nhưng cũng thấy được rất nhiều tỳ vết, kém xa sự hoàn mỹ của Tân Thập Tứ Nương, rồi lại hơn một phần chân thật.

Huống chi kiếp trước Thẩm Luyện không có muội muội, kiếp này hẳn lại là con một, rốt cuộc vẫn có một sợi dây huyết thống không thể cắt đứt, Thẩm Luyện cũng dần dần xem nàng như muội muội, không giống với lúc mới đến Thẩm gia.

"Có chuyện gì?" Thẩm Luyện không vòng vo, hẳn sấp lên đường đi tìm Đạo hương, kiếp này chưa chắc có cơ hội trở về, nếu Thẩm Nhược Hi có yếu cầu gì hẳn sẽ cố gắng giúp nàng một tay.

"Ta muốn tổ chức một hội thơ ngấm mai." Thẩm Nhược Hi nhón mũi chân lên, càng trưởng thành, nàng càng có phong độ thực nữ, dịu dàng đi rất nhiều.

"Muốn tổ chức thì tổ chức, huống chi hai cậu cũng cho phép người làm thơ mà." Thẩm Luyện cười nói.

"Người biết ta từ nhỏ học vẫn không bằng người, người giúp ta làm một bài thơ được không?" Thẩm Nhược Hi kéo kéo vạt áo của Thẩm Luyện.

"Sợ thơ ta làm không hay, để cho người mất mặt." Thẩm Luyện lắc lắc đầu.

"Sao không hay được, nếu người nghiêm túc làm, chắc chắn có thể dùng tài nghệ trấn áp quần hùng." Thẩm Nhược Hi suýt chút nữa đã ôm lấy cánh tay Thẩm Luyện mà lắc.

Gần đây nàng xem nhiều tiêu thuyết viết về hiệp nghĩa, những chữ 'tài nghệ trấn áp quần hùng' này tin chắc là lấy từ trong đó ra.

"Ta làm thơ thì nhất định không được, nhưng có thể giúp người chép một bài thơ của người khác, bảo đảm không ai phát hiện ra." Thẩm Luyện thuận miệng nói.

"Thật chứ!" Thẩm Nhược Hi lộ vẻ nghi ngờ, mặt nàng như muốn nói 'ta đọc sách rất ít, người đừng lừa gạt ta'.

"Là giả, tin hay không?" Thẩm Luyện nhắc chân muốn đi.

"Ta tin là được rồi, người đã có bản lĩnh nhìn thấy không quên, tưởng là ta không biết à, tìm một bài thơ của người khác cũng đủ lừa gạt bọn họ." Thẩm Nhược Hi trong một lần tình cờ mà biết đến khả năng ghi nhớ của Thẩm Luyện, vào năm ngoái, nàng đang học bài ở nhà, đúng lúc hôm đó Thẩm Luyện trở về, thầy giáo hỏi nàng một câu hỏi, nàng không trả lời được nên ông ta bắt nàng đi tìm quyển sách từng học kia để chép một trăm lần.

Thẩm Luyện dùng võ công bí mật truyền âm, nói cho nàng biết hàng nào trang nào sách nào. Điều đó cũng nói lên trí nhớ của Thẩm Luyện vô cùng lợi hại.

Thẩm gia không phải gia đình thi thư, nhưng toàn bộ phủ Thanh Châu chẳng nơi nào có tàng thư phong phú như Thẩm gia cả.

Thẩm Nhược Hi biết đôi khi Thẩm Luyện sẽ đến mấy căn phòng cất sách kia đọc sách cả ngày, hẳn nhớ kỹ những bài thơ ít ai biết thì cũng không có gì ngạc nhiên.

Đương nhiên Thẩm Nhược Hi tuyệt đối không biết Thẩm Luyện không cần tốn bao nhiêu thời gian đã thuộc lòng những quyển sách kia, còn hiểu được rất nhiều chuyện lạ mà người khác không biết.

"Vậy người hãy nghe cho kỹ, ta chỉ nói một lần." Thẩm Luyện vỗ vỗ đầu Thẩm Nhược Hi.

"Đừng dài quá, bằng không ta không nhớ được."

"Ngắn thôi"

"Vậy người nói nhanh lên."

Tàng thư trong đầu Thẩm Luyện có hàng vạn quyển, thế nhưng thi từ trong thế giới này, dù lai lịch xa xôi thế nào đi nữa cũng sẽ có người biết.

Bài thơ hẳn đọc cho Thẩm Nhược Hi tất nhiên đến từ Địa cầu.

Văn hóa bối cảnh của hai thế giới đều tương tự, cách luật thơ ca cũng thông với nhau.

Thẩm Luyện chọn một bài thơ liên quan tới mai mà trước kia từng đọc, thông thả ngâm:

"Băng tuyết lâm trung trước thử thân,

Bất đồng đào lý hỗn phương trần.

Hốt nhiên nhất dạ thanh hương phát,

Tản tác càn khôn vạn lý xuân."

Nội khí của Thẩm Luyện rất dồi dào, tuy chỉ ngâm khẽ, nhưng lại có thần khí của phượng gáy.

Bài thơ này dùng từ không trang nhã lắm, nhưng lập ý lại cao, ý cảnh tuyệt diệu, nó không bàn mà hợp với khí chất của Thẩm Luyện.

Một hơi đọc xong, Thẩm Luyện bỗng có cảm xúc thần ý kết hợp, cảnh giới bị ngưng trệ lại hơi lỏng ra một chút.

"Bài thơ này không được." Thẩm Nhược Hi lẩm bẩm nói.

"Tại sao?"

"Thơ hay như vậy, có lẽ người khác đã biết trước rồi, người bảo ta đọc ra chẳng phải sẽ bị mất mặt sao." Thẩm Nhược Hi thật sự vừa sợ vừa buồn, nếu bài thơ của Thẩm Luyện hay hơn mức bình thường một chút thì không nói gì, nhưng bài thơ này lại phổ thông dễ hiểu, mang ý vắn xuất sắc tất nhiên sẽ có nhiều người biết, rất dễ bị lộ.

"Người tin ta thì dùng nó, không tin thì tự nghĩ ra bài thơ khác đi."

"Được rồi, cùng lăm ta nói là người làm, kẻ bị xấu mặt cũng là người thôi." Thẩm Nhược Hi hừ một tiếng.

"Ta lại mong có người vạch trần nó hơn." Thẩm Luyện nghĩ thầm, Thẩm Nhược Hi ngược lại cho hắn một lời nhắc nhở, bài thơ ngũ ngôn về Vương Trùng Dương trong câu chuyện trước kia Lăng Xung Tiêu kể cho hắn chắc chắn không thuộc về thế giới này.

Không biết trong đó còn chứa huyền bí gì.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hôm nay đã là mười lăm, thời tiết cũng không quá tốt, trời quang mây tạnh được hai ngày, sau đó thì nghênh đón một luồng gió lạnh.

Trên trời không trăng không sao, chỉ có ánh đèn dưới đất mới có thể chiếu sáng.

Ánh đèn của Già Lam Tự đương nhiên rất sáng, hệt như ban ngày.

Lần thứ hai Thẩm Luyện gặp mặt Tân Thập Tứ Nương là ở trong đình viện của Già Lam Tự.

Ánh đèn âm u tĩnh mịch, giống như nước chảy, chảy ra từ bên trong cánh cửa rồi lẫn vào băng tuyết.

Một cây mai nghiêng nghiêng chiếc bóng, một vị thiếu nữ xinh đẹp động lòng người.

Hoa mai màu vàng nhạt, y phục màu đỏ thẫm.

"Cô nương ở nơi này, nhất thời ta không biết nên ngắm hoa, hay nên nhìn người." Khuôn mặt Thẩm Luyện đầy ý cười, trong ngôi chùa cổ giữa núi sâu này, vào đêm không trăng không sao, phong thái ung dung.

"Thứ nhất ta không phải người, thứ hai hoa kia không đẹp bằng ta, Thẩm công tử chẳng biết nói chuyện gì cả." Tân Thập Tứ Nương đột nhiên mỉm cười.

"Mai hoa ngạo cốt, băng tuyết giai nhân, đều là thứ đáng ngắm đáng trân trọng, cả hai ta đều quan tâm, trong lòng không hề phân biệt thứ nào đẹp hơn."

"Trước kia gặp Diệp Lưu Vân, cảm thấy hắn không bằng người, nhưng bây giờ ta lại thấy người còn kém hơn hắn một chút." Tân Thập Tứ Nương cong tay búng cây mai kia, cành cây chập chờn, bóng xanh tầng tầng.

"Ồ, lại không biết vì sao?" Thẩm Luyện lập tức hỏi.

"Bởi vì mắt hắn không bị mù."

Thẩm Luyện ôm bụng cười, nói: "Trong số những người ta từng gặp, chỉ có cô nương là thú vị nhất."

"Nhưng người lại nhàm chán, giống như ông cụ non ấy, lễ vật đã hứa tặng ta đâu." Tân Thập Tứ Nương đưa tay ra, trông tư thế của nàng không khác gì 'muốn đi qua đây, phải để lại tiền mãi lộ'.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Làm Đường Lạc Lối Có Biết Chẳng

"Nghĩ đến hôm nay phải tặng quà cho cô nương, thật ra ta cũng rất đau đầu, vàng bạc châu báu ta không thiếu, nhưng lại ngại nó quá tục, công pháp bí điển, ta cũng không tìm ra được công pháp nào có thể làm cho cô nương động tâm, nghĩ đi nghĩ lại, lệnh tôn mời ta tới sợ là có chuyện muốn nhờ giúp đỡ, đến lúc đó tại hạ làm hết sức, thế chẳng phải đã quý hơn tất cả lễ vật khác rồi sao." Thấm Luyện hơi mỉm cười không nhanh không chậm trả lời.

"Công tử là người thông minh, Thập Tứ Nương đừng làm khó công tử nữa." Một giọng nói già nua vang lên, còn mang theo ý cười.

Tân Thập Tứ Nương liếc xéo Thấm Luyện một cái, giơ tay đánh lên cành mai già rồi đi vào trong.

Thấm Luyện cũng bước vào trong, đèn đuốc sáng rực, trước tiên hẳn thấy một lão giả, vóc người hơi giống Tân Thập Tứ Nương, nhưng có một loại khí chất thuộc về bậc đại nho uyên bác, hai mắt hẳn lộ ra một chút tang thương theo năm tháng, ánh mắt kia còn lão đời hơn cả Thấm lão gia.

Phàm là người có đại trí tuệ, từng trải qua sóng to gió lớn, dù chưa tu luyện thần hồn cũng có thể ngưng tâm định tính.

Cái gọi là vô cố gia chi nhi bất nộ, thái sơn băng vu tiền nhi sắc bất cải (1). Chính là chỉ những người tu thân dưỡng tính đến cảnh giới cực cao, tuy

không phải Tiên Phật nhưng cũng khác với người tu hành.

Loại định tính này không phải thần hồn mạnh mẽ thì có thể làm được, mà phải quét đi mê chướng sau này, nắm chặt bốn tính mình mới có định lực như vậy.

Thẩm Luyện tuy không ham danh lợi, nhưng xét về định lực thì hẳn chưa chắc sánh được với nhân vật chìm nổi mấy chục năm như Thẩm lão gia.

Lão giả cũng không tỏ vẻ thần bí, hơi hơi gật đầu, điệu bộ tự nhiên nhưng lại khiến người ta say mê, làm cho người ta không chú ý đến thân thể già yếu của lão.

Thẩm Luyện hơi chấp tay, nghiêm nghị nói: "Kính chào trượng nhân (2)."

"Để công tử đi đường xa đến, tuy nói có chỗ thất lễ, nhưng thật ra cũng chỉ muốn thử đàm phách (3) của công tử mà thôi, công tử quả nhiên hòa nhã như ngọc, kiên định như ngọc, lão hủ thật sự không tìm nhằm người."

Lão giả dùng tay ra hiệu mời Thẩm Luyện ngồi xuống.

Đêm đông lạnh lẽo, lão giả và Thẩm Luyện đều đã nóng lạnh bất tâm, nhưng vẫn ngồi quanh bếp lửa trò chuyện.

Tân Thập Tứ Nương châm trà, nước trà trong suốt lại có sóng gợn lăn tăn, đoán chừng rất nóng.

Thẩm Luyện cũng không thèm nhìn, vừa vào miệng liền uống cạn, hẳn vì để phòng nước trà quá nóng nên đã ngậm thật nhiều nước bọt, nào biết trà này khi hòa lẫn vào nước bọt, tựa như một dòng suối mát chảy vào bụng, sinh ra một chút nhiệt khí bay lên, cuối cùng khiến cho mi tâm của hắn mơ hồ tỏa nhiệt, có một loại dễ chịu khó diễn tả.

"Thâm công tử không sợ nước trà có độc ư?" Tân Thập Tứ Nương ở một bên lên tiếng hỏi.

"Dựa vào thủ đoạn mà lão trượng đã dùng trên người Diệp Lưu Vân, quả thật thần bí khó lường, dù ta có lòng đề phòng thì có thể làm gì? Không bằng cứ thẳng thẳng vô tư." Thâm Luyện khẽ mỉm cười, hôm đó nhìn thấy thủ đoạn của lão giả, trong lòng Thâm Luyện biết thực lực của mình và đối phương cách biệt vô cùng lớn, dùng thủ đoạn gì cũng không thể bù đắp được sự chênh lệch này, không bằng đến đâu thì hay đến đó.

"Đây là Tinh Thần Thang mà năm xưa một vị bằng hữu dạy ta làm, mặc dù người có công pháp luyện thần, hồn lực tinh khiết nhưng có chút không phù hợp với nhục thân, nên dù đến cảnh giới xuất khiếu cũng không thể lĩnh ngộ chân ý vô pháp vô niệm, nếu cứ kéo dài, khó tránh khỏi rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan." Lão giả rủ rủ nói, cho thấy hẳn đã nhìn thấu thân thể của Thâm Luyện.

Thâm Luyện cũng biết mình tu hành theo kiểu mò đá qua sông, sớm muộn gì cũng gặp sự cố, chỉ tự nhủ bản thân cẩn thận thì sẽ không có gì nguy hiểm, nhưng không ngờ vẫn không thể tránh được.

Có lẽ lão giả thối phồng quá mức, nhưng tuyệt đối không phải lời nói suông đe dọa.

Ngày ấy lúc hẳn ngâm lên câu 'Băng tuyết lâm trung trước thử thân' thì bất ngờ thần hồn thông suốt, giống như có dấu hiệu đột phá bình cảnh, nhưng đã bị hẳn dùng định lực áp chế lại, lúc đó mới nhận ra bản thân mình không kèm chế được nội tâm.

Tuy bài thơ kia rất hợp với tính cách của hẳn, nhưng lẽ ra không nên có xúc động lớn như vậy mới đúng.

Đây cũng là chỗ gian nan của tu đạo, mà luyện thần còn khó khăn hơn luyện khí rất nhiều, sự phức tạp của lòng người nào có thể nói hết trong

một câu.

Thẩm Luyện cũng không phải là kỳ tài tu đạo gì cả, hẳn có thể đi đến bước này tất nhiên có một phần nhờ vào vận may.

Được cái suy nghĩ của hắn trầm ổn hơn chủ nhân trước rất nhiều mới không gây ra sai lầm vô phương cứu chữa.

"Kính mong trượng nhân chỉ điểm." Thẩm Luyện tỏ ra thành khẩn thật thà, người đạt được thì là thầy, hiểu học cầu giải mới là thái độ tu hành đúng mực.

"Công tử có thể gọi thẳng họ tên ta, tuy ta lớn tuổi hơn người nhưng đều bước đi trên đường cầu Đạo cả, không cần giữ lễ quá mức. Cả nhà lão phu đều họ Tân, đặt tên theo thứ bậc, Thập Tứ Nương cũng là con gái thứ mười bốn của ta, bất quá trước đây ta từng du học ở nhân gian, nên phải nhập gia tùy tục, từng dùng một cái tên, gọi là Tân Khứ Bệnh, tự là Thiếu An." Tân Khứ Bệnh tỏ ra ôn hòa, nhẹ giọng nói.

"Vậy thì xin gọi ngài là Thiếu An tiên sinh, chẳng hay vô pháp vô niệm lúc nãy ngài nói, rốt cuộc là cái gì?"

"Đó cũng do người khác nói với ta, lão phu thật sự khó nói rõ ràng, công tử có phác ngọc chi tư (4), tương lai tất có cơ hội vào được Tiên môn, Huyền Môn chánh tông đương nhiên mạnh hơn nhiều so với con chồn hoang như ta, và trong Tiên môn chắc chắn có phương pháp giải quyết tình trạng thần hồn không hợp với thân thể của người." Tân Khứ Bệnh chỉ nở nụ cười.

Thật ra Thẩm Luyện biết mình chiếm thân thể người khác, cái gọi là thần hồn và nhục thân không phù hợp có lẽ bởi vì lý do này.

Mà lão giả trước mặt này vừa liếc nhìn đã xem thấu, còn tự nói mình là chồn hoang, chẳng lẽ ông ta là hồ tiên tu hành ngàn năm...

"Nghe Thiếu An tiên sinh nhắc tới Tiên môn nhiều lần, không biết có thâm ý gì?" Thẩm Luyện nắm điểm máu chốt, cũng biết đây tất nhiên là chủ đề chính của hôm nay.

"Trong giang hồ người tập võ có môn phái, tu tiên giả đương nhiên phải có Tiên môn, chẳng qua Tiên lưu thế ngoại tranh mệnh với trời nên sẽ không giống như người trong giang hồ, thường xuyên diễn võ dương oai." Tân Khứ Bệnh chậm rãi nói.

Thẩm Luyện nghĩ thầm quả nhiên như thế, từ câu chuyện của Lăng Xung Tiêu, lại thêm lời nói của lão giả, xem ra trên thế gian thật sự có Tiên môn tu pháp siêu thoát thế gian, trong đó tất nhiên có tiên nhân tu hành đặc đạo.

Chỉ có bái vào Tiên môn mới có khả năng đặc đạo trường sinh, mà không phải mơ hồ không biết gì như hiện tại, đừng nói là trường sinh xa xôi, chỉ sợ ngày nào đó đi nhằm một bước sẽ bạo bệnh mà chết.

"Xem ra Thiếu An tiên sinh biết cách gia nhập Tiên môn, không biết ngài cần ta làm gì?" Thẩm Luyện tin chắc trên thế gian không có bữa cơm nào miễn phí, lão giả này trông cũng không giống như Phật đà từ bi, đương nhiên sẽ không vô cớ mà đối xử tốt với hắn.

Tác dụng của Tỉnh Thần Thang đối với thần hồn có thể nói là khó tìm trên thế gian, nếu lão giả xem nó như trà tầm thường mà đưa cho người ngoài uống, Thẩm Luyện tuyệt đối không tin.

Hắn không sợ trả không nổi, lão giả tìm hắn hiển nhiên tin tưởng hắn có thể làm được chuyện lão muốn nhờ, bởi vậy trong lòng cũng không có gánh nặng quá lớn.

Nói chung bây giờ hắn chính là lợn chết không sợ nước sôi.

"Chuyện lão phu muốn nhờ tất nhiên khi công tử vào Tiên môn mới có thể làm được, công tử không cần nghi ngờ, hãy nhìn vật này trước đã." Lão giả lấy ra một cuộn tranh từ trong tay áo.

-----oo0oo-----

(2) Trượng nhân: cách gọi tôn kính người già cả.

(3) Đám phách: can đảm và quyết đoán.

(4) Phác ngọc chi tư: phẩm chất của ngọc thô chưa mài giũa.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Sợ Sau Khi Ly Biệt, Nhân Gian Đã Trăm Năm

Cuộn tranh từ từ mở ra, lúc đầu Thẩm Luyện còn tưởng bên trong có gì huyền diệu, hóa ra lại trống rỗng.

Hắn chần chừ một lúc rồi hỏi: "Đây là báu vật của Thanh Trúc Bang?"

"Chính là nó, lại nói nó cũng là vật mà tổ sư của Lăng Xung Tiêu mang khỏi Thanh Huyền." Tân Khứ Bệnh khẽ cười nói.

"Bức tranh này rốt cuộc có huyền bí gì?" Thẩm Luyện có chút ngạc nhiên, đây là thứ người áo xanh nhớ mãi không quên, nếu như nó trống rỗng, hẳn là bên trong còn có bí mật khác.

Tân Khứ Bệnh hiện ra vẻ mặt kỳ quái, tiện tay ném cuộn tranh về phía lò lửa.

Lửa trong lò đang cháy hừng hực, khi cuộn tranh rơi vào đó thì vẻ mặt Thẩm Luyện lập tức biến đổi.

Lửa kia dù cháy mạnh đến thế nào đi nữa cũng không thể đốt cháy cuộn tranh, hóa ra nó làm bằng một loại vật liệu chịu nhiệt quý giá vô cùng.

Cánh tay khô quắc của Tân Khứ Bệnh luồn vào lò lửa rồi lấy bức tranh ra, nói: "Thẩm công tử, người thử dùng phi đao cắt qua cuộn tranh này xem, nhớ truyền nội khí vào."

Thẩm Luyện làm theo lời lão, phi đao kia tuy làm bằng sắt thường nhưng vô cùng sắc bén.

Nội khí của Thẩm Luyện cũng có chút thành tựu, khi truyền vào phi đao thì sức mạnh đâu chỉ nghìn cân. Dù cho tảng đá to như quả dưa cũng không cản được độ sắc bén của nó.

Nhưng khi quét xuống cuộn tranh này thì không thể lưu lại dù chỉ một vết cắt nhỏ.

"Quả nhiên là một vật kỳ lạ, chẳng trách có liên hệ với Tiên gia." Thẩm Luyện trầm giọng nói.

"Tranh này có nguồn gốc từ Thanh Huyền, nhưng dường như không ai để ý tới nó, cũng không có người đến đây đoạt về, ví như Thần Túc Kinh mà người luyện tập, cuối cùng cũng chỉ là võ học giang hồ, dù cho sau này người kia thành đạo, cũng đã sớm cắt đứt quan hệ với Thần Túc Kinh rồi. Lại nói tiếp tranh này còn là vật mà một vị tiền bối nào đó trong môn phái của Lăng Xung Tiêu biểu tặng cho An gia của Thanh Trúc Bang, bên trong có duyên cớ gì thì lão phu cũng không rõ ràng. Những chuyện này ta tình cờ biết trong lúc dạo chơi nhân gian.

Mà tranh này ngoại trừ nước lửa bất xâm, đao kiếm khó thương thì căn bản cũng không bị người khác phát hiện ra huyền bí gì.

Thật ra nếu không phải lần trước Dương Hiên ra tay cướp tranh, chắc cũng không có mấy người biết đến vật này.

Ở Thanh Châu, Thanh Trúc Bang người đông thế mạnh, An Vạn Lý lại là kẻ đa mưu túc trí, che giấu vật này kín vô cùng, người ngoài dù biết một chút tin tức cũng không thể đoán được rõ ràng.

Nếu không phải xuất hiện nhân vật như Diệp Lưu Vân, lại không sợ tội mang vật quý, cộng thêm An Vạn Lý cứ âm thầm gợi ý huyền bí của bức

tranh này đã bị người khám phá nên mới tiến bộ thần tốc, trở thành nhân vật nhất lưu trong giang hồ.

Thì sợ là hãn đã sớm không bảo vệ được vật này rồi, đương nhiên hôm nay Thanh Trúc Bang vẫn không thể giữ lại nó." Tân Khứ Bệnh thuận miệng kể luôn chuyện này, giống như tận mắt nhìn thấy vậy, chẳng rõ hãn biết bao nhiêu chuyện bí ẩn trên giang hồ.

"Nếu Thiếu An tiên sinh biết điều huyền bí của bức tranh này, tại sao không mang nó về nghiên cứu sớm một chút, mà nhất định phải đợi Diệp Lưu Vân đoạt nó thì ngài mới tới lấy."

Thẩm Luyện nói thẳng điếm máu chốt, trong lòng hãn cũng không hiểu nổi hành động của lão giả, loại nhân vật hồ tiên như Tân Khứ Bệnh chắc chắn là vô địch trên thế gian, trừ phi hãn sợ hãi thứ gì đó.

"Sau này Thẩm công tử sẽ hiểu nguyên nhân bên trong, tranh này quả thật có một chút huyền bí, sợ là người trong Thanh Huyền cũng chưa chắc biết rõ, ta chỉ tình cờ biết một chút thôi, đáng tiếc bức tranh này thật sự vô dụng đối với ta, còn với công tử, trái lại nó có một chút chỗ tốt."

"Lẽ nào tiên sinh muốn tặng ta bức tranh này?" Thẩm Luyện mỉm cười.

"Nghĩ hay quá nhỉ!" Đôi mắt phượng của Tân Thập Tứ Nương lóe lên một tia giận dữ.

"Thật ra vật đó đưa cho người cũng không sao, chẳng qua vẫn chưa đến lúc. Tiên lưu thế ngoại kỳ thật cũng chia ra nhiều môn phái khác nhau, nếu nói đến môn phái thích hợp với công tử nhất, thì có lẽ đó là Thanh Huyền, ta nghĩ Lăng Xung Tiêu cũng đã nói với người lai lịch võ học của sư môn hãn rồi, người cũng nên biết một chút. Ngày Trùng Dương sang năm chính là thời điểm Thanh Huyền mở sơn môn, nửa năm sau cũng là thời kỳ Thanh Huyền tổ chức pháp hội chọn đệ tử, nếu như công tử muốn biết kỹ hơn thì

tốt nhất là đi hỏi Diệp Lưu Vân một lần." Tân Khứ Bệnh cười nhạt một tiếng, cuối cùng lão cũng nói đến điểm quan trọng.

"Những chuyện liên quan đến Tiên môn quả thật vẫn sinh rất mơ hồ, sau khi nghe lời của Thiếu An tiên sinh ta mới hiểu thêm một chút, nhưng không biết tiên sinh cần ta làm gì?"

"Nếu như sau này công tử thật sự vào được Thanh Huyền, lão phu đúng là có chuyện đến cầu xin người, đến lúc đó ta sẽ không làm khó dễ người đâu, thậm chí có Thanh Huyền làm chỗ dựa nên ta cũng không làm gì người được, nhưng ta tin tưởng vào phẩm hạnh của công tử, nhất định không đến nỗi làm ra chuyện như vậy."

Lời đó quả đúng là lời thật lòng của Tân Khứ Bệnh, Thẩm Luyện làm người chính trực, những ngày qua Tân Khứ Bệnh vẫn luôn âm thầm dùng thần thông quan sát Thẩm Luyện.

Đây cũng là lý do hẳn không để cho Tân Thập Tứ Nương mời Thẩm Luyện lên núi ngay mà phải trì hoãn thêm mấy ngày.

"Tiên sinh đã tin ta, ta cũng không nghi ngờ tiên sinh hãm hại ta, nếu không còn chuyện gì khác thì tại hạ muốn về nhà trước, dù sao ta cũng cần thời gian để chỉnh đốn lại tin tức vừa nghe được." Thẩm Luyện tỏ ra áy náy nói.

"Hừ! dây dưa dài dòng, đúng là kẻ nhàm chán." Tân Thập Tứ Nương ở một bên lạnh lùng nói.

"Ta vốn ở hồng trần, toàn thân lún trong bùn thì làm sao vui vẻ được, tại hạ chưa bao giờ dối lòng." Thẩm Luyện nhìn về phía Tân Thập Tứ Nương từ tốn trả lời.

"Ta cũng không giữ người lại, công tử cứ đi đi."

Thẩm Luyện đi xuống núi, cha con hồ tiên kia cũng không phải để hăn trở về tay không.

Ít nhất Thẩm Luyện còn nhận được phương pháp nấu Tinh Thần Thang kia. Tối nay tuy nói rất nhiều chuyện, kỳ thật cũng chỉ vén lên một chút bí ẩn trong giới tu Tiên mà thôi.

Hăn cảm thấy cha con hồ tiên này dù cho không có bao nhiêu ác ý với hăn, nhưng vẫn còn rất nhiều điểm đáng ngờ.

Thế nhưng bất kể là Tân Thập Tứ Nương hay Tân Khứ Bệnh, cả hai người đều sâu không lường được.

Thẩm Luyện tự hỏi, nếu đối phương muốn làm khó hăn thì quả thật dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa hồ tiên tinh thông nhân tình, tuyệt đối không phải loại yêu quái bình thường đơn giản, nhìn cách hành xử của nó còn lão lạt hơn cả Thẩm lão gia.

Ngoảnh đầu nhìn lên núi, dường như hăn vẫn có thể thấy ánh mắt thâm trầm của Tân Khứ Bệnh và dung mạo hoàn mỹ của Tân Thập Tứ Nương.

Hăn còn lâu mới có được phong thái hờ hững như vậy, hơn nữa nếu Tân Khứ Bệnh không lừa gạt hăn, như vậy khi Thanh Huyền Môn mở cửa thu đồ chính là cơ hội tốt nhất cho hăn.

Chỉ khi tiến vào Tiên môn hăn mới không còn mơ hồ với việc tu luyện như hiện tại nữa.

Lần này đi khắp thiên sơn vạn thủy, nhân gian trăm năm hăn cũng không hối hận.

Thoạt nhìn hẳn tính tình chậm chạp, một khi đã quyết định chuyện gì sẽ tuyệt đối làm đến cùng không quay đầu lại.

Tiên đạo mờ ảo, dù chỉ có một tia hy vọng hẳn cũng phải bắt lấy bằng được.

Lúc về tới khách sạn thì đêm đã rất khuya.

Dù Ngô quản sự là người chịu khó làm việc, lúc này hẳn cũng đã lên giường rồi.

Bước vào cửa khách sạn, Thẩm Luyện quả không nhìn thấy Ngô quản sự, nhưng lại thấy Bạch Ngọc Phi.

"Tối nay là người trông tiệm?" Thẩm Luyện hỏi, trí nhớ hẳn vô cùng tốt, lần trước có xem danh sách chức vụ Ngô quản sự sắp xếp, lý ra tối nay chưa đến phiên Bạch Ngọc Phi mới đúng.

"Ta đặc biệt thay ca, đợi ông chủ người trở về đây." Dưới ánh đèn, Bạch Ngọc Phi đột nhiên cười nói.

"Có chuyện tìm ta à?"

"Ta biết người sắp đi xa, nên đi tìm Ngô quản sự ứng trước tiền công tháng sau, mời người uống rượu, nhưng không biết người có chịu nể mặt uống với ta hay không thôi..."

"Có người mời rượu, ta làm sao từ chối được." Thẩm Luyện nở nụ cười, Bạch Ngọc Phi quả là người thú vị.

Hẳn tin mình không nhìn lầm Bạch Ngọc Phi, Hữu Gian khách sạn chỉ cần có Bạch Ngọc Phi ở đây thì nhất định có thể bình an.

"Thật ra cũng không có việc gì, chỉ đột nhiên muốn tìm người uống rượu một lần, nếu có thể chuốc cho người say khướt thì ta vui rồi." Bạch

Ngọc Phi cười khà khà nói.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Đời Người Khó Được Một Cơn Say

Rượu là Thiêu Dao Tử, một ngụm ngấm người như đao vào cổ.

Thiêu Dao Tử là rượu mạnh, cũng là rượu rẻ.

Rất nhiều người cho rằng rượu ngon không rẻ, rẻ thì không phải rượu ngon, thật ra không hoàn toàn đúng. Bởi vì bản thân rượu đã không phải đồ tốt nên đương nhiên sẽ không tốt.

Lúc bình thường dù Thẩm Luyện muốn uống rượu cũng chỉ uống mấy loại rượu nếp như rượu Lục Nghi, nồng độ rất thấp, tửu tính ôn hòa.

Cảm giác rượu mạnh đi vào cổ họng thật sự không dễ chịu, huống chi Thiêu Dao Tử vốn là loại rượu có nồng độ cao.

Thẩm Luyện không phải uống từng ngụm một, mà là uốn cạn chén đầy. Nếu như ngày thường mọi người nhìn thấy hãn tao nhã lễ độ thì nhất định sẽ không tin kẻ điên cuồng đang ra sức uống kia chính là Thẩm Luyện, Bạch Ngọc Phi không thể không tin.

Bởi rượu là hãn lấy ra, cũng chính hãn mời Thẩm Luyện uống, đồ nhắm bất quá là một chút đậu phộng.

Dùng tiền công của hãn, phải mời nhiều rượu như vậy tất nhiên là không mua được món nào cho ra hồn.

Tuy cả cái khách sạn này là của Thẩm Luyện, chỉ cần Thẩm Luyện muốn thì món ngon nào cũng có thể làm mang ra, dù cho đầu bếp đã ngủ. Nhưng Thẩm Luyện chỉ muốn uống rượu Bạch Ngọc Phi đưa, và chỉ muốn ăn món Bạch Ngọc Phi mời.

Bạch Ngọc Phi cũng như vậy.

"Ta thật sự không ngờ người lại có thể uống rượu sáng khoái như vậy đây." Bạch Ngọc Phi mang theo men say, vỗ vỗ vai Thẩm Luyện. Không phải hẳn chưa từng uống rượu cùng người khác, chẳng qua lúc uống với Thẩm Luyện lại không giống bọn họ, Thẩm Luyện có một loại ma lực đặc biệt, giống như hẳn mãi mãi cho người ta một loại cảm giác có thể yên tâm, chỉ cần người trở thành bằng hữu của hẳn thì chắc chắn sẽ biết hẳn là người rất đáng tin cậy.

Bạch Ngọc Phi không dám say khi uống với người khác, nhưng uống với Thẩm Luyện, dù cho cả hai đều say rồi, hẳn cũng tin tưởng mình sẽ không xảy ra chuyện gì, đây chính là Thẩm Luyện, là Thẩm Luyện duy nhất trên đời.

"Chẳng lẽ trước giờ ta không phải là người sáng khoái (1) sao?" Thẩm Luyện nói với giọng ngà ngà say, nhưng trong đôi mắt hẳn không hề thấy chút vấn đục nào.

"Người là người chưa đủ sáng khoái." Bạch Ngọc Phi cười ta nói.

"Thế còn người?" Thẩm Luyện thuận miệng hỏi.

"Gì cơ?" Bạch Ngọc Phi hình như đã say rồi, dưới chân hẳn có cả mưới vò rượu, nếu như người thường mà uống mưới vò rượu này thì không phải vấn đề say nữa, mà là vấn đề ngã xuống hay chưa.

Bạch Ngọc Phi không ngã, khinh công hẳn luyện rất chú trọng cân bằng, tựa như con lật đật, dù cho say khướt cũng không hề bị lạc mất trọng

tâm.

"Ta hỏi có phải người cũng là người không đủ sáng khoái đúng không?" Giọng nói của Thẩm Luyện đột nhiên lớn hơn một chút, lần này hình như Bạch Ngọc Phi đã nghe rõ.

"Ta là người không dám sáng khoái." Bạch Ngọc Phi lại cười to một trận, lúc uống rượu, người cho rằng giọng nói của người rất to, thật ra là không hẳn, nhưng câu này Thẩm Luyện lại nghe rất rõ.

Thẩm Luyện bất giác vỗ vỗ vai của Bạch Ngọc Phi, không nói gì nữa, đến mức này rồi thì còn có gì để nói chứ, chỉ có thể uống rượu mà thôi.

Thẩm Luyện quả thật say rồi.

Vương đồ bá nghiệp đàm tiếu trung, bất thắng nhân sinh nhất trường túy.

Say trong khách sạn của mình, cùng với người hầu bàn của mình...

Một cuộc rượu này thật ra không có mục đích gì, chỉ đơn giản Bạch Ngọc Phi muốn uống với Thẩm Luyện, Thẩm Luyện liền đáp lại hẳn.

Thẩm Luyện không thể nói không sáng khoái, chẳng qua là không quá sáng khoái, điều đó bắt nguồn từ một loại cảm giác không an toàn sâu lòng lòng.

Bạch Ngọc Phi cũng là một người sáng khoái đấy, nhưng cả đời hẳn chưa từng có tri kỷ... nên mới không dám sáng khoái, bởi vì sáng khoái lần này, sau này không hẳn còn có cơ hội sáng khoái nữa.

Cũng may tối nay cả hai người thật sự say rồi, say một cách triệt để.

Lúc Thẩm Luyện mở mắt ra thì mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Đây là lần thức dậy muộn nhất của hẳn trong hai năm qua, ngủ không quá ngon giấc,

cơ đau đầu do chè chén đêm qua bắt đầu phát tác.

Không phải thân thể hẳn không tốt, không uống rượu được, mà do hẳn uống quá nhiều.

Bạch Ngọc Phi say sau khi uống xong vò rượu thứ mười hai, lúc đó Thẩm Luyện còn đếm được.

Đợi đến lúc Thẩm Luyện say mềm, đã không biết hẳn uống bao nhiêu vò rượu rồi.

Đương nhiên hẳn không biết lần rượu này không chỉ Bạch Ngọc Phi mời hẳn uống, mà còn có cả Ngô quán sự.

Trên giường mềm mại dễ chịu, thời tiết bên ngoài quả thật lạnh lẽo bức người.

Dưới tình huống như thế này, rất hiếm người có thể rời giường.

Nhưng có một câu nói rất đúng, lúc còn sống hà tất ngủ lâu, sau khi chết tự biết an giấc.

Thẩm Luyện chính là một trong những người ít ỏi đó.

Đợi đến khi hẳn đi đến khách sạn như mọi ngày thì Bạch Ngọc Phi đã làm việc được một lúc lâu, ngoại trừ vẻ chịu khó hơn những người hầu bàn khác thì thật sự không ai nhìn ra đây là tên đạo tặc danh chấn thiên hạ.

Khi người bay lên càng cao, thì sẽ càng lưu luyến cảm giác lúc chân đạp trên mặt đất.

Võ công của Bạch Ngọc Phi không tính là cao siêu gì, nhưng Thẩm Luyện tin tưởng, mười năm hay hai mươi năm sau, nhất định hẳn có thể đạt đến đỉnh cao.

Đáng tiếc lại không có duyên với Tiên đạo, đây cũng không phải một chuyện đáng đau buồn.

Bởi vì trên đời có vô số người vô duyên với Tiên đạo, cũng vô duyên với giang hồ, chỉ làm một người bình thường trong chúng sinh mà thôi.

Ngô quản sự đưa cho hẳn một tấm thiệp mời, đó là thiệp mời dự hội thơ của Thẩm Nhược Hi.

Thiệp mời màu tím, đại diện cho sự cao quý.

Hội thơ Thẩm Nhược Hi mở tất nhiên làm kinh động khắp thành.

Cũng do trời đông giá rét không có gì để giải trí, ban đầu Thẩm Nhược Hi chỉ mời mấy vị tiểu thư khuê các mà nàng quen, lại không ngờ sẽ dẫn nhiều người đến náo nhiệt như thế.

Nơi tổ chức hội thơ ngắm mai kia là một trang viên của Thẩm gia, hôm nay đúng là người đến đông đúc, bảo mã điêu xa đầy đường, suốt đêm cá rồng vui múa...

Có tài tử giai nhân, có phú thương hào khách, nhưng tuyệt đối không có người bình thường.

Bởi vì người rảnh rỗi và buồn chán trong trời đông giá rét, chắc chắn không phải là những người bình thường đang bôn ba vì cuộc sống.

Nỗi buồn của kẻ nghèo, tuyệt đối không phải vì không tìm thấy trò gì để giải trí, bởi vì khi người nghèo rỗi, dù cho buổi tối ăn một miếng thịt, uống một chén rượu cũng là sự hưởng thụ xa xỉ.

Thẩm Nhược Hi dĩ nhiên không phải người nghèo, cả đời nàng chắc cũng không biết đến hai chữ nghèo khó.

Tình cảm thiếu nữ là thứ tràn ngập ý thơ, chẳng qua thiếu nữ nhà nghèo, dù có ý thơ cũng không cách nào biểu đạt được.

Thẩm Nhược Hi rất may mắn, nàng không những có thể làm chuyện nàng muốn làm, mà còn có người giúp nàng làm nữa.

Phủ Thanh Châu xa xôi này vốn là nơi học vấn không phổ biến, hội thơ đến phút cuối cũng chưa xuất hiện tác phẩm xuất sắc nào, nhưng tâm trạng mọi người đều lên cao.

"Băng tuyết lâm trung trước thử thân,

Bất đồng đào lý hỗn phương trần;

Hốt nhiên nhất dạ thanh hương phát,

Tản tác càn khôn vạn lý xuân"

Giọng nói dịu dàng, lại không thể che giấu được sự thanh ngạo trong bài thơ.

Thơ vừa ngâm lên, cả đám người đều đổi sắc.

Dù cho những kẻ trí thức có một chút tài học, khi nghe xong bài thơ thất tuyệt truyền lưu thiên cổ này cũng buộc phải cúi đầu trước nó.

Mị lực thơ ca thể hiện ở chỗ có thể vượt qua giới hạn của đẳng cấp xã hội, vượt qua giàu sang nghèo khó, thậm chí vượt qua văn hóa bất đồng.

Mỗi người khi sinh ra bốn tính vốn như tờ giấy trắng, nhưng từ Tiên thiên đến Hậu thiên bị vướng vào hồng trần, mới dần thay đổi bản chất.

Mị lực của một bài thiên cổ độc nhất vô nhị ở chỗ có thể đánh động rất nhiều người, giúp họ cảm nhận được một phần tốt đẹp trong bốn tính của mình.

Thẩm Nhược Hi ở trên đài cao, đang mang khăn che mặt, nàng cố ý đợi đến lúc tâm trạng mọi người tăng lên mới ngâm bài thơ này, nhanh chóng khiến cho mọi người chú ý.

Ý thơ đẹp dễ thanh tịnh, dù cho đã học thuộc lòng, nhưng lúc này nghe lại nàng cũng không nén nổi bất ngờ.

Nàng cảm thấy mình lại hiểu thêm một chút về vị biểu ca này rồi.

Chỉ tiếc Thẩm Luyện không ở bên cạnh, ánh mắt của nàng đảo liên tục về đám người phía trước, Thẩm Luyện cũng không ở dưới đài.

Nàng không chú ý tới, phía sau một gốc mai, có người đang vẫy tay tạm biệt nàng, rồi quay lưng bước đi, biến mất trong đêm đông.

Giờ đã vào cuối tháng chạp, lập xuân sắp tới, sợ là lúc xuân ấm hoa nở cũng không xa nữa....

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Băng Ngọc

Lúc Thẩm Luyện lên Già Lam Sơn thì đôi cha con hồ tiên kia đã biến mất không tung tích, tựa như chưa từng xuất hiện trên đời.

Miếu cổ hoang tàn đổ nát, nơi nào cũng thấy rõ điều đó, thậm chí cả mạng nhện cũng giống như đã kết rất lâu rồi.

Khung cảnh ngày hôm đó lại không nhìn ra nửa phần, sân viện sạch sẽ ngăn nắp trước kia hóa ra lại là ảo giác, từ đó có thể thấy pháp lực của lão hồ tiên kia rất tinh thâm.

Mặc dù Thẩm Luyện biết đối phương đã đi rồi, nhưng sớm muộn sẽ gặp lại mà thôi, hy vọng đến lúc đó hẳn đã vào Tiên đạo.

Danh Kiếm sơn trang ở vùng Đông Bắc, lộ trình từ Thanh Châu đến Danh Kiếm sơn trang có đến ba nghìn dặm đường.

Không có đường thủy nên Thẩm Luyện phải đi đường bộ.

Quốc gia nơi Thẩm Luyện sinh ra gọi là Đại Ngụy, định đô ở phía bắc, trước giờ có truyền thống du học, Thẩm Luyện mang theo bội kiếm, khuôn mặt trắng nõn, thoạt nhìn đã nghĩ ngay hẳn là sĩ tử du học của thế gia nào đó.

Điểm duy nhất khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ là bên cạnh hẳn không có người hầu.

Thẩm Luyện chỉ mang theo một túi vàng lá, ngoài ra thì không còn vật gì khác nữa, trông đơn giản gọn gàng hơn cả những kẻ đi phượt ở kiếp trước.

Một trận mưa to tới quá đột ngột, còn ba trăm dặm nữa là đến Danh Kiếm sơn trang, Thẩm Luyện cũng không muốn đi tiếp mà tìm kiếm một chỗ để vào tránh mưa.

Sau một lúc Thẩm Luyện tìm được một trang viện rộng lớn, bất ngờ đập vào mắt hẳn là ba chữ 'Tô Gia Bảo'.

Ánh mắt hẳn hơi nhú lại, trong lòng cảm thấy rung động, ba chữ 'Tô Gia Bảo' kia hiển nhiên không biết dùng binh khí gì một mạch khắc thành.

Giống như nước chảy mây trôi vậy, vô cùng tự nhiên.

"Người trong nhà này chỉ sợ cũng là người trong giang hồ." Thẩm Luyện nghĩ thầm, kể cả không phải người trong giang hồ, e là kẻ khắc chữ cũng thuộc loại người luyện nội khí thành công, chỉ tính riêng ba chữ tự nhiên như mây trôi này, Thẩm Luyện tự hỏi mình cũng khó mà khắc ra được.

Võ đạo đến phần cuối sẽ tương thông với Tiên đạo.

Thẩm Luyện trong chớp mắt sinh ra cảm giác này.

Sự huyền diệu của ba chữ kia, chỉ có người tinh thần mãi cảm như Thẩm Luyện mới có thể cảm nhận được ý vận như nước chảy vô tận trong đó, nếu xét về thư pháp mà nói thì không được đẹp cho lắm...

Lúc này Thẩm Luyện đang ở trong Tô Gia Bảo, đại sảnh đã có không ít người tránh mưa.

Mưa xuân lạnh lẽo tối tăm, chủ nhà hiểu ý nên mang lò lửa ra, xua đi rất nhiều ý lạnh.

Trong đó có một đám người mang theo đao kiếm, trang phục chỉnh tề, mi tâm hiện ra vẻ dũng mãnh.

Dẫn đầu là một thanh niên chừng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, tuy rằng bị người khác vây xung quanh, vóc người cũng không phải to nhất, nhưng có một loại khí phách khó tả, dưới lớp trang phục kia, nhìn sơ qua Thẩm Luyện vẫn có thể thấy huyết khí dồi dào sung mãn của hắn.

Đại sảnh vốn có lò lửa, nhưng lúc Thẩm Luyện an tọa, thần ý thấp thoáng phát hiện ra bản thân người thanh niên này chính là một cái lò lửa lớn, quả thật xứng với một câu 'khí huyết tràn đầy'.

Đương nhiên Lăng Xung Tiêu đến cảnh giới hàng Bạch Hổ cũng có thể khóa lại phần lớn tinh lực không cho tiết ra ngoài, nhìn giống như người bình thường, nếu thật sự bạo phát, hắn vẫn vượt xa người thanh niên này.

Nhưng Lăng Xung Tiêu là nhân vật bậc nào chứ, thanh niên này có thể hơi so sánh với hắn thôi cũng coi như là cao thủ rồi.

Ngoại trừ đám người này, còn có một đầu đà (1) tóc ngắn.

Lúc Thẩm Luyện nhìn hắn, đối phương cũng đúng lúc nở nụ cười với Thẩm Luyện, dường như không có ác ý.

Ngoài ra còn có ba kẻ không rõ lai lịch, thân hình cao lớn, trông rất nguy hiểm.

Ba người kia không biết vô tình hay cố ý mà đều nhìn chăm chăm về phía người thanh niên bị vây quanh.

Vẻ mặt ẩn chứa sát khí, tựa hồ sẽ động thủ bất cứ lúc nào.

Còn người thanh niên kia cũng âm thầm đề phòng ba người này, sắc mặt lạnh lùng.

Có vẻ như hai bên ngầm hiểu nhau và đang chờ đợi điều gì đó, tạm thời vẫn chưa động thủ.

Bên ngoài vang lên một tiếng sấm xuân, âm âm ầm, vang vọng không dứt.

Một vị công tử trẻ tuổi mặt mang ý cười thản nhiên xuất hiện trong đại sảnh.

Lúc này mặc dù mưa sa gió giạt, hàn khí bức người nhưng trong tay hắn lại cầm một cây quạt giấy, thần thái tuấn tú khó nói thành lời.

Nếu chỉ xét khuôn mặt thôi thì hiển nhiên hắn và Thẩm Luyện mỗi người mỗi vẻ, chẳng qua công tử trẻ này hòa nhã hơn Thẩm Luyện một chút, rồi lại nhiều hơn một phần ngang ngạnh...

Đợi đến khi công tử trẻ kia đi vào, mấy kẻ mặt mũi hung ác lúc trước đột nhiên hiện ra hỉ sắc.

Ba người kia lần lượt đứng lên, nhóm của người thanh niên cũng đã đứng lên.

Bầu không khí ngưng trệ, có thể bộc phát bất cứ lúc nào...

Công tử trẻ chỉ vào người thanh niên, ngón tay trắng như ngọc, dưới ánh đèn dầu mờ hồ có thể nhìn thấy mạch máu, ai cũng không cho rằng người như vậy sẽ có bất kỳ lực sát thương gì.

"Người chính là Lý Tráng."

Giọng nói hắn trong trẻo, tựa như châu rơi ngọc vỡ.

"Chính là tại hạ, Lý Tráng của Thuận Phong tiêu cục, không biết tôn giá là ai, chắc Mạn Bắc tam hùng dọc đường bám theo ta cũng có liên quan với người nhỉ." Khí tức của Lý Tráng chất phác thật thà, lời nói ra lại âm vang mạnh mẽ, có phong độ của một đại tướng.

"Làm sao người biết ba tên đại ngọc này có liên quan tới ta." Công tử trẻ lười biếng hỏi.

Ba người thân hình cao to, hung thần ác sát chính là Mạn Bắc tam hùng lừng danh giang hồ, giết người như cắt cỏ, quả thật là liều mạng bậc nhất.

Ba người họ cùng nhau lớn lên, thân nhau như huynh đệ, lại có một bộ liên kích chi pháp nên qua nhiều năm như vậy vẫn chưa có ai làm gì được bọn họ.

Nhưng bọn họ đã mai danh ẩn tích năm năm qua, giang hồ đồn rằng họ đã chết trên tay Lăng Xung Tiêu, không ngờ rằng vẫn còn sống khỏe mạnh đến giờ.

Lúc đầu Lý Tráng cũng không nhận ra ba người này, mãi đến khi hai phe giao thủ một lần mới nhận ra lai lịch võ công của đối phương.

Hắn đã mất đi hai huynh đệ, trong lòng phẫn nộ nhưng vẫn cố gắng kềm chế. Lý do Mạn Bắc tam hùng đến cướp chuyển tiêu này hắn vẫn còn không rõ ràng.

Mãi đến khi vị công tử trẻ này xuất hiện hắn mới suy đoán ra.

Lúc này quan trọng nhất là kéo dài thời gian chờ viện binh đến giúp.

"Bởi Mạn Bắc tam hùng dù có bản lĩnh to lớn đi nữa cũng không dám đến cướp chuyển tiêu của ta." Lời nói của Lý Tráng trong tho có mảnh, vừa không chọc giận Mạn Bắc tam hùng, đồng thời âm thầm thăm dò lai lịch của công tử trẻ kia.

"Ha ha, Danh Kiếm sơn trang thì tính là gì, Băng ngọc ngàn năm này chính là thứ tiểu thiếu gia bọn ta bắt buộc phải có, nếu như người thức thời thì ngoan ngoãn dâng lên đi." Một người lớn tuổi nhất trong Mạc Bắc tam hùng nói.

Lý Tráng cười dài một tiếng, nói: "Không biết vị Tiểu chủ này rốt cuộc là thần thánh phương nào, không ngờ lại khiến cho Mạc Bắc tam hùng coi thường cả Danh Kiếm sơn trang."

Công tử trẻ gọi là 'Tiểu chủ' hơi mỉm cười nói: "Ta là ai, người còn chưa xứng hỏi, Băng ngọc ngàn năm này thật ra cũng không phải vật quá quý hiếm, cũng do tên Diệp Lưu Vân kia không đủ tự tin, muốn dùng nó để đi qua 'Vấn Tâm Lộ', cái gọi là công tử đệ nhất giang hồ xem ra cũng chẳng có gì ghê gớm cả."

"Ta không dám nói Diệp Lưu Vân là công tử đệ nhất gì, cũng không biết 'Vấn Tâm Lộ' là chỗ nào, nhưng võ công, học thức, nhân phẩm của hắn tại hạ đều kính trọng cả, thiết nghĩ Tiểu chủ các hạ có lẽ đã hiểu lầm gì với hắn rồi." Vẻ mặt của Lý Tráng tỏ ra nghiêm nghị.

"Ta thì có hiểu lầm gì với hắn chứ, người cũng đừng kéo dài thời gian, ta biết người xuất thân từ Phục Ma Tự, chính là ngôi miếu hoang này, hai trăm năm trước đã luyện thành Đại Lực Kim Cương Chưởng, cũng luyện đến tầng thứ sáu của Kim Chung Tráo... Thế này đi, ta để cho người đánh ta một chưởng trước, xem thân thể này của ta có mạnh hơn Kim Chung Tráo của người không, nếu như ta bình an vô sự, người lại nhận một chưởng của ta, nếu người bị thương, đồ vật đưa ta, ta cũng không muốn tạo thêm sát nghiệp."

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Người Trong Giang Hồ Thân Bất Do Kỳ

Thẩm Luyện cảm thấy rất kỳ quái, xảy ra chuyện lớn như vậy mà chủ nhân trong Tô Gia Bảo cũng không lộ diện.

Chẳng lẽ bởi vì sợ mấy tên ác nhân giang hồ này nên không dám xuất hiện.

Trong lúc hẩn đang nghi hoặc thì lại nhìn thấy tên đầu đà tóc ngắn kia, hai mắt híp lại giống như đang ngủ, nơi này xảy ra động tĩnh lớn như vậy cũng không quan hệ gì với hẩn.

Lý Tráng bị 'Tiểu chủ' nói toạc ra suy nghĩ, trong lòng rất ngạc nhiên, lại càng thêm kiêng dè vị 'Tiểu chủ' này.

Đại Lực Kim Cang Chưởng của hẩn đã có thể làm vỡ bia nứt đá, một hơi có thể đánh vỡ mười ba viên gạch xanh.

Dù cho cơ thể tên 'Tiểu chủ' này làm bằng sắt, nhưng nghe thấy tên tuổi hẩn cũng không nên bất cần như vậy chứ...

Còn Kim Chung Tráo đã luyện đến tầng thứ sáu, dù đao kiếm tám thường cũng khó mà phá được.

Nếu không có chút bản lĩnh này hẩn cũng không dám mở Thuận phong tiêu cục.

Mà đối phương đã nói ra lời đó, nếu hãn không dám ứng chiến thì sau này còn mặt mũi nào đặt chân trong chốn giang hồ.

Chẳng qua nếu cứ như vậy mà tiến lên đánh đối phương một chưởng, lại giống như không đủ anh hùng, huống chi đối phương có gan làm như thế, khó đảm bảo nó không có âm mưu quỷ kế gì.

Lý Tráng hơi suy nghĩ một chút rồi ôm quyền chấp tay nói: "Quyền cước không có mắt, nếu như tổn thương công tử thì không nên, không bằng chúng ta luận bàn một chút, dùng võ kết bạn, nếu bản lĩnh của công tử thật sự cao hơn ta một bậc thì tại hạ cũng không còn gì để nói rồi."

Hãn hạ quyết tâm phải kéo dài thời gian, nếu đối phương không chịu thì cũng đành phải động đao động kiếm, 'Băng ngọc' là vật mà Danh Kiếm sơn trang phải có được, nếu như chuyển tiêu này thất bại, Lý Tráng hãn không chỉ ném đi danh tiếng của Thuận Phong tiêu cục mà ngay cả thể diện trăm năm qua của Phục Ma Tự cũng vứt đi luôn.

'Tiểu chủ' nở nụ cười xinh đẹp, tựa như hoa nở... khiến cho cả đại sảnh lại sáng thêm một chút.

Vẻ mặt của Lý Tráng không kèm được mà thay đổi, tròn lòng không khỏi suy nghĩ... nếu như người này là một nữ tử, chỉ sợ là hồng nhan họa thủy.

Đại địch trước mặt mình mà còn nghĩ những chuyện này, đủ để thấy nhan sắc của 'Tiểu chủ' thế nào rồi.

"Được rồi, người tưởng người là nhân vật gì, cho thể diện mà không cần." Tiểu chủ vung quạt giấy lên, sau khi nụ cười biến mất, thần sắc lập tức trở nên lạnh lùng.

Tựa như sao Tâm tháng bảy (1), đến trời sương tháng chạp, sắc mặt nói thay đổi thì đổi ngay.

Quạt giấy kia mạ vàng, cao quý hoa lệ, làm nổi bật lên nước da trắng như tuyết của tiểu chủ, tựa như lưu ly...

Lý Tráng không dám khinh thường, tập trung đề phòng.

"Lên! Ba người giải quyết hết những người nơi này, còn ta sẽ chơi với Đại Lực Kim Cang Chưởng của tên kia một chút." Khóe miệng của tiểu chủ hơi cong lên, lạnh lùng buông lời.

Lý Tráng chỉ thấy vị tiểu chủ kia hét lên một tiếng rồi lập tức hóa thành vô số trọng ảnh, xông thẳng về phía hắn.

Khí dồn xuống đan điền, Đại Lực Kim Cang Chưởng tinh luyện nhiều năm hiển nhiên vô cùng cương mãnh, tựa như nộ hải cuồng đào, song chưởng tung ra, không dám giữ lực.

Trận giao đấu này tựa như rút đi một nửa chân không, tuy Thẩm Luyện ở phía xa, nhưng màng nhĩ cũng không chịu nổi mà hơi bị kéo căng.

Tuy Đại Lực Kim Cang Chưởng là chưởng pháp chí cương chí mãnh, nhưng cũng không phải là đòn thế ngành công của ngoại gia mà là võ công thượng thừa từ ngoại nhập nội.

Luyện đến cực hạn thì thân thể không thua gì cảnh giới hàng Bạch Hổ của Đạo gia.

Đây là chương pháp, cũng là nội công.

Lại kết hợp thêm Kim Chung Tráo thì uy lực của nó quả thật rất lớn.

Những trọng ảnh kia đồng loạt biến mất, tiểu chủ đã rơi vào phạm vi ảnh hưởng của chưởng lực.

Chỉ nhìn thấy quanh cơ thể tiểu chủ tựa như có gợn sóng sinh ra, lại tựa như có một thủy tráo vô hình bao phủ bên ngoài hắn.

Chưởng lực kia đánh lên người tiểu chủ lập tức bị tản đi, không hiện ra một chút uy lực nào.

Lý Tráng ngơ ngác thất sắc, nói: "Cương khí hộ thể, làm sao có thể chứ." Lúc này hắn mới biết lý do 'Tiểu chủ' trước mặt dám ngang nhiên đón đỡ một chưởng của hắn, hóa ra là đã luyện thành thông công 'cương khí hộ thể' trong truyền thuyết.

Thâm Luyện lại cảm thấy hơi kỳ quái, bởi vì linh giác của hắn vượt qua người thường nên cảm thấy cương khí hộ thể của tiểu chủ này xuất hiện quá đột ngột, hoàn toàn không cần tiêu tốn thần khí.

Lúc trước người áo xanh Dương Hiên cũng đã luyện thành cương khí hộ thể, nhưng khi đối diện với vạn tiễn tề phát cũng không dám chống đỡ trực tiếp, bởi vì cương khí kia tiêu hao tinh khí rất nhiều.

Nếu như cương khí hộ thân có thể vận hành liên tục không sợ hao sức, vậy thì dù đối mặt với thiên quân vạn mã cũng thông thả ung dung, giống như thần tiên lục địa rồi.

Lý Tráng một đòn thất bại thì không còn muốn đánh tiếp nữa, phóng người lên muốn bỏ chạy.

Tiêu cục vận chuyển hàng hóa vốn cũng không để ý sinh tử, nhưng vật kia tuyệt đối không thể vào tay người khác.

Đầu óc hắn đang rối bời, nếu đã chứng kiến khinh công của tiểu chủ rồi thì làm sao bỏ chạy được chứ.

Tiểu chủ lộ ra nụ cười trẻ con, tay cầm quạt giấy, bám theo như hình với bóng, Lý Tráng căn bản không thể tránh thoát.

Mấy lần Lý Tráng muốn chạy ra cửa nhưng đều bị tiểu chủ ngăn cản, giống như mèo vờn chuột.

Tiếng la giết bên cạnh truyền vào tai Lý Tráng, hấn phân tâm nhìn sang, huynh đệ đi theo mình đang bị Mạc Bắc tam hùng tàn sát không thương tiếc.

Ba người này nổi danh hung thần ác sát, nếu không phải trực tiếp bắt người kéo xé tay chân thì dùng tay bóp gãy xương cốt.

Sau đó mới để cho người ta từ từ chết trong đau đớn giày vò.

Đại sảnh lúc đầu sạch sẽ trong nháy mắt đã biến thành một nơi giết chóc đầm máu.

Còn đầu đà tóc ngắn vẫn nằm ngủ như trước, không hề có động tĩnh gì.

Cho đến khi cặp mắt Lý Tráng đỏ như sắp nứt, muốn đi cứu giúp thì quạt giấy kia lại đột ngột xuất hiện.

Quạt giấy gõ lên đầu Lý Tráng một cái, trông không khác gì dùng một cây gậy đập nát quả dưa hấu, óc trắng lẫn vào máu văng tung tóe.

Lý Tráng luyện thành Kim Chung Tráo, đao kiếm khó tổn thương, hơn nữa phần đầu vốn dĩ cứng rắn hơn so với những bộ phận khác, thế mà lại không chịu nổi một gõ nhẹ nhàng của tiểu chủ.

Đây chính là cảnh giới nội khí đại thành, dù cho cây cỏ trúc đá, vào trong tay cũng có thể phát ra uy lực cực lớn.

Chỉ trong chớp mắt toàn bộ Thuận Phong tiêu cực, kể cả Lý Tráng đều không ai chạy thoát.

Mùi máu tanh tràn ngập bốn phía, khiến cho người ta muốn ói.

Mạc Bắc tam hùng ai cũng dính đầy máu, đều là máu của người khác.

Tiểu chủ cẩn thận từng chút lấy ra một cái hộp nhỏ từ trên người Lý Tráng.

Mạc Bắc tam hùng đi tới, nói: "Tiểu chủ, đã giải quyết xong hết rồi."

Tiểu chủ không vội mở hộp ra, đưa mắt quét nhìn khắp đại sảnh, khuôn mặt không hề bị cảnh tượng máu me làm cho biến sắc.

Hắn nhìn thấy Thẩm Luyện và đầu đà tóc ngắn, thần sắc lạnh lùng nói: "Ta bảo giết hết những người ở đây, lẽ nào các ngươi không có lỗi tai?"

Mạc Bắc tam hùng xưa nay nổi danh hung ác, nhưng không có thói quen lạm sát kẻ vô tội.

Thế nhưng tiểu chủ hi vọng vô thường nên bọn họ không dám làm trái yêu cầu của y, đành phải nhìn về phía Thẩm Luyện, ba người cười gằn nói: "Tiểu tử chỉ trách số người xui xẻo."

Nếu như là tội phạm giết người lương thiện bình thường, Thẩm Luyện trái lại sẽ rút đao tương trợ.

Nhưng đối lại Thuận Phong tiêu cục với Mạc Bắc tam hùng, còn có tiểu chủ lại không phải loại người này, mà thuộc về ân oán giang hồ.

Không thể nói là ai vô tội, dù Thẩm Luyện có lòng tốt cũng sẽ không lãng phí ở đây. Chẳng qua hắn không ngờ đến, bản thân mình rốt cuộc cũng không thoát khỏi chuyện này.

Quả nhiên người trong giang hồ phải có ân oán thị phi, du cho chuyện không liên quan đến mình, cũng sẽ có phiền phức tìm tới.

Hắn không phải người thích gây sự, càng không phải người sợ phiền phức.

"Chọc tới ta mới coi như số người xui đấy." Thẩm Luyện khẽ thở dài.

Tiểu chủ nhìn về phía Thâm Luyện, dư quang trong khóe mắt lại quét lên người đầu đà tóc ngắn, thầm nghĩ sao tên đầu đà này nhìn quen mặt thế nhỉ...

Chuyến này coi như là thuận lợi, thật ra Băng ngọc cũng không quan trọng với hắn, nhưng có tác dụng với Diệp Lưu Vân là được rồi.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Lại Nói Tiểu Chủ Là Tiêu Trúc

Mạc Bắc tam hùng từng bước từng bước đến gần Thẩm Luyện, câu nói lúc nãy của Thẩm Luyện đã chọc giận bọn họ.

Mỗi bước đi đều rất nặng nề, ba người trước sau như một, dường như có thể nghe được cả tiếng ngói rung trên trần nhà, chẳng biết có phải là mưa to bên ngoài giã vào nóc nhà, hay là bước chân của ba người khiến cho mái ngói bật lên.

Ba người, sáu quả đấm, mỗi nắm tay đều có thể đánh chết một con trâu.

Thẩm Luyện đối mặt với ba tên hung thần ác sát lại cảm thấy hơi nhàm chán.

Đợi đến thời điểm sáu quả đấm kia đánh vào sáu điểm yếu trên cơ thể thì Thẩm Luyện chột khom người xuống, giống như uống rượu say, ngã trái ngã phải, di chuyển rất lộn xộn nhưng đều đúng lúc tránh né được những nắm đấm này.

Đây là thân pháp hãn lĩnh ngộ từ Bạch Ngọc Phi, tuy không giống với thân pháp của Bạch Ngọc Phi nhưng cả hai đều dựa vào hai chữ 'Cân Bằng' mà phát huy ra.

Quyền phong gào thét bên tai, lẫn áp tiếng mưa rơi bộp bộp trên mái nhà.

Tiện tay bắc lên vai một người trong đó, sau đó chân móc lên, tấn công về phía đầu gối tên còn lại.

Tiếp theo hẳn đẩy một cái, người bị bắc vai kia liền bị đẩy mạnh vào người thứ ba.

Ba tên ác hán giờ phút này giống như những con rối, mặc cho Thẩm Luyện tùy ý điều khiển, cuối cùng tay chân bị mắc vào nhau, không thoát ra được.

Ngã trên mặt đất, vừa vặn thành một quả cầu thịt lớn.

Trong giang hồ Mạc Bắc tam hùng cũng là nhân vật có tên tuổi, nhưng Thẩm Luyện lại dễ dàng xử lý ba người họ như vậy quả thật ngoài dự đoán của 'Tiểu chủ'.

Lúc trước lực chú ý của hắn bị đầu đà tóc ngắn hấp dẫn, bây giờ lấy lại tinh thần thì ba người kia đã bị xử lý xong.

Phải nói ba người này cũng có thần lực trời sinh, đáng tiếc thần ý của Thẩm Luyện hơn xa ba người, dĩ vô hậu nhập hữu gian (1), không để lãng phí nhiều sức lực.

"Người tuyệt đối không phải hạng người vô danh, người tên gì?" 'Tiểu chủ' nháy mắt một cái, vẻ mặt nghiêm túc, phảng phất như có những tia sáng chạy dọc theo lông mi của hắn.

"Ta là ai, sợ người cũng không biết, người là ai, ta càng không muốn biết." Thẩm Luyện trả lời không nhanh không chậm, nhưng thần ý hắn đang ngưng tụ, thần hồn có thể xuất khiếu bất cứ lúc nào để đánh giết đối phương.

Bởi vì thủ đoạn của tên 'Tiểu chủ' này quả thật khiến cho người khác phải kiêng kị.

Hồ tiên đã từng nhắc nhở, nếu không phải vạn bất đắc dĩ hẳn sẽ không sử dụng Diệt Thần Kiếm, đáng tiếc chuyện trên đời đâu phải người muốn không làm thì không làm chứ.

"Người không nói ta cũng biết, chắc hẳn người họ Thâm phải không?"
'Tiểu chủ' hơi mỉm cười nói.

"Ta cũng biết, người tên là Tiêu Trúc, Tiêu trong tiêu sắt (*rì rào), Trúc trong trúc điệp (*lá trúc), tiểu chủ nhân của Quy Vân sơn trang." Người nói chuyện không phải Thâm Luyện, mà là tên đầu đà tóc ngắn đang nằm ngủ.

Danh Kiếm sơn trang và Quy Vân sơn trang một nam một bắc, đều thuộc về giới giang hồ Đại Ngụy, là Thánh địa võ học truyền thừa xa xưa nhất.

Nghe nói đã có hơn ngàn năm, còn lâu đời hơn cả nước Đại Ngụy này.

Thâm Luyện không ngờ lúc trước gặp được Thiếu trang chủ Diệp Lưu Vân của Danh Kiếm sơn trang, nay lại nhìn thấy thiếu chủ Tiêu Trúc của Quy Vân sơn trang.

Làm truyền nhân của Thánh địa võ học, chẳng trách năm được nhiều chuyện giang hồ như thế, vừa liếc đã nhìn ra lai lịch của Thâm Luyện.

Tiêu Trúc nhẹ nhàng dùng quạt giấy vỗ lên bàn tay mềm như bạch ngọc của mình, hơi thoáng nghiêng đầu, mím môi cười nói: "Hóa ra là Hoàn Dao đầu đà Khổ Tuệ đại sư, nhớ lại nhiều năm trước người còn tham gia tiệc trao châu (2) của ta, lúc đó người còn đưa một chuỗi ngọc Lạt Ma làm đồ vật cho ta chọn, thảo nào nhìn có chút quen."

"Ai cũng nói người sau khi ra đời liền có thể nhớ hết mọi chuyện, ta còn cho rằng là nói đùa, hóa ra lại là sự thật." Khổ Tuệ thông thả nói.

"Nghe nói ba năm trước người từng gặp Diệp Lưu Vân, ta với hẳn ai lợi hại hơn?" Tiêu Trúc thôi dùng quạt giấy vỗ bàn tay, chuyện thắng bại giữa hẳn và Diệp Lưu Vân xem ra còn quan trọng hơn cả truy vấn Thẩm Luyện.

"Nếu như người không dùng 'Kim Cương Phù', thì hai người như người cũng không phải đối thủ của Diệp Lưu Vân, huống chi các người vốn là một đôi, hẳn mạnh hơn người một chút thì sau này mới hạnh phúc chứ." Khổ Tuệ cười mỉm nói.

Thẩm Luyện nghe được lời ấy thì trong lòng mới bừng tỉnh, không ngờ Tiêu Trúc này lại là nữ, Quy Vân sơn trang và Danh Kiếm sơn trang không có ân oán, hơn nữa còn là thông gia.

Mà cái lồng khí hộ thể lúc nãy của tiểu chủ kia, hẳn là có quan hệ với Kim Cương Phù, nhiều khả năng đây chính là tiên gia diệu thuật.

"Kim Cương Phù này là của nhà ta, hiển nhiên cũng thuộc về ta, chẳng lẽ các người dùng bảo đao bảo kiếm còn ta lại không được dùng Đạo phù.?" Tiêu Trúc hừ một tiếng nói.

Thẩm Luyện nghĩ thầm: cô gái này hi vọng vô thường, hơn nữa lại coi thường mạng người, Diệp Lưu Vân cưới một bà vợ như thế, sau này chắc sẽ nếm mùi đau khổ.

Nhớ lại tính tình thanh cao tự mãn của Diệp Lưu Vân, phối hợp với Tiêu Trúc, Thẩm Luyện cũng không dám tiếp tục tưởng tượng nữa.

"Đừng nói Diệp Lưu Vân, chỉ so với vị Thẩm công tử này thôi, dù người có Kim Cương Phù trong tay cũng không phải đối thủ của hẳn." Khổ Tuệ chỉ vào Thẩm Luyện, cười nhạt nói.

"Hẳn có gì đặc biệt chứ, dù cho Lăng Xung Tiêu ở nơi này cũng không phá được Kim Cương Phù." Tiêu Trúc lạnh lùng buông lời, tuy rằng Thẩm

Luyện có danh xưng 'Ngọc công tử' gì đó, trong mắt nàng vẫn còn lâu mới có thể phá giải Kim Cương Phù.

Phù này có nguồn gốc từ Tiên đạo thế ngoại, không cần Chân khí.

Chỉ cần hơi dùng tâm thần tế luyện thì có thể kích phát tùy tâm, sinh ra khí tráo vô hình, tuyệt đối không phải thủ đoạn của phàm nhân.

Hơn nữa chỉ cần nguyên khí trong phù không tiêu hao hết thì khí tráo vô hình có thể tồn tại liên tục.

Lúc bình thường không dùng đến, trong Kim Cương Phù còn có một trận pháp nhỏ, có thể tự động hấp thu nguyên khí đất trời để bổ sung cho lượng nguyên khí đã tiêu hao.

Đồng thời trong quá trình hấp thu thiên địa nguyên khí, nó còn có thể âm thầm cải thiện thể chất của người mang Kim Cương Phù.

Ngay cả trong Tiên đạo thế ngoại cũng được xem như vật quý giá.

"Hắn đã luyện thành Diệt Thần Kiếm, người nói xem có thể phá hay không?" Khổ Tuệ từ tốn nói.

Thẩm Luyện nghĩ thầm: xem ra lai lịch của ta không qua mắt được người hữu tâm, may mà không có ai biết ta từng tu luyện Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải.

Hắn đã phát hiện, chỉ ít trong chốn giang hồ không có công pháp chuyên tu luyện thần hồn, còn Tiên lưu thế ngoại thì không biết được.

Hôm nay Thẩm Luyện có thể từ từ thoát khỏi phạm tục, thứ góp công lớn nhất chính là môn công pháp Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải lai lịch bí ẩn này.

Tiêu Trúc đánh giá Thảm Luyện một chút rồi nói: "Ngoại trừ tên điên Dương Hiên kia, hóa ra vẫn có người dám tu luyện công phu chết người này, tại sao Lăng Xung Tiêu lại để cho hắn sống nhỉ, hơn nữa còn truyền võ công cho hắn?"

"Người khác luyện Diệt Thần Kiếm hoặc chết oan chết uổng, hoặc đi lên con đường ma đạo cố chấp giống như Dương Hiên, nhưng Thảm công tử đây là ngoại lệ..."

"Dựa vào đâu bắt ta phải tin lời ngươi?" Tiêu Trúc cười lạnh.

"Ngươi muốn thử một chút không?"

"Này, tên họ Thảm kia, có đúng là người đã luyện thành Diệt Thần Kiếm?" Tiêu Trúc trực tiếp hỏi Thảm Luyện.

"Cứ cho là vậy đi."

"Cứ cho là sao?" Con ngươi đen lay láy của Tiêu Trúc có hơi ngạc nhiên nhìn Thảm Luyện không rời mắt.

"Ta quả thật có thể dùng Diệt Thần Kiếm, nếu như khí tráo vô hình của cô nương không thể phòng ngự công kích tinh thần, vậy thì cô nương không cách nào thắng được tại hạ rồi." Thảm Luyện ung dung thoải mái trả lời.

Nếu như đối phương là thê tử chưa xuất giá của Diệp Lưu Vân, hơn nữa lại là một tiểu cô nương, vậy thì Thảm Luyện cũng không muốn sinh thêm thị phi, dù sao hắn còn phải hỏi Diệp Lưu Vân chuyện thu đồ đệ trong Thanh Huyền.

Còn lý do Tiêu Trúc muốn đối đầu với Diệp Lưu Vân thì có quan hệ gì với hắn chứ, Thảm Luyện chả buồn tò mò chuyện đó.

Bỗng nhiên có vài tiếng ho khan truyền tới, ba người trong đại sảnh đều nghe vô cùng rõ ràng.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Chủ Nhân Của Tô Gia Bảo

Lúc trước người dẫn Thẩm Luyện vào trong tránh mưa là một lão bộc, sau đó đã sớm biến mất không thấy đâu.

Nơi này chỉ là một gian phòng phụ, dù sao chủ nhân trong bảo có lòng tốt để người đi đường vào tránh mưa một lúc mà thôi, sẽ không cung cấp đồ ăn thức uống gì.

Lúc đầu Thẩm Luyện bị ba chữ 'Tô Gia Bảo' hấp dẫn nên vô thức quên đi cái khác, bằng không hẳn vẫn có thể lưu ý một ít đặc thù ở nơi này.

Đi kèm với tiếng ho khan là một nam tử bước ra từ cửa trong, khuôn mặt tuấn tú, đẹp đến nỗi những người thợ lành nghề cũng khó mà điêu khắc ra được, lại không phải tạo thành từ chất liệu hay châm pháp nào mà Thẩm Luyện từng thấy qua.

Làn da của hắn còn đẹp hơn cả Tiêu Trúc, mười ngón thon dài, vừa hợp với đánh đàn, càng thích hợp cầm kiếm.

Hai tay hắn đang cầm một cái khăn che miệng, tiếng ho khan cũng phát ra từ đó.

Nếu như không phải tiếng ho khan kia thì Thẩm Luyện gần như không phát hiện được người này.

Đây là lần đầu tiên trong đời Thẩm Luyện gặp một người mà trong lúc hành động có thể không phát ra một chút tiếng vang dù nhỏ nhất, thính lực của hắn vốn rất tốt, lại không nghe thấy âm thanh lúc đối phương bước ra, càng không nghe được âm thanh hoạt động của các khớp xương đối phương lúc hành động.

Trên khuôn mặt ung dung của Khố Tuệ lúc này xuất hiện thêm một chút ngưng trọng.

Cảnh tượng Tu La đẫm máu như vậy lại không khiến cho người mới tới chấn động chút nào.

Mưa bên ngoài bắt đầu vang tiếp rồi, tiếng nước chảy trên mái hiên, tí tách tí tách, tựa như tiếng chuông chiều.

Nam tử lần lượt đưa mắt nhìn ba người đang đứng trong đại sảnh.

Tiêu Trúc không tự giác vỗ quạt giấy, tỏ như rất bình tĩnh, nhưng tay của nàng nắm chặt cán quạt, mu bàn tay hiện lên mạch máu như thanh ngọc, xem ra cũng không phải điềm tĩnh như vẻ bề ngoài.

Khố Tuệ bị ánh mắt của nam tử trung niên quét qua, hơi rũ mi mắt xuống không dám nhìn thẳng, nhưng vẻ nghiêm nghị giữa hai lông mày không che giấu được.

Chỉ có Thẩm Luyện là vút đi vẻ ngạc nhiên ban đầu, sắc mặt trở lại như bình thường.

Hắn đang âm thầm vận chuyên pháp môn ngưng thần định tâm Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải, bởi vì ánh mắt kia quá không tầm thường, tựa như lão hồ mới tỉnh giấc, tuy không quá hung ác nhưng tràn đầy uy nghiêm vương giả không thể xâm phạm, làm cho mọi người muốn cúi đầu thần phục theo bản năng...

"Người là ai?" Người đầu tiên không nhận được đương nhiên là Tiêu Trúc.

Thẩm Luyện thầm than một tiếng, dựa vào cái tính tình nhanh nhẩu này của Tiêu Trúc, thì biết nàng ta tuyệt đối không bằng Diệp Lưu Vân.

Tuy ngày đó Thẩm Luyện may mắn thắng Diệp Lưu Vân, nhưng hẳn tuyệt đối không mấy may xem thường đối phương, đó là nhân vật kinh tài tuyệt điểm nhất mà này hẳn từng gặp.

Bất kể là ai đi nữa, sống với chân tàn phế như vậy cũng không tốt hơn Diệp Lưu Vân bao nhiêu đâu.

"Đương nhiên ta là chủ nhân nơi này." Nam tử kia cười nói.

"Ta đang hỏi tên của người?"

"Nơi này là Tô Gia Bảo, bỉ nhân (1) đương nhiên họ Tô, còn tên ư? Dù ta nói, cô nương cũng chưa chắc biết rõ. Thật ra họ tên chỉ là danh hiệu, gặp nhau tức là hữu duyên, bây giờ sắc trời đã tối, nếu ba vị muốn ăn một bữa cơm đạm bạc thì mời ở lại nơi này một đêm rồi đi." Chủ nhân vẫn nở nụ cười phong kinh vân đạm như trước, dù cho hẳn mời khách, cũng tỏ ra ôn hòa khiến cho mọi người không cách nào xen vào lời của hắn!

"Thật có lỗi, thúc thúc à, mẫu thân ta bảo ta tối nay phải về ăn cơm." Tiêu Trúc nở nụ cười xinh đẹp, bách mị

Thân pháp của nàng mềm mại, tư thế lại uyển chuyển, quả thật là khiến cho người ta vui lòng thích mắt...

Nếu người bình thường hơi lưu luyện một chút thì Tiêu Trúc đã lập tức biến mất trong tầm mắt.

Tiêu Trúc thông minh nhanh trí, khi đã đạt được mục đích rồi chỉ muốn đi nhanh, nơi này có Khổ Tuệ, Thẩm Luyện và cái tên chủ nhân Tô Gia Bảo lai lịch khó lường này, dù ở lại cũng không có chỗ tốt gì, không bằng thoát thân trước thì hơn.

Nàng là con gái, dù cho chạy mất dạng cũng không cần để ý mất đi thanh danh gì.

Tốc độ của Tiêu Trúc rất nhanh, cũng dừng lại rất nhanh ở ngay cửa ra vào.

Bởi vì chủ nhân đã đứng ngay phía trước nàng.

Nàng nhẹ nhàng dừng lại, quạt giấy vung ra, tựa như chim én đột nhiên dừng trên không trung sau đó bất ngờ tăng tốc.

Một đòn thuận thế này muốn phát ra phải cân nhắc độ phối hợp thân thể và khả năng nắm giữ lực đạo thật tốt. Nhưng dù là một chiêu chí mạng, thoát nhìn cũng đẹp mắt vô cùng.

Thẩm Luyện mắt thấy tất cả, không nhìn được mà khâm phục, nữ tử tập võ tuy rằng có nhiều chỗ thiếu sót, nhưng xét về độ dẻo dai thân thể lại tốt hơn nam nhân rất nhiều.

Đủ thấy thiên đạo được mất công bằng.

Lúc trước cây quạt kia dễ dàng gõ nát đầu Lý Tráng, bây giờ nhìn nó còn mạnh hơn một đòn hời hợt khi nãy của Tiêu Trúc.

Nếu ở khoảng cách gần như thế Thẩm Luyện tự xét cũng không thể tránh thoát một kích này.

Chủ nhân Tô Gia Bảo cũng không hề tránh né, quạt giấy xuyên qua bả vai hấn, sau đó dường như Thẩm Luyện nghe được âm thanh bong bóng

vỡ.

Không ngờ cả cơ thể chủ nhân kia bỗng hóa thành một vũng nước, trong lòng Thẩm Luyện vô cùng kích động, đây rõ ràng là Đạo thuật.

Thân thể do nước hóa thành kia vỡ tan, nước văng tung tóe.

Trên thân Tiêu Trúc sinh ra một lồng khí vô hình, tác dụng của Kim Cương Phù bắt đầu hiện ra.

Từng giọt nước chậm rãi rơi xuống từ trên bầu trời.

Lúc này bỗng đâu xuất hiện một luồng bạch quang, bắn nhanh vào mà không hề để ý đến lồng khí kia.

Giống như cắt vào đậu hũ, quả thật không hề bị ngăn cản.

Tiêu Trúc hét lên một tiếng, sau đó ngạc nhiên.

Bạch quang mỏng như sợi tơ kia phá tan lồng khí, nhanh chóng vòng quanh cơ thể Tiêu Trúc rồi trói chặt nàng lại, không thể động đậy.

Những giọt nước từ giả thân đã vỡ nát kia lại rơi xuống sàn nhà, xen lẫn vào trong máu tươi, trong nháy mắt những thi thể kia liền biến thành một bãi nước vàng đục ngầu.

Ngưng tụ thành quả cầu rồi lăn đến cây sơn trà bên ngoài căn phòng, thấm thấu xuống lòng đất.

Ba tên Mạc Bắc tam hùng tuy dính phải giọt nước kia nhưng không hề bị tổn thương, còn những thi thể máu thịt khác đều thành phân bón cho cây sơn trà.

Ánh mắt Thẩm Luyện vô cùng tốt, chỉ thấy cảnh cây sơn trà lẻ loi đó trong chớp mắt đã mọc ra rất nhiều lá non.

Chủ nhân nơi này tựa hồ cũng chưa động đậy, vẫn đứng yên tại chỗ.

Dường như nhận ra ánh mắt Thẩm Luyện, hần từ tốn nói: "Cây sơn trà này năm xưa do vợ cả ta trồng lên, nay đã cao to như lộng, sau đó ái thê mới cưới của ta ra lệnh cho ta chặt nó, đáng thương nó đã thông linh tính, nên ta bèn dời nó đến trồng ở biệt viện này, hôm nay được bón nhiều phân như thế, sang năm hẳn là có thể mọc ra nhiều trái sơn trà ngon miệng, đáng tiếc ba vị chưa chắc có thể đợi được đến lúc ta đem nó ủ thành rượu."

Nói xong hần lại cười ha ha, xem thi thể người chết như chất dinh dưỡng, dù là Khố Tuệ cũng cảm thấy u ám khủng bố.

Đôi mắt đẹp của Tiêu Trúc nhắm lại, khuôn mặt giãn ra cười nói: "Vị thúc thúc này, ta chợt nhớ ra hôm nay phụ thân mẫu thân ta đều không ở nhà, thôi thì ở lại chỗ thúc ăn một bữa cơm vậy, ta không đi nữa."

Chủ nhân chậm rãi nói: "Ta chỉ nói đùa với cô nương thôi, tiểu cô nương đáng yêu như vậy làm sao ta nỡ ra tay chứ."

Hần duỗi ngón tay ra, hơi móc lên, những sợi tơ trắng quấn quanh Tiêu Trúc lập tức nổi lông, bay lên không run giật liên tục, sau đó giống như một con rắn uốn éo bắn nhanh về phía ngón tay của chủ nhân.

Thẩm Luyện nghĩ thầm: xem ra chủ nhân nơi này không phải người phàm tục, không biết hần với cha con Tân Thập Tứ Nương ai lợi hại hơn ai.

Thủ đoạn của hồ tiên và người chủ nhân này đều vượt qua nhận thức của Thẩm Luyện, khó mà phán đoán mạnh yếu.

Lần này Tiêu Trúc cũng không dám chạy nữa, ngoan ngoãn chạy đến bên cạnh Thẩm Luyện.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Bạch Cốt Ai

Thẩm Luyện vẫn luôn muốn tìm Tiên cầu Đạo, nhưng đến khi thật sự đối mặt với cao nhân biết đạo thuật thần kỳ thì trong lòng hẳn lại nổi lên một chút kinh hoảng, nếu không thì tội gì hẳn phải vận chuyển Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải để cho mình nhất niệm không sinh.

Trong đầu hiện lên suy nghĩ này, hẳn nghĩ hóa ra bản thân mình lại là Diệp Công thích rỗng (1), không khỏi cười thầm.

Định cảnh bình yên ôn hòa kia theo đó bị phá vỡ.

Đợi đến lúc hẳn nhìn xung quanh, lại phát hiện mình không còn ở trong đại sảnh nữa.

Cơ thể tự động bước đi theo chủ nhân Tô Gia Bảo, hẳn đi cuối cùng, phía trước là Khổ Tuệ và Tiêu Trúc.

Người bình thường đi đường, nếu như đi thành đoàn, như vậy người phía sau sẽ không tự giác mà bước theo người phía trước.

Mà điểm này, trong giới động vật càng hiện ra rõ ràng hơn.

Đây là vô tâm chi niệm.

Nhưng bất kể Khổ Tuệ hay Thẩm Luyện, thậm chí cả Tiêu Trúc đều là người có ý thức mạnh mẽ, vị chủ nhân Tô Gia Bảo kia có thể điều khiển bọn họ đi theo hẳn, loại bản lĩnh này thật sự khiến cho Thẩm Luyện run sợ.

Hắn đã vào cảnh giới ngưng thần định tâm, chỉ có thể định tâm, lại không thể thủ phách.

Hồ tiên Tân Khứ Bệnh từng bảo thần hồn hẳn không phù hợp với cơ thể, chính là ám chỉ hồn phách hẳn không thể trọn vẹn hợp làm một.

Thế nên thần hồn của hẳn dễ dàng xuất khiếu, nhưng tai hại cũng không hề nhỏ.

Bằng không người tu hành bình thường phải đợi một lúc lâu mới xuất khiếu được, sao có thể giống như hẳn, thần hồn thoát khiếu ngay trong lúc đối địch chứ.

Trong lúc Thẩm Luyện miên man suy nghĩ, bước chân hẳn cũng không ngừng lại.

Bởi vì chân khí và thân thể hẳn đều thích ứng với tiết tấu này, chỉ đành phải chờ chủ nhân Tô Gia Bảo dừng lại hẳn mới có thể dừng lại theo mà thôi.

Tuy hẳn có thể mạnh mẽ thoát khỏi sự điều khiển này, nhưng nếu làm thế thì hồn và phách sẽ xung đột nhiều hơn.

Trái lại loại tiết tấu đặc biệt này khiến cho hẳn cảm nhận được vách ngăn giữa 'Hồn' và 'Phách' mình một cách rõ ràng...

Đây cũng là nguyên nhân hẳn vẫn còn ý thức...

Xung quanh lại là sương mù trắng xóa, cũng không biết đi đến nơi nào rồi.

Không phân biệt ra đông tây nam bắc.

Bỗng nhiên cảnh vật phía trước thay đổi, dòng nước róc rách, đang tuôn chảy bên cạnh.

Sương mù kia tản đi, dưới chân là một con đường mòn khúc chiết vắng lặng.

Hai bên ngoại trừ nước chảy ra, còn có lùm cây, bên ngoài thì có rừng trúc um tùm, tiếng lá vang lên xào xạc, nô đùa với cơn gió đêm.

Một ngôi đình nghỉ mát u ám độc lập.

Mọi người lần lượt ngồi xuống, rốt cuộc Thẩm Luyện cũng đoạt lại quyền khống chế thân thể.

Mà Tiêu Trúc với Khổ Tuệ dường như không nhận ra sự mê man lúc trước, sau khi ngồi xuống mới sực tỉnh lại.

"Đây là nơi nào?" Tiêu Trúc hỏi, ban nãy sau khi nàng đồng ý ở lại thì lập tức giống như ngủ gật, lúc tỉnh lại thì đã ngồi ở chỗ này.

"Nơi này là vườn hoa của bỉ nhân, chớ vị chớ nghĩ nhiều." Chủ nhân mỉm cười chấp tay, hấn vỗ tay một cái lập tức có gót sen uyển chuyển.

Một nhóm mỹ tử nổi bước mà đến, tám người phía trước lần lượt bưng mâm, trong mâm là sơn hào hải vị, lại không biết nấu bằng nguyên liệu gì.

Bốn người đằng sau mỗi người mang theo một cái bình bạc, cùng với ly rượu.

Chiếc bàn hình vuông, bốn người mỗi người một phía.

Thẩm Luyện ngồi đối diện với chủ nhân Tô Gia Bảo.

Mỹ tỳ dâng rượu dâng món ăn vừa đi thì hai mỹ tỳ phía sau liền tiến lên.

Một người đánh đàn, một người thổi sáo.

Một mỹ tỳ trong đó mở miệng nói: "Chủ nhân, hôm nay ngài muốn nghe bài nào?"

Giọng nói dịu dàng, rồi lại thiếu một chút sức sống.

Thẩm Luyện âm thầm quan sát từng ả mỹ tỳ, mỗi người đều xinh đẹp quyến rũ, nhưng trong mắt lại vô thần.

Làm cho hẳn nghĩ đến mấy bức tượng sáp ở kiếp trước, tuy rằng trông rất sống động nhưng không hề có linh động.

Chẳng qua tượng sáp đứng yên bất động, ngược lại để mọi người phân rõ thật giả.

Còn mỹ tỳ nơi này, mỗi người đều hành động như người bình thường, tuyệt đối không phải vật giả.

"Trước cửa Trường Sinh nhiều xương trắng, hôm nay hãy đàn một khúc 'Bạch Cốt Ai' đi." Chủ nhân nở nụ cười, cũng không hỏi bọn Thẩm Luyện muốn nghe bài gì.

Cả lúc ăn cơm uống rượu cũng cần thanh nhạc, đủ thấy khí thế của chủ nhân nơi này không giống phàm tục.

Thẩm Luyện chỉ đành đến đâu thì hay đến đó.

Khổ Tuệ nói ít nhất, còn Tiêu Trúc thì nhiều nhất.

Ba người cũng không phải bằng hữu thân thiết gì, nhưng lúc này lại âm thầm hiểu ý nhau.

Rốt cuộc vị chủ nhân Tô Gia Bảo này thần bí khó lường, giống như thuộc về Tiên lưu, nên bọn họ đành ôm nhau sưởi ấm theo bản năng mà thôi.

Đồng thời Thẩm Luyện cũng cảm nhận được, tuy Khố Tuệ là người ít nói nhưng lại đối với hắn rất có hảo cảm, không hề có ác ý.

Còn vị chủ nhân này tuy trông hiền lành, tâm tư lại khó suy đoán nhất, thần hồn Thẩm Luyện dù miễn cảm cũng không thể thăm dò sâu cạn của đối phương.

Nếu vô tình dò xét, khi hồn niệm tới gần đối phương thì lập tức có một bức tường chắn vô hình bắn ngược ý nghĩ hắn trở lại, không cho dòm ngó.

Rượu kia vào miệng ấm nhuận, dư vị vô tận, mùi vị của thức ăn thì muôn vàn, ngay cả người xuất thân danh môn như Tiêu Trúc cũng chưa từng ăn qua món ngon như vậy.

Thế nhưng ở vào nơi thần bí này, ngồi trước chủ nhân thần bí này, dù có gan rộng mặt phượng, lại làm sao nuốt nổi.

Cho nên Tiêu Trúc cũng không ăn ngon miệng, nàng lén nhìn những người khác, sắc mặt của Khố Tuệ không hề khổ.

Kêu hắn dùng bữa thì dùng bữa, kêu uống rượu thì uống rượu, trên đời này e là không tìm ra tên hòa thượng thứ hai biết nghe lời như vậy.

Tiêu Trúc lại biết hòa thượng này hành tẩu giang hồ rất nhiều năm, lúc nàng mới ra đời hắn đã nổi tiếng rồi. Trong giang hồ, kẻ có danh tiếng, còn có thể sống lâu... thế thì chắc chắn phải có một thân bản lĩnh và trí tuệ cao vô cùng.

Trên đời này bất cứ người nào nếu có thể sống đến lúc chết già, vậy hắn tất có chỗ bất phàm.

Hòa thượng tuy còn chưa đến cái tuổi chết già kia, nhưng tuổi thật của hãn đã rất lớn rồi.

Tiêu Trúc biết nếu lần này muốn ra đi bình an, sợ là còn phải dựa vào tên lão hòa thượng này, dù sao mèo già hóa cáo, bọn họ luôn có một chút biện pháp.

Một bên khác, Thẩm Luyện thật sự đang hưởng thụ sơn hào hải vị...

Thẩm Luyện ăn cơm trái lại rất từ tốn, mỗi lần dùng món ăn đều ngậm miệng, cẩn thận nhai.

Lúc hãn ăn cơm, cho người một cảm giác tao nhã ung dung tuyệt đối không lãng phí.

Loại khí độ này của hãn phảng phất như trời sinh, mà không phải lớn lên dưỡng thành.

Mỗi một món ăn, sẽ không ăn nhiều quá, cũng sẽ không ăn ít quá, dù thấy món mình thích đi nữa cũng không ăn nhiều.

Sự kềm chế dục vọng nội tâm này thể hiện ra một kiểu tu dưỡng.

Có vài người cảm thấy buông thả bản thân mới bộc lộ được bản tính, họ cho đó là tiêu dao tự tại.

Lại không biết tiêu dao tự tại thật sự không phải ở chỗ để mặc cho dục vọng thao túng, mà phải biết kềm chế dục vọng.

Tự do tuyệt đối cũng không phải thật sự tự do...

Mỹ từ cầm tiêu xướng họa, khúc nhạc tên Bạch Cốt Ai quả thật không thẹn với một chữ 'Ai'.

Trần ngập ý cảnh 'buồn nhưng không ủy mị', nên lúc ăn cơm uống rượu cũng không cảm thấy quá buồn lòng mà không nuốt trôi.

"Bài này thế nào?" chủ nhân mỉm cười.

"Trên trời có, nhân gian không." Khổ Tuệ đặt đũa xuống, rất chân thành nói.

"Quả thật rất hay." Tiêu Trúc hoàn toàn để lộ ra sự chênh lệch giữa trình độ học vấn và gia thế của nàng, tất nhiên nàng biết trên đời không kẻ nào không thích được vượt mộng ngựa.

Nàng có một khuôn mặt xinh đẹp, khi một vị mỹ nữ nói lời tâng bốc với một người đàn ông, lực sát thương của nàng vẫn vô cùng rõ ràng.

"Từ khúc rất hay, tài nghệ cũng rất cao siêu, nhưng chẳng qua còn thiếu một chút thần vận..." Lời này là Thẩm Luyện nói.

Chủ nhân kia dường như không thích, lạnh nhạt nói: "Xem ra tiểu ca có cao kiến, chắc người cũng không biết, cho dù là hoàng cung đại nội cũng chưa chắc tìm ra nhạc công có tài nghệ tốt hơn các nàng."

Trong lúc nói chuyện, hắt lại ho khan vài tiếng, có vẻ như vị chủ nhân thân mang Đạo thuật này, thân thể cũng không tốt lắm...

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Thử Thách

"Đúng thế, bản hợp tấu cầm tiêu này tài nghệ cao siêu, có thể nói đã đăng phong tạo cực (1), nhưng lại thiếu một chút thần vận."

"Thần vận thế nào?" chủ nhân thân nhiên hỏi.

"Không nghe không thấy, chỉ có thể dùng tâm cảm nhận." Thẩm Luyện ngoảnh đầu, nói với một vị mỹ tỳ đang đánh đàn trong đó: "Vị cô nương này, có thể cho ta mượn cầm dùng một lát được không, để cho tại hạ thể hiện ra cái gọi là thần vận."

Mỹ tỳ kia tựa như không nghe Thẩm Luyện nói gì, đứng im không động đậy.

Chủ nhân hơi vuốt cằm, ánh mắt rơi lên thân mỹ tỳ, hơi sáng lên một chút.

Sau đó mỹ tỳ mới đưa cầm tới.

Thẩm Luyện quan sát rất cẩn thận, từ lúc hẳn bắt đầu nói chuyện đến khi mỹ tỳ đưa cầm đến, trên khuôn mặt nàng không hề có biểu hiện gì, ngay cả ánh mắt cũng không biến hóa, giống như một người máy.

Cầm có bảy dây, Thẩm Luyện hơi gảy một cái, lập tức có tiếng đàn trong trẻo phát ra tựa như nước chảy.

Ngón tay của Thẩm Luyện càng lúc càng nhanh, âm điệu của tiếng đàn càng lúc càng cao, nếu luận tài nghệ thì Thẩm Luyện chỉ hơn các nàng một ngón tay linh hoạt thôi, không có chỗ đặc biệt nào, cũng không khiến cho mọi người cảm nhận ra 'thần vận' mà hẳn nói.

*****, khi giai điệu Thẩm Luyện đàn đạt tới độ cao nhất định, bất kể là Tiêu Trúc hay Khổ Tuệ, đột nhiên không còn nghe được âm thanh gì nữa.

Thế nhưng ngón tay của Thẩm Luyện rõ ràng vẫn đang gảy dây đàn, liên tục dao động, nhanh đến mức khó mà tin nổi, tựa như mọc ra rất nhiều xúc tu.

Khuôn mặt Thẩm Luyện lộ vẻ thống khổ, ngón tay cũng không ngừng lại.

Cơ thể của những ả mỹ tửu kia bắt đầu uốn éo uyển chuyển, rượu và thức ăn trên bàn bắt đầu rung động nhẹ.

Thẩm Luyện đã nói dối... hẳn căn bản chẳng có thần vận gì muốn biểu hiện thông qua tiếng đàn cả.

Thế giới này tồn tại rất nhiều quy tắc lợi hại hơn Địa Cầu, nhưng cũng có chỗ thiếu sót.

Trước đây Thẩm Luyện từng học qua vật lý, sau khi tần số âm thanh vượt qua một giá trị cực hạn thì con người sẽ không nghe được loại tần số âm thanh này.

Loại sóng âm này còn được gọi là siêu âm, loài dơi thông thường dùng nó để định vị.

Nhưng tác dụng của siêu âm cũng không chỉ vậy, Thẩm Luyện dùng hết sức lực, thậm chí vận dụng phương pháp vượt khỏi sức chịu đựng của bản

thân để phát ra âm thanh tần số cao này, đương nhiên không phải đơn giản như vậy.

Siêu âm thật ra cũng là một kiểu lan truyền năng lượng, những mỹ tỳ này tuyệt đối không phải người thật.

Khi sóng âm cực mạnh đi xuyên qua cơ thể các nàng, thì bên trong các nàng cũng bắt đầu chấn động.

Tựa như quả bóng bị đâm thủng, cuối cùng cơ thể các nàng nổ tung ra, làm ướt cả một góc đình nghi mát.

Hóa ra những mỹ nhân như hoa như ngọc này cũng do nước biến thành, dùng giả che thật.

Dây đàn cũng đúng lúc đứt đoạn, hai tay Thẩm Luyện đã be bét máu thịt.

Lặng lẽ dỡ tay ra, hắn cũng không thèm nhìn đôi tay đẫm máu của mình mà khẽ thở dài.

Vẻ mặt của chủ nhân hơi tức giận, lạnh lùng nói: "Tiểu tử, người làm vậy không sợ ta trừng phạt người?"

"Tại hạ là chim yến tước, còn ngài là đại bàng, nếu ngài muốn trừng phạt tại hạ, chắc chắn sẽ không phải lý do tức giận, bởi vì không đáng." Máu đào của Thẩm Luyện nhuộm đỏ cả vạt áo hắn, sau đó miệng vết thương nhúc nhích, rớt cuộc không chảy máu nữa.

Thế nhưng nhìn nó vô cùng dữ tợn đáng sợ, khiến cho người thấy phải run tim mất mật.

Tiên Trúc không nghĩ ra tại sao Thẩm Luyện phải làm thế, chủ nhân nơi này dù không phải Tiên Phật, chắc cũng là yêu ma hạng nhất, đắc tội với

hắn chỉ sợ kiếp sau cũng không đầu thai được.

"Nơi nhân gian bản thiêu này, hiếm khi xuất hiện một hạt giống tu Đạo, người tên gì?" Chủ nhân nói.

Thức ăn ngon rượu ngon lúc này cũng không phải miễn phí, từ đầu tới cuối người chủ nhân này muốn bọn họ làm gì thì bọn họ phải làm đó, không dám phản kháng.

Dùng cường quyền làm chân lý.

Thậm chí ngay cả âm nhạc cũng do hắn lựa chọn, không cho ba người cơ hội lựa chọn.

Nhìn giống như vua chúa uy nghiêm, thật ra là bá đạo đến cực điểm.

Đồng thời còn gieo ám thị không thể làm trái ý hắn vào sâu trong lòng ba người.

Đạo tâm duy nguy (2), nhưng lại không ở chỗ đáng sợ, mà tùy vào cảnh giác.

Nếu như đánh mất tâm chí thì bất kể là tập võ hay tu Đạo cũng chỉ có thể bỏ gốc lấy ngọn.

Nếu Thẩm Luyện không có thái độ liều mạng cầu Đạo, vậy cần gì phải rời khỏi Thẩm gia, cầu một đời phú quý, được một đời bình yên há không phải tốt hơn khổ sở tu Đạo sao.

Hành động lúc này của hắn, thoát nhìn cực kỳ vô lễ, hơn nữa giống như đi tìm chết, nhưng hắn chỉ muốn nghe theo cho tiếng lòng mình mà thôi.

Đồng thời đúng như hắn nói, đối phương là đại bàng trong mây, còn hắn bất quá là con chim yến tước trên cây, khác nhau một trời một vực, nếu thật

sự muốn gây khó dễ chắc chắn hẳn sẽ không tránh khỏi, còn không bằng hành động trước để bức đối phương thể hiện ra ý đồ thật sự.

"Hay cho hai chữ không đáng, hai người các người đều là tục nhân, rời khỏi đây trước đi, còn tiểu tử này ở lại."

Chủ nhân vung ống tay áo lên, Tiêu Trúc và Khổ Tuệ bay ra ngoài như một cơn gió, không biết bay đến nơi nào.

Trong đình nghỉ mát chỉ còn lại Thẩm Luyện và chủ nhân nơi này.

"Có người dùng nhân quả năm xưa để cầu xin ta dạy người kiếm thuật. Nhưng kiếm của ta, há lại muốn học thì học, cho nên ta mới thử người một chút, còn hai tên kia, vốn gặp nhau là hữu duyên, nếu trong ba người các người ai thông qua được khảo nghiệm của ta, ta sẽ truyền thụ kiếm thuật cho người đó. Thật ra nếu như người không thông qua ta sẽ vui hơn, có thể để cho ta cười nhạo kẻ kia một trận, lãng phí hết nhân tình của hẳn."

Chủ nhân nở nụ cười lạnh lùng, tựa như có chút đối nghịch với người dùng nhân tình để xin hẳn dạy kiếm thuật cho Thẩm Luyện.

"Thế ta không học được không?" Thẩm Luyện nở nụ cười.

"Tiểu tử, có một số chuyện không theo ý người được, muốn làm chủ bản thân mình, người còn kém xa lắm." Chủ nhân tỏ ra xem thường.

"Vậy xin ngài lập tức dạy ta, mọi người cũng không cần lãng phí thêm thời gian." Thẩm Luyện nhìn chủ nhân nơi này, vẻ mặt thản nhiên không hề sợ hãi.

"Người tưởng rằng kiếm thuật của ta dễ học như vậy sao, người lĩnh ngộ được một chút trong đó cũng đủ để người sống thoải mái trước khi tới cảnh giới Trường Sinh. Khi này chỉ thử dũng cảm của người thôi, nếu ngay cả dũng cảm cũng không có thì suốt đời cũng chỉ làm Thủ Thi Quỷ

"Hình như thân thể ngài không được tốt lắm, xem ra ngài có bệnh."

"Người thì biết gì, bệnh của ta chín phần mười tu sĩ trong thiên hạ đều muốn có đấy, nhân gian quá ô nhiễm, chỉ có tu sĩ bước vào cảnh giới 'Vô cấu vô tịnh' như ta mới không hợp với nó, lúc hô hấp thổ nạp vô cùng khó chịu."

Tiểu tử, tư chất người cũng tạm được, muốn vào Tiên môn nào cũng không khó, nhưng dù cho tu luyện đến cuối đời, cũng chưa chắc có thể sờ đến gót chân của ta."

Chủ nhân nói những lời này như một điều hiển nhiên, tự đắc vô cùng.

Thẩm Luyện nghĩ thầm: giọng điệu của người này lớn lối như vậy, trong giới tu hành chắc hẳn rất có danh tiếng, nhưng không biết người cầu hẳn dạy ta kiếm thuật là ai? Chẳng lẽ là cha con Tân Thập Tứ Nương.

Hắn không biết gì về những nhân vật trong giới tu hành, không biết chủ nhân trước mặt lợi hại đến mức nào, cũng không biết cha con Tân Thập Tứ Nương đã tu luyện đến cảnh giới gì rồi.

"Nếu không có lựa chọn khác, vậy xin các hạ tiếp tục thử thách." Thẩm Luyện hơi mỉm cười nói.

Ở một nơi cách Tô Gia Bảo ba mươi dặm ngoài, nơi này là một sườn núi nhỏ.

Mạc Bắc tam hùng đang lăn xuống chân núi, Tiêu Trúc và Khổ Tuệ đều đứng cách đó không xa.

Tiêu Trúc lạnh lùng nói: "Khổ Tuệ đại sư kiến thức rộng rãi, ông có nhận ra lai lịch người này ?"

Khổ Tuệ nói: "Tiêu cô nương, người vốn xuất thân từ một nhánh nhỏ ở Nam Hải Phi Tiên Đảo, chuyện trong giới tu hành phải biết nhiều hơn ta mới đúng chứ, câu này phải hỏi người mới đúng."

"Ngay cả chuyện này ông cũng tìm hiểu rõ, xem ra quả thật rất muốn cầu Tiên hỏi Đạo nhỉ, thật sự mà nói tu tiên có gì tốt chứ, dù ở Phi Tiên Đảo cũng không thấy ai đạt được Trường Sinh."

-----oo0oo-----

(2) Đạo tâm duy nguy: Cái tâm của người tu Đạo thì nguy hiểm (vì dễ bị dục vọng che lấp)

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Bốn Đạo Môn

"Người khác không đạt được, nhưng ta nhất định đạt được, Trúc muội! muội nói xem." Một giọng nói trầm thấp lãnh đạm vang lên từ sườn núi.

Tiêu Trúc chột cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy gió lạnh thổi trên sườn núi, thổi động tay áo một người ngồi trên xe lăn, điểm chu sa trên mi tâm rực rỡ như lưu hoa.

"Diệp Lưu Vân!" Tiêu Trúc cắn răng nói.

Diệp Lưu Vân nhìn chăm chăm vào vị thê tử Tiêu Trúc chưa xuất giá này, cánh tay đang đẩy xe lăn ra hai đạo phi trào, bắt vào mặt đất phía trước Tiêu Trúc.

Trong chớp mắt, Diệp Lưu Vân đã đi đến trước mặt Tiêu Trúc, thu thiết trào lại.

Vóc người của Tiêu Trúc cũng cao gầy hơn nữ tử bình thường một chút, Diệp Lưu Vân nhìn về phía nàng, phải hơi ngẩng đầu lên.

Hắn thở dài nói: "Bất kể trước kia người làm loạn thế nào ta cũng không tính toán, nhưng lần này tại sao người lại muốn đoạt Băng ngọc đi, chẳng lẽ người cứ như thế mà hy vọng ta không qua được 'Vấn Tâm Lộ' trong Thanh Huyền sao."

"Người tự xưng là trời sinh đạo cốt, lẽ nào một Vấn Tâm Lộ nhỏ bé kia có thể làm khó người?" Tiêu Trúc nhìn xuống Diệp Lưu Vân, nở nụ cười châm biếm, ánh mắt nàng cứ nhìn đôi chân Diệp Lưu Vân không rời.

Không có điều gì nhục nhã hơn việc nhìn chăm chăm vào đôi chân của một người què.

Nhưng Diệp Lưu Vân cũng không tỏ ra quá giận dữ, hắn chỉ nói: "Có chuẩn bị thì không sợ, huống chi con đường này ta chưa từng đi thì làm sao biết nó khó khăn, nếu không may kẹt ở bước cuối cùng, có lẽ Băng ngọc có thể giúp ta trở ra ngoài."

"Hừ nhìn bộ dạng này của người còn có thể đi đứng gì sao?" Khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Trúc hiện ra một tia cười nhạt.

"Đừng nóng giận nữa, mau đưa nó cho ta." Diệp Lưu Vân đã hạ mình nhúng nhường, trên đời chẳng ai có thể khiến cho hắn hạ mình, thế nhưng Tiêu Trúc thì khác.

"Đưa người cũng được, trừ phi người đồng ý với ta phải giải trừ hôn ước kia."

"Người biết chuyện này là không thể."

"Tại sao?"

"Bởi vì người là Tiêu Trúc, ta là Diệp Lưu Vân, chúng ta ở bên nhau chính là ý trời." Diệp Lưu Vân lại ngẩng đầu lên nhìn đối phương, đôi mắt hắn tựa như một dòng suối sâu thăm thẳm, trong đó ẩn giấu rất nhiều tâm sự không muốn ai biết, lại hơi mang theo một chút ưu buồn.

Đa số nữ tử trên thế gian này đều không thể chống cự ánh mắt đó, nhưng trái tim Tiêu Trúc lại tựa như sắt đá.

Tiêu Trúc nói: "Diệp Lưu Vân, người tưởng rằng nữ tử khắp thiên hạ phải thích người sao, phải biết đồng cảm với người sao, ta nói cho người biết, ta sẽ không bao giờ quan tâm người đâu, ta đã có người mình yêu rồi."

"Người nói là ai, ta đi giết hắn." Diệp Lưu Vân chậm rãi hỏi, sau khi nghe Tiêu Trúc nói hắn cũng không tức giận.

"Hắn tên là Thẩm Luyện." Tiêu Trúc mỉm cười nói.

"Hóa ra là hắn, người để mắt hắn cũng là chuyện bình thường, nhưng hai người làm sao quen biết?"

Tiêu Trúc chỉ về phương hướng Tô Gia Bảo, chậm rãi nói: "Hắn đang ở nơi đó, người dám đi không?"

Nơi này là một vùng bằng phẳng, nên có thể trông thấy Tô Gia Bảo.

Khố Tuệ chấp tay thành hình chữ thập nói: "Diệp thí chủ người đừng nghe Tiêu cô nương ăn nói linh tinh, nàng chỉ mới gặp Thẩm Luyện hôm nay thôi, nơi đó có một vị kỳ nhân, tinh thông Đạo thuật."

Khố Tuệ biết rõ tính tình của Diệp Lưu Vân rất cao ngạo, nếu như khuyên hắn không đi ngược lại sẽ phản tác dụng, không bằng nhắc nhở đối phương một chút, để cho hắn tự quyết định.

Diệp Lưu Vân nhìn Khố Tuệ một cái rồi khẽ cười nói: "Ta lại vì một chút nữ tình trường mà quên chào hỏi đại sư, xin ngài đừng chê cười."

"Ta và người kết giao, luận tâm bất luận tích (1)" Khố Tuệ lẻ loi mà đứng, tầng bào rách nát đang bay bồng bềnh theo gió, nhưng trong lòng lại nghĩ, tên Thẩm Luyện kia không biết ra sao rồi, phải chăng đã được kỳ nhân chỉ điểm.

"Thế nào, thấy hắn lợi hại nên không dám đi à." Tiêu Trúc tiếp tục nói.

Diệp Lưu Vân đưa mắt nhìn Tô Gia Bảo, nhẹ giọng nói: "Ta còn nhớ, trước đây nơi đó là một vùng đất hoang, không có thứ gì."

Tiêu Trúc cười ha hả nói: "Quả nhiên người không dám đi."

"Đã có điều kỳ lạ thì sao ta phải đi."

Ngay lúc nói chuyện, Diệp Lưu Vân dùng tốc độ nhanh như chớp điem vào các huyết đạo trên người Tiêu Trúc.

Võ công của hắn đã tiến bộ hơn lần trước gặp Thẩm Luyện rất nhiều, Tiêu Trúc chỉ cảm thấy như kim châm vào đầu, hơi choáng rồi lập tức bị Diệp Lưu Vân chế trụ.

Diệp Lưu Vân nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể sắp ngã của Tiêu Trúc, mỉm cười với Khổ Tuệ nói: "Nếu đại sư nể mặt thì mời ngài đến làm khách của Danh Kiếm sơn trang ta, Thẩm Luyện kia đã hẹn với ta, nếu hắn không chết, đến lúc đó mọi chuyện sẽ rõ ràng."

Khổ Tuệ khẽ gật đầu, hai người đều là nhân vật có hy vọng bước vào Tiên lưu, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội gặp mặt hai người.

Trăng đêm tròn đẹp, lương đình cô tịch.

Lúc này chỉ còn sót lại một mình Thẩm Luyện trong đình nghỉ mát, thử thách thứ hai lại là để hắn bước ra khỏi lương đình này

Thẩm Luyện cảm nhận mạch đập trên cơ thể mình, thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Hắn không dám làm bừa, càng không dám luyện khí.

Hắn nghĩ lại, khó trách lúc trước tên chủ nhân kia để cho bọn họ ăn uống no say, bởi vì thử thách thứ hai rất tốn thời gian.

Thẩm Luyện không làm gì cả, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Đợi mặt trăng lặn xuống, mặt trời mọc lên.

Lúc này ít nhất đã qua chín canh giờ kể từ lúc chủ nhân nơi này biến mất.

Những món trước kia ăn vào từng chút từng chút bị tiêu hóa hết.

Mặt trăng đang chuyển động... nhưng còn lâu lắm mới biết mất, càng không có hy vọng nhìn thấy mặt trời mọc lên.

Cả ngôi đình nghỉ mát kể cả vườn hoa bên ngoài, đều là thật, mùi hoa cỏ thoang thoang, nước chảy róc rách, tất cả đều không phải giả tạo.

Nếu như muốn nói có chỗ kỳ quái, thì đó là không nghe tiếng côn trùng kêu.

Đừng nói là sâu bọ, ngay cả một con kiến cũng chưa từng xuất hiện.

Thần hồn của Thẩm Luyện có thể cảm ứng được sự vật cực kỳ nhỏ, nhưng không hề phát hiện ra hoạt động của những sinh mệnh này.

Ngoại trừ có gió ngẫu nhiên thổi tới thì không còn âm thanh nào khác nữa.

Chớ nói chi đứng yên một chỗ chín canh giờ, ở trong hoàn cảnh này, dù nửa canh giờ thôi mọi người cũng cảm thấy khó chịu.

Thẩm Luyện từng thử nhập định, phát hiện hắn không cách nào tiến vào trạng thái định cảnh, tâm trí tỉnh táo dị thường kia.

Nỗi cô độc không tên đang bao phủ trong lòng, dưới loại tâm tình này, hẳn cảm thấy mình không khác nhiều với những cây cỏ trúc đá kia.

Chỉ khi bước vào loại trạng thái cô tịch tuyệt đối này, con người mới gặp được kẻ địch đáng sợ nhất, đó là cô đơn.

Trước giờ Thẩm Luyện đều cho rằng mình không sợ cô đơn, có thể nói cười vui vẻ, cũng có thể độc lai độc vãng.

Mãi đến lúc này hẳn mới phát giác ra, hẳn cần người để trò chuyện, dù là một con mèo, một con sâu hẳn cũng chấp nhận.

Hẳn cần được đáp lại.

Nhưng thứ có thể đáp trả hẳn chỉ có ánh trăng lạnh lẽo và tiếng gió thổi vi vu mà thôi.

Ngoại trừ vị trí của mặt trăng trên trời hơi thay đổi ra thì tiểu viện này cũng biến hóa rất nhỏ.

Gió kia lần lượt thổi tới từ bốn hướng, sức gió mỗi hướng đều không khác biệt nhiều lắm.

Chính xác mà nói, cảnh vật bốn phương tám hướng của đình viện này thật ra đều giống như đúc, chẳng qua lúc mặt trăng di chuyển thì cảnh vật xung quanh cũng thay đổi theo bóng trăng kia.

Cuối cùng Thẩm Luyện đứng lên, đi về một hướng, hẳn băng qua khóm hoa, lại nhìn thấy một tầng sương mù dày đặc.

Hẳn tiến vào không chút do dự, nước chảy róc rách tựa như đang tấu lên một chương nhạc hoa lệ.

Dưới chân hẳn là con đường mòn lát đá xanh, mỗi một bước đều đi rất chân thực.

Sau khi màn sương mù dày đặc phía trước tan ra bỗng xuất hiện bốn cánh cửa.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Chi Có Kiếm Đạo Độc Tôn

Bốn Đạo môn giống nhau như đúc, không tìm ra điểm khác biệt nào.

Cả bốn Đạo môn đều mở ra, có thể nhìn thấy cảnh vật bên trong.

Cảnh vật bên trong đương nhiên là ngôi đình mát lúc trước.

Đạo môn thứ nhất từ trái sang phải đột nhiên đóng lại, Đạo môn thứ hai vẫn đang mở ra, Thẩm Luyện chần chừ một lúc rồi đi vào.

Trước mắt rộng mở trong sáng, chính là ngôi đình nghỉ mát lúc trước.

Đình nghỉ mát có một người đang ngồi khoanh chân, râu dài phả ra, lại giống như đã từng quen biết.

Thẩm Luyện đột nhiên kinh hãi, đây chẳng phải là khuôn mặt của hãn hay sao, chẳng qua đã đổi từ thiếu niên tuổi đôi mươi thành thanh niên.

Thanh niên mở mắt ra, nhìn thấy Thẩm Luyện, lại không hề ngạc nhiên, chậm rãi mở lời: "Đã mười năm ta không nói chuyện với người khác, không nghĩ tới người đầu tiên ta nói chuyện lại là chính mình."

Thẩm Luyện ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, cảm nhận gió thổi cỏ lay xung quanh, hơi mỉm cười rồi nói: "Nói như vậy, hóa ra ta chưa hề ra khỏi đình viện này."

"Quả thực chúng ta không đi ra."

"Nếu như người là ta, thì tại sao lại muốn lừa gạt mình." Thẩm Luyện hờ hững nói.

"Phải chăng đôi khi người cho rằng mặt trăng trên trời không phải đang di chuyển, mà mỗi khi người di chuyển đến chỗ nào đó, phương hướng gió thổi cũng thay đổi. Hiện tại, phương hướng gió thổi và vị trí của mặt trăng, cũng không phù hợp với suy đoán lúc trước người nhìn thấy bốn Đạo môn?" Thanh niên nhìn chăm chăm Thẩm Luyện, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp và thương cảm.

"Vậy đã qua mười năm rồi, tại sao ta vẫn chưa chết."

"Bởi vì nơi này chỉ làm cho người ta cảm thấy đói khát, nhưng sẽ không bao giờ để người ta thật sự chết đi." Thanh niên trả lời.

"Những hoa cỏ cây cối này kỳ thật có thể ăn được, lại thêm nước chảy bên cạnh, thì làm sao đói khát chứ?" Thẩm Luyện từ tốn hỏi.

Người thanh niên nhặt một hòn đá lên, ném về phía vườn hoa, tiếng xé gió vang lên, hòn đá đi xuyên qua vườn hoa, nhưng một cánh hoa cũng không hề rơi xuống.

Thẩm Luyện tận mắt thấy hòn đá kia xuyên qua cánh hoa, cánh hoa rồi rơi vào dòng nước róc rách không chút trở ngại, nhưng không làm bắn lên bọt nước.

Tựa như hình ảnh lập thể, không hề chịu ảnh hưởng khi bị chạm vào.

"Những thứ này đều là giả?"

"Ta là thật, người biết tiếp theo ta muốn làm gì không?" Thanh niên nói.

"Nếu người rất đói bụng thì tất nhiên muốn ăn thứ gì đó."

"Nhưng mọi thứ nơi này là giả." Thanh niên ngoảnh mặt nhìn Thẩm Luyện nghiêm túc nói.

"Tà là thật, người ăn ta thì được rồi." Thẩm Luyện bỗng nhiên nở nụ cười, nếu như thanh niên chính là mình mười năm sau, như vậy bây giờ mình sẽ bị mình của mười năm sau ăn mất.

Đây là một loại nghịch biện.

Người ăn thịt người vốn là chuyện tàn khốc, huống chi mình ăn chính bản thân mình.

Thanh niên di chuyển, từ ngòi khoan chân đến lãng không phi kích, lúc hành động vô cùng tự nhiên.

Hai tay tạo thành hình phi trảo, hư không trong lòng bàn tay tựa như có một luồng khí lưu vô hình.

Thẩm Luyện cảm nhận được gió, gió lôi kéo y phục hăn, muốn kéo hăn lao vào phi trảo của thanh niên.

Hăn tựa hồ sợ đến ngẩn người, hoặc đối mặt với phi trảo đang bay tới này không có bất kỳ sức đánh trả nào.

Không khí phát ra âm thanh vù vù, mơ hồ có thể nhìn thấy ánh sáng đỏ nhạt, đó là đốm lửa sinh ra do không khí ma sát với tốc độ cực nhanh.

Trong chớp mắt, một trảo này bắt lên ngực Thẩm Luyện.

Ngực hăn bị khoét ra một lỗ máu, moi ra trái tim đang nhúc nhích.

Thanh niên giống như nhìn thứ ngon lành nhất trên thế gian, Thẩm Luyện vẫn mở mắt như trước, như đang nhìn trái tim người khác.

Thanh niên cầm trái tim này tựa như đang cầm một trái đào đỏ tươi, cắn xuống một ngụm rồi khen: "Quả là mỹ vị."

"Giả vờ ra vẻ đang thưởng thức món ngon, nhất định rất khó khăn cho người nhí." Khóe miệng của Thẩm Luyện hơi cong lên, không kèm được mà nói một câu trào phúng.

Thanh niên dần dần tiêu tan, hóa thành một vũng nước.

Hào quang màu trắng chợt lóe lên, ánh trắng vẫn lung linh như trước, bốn phía Thẩm Luyện vẫn là tòa đình viện lúc trước.

Trên đất vô cùng sạch sẽ, không hề có bất kỳ vệt nước nào.

Thẩm Luyện ngẩng đầu nhìn, phương vị mặt trăng trên trời không khác gì lúc trước khi quyết định rời đi.

Ngay cả phương hướng gió thổi cũng không thay đổi.

Giống như hãn chưa bao giờ rời khỏi đây.

Có lẽ lúc này hãn chỉ trải qua một trận ảo giác.

Người chủ nhân kia lúc này bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Thẩm Luyện, hơi mỉm cười nói: "Người không hề cảm thấy những thứ này là thật?"

"Lúc trước ta đoán cánh cửa thứ nhất thử thách dũng cảm, bởi vì ta đã chứng minh dũng cảm rồi nên cửa thứ nhất đóng lại, thử thách của cửa thứ hai chính là trí tuệ." Thẩm Luyện không cần phải nói gì thêm, có thể phân biệt bản thân thật giả chính là một loại trí tuệ.

"Xem ra bây giờ người đã có cách nhìn bất đồng rồi." Chủ nhân tỏ ra rất thú vị, tiểu tử này quá thông minh, thông minh đến nỗi để cho hãn có chút kinh hỉ.

"Bởi vì ta đột nhiên nhận ra ta rất ngu ngốc, tại sao ngài nói gì ta phải tin đó, ngài bảo với ta thử thách thứ hai là đi ra khỏi đình viện này, nhưng

Chủ nhân vỗ tay, tiện tay vung lên, đình viện biến mất không còn tăm hơi, bên cạnh nào có nước chảy róc rách gì, để lộ ra một con kênh, bên trong chỉ có ánh trăng, ngoài ra không còn vật gì khác nữa.

"Người có dũng khí, lại phân rõ hư thực, đã có tư cách học kiếm thuật của ta, đương nhiên đây là vận may của người." Chủ nhân cười nói.

Thẩm Luyện cũng không khước từ, chấp tay nói: "Vậy xin đa tạ chỉ giáo." Bây giờ hẳn không cảm thấy người chủ nhân này tự cao tự đại nữa, tuy hẳn đã phân rõ hư thực, nhưng nếu muốn biến giả thành thật như vị chủ nhân này, không biết phải cố gắng bao nhiêu năm tháng.

Người thông đạt là thầy, hẳn có thể học tập từ một vị cao nhân như vậy, đó hẳn là vận may của hẳn.

"Người biết ta họ Tô, có thể gọi ta là Tô tiên sinh." Tô tiên sinh mỉm cười nói, lại còn không hoàn toàn tiết lộ họ tên.

"Vâng."

"Trước kia người đã từng tiếp xúc với công pháp tu hành?" Lúc này Tô tiên sinh thu lại nụ cười nhạt, trở nên hơi nghiêm túc.

"Văn bối đã học được một ít pháp môn ngưng tâm nhập định, còn có một môn công phu luyện khí." Hẳn cũng không nói Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải, chỉ dùng 'Ngưng tâm nhập định' để thay thế.

"Ta đã sớm nhìn ra thần hồn người mạnh hơn nhiều so với người thường, đúng là hạt giống tu Đạo, công phu nhập môn Luyện Khí Trúc Cơ của người tuy không xứng được tuyệt diệu, nhưng cơ sở lại vô cùng vững

chắc, công phu đó giống như một nhánh khác của Thanh Huyền, Thanh Huyền là môn phái luyện khí chính thông trong thiên hạ, xem ra người cũng coi như có chút duyên phận."

"Khí công mà tại hạ tu luyện, quả thật bắt nguồn từ Thanh Huyền." Thấm Luyện thành thành thật thật nói.

"Khà khà, dù Thanh Huyền có tốt, đó cũng là chuyện của nhiều năm trước, tạm không nhắc đến nó nữa, vạn vật trên thế gian đều có thể tu hành, ở trong mắt ta, chỉ có kiếm đạo độc tôn." Tô tiên sinh nói đến đây, vô cùng ngạo nhiên, có khí phách xem thường vạn vật.

Tô tiên sinh nhìn thấy Thấm Luyện không cho là đúng, tiếp tục nói: "Người cho là ta nói ngoa đúng không?"

"Không dám."

"Ta đoán người cũng là một người thông minh, chỉ cho rằng vạn vật đều có thể nhập đạo, không phân cao thấp, lại không biết phạm nhân trên đời, còn biết

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Hữu Vô Tướng, Tướng Sinh Kiếm Khí

Thiên ngôn vạn ngữ cũng không làm cho người ta rõ ràng bằng tai nghe mắt thấy.

Dù cho Tô tiên sinh có hàng ngàn lý do để nói kiếm đạo độc tôn, trong lòng Thẩm Luyện không tin thì hắn cũng không cách nào buộc Thẩm Luyện tin được.

Tô tiên sinh nói lời này không phải muốn thay đổi nhận thức của Thẩm Luyện, chẳng qua hắn chỉ tự thuật thái độ bình sinh của hắn đối với 'Kiếm đạo', nếu người không tin con đường này có thể đi lên tuyệt đỉnh, vậy thì đừng bước lên đó.

Muôn vạn pháp thuật, đủ loại thần thông, cuối cùng chỉ muốn cầu được hai chữ 'Đắc Đạo'.

Ánh trắng như nước, chạm rãi ngưng tụ trong tay Tô tiên sinh.

Đây không chỉ là ngưng tụ ánh trắng, trong tay Tô tiên sinh còn có thêm một thanh trường kiếm, toàn thân màu vàng nhạt, tựa như làm bằng ngọc Hòa Điền (1).

Kiếm dài hai xích bảy, từ đầu tới đuôi hình thành tự nhiên.

Ngay cả ngọc kiếm (2), chuôi kiếm đều trông rất sống động, nhìn không khác gì chế tạo bằng vật thật cả.

Chỉ thấy hấn vung kiếm lên rồi đâm về phía trước một cái, quả thật khó mà hình dung.

Một luồng kiếm khí nhỏ như tơ nhện bỗng nhiên xuất hiện trên hư không.

Ánh kiếm hướng về phía Thẩm Luyện mà đến, tốc độ vô cùng nhanh chóng, nhưng vẫn nằm trong phạm vi phản ứng của Thẩm Luyện, hấn lấy cây Đàn Mộc Kiếm của mình ra, đâm về phía ánh kiếm một cách cực kỳ chuẩn xác.

Toàn bộ quá trình từ rút kiếm đến xuất kiếm đều liền một mạch, như cao sơn lưu thủy, vô cùng tự nhiên trôi chảy.

Thế nhưng kiếm quang kia, còn chưa chạm vào mũi kiếm Đàn Mộc của Thẩm Luyện bỗng đột ngột biến mất rồi.

Tựa như kiếm khí nhỏ như tơ nhện này đã đúng lúc đạt đến phần cuối uy lực, lại giống như nổ mạnh hết đà không thể xuyên thủng lụa trắng.

Thẩm Luyện vô cùng kỳ quái, đột nhiên hấn nghe được tiếng vang xoạt xoạt, quay đầu nhìn lại thì bỗng có một đạo vết kiếm khắc sâu ở sau lưng mình năm thước.

Hiển nhiên đây là kiệt tác của luồng kiếm quang lúc này.

"Chiêu này gọi là Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí, dùng tu vi hiện tại của người ngược lại có thể miễn cưỡng học được, lúc đánh bất ngờ nói không chừng còn có thể cứu một cái mạng nhỏ của người." Tô tiên sinh từ tốn nói.

Đạo kiếm khí biến mất lúc này, nếu đối phương không biết trước thì tuyệt đối khó mà phòng bị.

Trong chốn giang hồ có thể luyện thành kiếm khí đã là nhân vật nhất lưu rồi, huống chi luyện thành loại kiếm khí biết biến mất này, quả thật khó càng thêm khó.

Bất quá Thâm Luyện luôn tin vào một chân lý, thực hành mới biết được chính xác.

Công phu luyện một ngàn lần mà không thể học, hẳn có thể luyện một vạn lần, chỉ cần mình luôn đi đúng hướng là được.

Tô tiên sinh thuận tay đâm một cái đã có thể phát ra chiêu 'Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí' này.

Thâm Luyện chỉ cần lĩnh hội ý nhị của một chiêu đâm thuận tay này thì có thể tiết kiệm một phen khổ công.

Kiểm pháp trên thiên hạ, dù cho tuyệt diệu đến cỡ này, xét cho cùng đều không thoát khỏi: Phách, trảm, tiết, liêu, khiêu, câu, thứ, xuyên, mạt, tảo, điểm, băng, quái, vân.

Mười bốn loại kỹ xảo dùng kiếm này chính là cơ sở thiên biến vạn hóa trong kiếm pháp.

Mặc dù là luyện thành phi kiếm lấy đầu người ngoài ngàn dặm, trong lúc đối địch, vẫn không bao giờ thoát khỏi mười bốn loại biến hóa này.

Mô hình của Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí hình thành trong kinh mạch. Là nội khí đan điền đi qua các kinh mạch đặc biệt trong cơ thể, cuối cùng thông qua kiếm môi giới mới khiến cho nó thành hình.

Vận chuyển nội khí, ngưng tụ kiếm khí chính là bước đơn giản nhất.

Còn Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí này phải đi qua hết ba mươi lăm huyết đạo mới hóa thành hình thức ban đầu.

Mà chỗ khó nhất, chính là ở một chiêu đâm kia.

Đâm ra lắm liệt quyết đoán, giống như bút pháp vẽ rồng thêm mắt, vô cùng quan trọng.

Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí thoát nhìn đột ngột biến mất, thật ra căn nguyên nằm trong quý tích huyền diệu trong một chiêu đâm kia.

Dùng ánh mắt của Thẩm Luyện vẫn không cách nào biết rõ đạo lý căn bản của quý tích huyền diệu này, cũng không cách nào giải thích nó được.

Hắn chỉ biết nếu như nắm giữ được thần vận của chiêu đâm đó, giữa đường kiếm khí sẽ tiến vào một không gian khác, sau đó lại đi ra từ một nơi khác.

Sự huyền ảo của không gian là vô cùng thần bí không thể đo lường, chiêu 'Kiếm khí' này kỳ thật đã liên quan đến huyền bí không gian, mà tu vi hiện tại của Thẩm Luyện, chỉ cần bắt chước y theo nó thôi là có thể triển khai.

Nếu để cho những người tu hành trên thế gian biết điều này, hắn sẽ không thán phục sự lợi hại của chiêu kiếm khí đó, mà chỉ có thể thán than vị Tô tiên sinh thần bí kia sâu không lường được.

Thẩm Luyện không đạt tới độ cao kia, cũng không thể hiểu được ý nghĩa quan trọng của Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí.

Liên tục xuất kiếm hết lần này đến lần khác, kiếm thức của Thẩm Luyện càng lúc càng thuần thục.

Tư thế xuất kiếm của hần và Tô tiên sinh giống nhau như đúc, nhưng lúc đầu vẫn có thể nhìn ra sự khác biệt giữa hai người, dù rằng góc độ và tốc độ xuất kiếm đều không kém bao nhiêu.

Thẩm Luyện xuất kiếm theo quỹ tích này, đồng thời không ngừng điều động nội khí trong cơ thể.

Thế kiếm khí cứ phát ra liên tục, không thể tìm được tiết tấu khiến cho nó biến mất sau khi phát ra.

Hần rất kiên trì, mỗi lần xuất kiếm không chỉ hoàn toàn mô phỏng theo mà còn dùng thần hồn nhạy cảm để lĩnh hội sự khác biệt lẫn sự biến hóa trong kiếm khí ở mỗi chiêu kiếm.

Đây là một quá trình rất khô khan, lại không thể lười biếng bỏ qua.

Cũng giống như thành quả khoa học vĩ đại cũng cần rất nhiều lần tính toán, lặp đi lặp lại nhiều lần thí nghiệm.

Hoàn toàn chìm đắm vào một chuyện, thời gian sẽ không đủ dùng.

Thẩm Luyện ra ngoài ăn cơm, uống nước, ngay cả thời gian nghỉ ngơi đều giảm đi.

Tinh thần lực của hần đủ để chống đỡ, hần đã rất lâu không cần ngủ.

Đây không biết là lần thứ bao nhiêu, Thẩm Luyện vung lên Đàn Mộc Kiếm của mình, mà trên thanh kiếm này đã hiện ra nhiều vết loang lỗ gồ ghề, chẳng những nứt vỡ mà còn lộ ra vẻ rách nát.

Mặt mày Thẩm Luyện nhem nhuốc, dáng vẻ thanh tú trong quá khứ đã biến mất rồi, trong đôi mắt cũng không còn thần thái mê người nữa.

Nhưng bỗng như một cách tự nhiên, hần dùng sức đâm vào không trung một cái, không có kiếm rít liên tục, không phát ra chút khí tức nào.

Thẩm Luyện đột nhiên cảm giác được kiếm kia hóa thành một phần cơ thể hẳn, cũng có kinh mạch, tựa hồ đều là máu thịt hẳn.

Loại cảm giác đó vô cùng đặc biệt.

Huyết nhục có thể tẩm bổ thần hồn, thần hồn cũng có thể bồi dưỡng huyết nhục.

Hắn cùng với Đàn Mộc Kiếm của mình sinh ra một loại gắn kết khó tả, không phải là một người một kiếm, cũng không phải người kiếm hợp một, mà là trong ta có kiếm, trong kiếm có ta...

Một nhát này há không phải nước chảy mây trôi có thể miêu tả hết được.

Kiếm khí nhỏ như tơ nhện phát ra từ mũi kiếm, đột nhiên hiện ra, sau đó biến mất, cuối cùng ở một vùng đất vàng phía xa xa cát bụi văng lên, có thể nhìn thấy rõ một vết kiếm khắc sâu trong đó.

Quan trọng hơn hết là, kỳ kinh bát mạch trong cơ thể Thẩm Luyện đều đã thông suốt, nội khí bắt đầu nhanh chóng tuần hoàn qua lại, không còn bất kỳ trở ngại nào.

Hắn có thể nghe âm thanh huyết dịch chạy nhanh trong cơ thể mình, giống như một dòng sông dài, chảy liên tục không ngừng nghỉ, thoải mái khó tả.

Một tiếng vỗ tay giòn vang truyền vào trong tai Thẩm Luyện.

"Không nghĩ tới người chẳng những luyện thành môn kiếm khí này trong nửa tháng, lại còn lĩnh ngộ ra Luyện khí chi đạo." Tô tiên sinh luôn xuất quỷ nhập thần như thế.

Thẩm Luyện đã thông suốt hai mạch Nhâm Đốc, nội khí liên tục sinh sôi, trong mắt hần chuyện đó cũng không có gì ngạc nhiên, hần đã từng gặp qua thiên tài vừa sinh ra đã câu thông bách mạch.

Thậm chí luyện thành Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí cũng nằm trong dự liệu của hần, bởi vì hần đã cho Thẩm Luyện biết cách luyện, miễn là không phải heo, siêng năng luyện tập thì cũng có lúc thành công.

Duy chỉ có chuyện Thẩm Luyện trong lúc vô tình luyện được Pháp khí, ngược lại khiến cho hần cảm thấy kinh ngạc.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Trăng Ngoài Song Cửa Luôn Như Thế

Thẩm Luyện mới hồi tỉnh lại từ trong cơn hốt hoảng, chỉ cảm thấy tay chân bủn rủn vô lực, cảm giác mệt mỏi kia tựa như thủy triều xông tới.

Mỗi khi người cực kỳ chăm chú thì tinh thần sẽ vô cùng tập trung, bất kỳ thứ gì ngăn cản chuyện chăm chú sẽ tạm thời bị che lại.

Mãi đến khi hoàn thành, những phản ứng bị che đậy ấy sẽ lập tức quay trở về trong nháy mắt.

Thẩm Luyện rất tự nhiên mà hôn mê bất tỉnh, Tô tiên sinh thấy thế bèn nở nụ cười, nghĩ thầm: quả thật nhiều năm mình không hưởng thụ qua cảm giác mệt mỏi không còn sức lực rồi.

Gốc cây sơn trà trong Tô Gia Bảo đong đưa chập chờn, nhìn giống như đang run rẩy sợ hãi, trong hư không có một loại tồn tại nào đó không kiêng nể gì mà nhìn chăm chăm nó.

Tô tiên sinh bỗng nhắc Thẩm Luyện lên, hơi nheo mắt.

Một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên, nói: "Cái tên này, người chạy đến nhân gian chơi quên trời quên đất ta chưa nói, lại còn dẫn theo một đứa con riêng à."

Tô tiên sinh cười khổ nói: "Nàng rõ là ngực lớn không não, ta mới ra ngoài chưa được một năm, nào có bản lĩnh sinh ra đứa con lớn như vậy

chứ."

"Ai biết có phải trước đây người lén lút sinh hay không." Nữ tử mơ hồ hừ một tiếng, nhưng không hề thấy bóng người ở đâu.

"Dù ta muốn sinh, cũng sẽ sinh với nàng."

"Cút, ai muốn sinh con với người chứ, trừ phi người giết tên tiểu tử này, bằng không ta sẽ không tin người."

"Chuyện này không thể được, hay là ta chặt cây sơn trà kia để nàng bớt giận." Tô tiên sinh nhìn nhìn cây sơn trà đã thông linh này một chút.

Tán cây của cây sơn trà kia nhanh chóng rũ thấp xuống, làm ra dáng vẻ sợ hãi vô cùng.

"Ta chặt cái cây nát này làm gì, nhà mình cũng không thiếu củi đốt, xem ra tên tiểu tử này quả thật có gì đó quái lạ." nữ tử hơi có chút giận dữ.

Trên bầu trời chợt có một luồng sáng đỏ như lửa lóe lên, bay nhanh vào, hóa ra đó lại là một con phượng hoàng được tạo nên từ hỏa diễm, thấp thoáng có tiếng phượng gáy trong trẻo.

Không gian xung quanh tựa hồ cũng muốn tan ra một nửa, vụn vụn đến cực điểm.

Lời lúc nãy của Tô tiên sinh thật ra chỉ là lời nói đùa, hẳn biết sau khi nói như vậy, có lẽ kiêu thế của mình sẽ không tức giận khi nhìn cây này nữa.

Trái lại Thẩm Luyện không thể giết chết, bằng không người kia tìm tới cửa hỏi tội, tuy rằng hẳn không sợ, nhưng cũng đuối lý.

Ổng tay áo của Tô tiên sinh vung lên, tựa như một cái hố đen vô hình, nhất thời hút con phượng hoàng lửa kia vào trong.

Chẳng ngờ tay áo hần lập tức bén lửa, hần thəm nói: nàng đã luyện Nam Minh Ly Hỏa đến cảnh giới này rồi, không biết qua mấy trăm năm sau liệu ta có còn khống chế được không.

Vừa nghĩ đến đây, Tô tiên sinh hận không thể bế quan ngay lập tức, nếu như bị người ta truyền ra hần không đánh lại bà xã mình, tương lai chẳng phải sẽ mất sạch danh dự không dám gặp ai sao.

Hần tùy ý dùng một tay khác xách Thăm Luyện ném ra ngoài, miệng phun ra một luồng khí trắng, trong nháy mắt hỏa diễm liền bị dập tắt.

Trong đình viện vang lên tiếng phượng gáy trong trẻo, hào quang chợt lóe lên.

Bỗng đâu xuất hiện một nữ tử vận cung trang trên mi tâm có dấu ấn hỏa phượng, nhần nhần mũi một cái rồi nói: "Nhân gian thì có gì vui chứ, dơ bẩn như vậy, tội cho người phải sống ở nơi này, trước tiên đi Thiên Hà tắm rửa sạch sẽ cho ta, bằng không thì đừng về nhà."

Dường như không chịu nổi nhân gian dơ bẩn, cung trang nữ tử mạnh mẽ liếc Tô tiên sinh một cái, sau đó biến mất không còn tăm hơi, ngay cả Thăm Luyện cũng không thèm quản.

Kỳ thật dùng tu vi của nàng, chỉ trong chớp mắt đã cảm ứng được huyết mạch của Thăm Luyện và Tô tiên sinh không có liên hệ gì.

Tô tiên sinh vỗ vỗ thân cây sơn trà, lắc đầu noi: "Người cũng đừng về nhà nữa, kéo ngày nào đó nàng giận lên phun lửa đốt người, tự mình tìm một chỗ hóa hình đi thôi, ngôi viện này ta giao cho người luôn đấy."

Tô Gia Bảo kia không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng rơi vào lòng bàn tay của Tô tiên sinh, giống như mô hình đồ chơi.

Cây sơn trà đứng bên cạnh Tô tiên sinh, Tô tiên sinh tiện tay ném món pháp khí này vào trong cành cây sơn trà.

Sau đó Tô tiên sinh lập tức hóa thành một vệt cầu vồng, trong nháy mắt đã phóng thẳng lên bầu trời.

Thẩm Luyện chậm rãi tỉnh lại, cảm thấy toàn thân hơi mát mẻ, hóa ra hẳn đang ở trong một hồ nước phẳng lặng.

Cái rét mùa xuân chưa đi, hồ nước lạnh lẽo bức người.

Hắn không nhịn được mà hắt hơi một cái.

Dựa vào thể chất của hắn sớm đã nóng lạnh bất xâm, cái hắt hơi này nói rõ hẳn đã ngâm mình trong hồ nước quá lâu, khí huyết đình trệ.

Cảm nhận được tứ chi tê cóng mất cảm giác, cùng với khí huyết chảy chậm, hàn khí nhập thể.

Thẩm Luyện ngo ngoạy bơi lên bờ.

Một ngày sau đó Thẩm Luyện mới biết rõ, nơi này đã là địa giới của Danh Kiếm sơn trang, mà cái hồ hắn rơi xuống gọi là Kính Hồ.

Gợn sóng như gương, có thể soi người!

Danh Kiếm sơn trang cũng không phải là địa chủ hoành hành bá đạo, bách tính quanh đây ai cũng rất sùng kính với các đời chủ nhân sơn trang.

Diệp lão trang chủ của Danh Kiếm sơn trang, có người nói khi còn trẻ hẳn từng đỗ Tiến sĩ, nhưng lại không làm quan, có người nói cả đời hẳn chưa từng giao thủ với bất kỳ ai, bởi vì trước kia phụ thân hắn còn sống, bây giờ lại có con trai hắn Diệp Lưu Vân vô cùng lợi hại.

Cũng có kẻ nói, kỳ thật Diệp lão trang chủ không hề biết võ công, hoàn toàn là một văn nhân nhã sĩ.

Bây giờ mọi chuyện lớn nhỏ trong sơn trang đều do Diệp Lưu Vân quản lý, ngay ngắn chỉnh tề.

Cứ như vậy, Diệp lão trang chủ đã thanh nhàn lại càng thanh nhàn hơn.

Hôm nay mặc dù trời vẫn còn lạnh giá, trăm hoa chưa nở, nhưng ánh trăng rất trong trẻo, dù sao tiết Nguyên Tiêu cũng mới qua không lâu.

Khi còn bé thật ra Diệp Lưu Vân chẳng hề thích thời tiết tươi đẹp, bởi vì lúc đó hắn không muốn mọi người nhìn hắn quá rõ ràng,

Nhưng bây giờ hắn lại không để ý nữa, bởi vì trên thế gian người đi đứng bình thường có rất ít người sống tốt hơn hắn.

Kể từ sau khi bắt đầu kế thừa danh tiếng của Danh Kiếm sơn trang, mọi chuyện hắn làm đều thành công thuận lợi.

Kỳ thật tuy danh tiếng hắn lớn, làm việc chưa gặp thất bại, nhưng tuổi thật của hắn cũng chỉ mới mười tám, không lớn hơn Thẩm Luyện bao nhiêu cả.

Bởi vì hắn quá lợi hại mới để cho người ta quên mất tuổi thật của hắn, lại thêm hành sự thận trọng thành thực, cứ thế rất nhiều người đều cho rằng vị thiếu chủ của Danh Kiếm sơn trang này đã hơn hai mươi rồi.

Tuổi mười tám vốn là cái tuổi hăng hái, nhưng trên người Diệp Lưu Vân lại rất khó tìm thấy cảm giác hăng say chỉ có ở tuổi thiếu niên.

Diệp Lưu Vân rất thích uống trà, bởi vì hắn cho rằng uống trà có thể khiến tâm trạng người ta từ từ ổn định.

So với Diệp Lưu Vân thì Tiêu Trúc mới mang tính tình mà tuổi nàng nên có, chỉ là nàng quá tự cao, luôn luôn xem mạng người như cỏ rác.

Nàng là quý nữ cao cao tại thượng, nuôi dưỡng nên loại tính cách này thật ra cũng không có gì ngạc nhiên.

Tiêu Trúc đang làm chuyện nàng không thích... uống trà cùng Diệp Lưu Vân.

Khói trà lượn lơ, bông bành trôi giữa Tiêu Trúc và Diệp Lưu Vân, ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, bị khói trà kia quấy nát tạo ra những tia sáng rực rỡ bất định.

"Băng tuyết lâm trung trước thử thân, bất đồng đào lý hỗn phương trần; hốt nhiên nhất dạ thanh hương phát, tản tác càn khôn vạn lý xuân... Nàng cảm thấy bài thơ này hay không?"

"Nghe cũng không tệ lắm." Tiêu Trúc ngáp một cái trả lời.

"Đây chính là bài thơ do tiểu tình nhân Thẩm Luyện của nàng làm, phụ thân rất yêu thích, cho rằng nói về mai, mười năm gần đây tuyệt không có bài thơ mới nào bằng được, ta cũng rất yêu thích." Diệp Lưu Vân ha ha cười nói.

"Hàn dạ khách lai trà đương tửu, trúc lô thang phí hỏa sơ hồng. Tâm thường nhất dạ song tiền nguyệt, tài hữu mai hoa tiện bất đồng. Diệp huynh cho rằng bài thơ này, so với bài thơ trước thì thế nào?" Tiếng nói vừa dứt, ánh trăng ngoài cửa sổ bỗng bị che khuất, lộ ra một bóng người.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Bởi Vì Mây Trôi Nên Bất Đồng

Tầm thường nhất dạng song tiền nguyệt, tài hữu mai hoa tiện bất đồng.

Đạo chính là tâm tình, Diệp Lưu Vân cảm nhận rõ ràng Thẩm Luyện của lần gặp mặt này còn thoát tục hơn cả lần đầu gặp gỡ, trên người hẳn tất nhiên đã sinh ra biến hóa kỳ diệu nào đó.

"Đều là hay như nhau cả, tài hoa của Thẩm huynh ta thật sự bội phục vô cùng."

Thẩm Luyện đẩy cửa bước vào, thái độ bình tĩnh, thân nhiên nhìn hai người một chút rồi thuận miệng nói: "Diệp huynh lại sai rồi, bất kể là bài trước hay bài này đều không phải tại hạ sáng tác, chỉ buộc miệng ngâm lên mà thôi."

Trong lòng Diệp Lưu Vân hơi kinh ngạc, hẳn cũng được mọi người xưng là thiên tài, tàng thư trong Danh Kiếm sơn trang nhiều hơn xa Thẩm gia, nhưng thơ hay như vậy trước giờ hẳn chưa từng nghe qua, nếu nói một bài chưa nghe còn có thể tìm thấy lý do, đằng này những hai bài thơ đủ để vang danh thiên cổ đều không phải Thẩm Luyện sáng tác, lại không phải hẳn từng đọc qua, điều đó khiến cho người ta phải suy nghĩ rồi.

Huống hồ phụ thân học rộng tài cao của hẳn trước giờ cũng chưa từng nghe qua câu 'Băng tuyết lâm trung trước thử thân' này.

Thẩm gia dù có tiền đi nữa, nhưng ở trong mắt Danh Kiếm sơn trang cùng lắm chỉ là tài chủ nông thôn mà thôi.

Điện tịch Thẩm gia có thể tìm được, Danh Kiếm sơn trang tất nhiên có, mà điện tịch Thẩm gia không có, Danh Kiếm sơn trang lại có rất nhiều.

Nếu như đó không phải Thẩm Luyện làm ra, vậy thì từ đâu đến?

Những chuyện này cũng bí ẩn giống như Thẩm Luyện có thể luyện thành 'Diệt Thần Kiếm' nhưng không hành sự cực đoan, bước vào con đường Tà đạo, khiến cho mọi người nghi ngờ.

Tiêu Trúc đứng bên cạnh, đột nhiên nàng cảm thấy Diệp Lưu Vân và Thẩm Luyện quả thực rất giống nhau, đều có tâm tư phức tạp mà người ngoài khó bắt được, nhưng rồi lại có chút khác biệt, nàng rất khó diễn tả ra.

"Nhân duyên tụ, nhân duyên tán, đời người đúng lúc gặp gỡ đã xem như khó được, cuộc đời ta chưa chịu thiệt thòi gì, lần trước thất bại trong tay Thẩm huynh, kỳ thật ta luôn canh cánh trong lòng, cho nên mới hẹn Thẩm huynh lúc xuân ấm hoa nở sẽ gặp nhau lần nữa." Cho dù Diệp Lưu Vân nói bản thân mình thất bại nhưng bộ dạng vẫn ung dung thong thả như cũ, để người say mê.

Nhưng những chuyện đó đều vô dụng với Tiêu Trúc.

Nàng nhẹ giọng nói: "Nếu đã hẹn xuân về hoa nở mới gặp thì bây giờ các người gặp nhau hơi sớm rồi đó, đại trượng phu lời hứa đáng giá ngàn vàng, không bằng đợi thêm hai ngày nữa, bây giờ mạnh ai về nhà nấy nghỉ ngơi thì tốt hơn."

Sau khi nói xong, mỹ mâu nhắm lại, trông rất xinh đẹp.

Lời của Tiêu Trúc có thể nói là hoang đường, nhưng cũng có đạo lý khác, đương nhiên nàng chỉ muốn để cho hai kẻ này ăn quả đắng, đây là

suy nghĩ thật lòng nàng.

"Đến cảnh giới của ta và Diệp huynh, lúc người bình thường thấy lạnh giá thì chúng ta chỉ cảm thấy ấm áp, còn hoa nở trong lòng, muốn gặp thì gặp, hà tất chia ra cái gì thời gian nơi chốn, nếu hứng thú nổi lên rồi, dù cho Tiêu cô nương và Diệp huynh động phòng hoa chúc, tại hạ cũng có thể đến góc tường nghe lén một chút." Có thể xem chuyện hèn mọn bỉ ổi thế này như là chuyện đường nhiên, da mặt dày của Thẩm Luyện quả là có một không hai rồi.

Sắc mặt Tiêu Trúc đỏ lên, sau đó tròng mắt khẽ chuyển động, nói: "Nghe thôi thì có gì hay ho, không bằng ba người ngủ với nhau, ta ngược lại không ngại đâu."

Nói xong bèn liếc Thẩm Luyện một chút, bách mị nảy sinh, không gì tả nổi.

Kiếp trước Thẩm Luyện cũng hay lên mạng, nên đã nhìn quen lời lẽ sắc bén của những cô gái như Tiêu Trúc, tất nhiên sẽ không bị ghen được, hơi mỉm cười rồi nói: "Khổ Tuệ đại sự, lẽ nào ngài vì lý do này nên mới tới nghe góc tường người khác à."

"A Di Đà Phật, Thẩm tiểu hữu chớ nói đùa, bản tăng trần tâm đã đoạn, nào chịu được phúc khí như vậy."

Diệp Lưu Vân cao giọng mỉm cười, nói: "Đêm khuya không ngủ, đúng lúc có trăng tròn, nơi đây lại hơi hẹp, chi bằng mọi người ra ngoài dạo một lần."

Thẩm Luyện gật gật đầu, Tiêu Trúc lại biết vở kịch quan trọng đến rồi, Diệp Lưu Vân và Thẩm Luyện quả thật phải có một trận đại chiến.

Thẩm Luyện cùng Diệp Lưu Vân đồng loạt di chuyển.

Một trước một sau, ra khỏi cửa phòng.

Bóng dáng hai người nhanh như sao băng, Tiêu Trúc gần như không đuổi kịp được.

Dưới ánh trăng chỉ có thể nhìn thấy một hàng vết bánh xe lờ mờ đè lên bùn đất, nhìn thấy hương đi của Diệp Lưu Vân và Thẩm Luyện.

Tiêu Trúc oán giận nói: "Diệp Lưu Vân! Cái tên chết tiệt này, ngồi xe lăn mà sao còn chạy nhanh như thế."

Bên cạnh có người đáp xuống đất không tiếng động, tựa như mây khói phất qua, hơi than thở: "Tiêu cô nương, có câu này ta phải nói, hãn bị cụt một đôi chân mà có thể khiến cô nương đuổi không kịp, cũng không biết ăn bao nhiêu quả đăng, loại đàn ông này đồng ý cưới cô nương, không phải là vận may của hãn a..."

Câu cuối cùng không nói ra, nhưng Tiêu Trúc không ngờ đương nhiên hiểu được, ý của Khổ Tuệ chính là 'may mắn của nàng'.

Tiêu Trúc ngơ ngác, xưa này nàng đều bị mọi người trên dưới Quy Vân sơn trang nuông chiều cho hư rồi, chỉ cầu mong cho người mình gả là đại anh hùng, tướng mạo vẹn toàn, bởi vậy nên đối với kẻ tàn phế như Diệp Lưu Vân, chẳng những không thông cảm, hơn nữa còn sinh ra hận ý.

Hận mình phải gả cho một người tàn phế.

Lại chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của Diệp Lưu Vân mà suy nghĩ, dùng gia thế của hãn, kỳ thật cần gì phải làm ra nhiều chuyện lợi hại như vậy, dù cho làm một kẻ phế vật ăn no chờ chết cũng sẽ chẳng ai trách hãn, chỉ biết đồng tình thông cảm.

Thế nhưng truyền nhân các đời của Danh Kiếm sơn trang, ai ai cũng nói Diệp Lưu Vân là người xuất sắc nhất, ngay cả cha nàng cũng cho là như

vậy.

Vết bánh xe lờ mờ trên mặt đất tựa như một sợi quất vào trái tim nàng.

"Ta không sai." Tiêu Trúc không phục nói.

Chẳng qua Khổ Tuệ dĩ nhiên đã đi xa.

Khổ Tuệ đã tu Phật pháp mấy chục năm, lĩnh ngộ 'Thân Như Ý Thông', có chút thành tựu, ngày đi ngàn dặm, cũng tương đương với 'Thần hành pháp' của Đạo gia rồi.

Thẩm Luyện trước giờ chưa gặp người nào như Diệp Lưu Vân, hẳn đối với Diệp Lưu Vân sinh ra kính trọng.

Hắn không hề cố ý thả chậm tốc độ, đã dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không thể kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Diệp Lưu Vân trở nên thật chuyên chú, từ trước đến nay hắn chỉ thua một lần, thua trong tay Thẩm Luyện, lần này hắn sẽ chiến thắng trở về.

Thật ra Thẩm Luyện chỉ muốn hỏi thăm một vài chi tiết làm sao để vào Thanh Huyền, nhưng hắn biết nếu hai người không đánh nhau một trận, thì mọi chuyện đừng nói.

Danh Kiếm sơn trang không chỉ có hoa mai, càng có trăm loài hoa khác nhau.

Cả khu rừng này có cây đào, còn có cây lê.

Từng gốc cây ngọn cỏ trên núi Diệp Lưu Vân đều quen thuộc cả, nhưng địa điểm nên do Thẩm Luyện quyết định.

Lúc Thẩm Luyện dừng lại cũng chính là lúc hai người thật sự quyết chiến.

Thẩm Luyện không có thông cảm, cũng chẳng có thương hại, thần khí hẳn đang kéo lên liên tục, thậm chí hẳn có thể cảm nhận được Đàn Mộc Kiếm bên hông đang nhảy nhót.

Dù kiếm làm bằng gỗ, nhưng rốt cuộc vẫn là kiếm.

Bản chất của kiếm sẽ không thay đổi, đó là đánh bại đối thủ.

Dấu vết Diệp Lưu Vân băng qua rừng núi lưu lại càng lúc càng nhạt, một hồi lâu sau thì hoàn toàn biến mất rồi, tựa như hẳn đang phi hành sát mặt đất.

Thẩm Luyện giống như mây xanh rời núi, bồng bềnh lửng không, nội khí vận hành càng lúc càng nhanh, sự ràng buộc của sức hút mặt đất với hẳn cũng càng ngày càng nhỏ.

Đến thời điểm hẳn gần như thật sự sắp thoát khỏi lực hút kia, rốt cuộc hẳn dừng lại.

Một hồ nước trong veo ở ngay phía trước, sóng gợn yên tĩnh mà an tường, ở giữa có một vầng trăng sáng, để cho mọi người thấy rõ ràng.

Gió mát từ từ thổi đến, sóng nước không gợn.

Dừng lại cùng Thẩm Luyện còn có Diệp Lưu Vân.

Trên mặt đất có Diệp Lưu Vân, trên bầu trời có một đám mây đen.

Chậm rãi phiêu lãng, đã che khuất mặt trăng.

Trong một khoảnh khắc ngăn ngủ, thiên địa rơi vào trong một mảnh đen kịt.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Kịch Chiến

Một khắc trước hồ nước vẫn sáng rực, trong chớp mắt đã rơi vào đêm tối cô tịch.

Cho dù hồ phẳng như gương, cũng không thể tự phát sáng tỏa nhiệt.

Tuy thiên địa trong mắt người thường là một mảnh đen kịt, nhưng lại không thể hoàn toàn ngăn cản tầm mắt của hai người, trong cảnh vật mơ hồ, Thẩm Luyện nhìn thấy trong tay Diệp Lưu Vân có thêm một thanh kiếm.

Kiếm kia dài chưa tới hai thước, lại phát ra ánh kiếm xanh sẫm, khí tức u ám lạnh lẽo ép tới người phía trước.

Thẩm Luyện nhắm chặt mắt lại, tựa như không chịu nổi khí tức sắc bén đến lửa xém lông mày này.

Cơ hồ ngay lúc Thẩm Luyện nhắm mắt, màn đêm đen kịt, ánh kiếm xanh kia bay lượn đâm tới.

Khổ Tuệ và Tiêu Trúc một trước một sau cũng đi đến một chỗ cách đó không xa, đúng lúc nhìn thấy một chiêu phi kiếm lãng không này.

Khổ Tuệ kinh thán đan xen, hẳn luôn nghe qua lời đồn về kiếm tiên, mười bước giết một người ngàn dặm không lưu vết, không ngờ Diệp Lưu Vân chưa bái vào Tiên môn mà đã có thể làm được như vậy rồi.

Tiêu Trúc càng hiểu thêm sự chênh lệch giữa nàng và Diệp Lưu Vân, đồng thời cũng suy nghĩ hẳn lợi hại như vậy, tại sao trước đây đều nhường nhường trước nàng.

Thẩm Luyện hơi lui về sau một bước, kiểm kìa dịch thân mà qua, lại xoay một vòng gấp tiếp tục vọt tới từ một bên khác.

Bước chân của Thẩm Luyện di chuyển liên tục, phi kiểm kìa tấn công từ mọi góc độ vô cùng xảo quyệt.

Ánh trăng bị che khuất dần hiện ra từ trong mây đen từng chút từng chút một, thân ảnh của Thẩm Luyện nghiêng vẹo tựa như chiếc bóng trong mặt hồ phẳng lặng bị ném vào một hòn đá.

Liên tục run giật, biến hóa.

Thẩm Luyện cảm nhận rõ ràng những gì mình thu hoạch được sau khi luyện thành Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí, không chỉ riêng việc lĩnh ngộ môn tuyệt học này, mà quan trọng hơn là hẳn đã trở nên chuyên chú hơn bao giờ hết.

Con người có đôi khi vô cùng kỳ diệu, rõ ràng chỉ có thực lực như vậy, nhưng bởi vì chuyên chú quên mình nên có thể không ngừng khám phá ra tiềm lực của bản thân, mà loại tiềm lực này thì không nhìn thấy điểm cuối.

Trái tim của Thẩm Luyện phảng phất chìm xuống đáy hồ, loại chuyên chú cực độ kia khiến cho hẳn cảm nhận quỹ tích, tốc độ và biến hóa của phi kiểm một cách chân thực.

Phạm vi hoạt động của hẳn cũng không phải quá lớn, nhưng luôn có thể đúng lúc tránh né phi kiểm sắc bén kia.

Vào núi đao biển lửa, lại giống như bước đi trên đất bằng.

Rơi vào trong mắt Khổ Tuệ và Tiêu Trúc, lại là Diệp Lưu Vân dùng thủ đoạn tương tự như Cầm Long Khống Hạc để dùng Chân khí thao túng phi kiếm từ phía xa.

Phách, trảm, tiết, liêu, khiêu, câu, thứ, xuyên, mặt, tảo, điểm, băng, quả, vân.

Mười bốn loại kiếm thức tạo thành ngàn vạn biến hóa, giống như một tiêu chuẩn trong kiếm pháp.

Điểm khác nhau chính là, Diệp Lưu Vân dùng phi kiếm triển khai nó cơ hồ khiến người ta không thể phòng bị.

Lúc này tuy Thẩm Luyện dùng thần hồn nhạy cảm và lực chú ý tập trung cao độ để tránh né được phi kiếm, nhưng không có nghĩ là hẳn không gặp bất kỳ nguy hiểm gì.

Bởi vì trong lúc giao thủ xảy ra thiên biến vạn hóa, một lần sơ hở là có thể chôn vùi luôn tính mạng hẳn.

Tâm thái của hẳn quá trầm tĩnh, quên đi bây giờ đang là thời khắc giao chiến sinh tử.

Hẳn nắm chắc sự biến hóa chân khí của Diệp Lưu Vân không hề sai sót.

Lúc này Diệp Lưu Vân vẫn còn giữ lại dư lực, khí tức đối phương cũng không rối loạn.

Phi kiếm hàn quang ngàn vạn, tựa như hàng vô số chiếc thuyền tranh nhau chạy, kiếm ảnh tầng tầng, chỗ trống Thẩm Luyện để di chuyển cũng càng lúc càng nhỏ, thần pháp của hẳn càng lúc càng tinh tế nhập vi.

Khổ Tuệ nhẹ giọng than thở: "Nếu như hai người bọn họ sinh ra sớm hai mươi năm, không biết hôm nay sẽ có thành tựu ra sao, chỉ sợ đã thuộc về

thần thánh tiên phật."

Cho dù trong tông môn Tiên gia, người bằng tuổi bọn họ có tu vi như thế cứ việc tìm ra vài người, nhưng sự chùng mịch khi đối địch này thì không phải thiên tư là có thể bù đắp được.

Trường sinh đồ, cũng là Tu la đồ, nếu không có thủ đoạn sấm sét thì sao đạt được Bồ Tát Đạo Quả.

Vầng trăng bị che khuất dần dần hiện ra, bởi mặt hồ phẳng như gương nên mảnh thiên địa nơi này bắt đầu sáng lên.

Bất giác Tiêu Trúc lại chú ý đến Diệp Lưu Vân, loáng thoáng có thể thấy trên trán hắc ngoại trừ mồ hôi túa ra, còn có thần sắc lạnh lùng.

Nàng biết Diệp Lưu Vân rất nhiều năm, đây là lần đầu tiên thấy hắc nghiêm túc như vậy.

Lần này nàng không làm loạn, chỉ lặng lẽ nhìn.

Thậm chí nàng không quan tâm đến Thẩm Luyện làm nàng vô cùng hiếu kỳ kia nữa, lại không biết nguyên do vì sao.

Nàng không biết trên đời này còn có một câu... 'Hận sâu bao nhiêu, yêu sâu bấy nhiêu', chuyên dùng giữa nam và nữ.

Ngay thời khắc trăng sáng hoàn toàn thoát khỏi mây đen, Diệp Lưu Vân lẫn Thẩm Luyện cũng đồng thời bắt được bước ngoặt thăng bại.

Rốt cuộc Thẩm Luyện đã rút ra Đàn Mộc Kiếm của hắc, kiếm gỗ cũ nát, phía trên mũi kiếm đầy những vết lồi lõm mấp mô, đoán chừng ngay cả một miếng đậu hũ cũng không cắt không ngay ngắn được.

Động tác rút kiếm của hắc vô cùng trôi chảy, rõ ràng là nhanh như chớp giạt, lại khiến cho người ta cảm thấy nhìn rõ ràng mỗi động tác của hắc.

Tựa như đứng dưới thác nước cao, nhìn thấy dòng nước lao nhanh từ trên xuống, chấn động vô cùng rồi không khỏi thán phục.

Thời điểm Thẩm Luyện rút kiếm, cả thanh kiếm đều cho người ta cảm giác nó đã sống lại.

Thanh kiếm gỗ kia dùng một quỹ tích vô cùng huyền diệu mà phá tan tầng tầng màn kiếm, cùng lúc đó đi kèm với ánh trắng màu trắng bạc, một chùm ngân châm như lông trâu phóng nhanh về phía Thẩm Luyện không chút lưu tình.

Nhưng kiếm gỗ kia cũng vừa khéo cuốn một cái, xóa sạch hết tất cả ngân châm, dễ dàng như gió quét lá rơi vậy.

Đồng thời vang lên tiếng xoạt xoạt, cơ hồ có thể nhìn thấy một vệt kiếm khí màu trắng xuất hiện nhanh như chớp.

Mục tiêu chính là Diệp Lưu Vân cách đó không xa.

Trong lòng Thẩm Luyện khẽ thở dài, vào thời khắc sinh tử thì làm sao có thể tính toán mọi chuyện, đến phút cuối hẳn sẽ không hạ thủ lưu tình.

Chùm ngân châm kia chính là một loại ám khí lợi hại tuyệt đỉnh, nhưng lại có một cái tên rất thông tục... Mạn Thiên Phong Vũ Sái Ngân Châm. Mỗi cây ngân châm đều có chứa Chân khí mạnh mẽ, Thẩm Luyện cũng không phải dễ dàng phá vỡ nó như vậy, nếu không phải thức mở đầu của Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí bao gồm loại đạo lý nào đó trong thiên địa, thì Thẩm Luyện đã rất khó chống đỡ được ám khí kia.

Chỗ lợi hại của Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí chính là sự huyền diệu trong một chiêu đâm cuối cùng, nó đã vượt xa võ học nhân gian, thậm chí còn có chút bóng dáng của thần thông đạo thuật.

Tất nhiên Thẩm Luyện cũng không thể không dùng hết toàn lực, chân khí cuộn cuộn, tất cả đều đưa vào trong Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí.

Đây là lần đầu tiên hắn dùng Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí vào thực chiến, hắn không cách nào bảo đảm, kiếm khí này đánh lên người Diệp Lưu Vân liệu có để lại mạng sống cho đối phương hay không.

Phi kiếm của Diệp Lưu Vân hướng về kiếm khí mới sinh ra, chặn ngang mà lao tới, giống như muốn chặt đứt nó giữa đường.

Hắn cảm ứng được sau khi ra chiêu kiếm này thần khí của Thẩm Luyện đã hạ thấp cực điểm, đồng thời ngửi được mùi vị nguy hiểm, thế nên hắn quyết định thật nhanh, trước tiên phải ngăn cản chiêu kiếm khí huyền diệu khó lường này, sau đó từ từ đánh bại Thẩm Luyện.

Nhưng mọi chuyện không như mong muốn, phi kiếm vừa tới thì kiếm khí kia lại biến mất không tung tích, đợi khi xuất hiện lại thì kiếm khí đã đến rất gần hắn.

Càng đáng sợ hơn chính là, trong kiếm khí này có một loại sát khí tuyệt nhiên, khiến cho hắn gần như khó mà nhúc nhích.

Băng ngọc đeo trên thân phát ra từng tia từng tia khí tức lạnh lẽo thẩm thấu vào thần hồn hắn, giúp cho hắn làm ra phản ứng nhanh nhất, giơ tay lên.

Cuối cùng hắn vẫn phải dùng thân thể máu thịt để đối mặt với chiêu kiếm khí cường tuyệt có thể chặt đứt cả sắt thép này...

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Xuân Ấm Hoa Nở

Đây là hành động bất đắc dĩ, cũng là biện pháp trong vô vọng.

Diệp Lưu Vân dùng hết sức mình có tạo ra biến hóa cuối cùng.

Đồng thời cũng mất đi tất cả biến hóa.

Hắn chỉ không ngờ rằng một chiêu kiếm khí toàn lực kia của Thẩm Luyện có thể biến mất.

Nhờ sự giúp đỡ của Băng ngọc nên hắn không sợ Diệt Thần Kiếm của Thẩm Luyện, nhưng đối mặt với Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí hắn lại không có biện pháp gì tốt hơn.

Bởi vì nó đã vượt qua dự tính của hắn, chẳng ai ngờ được kiếm khí phát ra rồi còn có thể biến mất không tung tích, thật sự biến mất.

Diệp Lưu Vân đã làm rất tốt, đáng tiếc Thẩm Luyện lại vượt qua lý giải của hắn, một chưởng hắn tung ra không chạm lên kiếm khí, mà là đánh lên thân thể máu thịt, cùng lúc đó kiếm khí kia cũng rơi lên thân thể mềm mại này.

Trong lúc vội vã chưởng lực Diệp Lưu Vân cũng không quá mạnh mẽ, hơn nữa ngay thời khắc nghìn cân treo sợi tóc đã thu hồi rất nhiều, nhưng nó vẫn phá nát tâm mạch đối phương, đồng thời kiếm khí Thẩm Luyện còn đâm xuyên qua sau lưng đối phương.

Kiểm khí bộc phát mang theo sức mạnh to lớn xông về phía trước, trung hòa cùng chưởng lực của Diệp Lưu Vân, làm cho thân thể kia ngã vào lòng Diệp Lưu Vân.

Trong mũi tràn ngập mùi hương búi tóc đối phương, tiếp đó là mùi máu tanh.

Ngay thời khắc sống chết không biết làm thế nào, là Tiêu Trúc đã thay Diệp Lưu Vân đón đỡ chiêu kiếm khí đoạt mệnh này.

Tiêu Trúc cũng không biết tại sao, thậm chí nàng cũng không biết Diệp Lưu Vân có thể tránh né được luồng kiếm khí này hay không, chẳng qua lúc Thẩm Luyện giơ tay nàng lập tức cảm nhận được sự nguy hiểm chết người, nên theo bản năng thay Diệp Lưu Vân ngăn cản nó.

Kiếp trước kiếp này đây là lần đầu tiên Thẩm Luyện giết người, còn là một người con gái.

Đương nhiên không nói rõ là một chưởng kia của Diệp Lưu Vân chết người hơn, hay kiếm khí của Thẩm Luyện mới là chiêu trí mạng.

Nói chính xác, Tiêu Trúc tạm thời vẫn chưa chết.

Liệu Tiêu Trúc có phải là người đáng chết hay không, Thẩm Luyện cũng không biết.

Bởi vì xét về đạo đức thế tục thì Tiêu Trúc xem như một yêu nữ giết người không chớp mắt.

Mặc dù nàng là đại tiểu thư của Quy Vân sơn trang, lại kiêu căng thô bạo, vì tư lợi mà có thể nhẫn tâm giết sạch đám người Lý Tráng của Thuận Phong tiêu cục.

Đối với nàng Thẩm Luyện không có bao nhiêu hảo cảm, nhưng chí ít hẳn chưa từng nghĩ rằng mình sẽ chủ động đi giết nàng.

Hắn cũng không phải cố ý, có lẽ chẳng ai ngờ Tiêu Trúc sẽ dùng cơ thể để ngăn cản kiếm khí thay Diệp Lưu Vân.

Trên đời này người đồng ý chết vì Diệp Lưu Vân chắc chắn có, còn có không ít.

Ít nhất kiếm phó trong Danh Kiếm sơn trang như Kiếm Thập Tam, Kiếm Thập Tứ sẽ tuyệt đối đồng ý chết vì Diệp Lưu Vân.

Nhưng nếu nói đến người tuyệt đối không muốn đi chết vì Diệp Lưu Vân, nhất định có Tiêu Trúc, bởi có lẽ trên đời chẳng ai căm ghét Diệp Lưu Vân hơn Tiêu Trúc.

Nếu Thẩm Luyện là chấn động, thế thì Diệp Lưu Vân lại không biết làm sao biểu đạt cảm giác của mình.

Thậm chí hẳn còn không có tâm trạng trả thù Thẩm Luyện, phi kiếm do Chân khí thao túng rơi vào hồ nước, đây là một thanh thần binh lợi khí, Diệp Lưu Vân căn bản không rảnh bận tâm.

Rốt cuộc Tiêu Trúc võ công không cạn, nàng không lập tức hương tiêu ngọc vãn.

Chân khí của Diệp Lưu Vân cuộn cuộn tuôn ra truyền vào cơ thể Tiêu Trúc, để giữ lấy một hơi thở cuối cùng cho nàng.

Tiêu Trúc ngẩng lên người Diệp Lưu Vân, thấp giọng nỉ non: "Xin lỗi."

Chỉ có Diệp Lưu Vân mới hiểu tại sao Tiêu Trúc nói lời xin lỗi, bởi vì bao nhiêu năm trời, Tiêu Trúc quả thực làm khó hắn vô số lần, còn có vài lần Diệp Lưu Vân suýt nữa bị nàng hại chết.

"Đừng nói nữa, chúng ta trở về sơn trang thôi, Danh Kiếm sơn trang có thần dược tốt nhất, chắc chắn có thể ổn định thương thế của nàng." Diệp Lưu Vân tâm loạn như ma, nhưng vẫn buộc mình phải bình tĩnh.

"Thương thế của ta tự ta biết rõ, dù cho Đại La thần tiên hạ phàm cũng không cứu được, huynh nghe ta nói một chút thôi, được không?" Tiêu Trúc dứt quãng nói.

Đối mặt với tình cảnh này Thẩm Luyện cũng không biết nên làm thế nào.

Hắn không thẹn với lòng, nhưng vẫn có chút áy náy.

Nói thật, hắn thậm chí có chút hâm mộ Diệp Lưu Vân, ít nhất có một người con gái vì hắn mà ngay cả tính mạng cũng không để ý.

Ngày thường Diệp Lưu Vân tâm tư kín đáo, nhưng khi muốn quyết định bất kỳ chuyện lớn nào, đều chỉ trong một ý nghĩ, dù quyết định của hắn là đúng hay sai hắn vẫn không hối hận, nhưng lúc này hắn lại mê mang.

Tiêu Trúc nhìn thấy vẻ chần chừ của Diệp Lưu Vân, đột nhiên nàng lộ ra nụ cười trẻ con, nói: "Chỉ vào lúc này, ta mới tin tưởng huynh thật lòng thích ta, mà không phải vì hôn ước gì cả, ta đúng là ngốc."

Trước kia nàng hận nhất mình phải gả cho người tàn phế như Diệp Lưu Vân vì hôn ước, nhưng lúc này lại hy vọng Diệp Lưu Vân thật sự yêu nàng mà không phải vì hôn ước gì đó.

Diệp Lưu Vân không làm nàng thất vọng, thật ra trải qua nhiều năm như thế nàng đã hiểu rõ Diệp Lưu Vân là con người thế nào.

Hai người nói lời tâm tình, Thẩm Luyện cũng không tốt ở bên cạnh nghe, chỉ đứng ở phía xa cùng với Khổ Tuệ.

Hắn không rời đi, không phải vì chưa hỏi ra chuyện thu đồ đạc trong Thanh Huyền từ Diệp Lưu Vân, mà hắn muốn xem có thể giúp đỡ gì hay không, hoặc giả chỉ muốn giảm bớt ách náy một chút.

Đây cũng là chỗ kỳ lạ của nhân tính, thị phi trắng đen không thể đơn giản phân ra rõ ràng.

Song đó cũng là thứ mà Thẩm Luyện tuyệt không muốn bỏ qua, dù cho vì vĩnh hằng đại đạo gì đi nữa, hắn cũng không bao giờ làm một tảng đá lạnh như băng.

Tiêu Trúc cuối cùng cũng đi rồi, sau một đêm gió đông, lúc xuân ấm hoa nở.

Nàng được chôn cất trong muôn nghìn cây hoa lê, hoa lê đua nở khắp núi, trắng thuần một mảnh, ký thác hồn nàng.

Thần dược tốt nhất của Danh Kiếm sơn trang cũng không giúp cho nàng sống thêm được một ngày.

Diệp Lưu Vân không gặp ai cả, càng không có ý định đi tìm Thẩm Luyện báo thù.

Hắn chỉ xây một gian nhà tranh bên cạnh ngôi mộ của Tiêu Trúc, rồi lặng lẽ sống trong đó.

Người Thẩm Luyện gặp là trang chủ của Danh Kiếm sơn trang, phụ thân của Diệp Lưu Vân.

Đây là một người rất đặc biệt, tóc mai đã hơi trắng xám, thần sắc còn tốt.

Sở dĩ nói hãn đặc biệt là vì trong đôi mắt hãn có một loại nhìn thấu hết thảy tang thương, tựa như đã quen với thương hải nhân gian, đập vào mắt đều là phù du như mộng.

Diệp lão trang chủ vận quần áo đơn giản, đi đến nơi khác, nếu không tính cặp mắt kia thì nhìn hãn giống như một lão hủ nho.

Hãn gọi là Diệp Thu Phong, Thu Phong trong thu phong lạc diệp.

"Diệp trang chủ, Lưu Vân huynh bây giờ thế nào?"

"Hãn ổn rồi, người cũng đừng nên tự trách, chuyện ngày đó Khổ Tuệ đại sư đã nói tỉ mỉ cho ta biết."

Thẩm Luyện im lặng, thật sự không biết đáp lại thế nào.

Chẳng lẽ nói hãn đã không hề tự trách mình, tuy rằng hãn nghĩ nếu như làm lại một lần nữa, kết cục vẫn sẽ không thay đổi.

Dường như nhìn ra sự phân vân của Thẩm Luyện, Diệp Thu Phong tiếp tục nói: "Lưu Vân nhờ ta giao cho người một thứ, đây cũng là mục đích ta gặp người."

Thứ Diệp Lưu Vân gửi cho Thẩm Luyện là một phong thư, trong thư có nói chi tiết lộ trình và cách thức Thanh Huyền thu đồ đệ, còn có thêm một số nhắc nhở nhỏ.

Người này thông minh tuyệt đỉnh, hãn đã sớm đoán được mục đích của Thẩm Luyện.

Xem nội dung bức thư, Thẩm Luyện càng cảm thấy khó chịu.

Trận tranh tài kia hãn thắng rồi, cũng đã thua rồi.

Đồng thời cũng chứng minh Diệp Lưu Vân không hề vì thế mà tiếp tục sa sút tinh thần, hẳn vẫn là Thiếu chủ nhân của Danh Kiếm sơn trang.

Thẩm Luyện không đi tìm Diệp Lưu Vân mà rời khỏi Danh Kiếm sơn trang.

Hẳn tin một ngày nào đó hai người sẽ còn gặp lại, đến lúc đó có lẽ họ là địch nhân, càng có lẽ sẽ nở nụ cười quên hết thù oán, ai biết được chứ...

-----oo0oo-----

Đại khái đã sớm có suy nghĩ viết ra một bộ sách hệ liệt, chẳng qua thời điểm viết Đạo sĩ trình độ còn chưa đủ cao nên mượn tạm lớp Đồng nhân.

Đến lúc viết Đạo chủ, tôi tự nhận trình độ còn chưa đủ, nhưng nếu không viết tiếp thì mãi mãi không tiến bộ được.

Mấy năm qua, tiểu thuyết tiên hiệp tôi xem thật ra khá ít, sách xem hết chỉ có 《Diệt Vận Đồ Lục》, tiếp đó cảm thấy thích 《Thái Hạo》, 《Đại Đạo Tranh Phong》 cùng với 《Linh Sơn》 của Từ Công Tử.

Trong sách của tôi quả thật có bóng dáng những tiền bối này.

Võ hiệp không phải tình cảm của tôi, tiên hiệp thật ra cũng không phải thứ tôi ôm ấp, chắc do tính cách có hơi đậm bạc, cho nên cảm thấy bị cuốn hút bởi các loại siêu nhiên xuất thế kia, không khỏi muốn viết một chút.

Nếu mọi người xem đến chương mới nhất ước chừng cũng phát hiện, ít ra Đạo chủ còn có chỗ thích hợp, có chút ý mới đáng xem.

Thật ra các tình tiết tiểu thuyết trên đời hầu hết được viết ra cả rồi, nhưng cũng món cơm rang trứng đó, đầu bếp khác nhau thì mùi vị cũng khác nhau, đây cũng là nguyên nhân tác giả mới không bị độc giả vứt bỏ.

Đạo chủ viết đến chương 30 tuy tôi không quá thỏa mãn, nhưng cũng biết mình đã làm tất cả có thể. Về sau đúng là trên tiết tấu xuất hiện một chút vấn đề, nhưng đây là truyện đăng liên tục mỗi ngày, bị giới hạn bởi trình độ nên quả thực khó tránh khỏi.

Viết tới bây giờ ước chừng nhân vật tôi thích nhất chính là Diệp Lưu Vân, đặt vào trong những kiểu mẫu trước kia, kỳ thật Diệp Lưu Vân giống nhân vật chính hơn là Thẩm Luyện nhỉ, hăng kiên cường hơn Thẩm Luyện, cũng có nghị lực hơn, và còn thông minh nữa. Giữa hăng và Thẩm Luyện cũng có chút vi diệu, Thẩm Luyện đi Thanh Huyền là cầu trường sinh, Diệp Lưu Vân đến Hoàng Tuyền ma tông lại là tử địa, một sinh một tử, tự nhiên có chút huyền diệu, những tình tiết khác tôi không tiện tiết lộ.

Ở bất kỳ thời đại nào, thậm chí cả tu tiên, người như Diệp Lưu Vân đều dễ dàng thành công, chẳng qua trong sách này Thẩm Luyện mới là nhân vật chính.

Còn Thẩm Luyện, quả thật tôi rất khó định tính cho hăng, bởi hăng sẽ không ngừng trưởng thành, ngay dưới ngòi bút của tôi, mỗi chương, mỗi tình tiết câu chuyện kết thúc hăng đều đang tiến bộ, mà cuối cùng Thẩm Luyện sẽ thành bộ dạng gì, tôi cũng rất khó nói cụ thể rõ ràng.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách

Quyển 2

Chương 1: Rằm Tháng Bảy

Chương 2: Đời Người Nếu Chỉ Như Lúc Mới Gặp

Chương 3: Yên Bất Quy

Chương 4: Gió Thu Lên

Chương 5: Lên Núi

Chương 6: Cuối Cùng Cười Hạc Trắng Đi

Chương 7: Thượng Thiện Nhược Thủy

Chương 8: Lá Trúc Rì Rào Khép Song Cửa

Chương 9: Hoàng Lương Nhất Mộng, Tam Sinh Phù Đồ

Chương 10: Nửa Đời Tu Hành Không Ai Biết

Chương 11: Vấn Đạo Khó Khăn

Chương 12: Ba Dập Đầu Trong Đại Điện

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Rằm Tháng Bảy

Hải khách đàm Doanh Châu, yên đào vi mang tín nan cầu.

Thế giới này ngoài biển không có Doanh Châu, nhưng có Thanh Huyền.

Thẩm Luyện đã ra biển, đi đến nơi rất xa rất xa, phải trở về vùng đất
thuở sơ khai của triều Đại Ngụy, sợ là đâu phải chỉ xa mấy nghìn dặm.

Nếu như không có hải đồ mà Diệp Lưu Vân tặng, Thẩm Luyện lại tìm
được hải thuyền biết lộ trình thì muốn đi đến đây sợ là rất khó khăn.

Hắn có chuẩn bị đến mức này mà còn gian nan như vậy, huống chi
những kẻ muốn cầu may đến được Thanh Huyền, cũng không biết phải cần
phúc duyên bao lớn.

Lại còn phải vừa khớp đạt được điều kiện nhập môn vào Thanh Huyền
như Diệp Lưu Vân nói, điều đó đã không thể hình dung bằng vạn người
chưa chắc có một rồi.

Nhưng thế giới này rộng lớn vô biên, triều Đại Ngụy bất quá cũng chỉ là
một phần nhỏ trong đó mà thôi, Tiên gia năm tháng dài lâu, cũng sẽ không
đoạn truyền thừa, thế nên quy tắc nhập môn này cứ truyền từ đời này sang
đời khác.

Hơn nữa Diệp Lưu Vân cũng chỉ ra trên thế gian còn có những Tiên
môn khác, nhưng Tiên lưu huyền môn chánh tông giống như Thanh Huyền

lại không biết phải đi đến nơi xa xôi cỡ nào mới gặp được.

Mà dạng Tiên lưu như Nam Hải Phi Tiên Đảo, tuy cũng thuộc về giới tu hành đấy, nhưng mấy nghìn năm qua vẫn chưa từng nghe nói trong đó có người chứng được Trường Sinh.

Chẳng qua chỉ sống thọ thêm một hai trăm năm mà thôi.

Loại môn phái nửa nhập Tiên lưu này, hoặc nhiều hoặc ít có chút quan hệ với Thanh Huyền, có vài gia tộc còn là đạo thống do một số đệ tử tu đạo bất thành trong Thanh Huyền lưu lại, cũng có thể xưng là ngoại môn, chẳng qua Thanh Huyền chưa bao giờ thừa nhận nó.

Cho nên con cháu của những gia tộc đó, đối với phương pháp tiến vào Thanh Huyền, lúc nào cũng biết rõ ràng hơn người ngoài rất nhiều.

Giống như Quy Vân sơn trang và Nam Hải Phi Tiên Đảo, thật ra Danh Kiếm sơn trang cũng có tin tức về nguồn gốc của mình.

Những Tiên tông thế ngoại này thoát nhìn tên tuổi vang xa, nhưng nhân vật cực kỳ lợi hại trong đó nhiều nhất mạnh hơn Lăng Xung Tiêu một hai bậc mà thôi.

Chỉ là có được một hai môn Tiên gia đạo thuật nên địa vị tự nhiên cao hơn nhiều so với những môn phái giang hồ tầm thường, nằm ở ranh giới nửa Tiên nửa tục.

Rồi bởi vì nguyên nhân tin tức không đồng đều, nên trong những đạo thống này, cơ hội có thể bái vào Thanh Huyền quả thật lớn hơn so với người ngoài.

Đáng tiếc trước cửa Trường Sinh nhiều xương trắng, phần lớn trong đó đều không có cơ hội trở về quê cũ, không biết đã vẫn lạc ở nơi nào.

Nơi này là một hòn đảo rất lớn, xa xa có một ngọn núi.

Mây sâu không biết nơi, giữa chốn hư vô mờ mịt.

Thẩm Luyện dựa vào sự vận hành của khí huyết cơ thể, suy đoán bây giờ đã là tháng bảy, cách ngày Trùng Dương mà lão hồ tiên Tân Khứ Bệnh nói còn thêm hai tháng nữa.

Chính xác mà nói thì hẳn đến sớm.

Từ trên hải thuyền, hẳn lén lút trộm một chiếc thuyền nhỏ rồi một mình đi tới nơi này, bởi vì thuyền lớn không vào hòn đảo này được, đồng thời Thẩm Luyện cũng không muốn nghênh ngang tiết lộ vị trí của Thanh Huyền.

Bây giờ đã đến nơi, cảnh tượng trước mắt vừa khớp với một vài miêu tả trong câu chuyện của Lăng Xung Tiêu, cũng phù hợp với địa đồ mà Diệp Lưu Vân đưa hẳn.

Thẩm Luyện càng không nghi ngờ.

Chẳng qua đến hơi sớm, không biết liệu có thể tìm tới vị trí chính xác của Thanh Huyền hay không.

Trước mặt là một dòng sông nhỏ, hai bờ sông mọc đầy cỏ xanh, điểm duy nhất khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là nơi này không có tiếng chim, càng không có âm thanh côn trùng kêu vang.

Ngoại trừ gió thổi cỏ lay và âm thanh nước sông chảy chậm ra thì không còn bất cứ âm thanh nào khác nữa.

Mặt trời chói chang vô cùng, dù cho Thẩm Luyện đã có tu vi nội khí thâm hậu nhưng vẫn cảm giác được một chút nóng nảy oi bức.

Hắn không xuống nước hạ hỏa mà cẩn thận từng chút một, theo lời Diệp Lưu Vân nói, bên dưới sơn môn của Thanh Huyền có một thị trấn nhỏ, phần cuối trấn nhỏ đó chính là đường vào sơn môn Thanh Huyền, con đường kia cũng được gọi là 'Vấn Tâm Lộ'.

Chính bởi tôn chỉ 'Muốn tu hành, trước tiên phải tu tâm' của Thanh Huyền, thế nên đại thần thông giả trong môn phái mới mở ra một con đường đặc thù như vậy.

Hòn đảo này dù to lớn, nhưng thời gian hai tháng đủ để cho Thẩm Luyện tìm đến trấn nhỏ kia.

Thẩm Luyện cũng không lo lắng.

Phương hướng trấn nhỏ hẳn là ở phía nam, cùng phương hướng với thượng lưu dòng sông này. Và lại thông thường mà nói, đại đa số thôn xóm hoặc nhà cửa đều xây ở ven sông cả.

Con sông này rất sâu, không nhìn thấy trong nước có gì, cũng không có mùi hôi thối như những dòng sông bị ô nhiễm ở xã hội hiện đại kiếp trước.

Thẩm Luyện đi dọc theo bờ sông, hẳn bước đi về phía thượng du, ước chừng đi được ba ngày, trên người hẳn có mang theo lương khô và nước, lại thêm tu vi dần dần đến cảnh giới không dính khói bụi nhân gian, bởi vậy hẳn không dám làm bữa đi lấy thức ăn và nước ở chỗ quái quỷ này.

Ban ngày hẳn đi đường, đêm đến tìm một nơi nửa nhập định cảnh.

Ngoại trừ cây cỏ, quả thật không thấy bất kỳ sinh vật sống nào khác.

Khắp cả con sông tràn đầy mùi vị tĩnh mịch hiu quạnh.

Ngay sáng sớm ngày hôm đó, Thẩm Luyện tiếp tục không nhanh không chậm đi về phía trước, rốt cuộc hẳn thấy được một sinh vật sống, nói chính

xác hơn là người sống.

Bên bờ đối diện có một cô gái yên lặng mà đứng.

Nàng mặc một thân áo lưới màu tím, vừa vặn làm nổi bật lên đường cong gần như hoàn mỹ của nàng.

Ngẫu nhiên có cơn gió mát thổi qua, thổi động chiếc lục lạc màu tím dưới chiếc đai lưng tinh tế của nàng, du dương theo gió, âm vang trong trẻo động lòng người.

Thẩm Luyện hơi có chút kích động, không phải vì cô gái này cực đẹp, mà là vì rốt cuộc cũng gặp được người rồi.

Hắn cố gắng vẫy tay về phía đối phương chào hỏi, nhưng cô gái đó chỉ thoáng liếc mắt nhìn hắn, sau đó đột nhiên biến mất.

Không hề lưu lại chút dấu vết nào, tựa như người Thẩm Luyện nhìn thấy trước đây chỉ là ảo giác.

Thế nhưng trong cơn gió tựa hồ vẫn có tiếng chuông vang vọng, trong trẻo êm tai.

Thẩm Luyện nghĩ thầm nếu đã gặp được người thứ nhất, chắc là nơi này cũng không hoang vắng, có lẽ mình sẽ nhanh chóng gặp người thứ hai thôi.

Quả nhiên hắn đã gặp người thứ hai, hơn nữa còn nhanh hơn hắn dự tính.

Ngay khi màn đêm buông xuống, vầng trăng trên trời gần như tròn sáng.

Trên bầu trời đêm, ánh sao thưa thớt, tối nay chỉ có ánh trăng lung linh động lòng người.

Thẩm Luyện khoan chân bên cạnh một khối đá xanh, lặng lẽ chờ đợi bình minh lên giống như mọi ngày.

Chẳng biết từ lúc nào trên sông đã bay lên một màn sương mỏng, ánh trăng lung linh rải rác trong đó, trôi đến chảy đi, có một chút thể lương khó tả.

Ánh sáng mờ lung phát ra từ thượng du, hòa lẫn vào trong ánh trăng, cách hẳn khoảng chừng ba mươi trượng.

Thẩm Luyện đột nhiên cả kinh, chợt nhớ tới hôm nay là mười lăm tháng bảy, cũng là 'Quý tiết' mà dân gian thường gọi.

Về phần tại sao hẳn lại đột nhiên liên tưởng đến chuyện này, chính là vì nhìn thấy ánh sáng kia thật ra là một ngọn đèn, mà đèn đó lơ lửng trên một con thuyền.

Cả chiếc thuyền kia đều thuần một màu trắng, trên thuyền có một Bạch y nhân

Trên tay Bạch y nhân cầm một cây cờ, giống như cờ Chiêu Hồn mà lúc đưa tang hay sử dụng.

Nước sông chảy chậm vô cùng, thuyền nhỏ không có mái chèo, xuôi theo dòng nước, từ từ trôi, thế nên cũng rất chậm.

Thẩm Luyện nghe được tiếng khóc, cũng có thể là tiếng hát.

Đó là tiếng hát của người chết, làm cho trong lòng mọi người sinh ra hàn ý.

Đêm tối yên tĩnh không tiếng động, bờ sông không có điều gì trùng mình, nghe được tiếng hát như khóc lóc như kể lể này, nếu lá gan hơi nhỏ chút thôi chỉ sợ đã bị dọa đến hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Luyện không ngắt đi, thế nhưng tiếng hát này dường như có ma lực vậy, Thẩm Luyện bỗng nhiên cảm thấy thân thể mình nhẹ đi.

Hắn hơi nhìn lại, không ngờ lại thấy được cơ thể mình.

Đây là lần đầu tiên thần hồn hắn tự động xuất khiếu.

Bạch y nhân liên tục rung lắc cờ trắng, hai bên bờ sông đột nhiên có vô số quang đoàn nhỏ bé hiện ra rồi bỗng bành bay về phía chiếc thuyền độc mộc kia...

Thẩm Luyện bỗng hiểu được tại sao hắn không phát hiện ra những vật sống khác trên dòng sông này.

Bởi vì hồn bọn nó, đã bị cờ trắng của Bạch y nhân này chiêu đi rồi.

Những vật sống rải rác này chắc là chỉ mới đến bờ sông trong khoảng thời gian gần đây.

Mà hắn lại không đi tìm hiểu kỹ càng nên lúc trước không phát hiện được.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đời Người Nếu Chỉ Như Lúc Mới Gặp

Đương nhiên chuyện quan trọng trước mắt không phải là nghiên cứu vấn đề này, mà là bản thân hẳn có thể cảm nhận sức hút của cây cờ trắng đang vẫy động kia.

Liên hệ giữa thân thể và thần hồn ngày càng yếu ớt, Thẩm Luyện bất giác cảm thấy mình thiếu sót ở mặt này rất nhiều, thân thể và thần hồn không phù hợp vừa giúp cho hẳn dễ dàng thần hồn xuất khiếu luyện thành đạo thuật thần thông giống như Diệt Thần Kiếm, nhưng đồng thời nó cũng là nhược điểm chí mạng của hẳn.

Nếu như hồn hợp với phách, hòa lẫn thành một thể thì quyết không đến nỗi thần hồn dễ dàng bị kéo ra khỏi cơ thể như thế.

Ngay giờ phút này, Đàn Mộc Kiếm bên hông hơi phát sáng, sinh ra một luồng sức mạnh giúp cho Thẩm Luyện chống lại sức lôi kéo của cây cờ trắng kia đối với thần hồn hẳn.

Lúc trước Tô tiên sinh nói hẳn trong lúc vô tình đã lĩnh ngộ ra đạo Luyện Khí, chuyện này Thẩm Luyện vẫn nhớ trong lòng.

Trong khoảng thời gian đó Đàn Mộc Kiếm lại trở thành một pháp khí chỉ thuộc về Thẩm Luyện, kỳ thật nếu nói là có uy lực đặc biệt gì thì trái lại không có.

Chẳng qua Đàn Mộc Kiếm trở nên giống như máu thịt của Thẩm Luyện, có thể gánh chịu thần hồn, hơn nữa liên hệ giữa hai thứ này so ra còn chặt chẽ hơn cả Thẩm Luyện và thân xác hẳn.

Bởi vì bản thân Đàn Mộc Kiếm giống như một tờ giấy trắng, lúc Thẩm Luyện tu luyện Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí, nó đã khắc lên dấu ấn của chính bản thân Thẩm Luyện, trở thành một phần của Thẩm Luyện.

Con thuyền nhỏ kia xuôi dòng tiếp tục trôi xuống, càng ngày càng gần, sức hút của cây cờ trắng cũng dần dần tăng lên theo khoảng cách.

Đàn Mộc Kiếm ở bên hông Thẩm Luyện hơi rung động, có vài lần muốn thoát khỏi Thẩm Luyện mà bay ra ngoài.

Bạch y nhân đang hát khúc bi ca kia tựa hồ cũng không chú ý đến Thẩm Luyện, cứ tiếp tục rung vẩy cây cờ trắng, từng đốm từng đốm hồn hỏa của những sinh linh gần đó chậm chạp tiến vào trong cây cờ trắng quý dị kia.

Đã cách nó rất gần rồi, Thẩm Luyện mới phát hiện ra tại sao toàn thân chiếc thuyền độc mộc này là màu trắng, bởi vì đây chỉ là một chiếc thuyền giấy.

Trong ánh trăng trắng bạc, dưới ngọn cô đăng, Bạch y nhân không có mũi, tai, mắt, càng không có chân.

Giữa Thẩm Luyện và Bạch y nhân đã sắp tới khoảng cách gần nhất, nếu như vượt qua một đoạn này, như vậy Bạch y nhân sẽ xuôi dòng chảy thẳng tới, càng đi càng xa, có khả năng hẳn sẽ giống như những đốm hồn hỏa khác, bay vào bên trong cây cờ trắng đó.

Tiếng ca khàn khàn như có như không, dùng một loại ngôn ngữ mà Thẩm Luyện nghe không hiểu để hát ra.

Có nhiều lần Thẩm Luyện muốn quan tưởng vị Tiên Thiên thần linh kia để vượt qua cửa ải khó, nhưng đều bị tiếng ca này cắt ngang.

Sức hút của cờ trắng càng lúc càng lớn, Thẩm Luyện cơ hồ sắp không chống đỡ được.

Hắn cố gắng dùng một chút tâm thần cuối cùng để dẫn dắt Đàn Mộc Kiếm.

Đàn Mộc Kiếm bay lên giữa trời, bao vây thần hồn của Thẩm Luyện vào bên trong.

Đồng thời lao nhanh về phía cờ trắng, chẳng qua dọc đường đi nó vẽ ra một quỹ tích huyền diệu, âm thầm tương thông với thức mở đầu của Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí.

Thẩm Luyện muốn dùng thần hồn mình làm kiếm khí, tạo ra một kích cuối cùng.

Cũng chỉ có loại người chưa nhận được tu hành chính thống như hắn mới to gan làm liều như vậy, dùng hình thức của Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí, hy vọng thông qua khoảng cách biến mất kia để tránh thoát sức hút của cây cờ trắng quý dị này.

Hắn cũng không biết sau khi làm vậy sẽ xảy ra chuyện gì, bởi vì thời điểm Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí biến mất sẽ đi tới nơi nào, xảy ra cái gì, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Thậm chí chỉ dùng thức khởi đầu của Hữu Vô Tướng Tướng Sinh Kiếm Khí mà không chuyển đổi nội khí theo kinh mạch để thành kiếm khí, vèn vèn dùng thần hồn làm kiếm, có thể làm được biến mất giữa đường hay không hắn cũng không chắc chắn.

Đột nhiên vang lên tiếng chuông, để cho Thâm Luyện cảm thấy quen thuộc.

Đó là âm thanh chiếc lục lạc trên người nữ tử vận áo lưới màu tím mà ban ngày hẳn gặp.

Nước ngừng trôi, không giang ngừng động, Thâm Luyện cơ hồ quên mất bản thân.

Đợi đến khi hẳn phục hồi tinh thần lại thì đã là một vùng trắng thanh gió mát, nơi nào còn tồn tại thuyền giấy, cô đấng, cờ trắng cùng với Bạch y nhân thần bí gì chứ.

Chỉ có Đàn Mộc Kiếm còn dính vệt nước rơi ở bên cạnh.

Hắn cẩn thận từng chút một cầm Đàn Mộc Kiếm, lỡ chạm vào vệt nước dính trên kiếm, trên tay bốc lên một làn khói xanh, hẳn cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt.

Đó là nỗi đau từ thần hồn, ngay lúc này, thần hồn của hẳn lại có thể bị vệt nước trên kiếm làm cho tan rã một chút, mới khiến cho hẳn đau đớn như vậy.

Trước giờ hẳn không dám thử tiếp xúc với nước trong dòng sông này, không ngờ lại đáng sợ như thế, có thể làm tan rã thần hồn.

Mãi đến khi gió làm khô vệt nước, Thâm Luyện mới cẩn thận thử chạm vào Đàn Mộc Kiếm, không xảy ra chuyện trước kia mới khiến cho hẳn hơi hơi an tâm.

Chẳng qua lúc vào tay, Đàn Mộc Kiếm đã nặng rất nhiều, màu sắc cũng tối đi không ít, chỉ có mối liên hệ tâm thần giữa hai người vẫn còn rõ ràng chặt chẽ như trước.

Trải qua chuyện này, Thẩm Luyện không dám tiếp tục đi dọc bờ sông nữa, mà là tăng tốc độ rời xa dòng sông.

Xưa nay hắn luôn hành sự cẩn thận, lúc trước phát hiện dòng sông đó khác thường lẽ ra không nên tò mò tiếp tục đi dọc bờ sông, nhưng hắn lại không chú ý những điều đó, bây giờ nghĩ lại, dường như sông kia có một loại ma lực nào đó khiến cho hắn vô thức không quan tâm đến nguy hiểm.

Sau khi rời xa dòng sông kia, hắn nhanh chóng đi về phía nam, trước khi mặt trời lặn ngày thứ hai hắn thấy được một vách núi cao chót vót.

Vách núi như đao tước rìu đục, từng vết kiếm giống như Ý Thiên thần kiếm quét qua.

Sự chấn động này, nếu không phải bản thân thể nghiệm thì tuyệt khó dùng ngôn ngữ diễn tả.

Không biết là nhân lực, tiên lực hay sức mạnh to lớn của tự nhiên đã sớm hình thành nên vách núi, phía trên đỉnh núi không có cây cỏ chim thú gì, lại có một bóng người cô độc đứng trên đó.

Áo lưới màu tím bao lấy thân thể nàng, gió nhẹ lay động tay áo nàng, tóc dài bồng bềnh phơ phất, một sợi tóc vướng bên đôi môi hoàn mỹ của nàng.

Trong lòng Thẩm Luyện lại nghĩ thầm: nàng rốt cuộc là người, là quỷ hay là Tiên, có lẽ càng giống như yêu ma hóa thân thành nhân loại.

Hắn có thể cảm giác được nữ tử đang quan sát hắn, nhưng không hề lên tiếng.

Tất nhiên ở độ cao cách một vách núi, có thể xuyên qua gió núi mà truyền âm thanh xuống thì không biết phải cần đến bản lĩnh đáng sợ dường nào.

Ở phàm trần, võ công của Thẩm Luyện đã xem như Hóa Cảnh cũng tự nhủ khó mà làm được.

Thế mà ngay tình huống hãn không ngờ đến, nữ tử kia thật sự nói chuyện, hãn khẳng định là nữ tử trên đỉnh núi đang nói chuyện với hãn.

Lúc này cho dù cách nhau mấy trăm trượng, Thẩm Luyện cũng có thể cảm nhận ánh mắt của đối phương nhìn chăm chú hãn.

Có lẽ rất lâu sau hãn cũng không thể quên khoảng khắc ngày hôm nay, dưới ánh trời chiều, trên đỉnh núi, một thiếu nữ thanh lệ thoát tục dùng một ánh mắt xa xăm nhìn hãn, không có bất cứ tạp chất nào.

Đương nhiên để cho Thẩm Luyện không ngờ tới chính là nội dung trong lời nói của nữ tử.

"Người là con cái nhà ai đây, tại sao lại chạy đến U Hà này, người lớn trong nhà không nói cho người biết không thể đi tới đó hay sao?" Thẩm Luyện đã là thiếu niên tuổi đôi mươi, lại bị một nữ tử tuổi xấp xỉ hãn gọi là đứa bé.

Nhưng dù như thế nào hãn cũng không ngờ được nữ tử này lại nói ra một cách đương nhiên như vậy.

Nữ tử lại 'Ồ' một tiếng, rõ ràng xuyên thấu qua gió núi truyền vào trong tai Thẩm Luyện, tiếp theo nàng lên tiếng: "Người có phải là người ở trấn Nam Kha không? Tại sao lại biết Thần Túc Kinh, à, hóa ra lại đến thời điểm mở sơn môn rồi, chương môn sư diệt lại không nói cho ta biết."

Từ câu nói sau cùng, Thẩm Luyện nghe ra được nàng hơi tức giận, đồng thời nữ tử này một lời nói toạc ra hãn tu luyện Thần Túc Kinh, đã đủ để chứng minh nàng và Thanh Huyền chắc chắn có quan hệ không cạn.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Yến Bất Quy

Nữ tử kia khẽ mỉm cười, lên tiếng: "Gặp ta xem như người may mắn, bằng không chỉ sợ người đi mấy tháng cũng chưa chắc có thể tìm được vị trí sơn môn."

Tiếp theo Thẩm Luyện nhìn thấy một cảnh tượng khiến hắn trợn mắt lú lỏi, chỉ thấy từ trên núi cao, thiếu nữ vận áo lưới màu tím kia lại từng bước từng bước đi xuống, phảng phất như trong hư không sinh ra thang trời vô hình.

Phía trước là hư không, phía sau cũng là hư không, nơi xa hơn nữa là vách đứng nghìn thước.

Trên mặt thiếu nữ không buồn không vui, mặc cho tay áo bông bành, tóc xanh lay động, không phải tiên nhân lại hơn hẳn tiên nhân.

Bất quá chỉ chốc lát sau, trong lúc Thẩm Luyện ngơ ngác chột người được một mùi thơm mát rượi, trong vắt, thuần túy, khiến cho hắn liên tưởng đến bầu trời sao vạn dặm không mây.

Thiếu nữ đã đến vùng trời trước mặt hắn, khoảng ngoài một trượng, ngón tay trắng nõn hơi điểm về phía hắn một cái, đột nhiên dưới chân Thẩm Luyện sinh ra cảm giác khác thường, một đám mây trắng bỗng đâu hiện ra nâng hắn từ từ bay lên trời.

Mãi đến sau này, hần mới biết đạo thuật thiếu nữ dùng gọi là 'Tiểu Chư Thiên Vân Cấm Pháp'.

Trong chớp mắt đã bay lên bầu trời cao, ngọn núi Thanh Huyền hư vô mờ mịt đặng trước càng hiện ra chân thật hơn.

Mây khói lúc ẩn lúc hiện, sương chiều chứa đầy, sau khi bay lên mới có thể nhìn thấy trời cao biển rộng.

Đáp mây mà bay chính là thủ đoạn của thần tiên trong truyền thuyết, đây là lần đầu tiên Thẩm Luyện cảm nhận được nó, càng say mê ước ao với thủ đoạn tiên gia,

Không đợi hần kịp suy nghĩ nhiều thì Thẩm Luyện đã rơi xuống, mây khói tiêu tan, chân đạp mặt đất.

Xa xa là một trấn nhỏ phồn hoa, người đến người đi.

Thẩm Luyện ngoảnh đầu lại tìm kiếm thiếu nữ kia, nhưng dáng đẹp đã mất, khó thấy tung tích.

Trong lòng hần biết thiếu nữ này ắt hần là nhân vật Tiên lưu trong Thanh Huyền mới có được thủ đoạn như thế. Đồng thời không ngừng hâm mộ thần thông đi lại tự nhiên của nàng, đây mới là diệu dụng của trường sinh vấn đạo.

Đi đến cửa trấn, ba chữ to 'Nam Kha Trấn' được khắc vào cột mốc ranh giới, thành linh bắt mắt.

Từng nét từng vạch đều cho thấy năm tháng lâu dài.

Nói là một trấn, nhưng người bên trong còn không bằng một cái thôn.

Đạp vào tầm mắt, trên trấn chỉ có một con đường thẳng.

Theo lý thuyết, nơi này hẳn là rất lâu không có người lạ đến, thế nhưng người trên trần nhìn thấy người đứng như Thẩm Luyện cũng không có bất kỳ hứng thú đặc biệt gì.

Trong lòng Thẩm Luyện hơi cảnh giác, bởi vì thế giới này tương tự như Địa cầu cổ đại, rất nhiều rất nhiều người, đều sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, chết cũng ở đây, cả đời chưa từng đi nơi khác.

Cái gọi là cố thổ khó xa, đại thể là như vậy nhỉ.

Bởi vậy nhìn thấy người xa lạ, lẽ ra phải vô cùng tò mò mới đúng, hiểu kỳ là thiên tính con người, hẳn không tin người nơi này, ai ai cũng thanh tâm quả dục (1).

Kỳ thật người trên đường cũng không nhiều lắm, khoảng chừng hơn ba mươi, bốn mươi người, trong đó trẻ em vài tuổi đến mười mấy tuổi chiếm một nửa.

Bất kể là người lớn hay trẻ con, ánh mắt họ nhìn Thẩm Luyện đều giống như đang nhìn một người sắp chết, chẳng có ai chủ động tìm hẳn nói chuyện, Thẩm Luyện cũng không chủ động đi bắt chuyện với bọn họ.

Một ngày nọ hẳn tình cờ nhìn ra được, người nơi này, mỗi người đều mang chút võ công căn bản, thậm chí có một hai người còn tu luyện qua Thần Túc Kinh.

Thần Túc Kinh là một loại võ học động tĩnh kết hợp, Thẩm Luyện lại dùng công pháp này để luyện khí, nên càng dễ dàng nhìn ra được.

Vị thiếu nữ thần bí trước kia hỏi hẳn là con cái nhà ai, có lẽ cũng vì lý do này.

Chẳng qua Thần Túc Kinh của Thẩm Luyện đã luyện đến đả thông kỳ kinh bát mạch, gần như thành công, nếu cố ý thu liễm lại thì người bình

thường sẽ không nhìn ra.

Trên thực tế tuy người nơi này đều có võ công trong người, nhưng chẳng ai luyện được đến mức độ thông suốt kỳ kinh bát mạch cả.

Thật ra đã thông hai mạch Nhâm Đốc, trong ghi chép của Đạo kinh lại xưng là Trúc Cơ.

Ý nói sau khi luyện đến đây mới có được căn cơ tu hành.

Dù cho đạt được tâm pháp tuyệt đỉnh nhưng muốn tới bước này lại không dễ dàng, hơn nữa trước tuổi trung niên, không thể đã thông hai mạch Nhâm Đốc vậy tương lai chỉ có thể càng gặp nhiều khó khăn, trước kia người áo xanh Dương Hiên nếu không nhờ kích phát tiềm lực trong hoàn cảnh sinh tử, vậy có lẽ cả đời cũng vô vọng mở ra hai kinh mạch đặc thù này, cảm nhận được bước đầu tiên của nhập Đạo.

Ngoại trừ phòng ốc thừa thớt thì trên trần chỉ có mỗi một quán rượu, cũng chỉ nơi này mới cho người chỗ dừng chân nghỉ ngơi.

Đây là những gì Thẩm Luyện thu được sau một khoảng thời gian quan sát.

Quán rượu gọi là 'Yến Bất Quy', hai bên cửa lại không có câu đối.

Thẩm Luyện bước vào quán rượu, lập tức có phục vụ tới mời chào.

Người phục vụ kia rất nhiệt tình, hỏi hẵn: "Khách quan muốn ăn gì?"

"Ở đây các người dùng gì tính tiền, cái này được không?" Thẩm Luyện móc ra một tấm vàng lá, có lẽ đi đến nơi nào, vàng bạc đều là vật quý hiếm.

"Bởi vì khoảng thời gian đặc biệt này nên khách nhân bên ngoài tới, ăn cơm ở trọ sẽ không cần tính tiền." Người phục vụ cười cười, tuổi tác hẵn đã hơn ba mươi rồi, trên vai đắp một chiếc khăn lông, gan bàn tay kết kén dày

đặc, nếu bước ra ngoài giang hồ, tất nhiên có thể xông ra một mảnh thiên địa, nhưng chỉ ở lại đây làm một người phục vụ nho nhỏ.

"Tại sao lại như thế?" Thẩm Luyện không nhanh không chậm hỏi.

Người phục vụ cười ha ha lên tiếng: "Ta sợ nói ra rồi người sẽ không thấy ngon miệng nữa."

"Khâu vị của ta từ trước đến nay rất tốt, ông cứ nói đi đừng ngại."

"Thế thì ta nói vậy, bởi ông chủ bảo các người đều là người sắp chết, nếu như không cho các người ăn no một chút, sợ là quá oan ức." Người phục vụ ha ha cười đáp.

"Thì ra là vậy, nếu đã sắp chết, vậy có món ngon rượu ngon nào kính xin mang lên." Thẩm Luyện bật cười lớn.

Người phục vụ không trả lời ngay, bỗng nhiên đưa tay ra vỗ vỗ bả vai Thẩm Luyện, năm ngón tay của hắn hơi uốn lượn, đây là một loại cầm nã thủ vô cùng lợi hại, dùng kinh lực cực kỳ lão luyện, không phải tập luyện mười, hai mươi năm thì tuyệt đối không thể làm được.

Thế nhưng Thẩm Luyện lại hơi hốt dịch ra một bước, khiến cho người phục vụ bắt hụt.

Phục vụ hơi kinh hãi, cười ha hả nói: "Ta thấy trên vai người có dính bụi, muốn giúp người phỉ một chút mà thôi, không có ác ý gì."

Thẩm Luyện nhẹ nhàng phỉ đi tro bụi trên vai, cười nhạt một tiếng nói: "Chuyện này không cần làm phiền ông, ông vẫn mau mau mang chút thức ăn lên đây thì tốt hơn."

Người phục vụ buông tay ra, mời hắn tìm một cái bàn nào đó, sau đó mới đi pha rượu.

Đại sảnh của quán rượu này cũng không nhỏ, lác đác ngồi không ít người.

Đa số người nơi này chất liệu quần áo không tẻ, thần sắc phong thái khác hẳn với người thường.

Những kẻ này lại chia thành mấy nhóm, mỗi nhóm ngồi một bàn.

Trong đó có vài kẻ ngồi một mình một bàn như Thẩm Luyện, dễ dàng nhận thấy là người đơn độc.

Mà những người tụ lại một chỗ kia, rất nhiều ánh mắt như có như không đánh giá bọn Thẩm Luyện.

Thẩm Luyện đếm thầm, người đơn độc như hắn, kể cả hắn thì tổng cộng có bốn người, còn những nhóm người tụ tập cùng một chỗ tổng cộng có năm bàn.

Tuổi tác bọn họ đều xấp xỉ như nhau, sau đó trộn lẫn vào ước chừng ba người trung niên, nếu không phải huyết Thái Dương nhô lên cao, thì chính là trong mắt phát ra thần quang trong suốt, hiển nhiên ba người trung niên này đều là cao thủ hàng đầu trong giang hồ.

Dựa theo lời giải thích của Diệp Lưu Vân, từ hai mươi tuổi trở xuống đã vô duyên với Thanh Huyền, trừ phi có tình huống đặc biệt nào đó.

Những người có tuổi tác ngang bằng hắn, có lẽ chính là con cháu trong thế gia giang hồ hoặc các loại môn phái lánh đời như Phi Tiên Đảo biết được tin tức Thanh Huyền mở cửa thu đồ đệ.

Mà mấy kẻ lạc đàn rất có thể cũng có hoàn cảnh tương tự hắn, hoặc do cơ duyên đến đây, hoặc vô tình nghe được tin tức.

Cách Thanh Huyền mở sơn môn vẫn còn hơn một tháng nữa, giữa những người bọn họ, tất nhiên sẽ tồn tại cạnh tranh vô hình.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Gió Thu Lên

Thẩm Luyện ở lại quán rượu ba ngày, đồng thời liên tục đi dạo quanh trấn, cuối cùng hẳn cũng tìm hiểu rõ vài chuyện.

Người trong trấn nhỏ thật ra phần lớn là đời sau của một số đệ tử trong Thanh Huyền, hoặc là có cơ duyên đến đây rồi từ từ hòa nhập vào sinh hoạt trong trấn.

Những người này vào Thanh Huyền thuận lợi càng lớn, cũng không ít kẻ đã từng được bán vào Thanh Huyền, nhưng có lẽ do tư chất hoặc tâm tính hơi kém nên không nhận được chân truyền.

Giống như những người trẻ tuổi thuộc thế gia giang hồ hoặc môn phái ẩn cư trong quán rượu, đa phần là đời sau của đệ tử bình thường trong Thanh Huyền trước kia.

Sau khi ở Thanh Huyền cầu đạo không được, những đệ tử bình thường đó, một số sẽ hạ sơn để cưới vợ sinh con, hoặc là tiêu dao vui vẻ trong hồng trần sau đó truyền xuống một phần cơ nghiệp.

Đều là hạng người không được chân truyền, cho nên cũng chỉ biết một chút công pháp Luyện Khí mà thôi, sống trong phàm trần tất nhiên sẽ rất thoải mái tự tại, nhưng một khi đại nạn bùng xuống vẫn chỉ còn lại một đồng tro cốt.

Có một số khác cũng được một hai môn đạo thuật, bèn ở nhân gian tự xưng là dòng dõi bán Tiên, giống như Phi Tiên Đảo vậy.

Kỳ thật trong những đạo thuật này, có thể lợi hại hơn Diệt Thần Kiếm Kinh đã ít lại càng ít. Bởi vì Tiên lưu chính tông thật sự, thứ họ nghiên cứu sẽ không phải là những tiểu đạo này.

Giống như hôm đó gặp gỡ thiếu nữ áo tím, đây mới thật sự là Tiên gia chân truyền.

Từ lúc Thẩm Luyện đến thế giới này, dầu cho đã gặp qua rất nhiều nhân vật lợi hại, nhưng người thật sự mang đến cho hắn rung động mạnh mẽ vẫn là vị thiếu nữ thần bí mặc áo tím kia, không biết địa vị của nàng trong Thanh Huyền như thế nào.

Chủ nhân của quán rượu trái lại chưa từng ra mặt, còn người phục vụ ngày đó thì rất biết chuyện, một số tin tức trong đó cũng nhờ người phục vụ kia nói cho hắn biết.

Ánh mắt Thẩm Luyện rơi trên phần cuối con đường dài, nơi đó mây mù quanh quẩn, đôi lúc sẽ cảm thấy rất gần, đôi khi lại cảm thấy rất xa, có người bảo đó là Vân Cấm Chi Pháp, để ngăn cách tiên phàm.

Đệ tử trong Thanh Huyền có thể ra vào tự nhiên, người ngoài lại không vào được, trừ phi là có tình huống đặc biệt.

Ngoại trừ người trong trấn nhỏ có lợi thế tự nhiên ra thì mỗi 50 năm Thanh Huyền mới thu mười người đệ tử.

Trong những người này, kẻ có hy vọng trường sinh có lẽ một người cũng không có.

Tiên đạo gian nan trắc trở, tuyệt đối không phải một lời là có thể nói hết, dù thế nhưng chẳng ai muốn bỏ qua cơ hội khó được này.

Theo từng ngày trôi qua, số người đến trấn càng lúc càng nhiều.

Thẩm Luyện tích góp nội khí từng bước một, ngưng tâm định tính, điều chỉnh trạng thái, dùng bất biến ứng vạn biến.

Bởi vì ai cũng biết Thanh Huyền chỉ thu mười người, hơn nữa lại có nhiều lời đồn không biết thực hư, tỷ như người đến bái sư trước, mười người đầu tiên chính là người hữu duyên, Vấn Tâm Lộ chẳng qua chỉ để đào thải những kẻ không thuộc mười người kia mà thôi.

Hoặc là nếu như trước khi mở sơn môn, đem tất cả đối thủ còn lại giải quyết hết, chỉ còn sót lại mười người thì có hy vọng bái vào sơn môn.

Dù cho không biết thật hư ra sao, vẫn sẽ có người muốn thử nghiệm.

Đây cũng là lý do người phục vụ hôm đó bảo bọn họ đều người người sắp chết...

Tất nhiên Thẩm Luyện không tin, nhưng chưa chắc người khác sẽ không tin.

Mưu kế nhệ đào sát tam sĩ (1) thường thường đạt hiệu quả tốt, bởi vì kế này chỉ cần có một người bị lợi ích làm mê muội thì đủ rồi.

Mà những người đơn độc như Thẩm Luyện chính là lựa chọn hàng đầu, suy cho cùng một mình thì dễ bị ức hiếp hơn.

Chỉ có điều đám người tụ tập thành nhóm kia chưa chắc tất cả đều một lòng, hơn nữa lại chia thành mấy nhóm, mười cái tiêu chuẩn cũng không đủ cho bọn họ phân chia.

Người có thể đến được đây, cho dù có bị lợi ích làm mê muội nhưng đều không phải kẻ ngu, chẳng ai đồng ý làm chuyện mai mối cho kẻ khác cả.

Gió thu nổi lên, vạt vạt xơ xác tiêu điều.

Thẩm Luyện ở trong phòng trọ của quán rượu, cảm nhận được sát khí sắc bén.

Hắn đã sớm tính toán trước, chẳng qua bây giờ mới có người tới tìm hắn, xem ra thực sự không phải là loại đầu đường xó chợ gì.

Kể từ sau khi hắn đến đây, mỗi ngày đều có người lạ đến trấn nhỏ, nhưng số lượng của những người không thuộc về trấn nhỏ này cũng không tăng lên bao nhiêu.

Bởi vì người mới tới thì ít, kẻ không kịp chết đi lại nhiều.

Thẩm Luyện đã thông hai mạch Nhâm Đốc, lúc giờ tay nhắc chân, sự tự tin kia đi kèm theo vẻ lợi hại sâu không lường được trong mắt người ngoài, khiến cho mọi người đều kiêng dè hắn.

Hắn ở trong quán rượu có nhiều cao thủ hàng đầu, thậm chí có một hai người còn nhận ra lai lịch của hắn.

Thẩm Luyện cũng không hề hoảng sợ do bị đàn sói liếc nhìn, mà ngược lại cảm thấy đây là một sự rèn luyện.

Thần hồn của hắn không vì thế mà lớn mạnh, nhưng lại bớt đi một chút táo bạo, càng thêm vững vàng hơn.

Nội khí cũng theo một tháng này mà trở nên càng tinh khiết.

Đập vào mắt người ngoài, Thẩm Luyện chính là kẻ thanh cao ngạo mạn.

Trong viện bắt đầu có lá rơi, dưới âm thanh gió thổi lá rơi là tiếng bước chân nặng nề.

Không phải người đến không làm được chân bước không tiếng động, chẳng qua nếu phát ra âm thanh như vậy, thì có thể tạo ra áp lực trong lòng Thẩm Luyện.

Cũng không phải tiếng bước chân của một người, mà là ba người.

Có người nói sau khi võ công thông huyền thì có thể biết được lai lịch võ học và công lực sâu cạn của đối phương ngay trong tiếng bước chân.

Thẩm Luyện đã thấy qua rất nhiều võ học khắp thiên hạ, dù cho sự miễn cảm hơn hẳn người thường cũng không thể hoàn toàn phán đoán chính xác lai lịch võ học của người khác được.

Nhưng lai lịch người tới lần này hẳn lại biết, mặc dù không họ Tiêu, ắt hẳn phải có quan hệ với Phi Tiên Đảo hoặc Quy Vân sơn trang.

Bởi vì nội công của bọn họ và Tiêu Trúc giống nhau như đúc.

Thẩm Luyện nghĩ đến Tiêu Trúc, liền nhớ tới Diệp Lưu Vân, Diệp Lưu Vân cũng không đến đây.

Hắn có cảm giác, Diệp Lưu Vân sẽ không đến Thanh Huyền.

Cửa lớn không gió tự mở, Thẩm Luyện đứng nghiêm trước thềm.

Ánh mắt của hắn đánh ba người đang đi tới, không để ý đến hình dáng tướng mạo của bọn họ.

"Thẩm Luyện trả mạng đường muội của ta đây." Khuôn mặt của người nói chuyện có ba phần tương tự với Tiêu Trúc.

Ngay sau đó chính là hai vệt sáng lạnh lẽo, trong lúc người này nói chuyện, hai vị đồng bạn của hắn đột nhiên xuất chiêu.

Một người dùng loan đao, một người dùng vũ khí tương tự như Đường đao, mang theo độ cong chết người.

Loan đao quý dị, ra chiêu khó phòng bị.

Thế nhưng Đường đao mang theo độ cong kia lực sát thương lại càng lớn hơn, ra tay tàn nhẫn, mà lại cực nhanh.

Lưỡi đao phá tan không khí, khí tức lạnh lẽo âm trầm cơ hồ khiến cho người ta không mở mắt ra được.

Đao mang thấp thoáng ẩn hiện, đủ thấy công lực hai người này vô cùng cao thâm.

Chưa tới hai mươi tuổi mà có thể có công lực bực này, không phải vì bọn họ là thiên tài mà bởi vì bọn họ nhận được sự chỉ điểm tu hành tốt nhất, lại thêm rất nhiều dược vật bổ ích nguyên khí để xây dựng căn cơ thâm hậu.

Nhưng loại người này, đa số đều không trải qua thử thách máu lửa chân chính.

Thẩm Luyện đưa tay ra, tựa như trong lúc lơ đãng liền muốn tay không đỡ đao sắc.

Còn người nói chuyện đầu tiên vẫn chưa ra tay, bởi vì hắn đang tìm kiếm một cơ hội, đợi cho hai vị đồng bạn đẩy Thẩm Luyện vào tuyệt lộ hắn sẽ lập tức dùng một đòn kiến công.

Hắn tính toán rất tốt, đáng tiếc chuyện đời cũng không như mong muốn của hắn.

Chỉ nháy mắt, bên trong bạch quang lập lòe, chẳng ai biết chuyện gì xảy ra.

Lưỡi đao kia không chém vào thân thể máu thịt của Thẩm Luyện, lại là đối mặt với một lưỡi đao khác.

Cũng sắc bén như thế, cũng không thể ngăn cản như thế.

Kết quả là mỗi bên đều đứt thành hai đoạn.

Thẩm Luyện dễ dàng nắm bắt được sơ hở của bọn họ.

Trên đời không có bất kỳ thứ gì là hoàn mỹ vô khuyết, bất kể là đạo thuật hay là tiên thuật.

Nhưng nhìn ra sơ hở là một chuyện, có thể nắm bắt nó lại là một chuyện khác.

Nhãn lực và thực lực mà Thẩm Luyện biểu hiện ra khiến cho người ta run sợ khiếp hãi.

Hắn cũng không giết ba người, không phải vì mềm yếu, lương thiện, hay bởi vì giết nhầm Tiêu Trúc mà áy náy.

Mà bởi vì ba người đã bị trừng phạt.

Đối với một người tu hành mà nói, không có trừng phạt nào nghiêm khắc hơn so với cắt đứt gân tay và phế bỏ đan điền.

Một người sinh ra đời cũng không dễ dàng, Thẩm Luyện sẽ không tùy tiện đoạt đi sinh mệnh nó.

Nhưng hắn cũng sẽ không giả vờ rộng rãi, dễ dàng buông tha ba người. Suy cho cùng lấy ân huệ báo lại oán thù, rồi lấy gì báo lại ân huệ? Vì vậy lấy công chính báo lại oán thù (2).

Mãi cho đến ngày Trung Dương hôm nay, đều không còn ai trở lại tìm Thẩm Luyện gây sự.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Lên Núi

Chín chín là số cực trong thiên địa, vì vậy Thanh Huyền chọn ngày này để mở sơn môn cũng có đạo lý của riêng nó.

Tuy rằng đã trải qua một trận đào thải tự phát, nhưng vẫn còn ít nhất ba mươi người nguyên vẹn không tổn thương.

Những người này bất kể là tư chất hay là tâm tính đều rất đáng khen, trong đó có một số con cháu thế gia đình cấp, có cao thủ bảo vệ.

Thẩm Luyện không phải người đến đầu tiên, cũng không phải người đến cuối cùng.

Ánh bình minh vừa mới lên, sương mù liên tục phun ra nuốt vào bên trong Vân Cấm che giấu sơn môn kia dần dần tiêu tan, hiện ra một con đường lên núi.

Người đầu tiên đi vào chính là một vị thư sinh, họ Lư.

Người này cũng không phải con cháu thế gia gì cả, không rõ lai lịch, hãn cũng giống như Thẩm Luyện, là một trong ba người thần bí nhất nơi này.

Có kẻ đã thử xuống tay với hãn, nhưng mỗi lần xuất thủ đều không làm mất một sợi tóc của hãn, mà người hạ thủ, đến ngày thứ hai liền xấu hổ bỏ đi.

Thẩm Luyện suy đoán vị thư sinh họ Lư này tất nhiên có thủ đoạn công tâm lợi hại nào đó.

Lư sinh

Sau khi hấn đi vào cũng không xảy ra chuyện kỳ quái gì, tiếp đó người phía sau mới nổi gót mà vào.

Người bí ẩn thứ hai lại là một kẻ gầy gò, trông vẻ thiếu niên văn nhược

Hơn nữa tên này có một đặc điểm, đó chính là người rất dễ dàng bỏ qua không chú ý đến hấn.

Dù cho Thẩm Luyện nhạy cảm, nhưng mỗi lần dùng cơm, hấn mang theo cơm đến ngồi bên cạnh Thẩm Luyện, Thẩm Luyện đều sẽ bất ngờ cả kinh.

Nếu không phải Thẩm Luyện quan sát hấn rất lâu, chỉ sợ là đã quên luôn hình dáng hấn ra sao rồi.

Thậm chí một khi không chú ý cũng không biết hấn đi nơi nào.

Rất ít người phát hiện ra chỗ kỳ lạ của thiếu niên văn nhược, chỉ có Thẩm Luyện và lác đác vài người là chú ý đến hấn.

Bởi vậy tuy nói là ba người thần bí nhất, thật ra thiếu niên văn nhược kia cơ hồ không có tên tuổi gì.

Lúc Thẩm Luyện đặt chân lên con đường núi này, hấn theo thói quen ngoảnh đầu nhìn lại, dù cho đã kinh ngạc rất nhiều lần, nhưng khi thấy thiếu niên văn nhược này hấn vẫn giật mình như cũ.

Tốc độ của thiếu niên không nhanh lắm, thậm chí trông hấn như không hề biết võ công vậy, vài lần còn vấp ngã.

Thế nhưng hần vẫn từ tốn không nhanh không chậm, đứng dậy tiếp tục bước lên thềm đá lên núi.

Sương mù lượn lờ bao phủ cả đoàn người.

Lại nói ba mươi người cùng đi vào chung, nhưng vừa tiến vào bên trong, lập tức giống như là đi đến một không gian khác vậy, không nhìn thấy những người còn lại.

Người bên ngoài sơn môn không nhìn thấy tình huống bên trong, còn người bên trong cũng không biết tình huống cũng những người khác.

Bắt đầu từ ngày đầu tiên, liên tục có người lăn xuống từ trên sơn đạo, va chạm đến vỡ đầu chảy máu.

Nếu có ai chú ý lập tức sẽ phát hiện, những người rơi xuống núi này lại đều là những kẻ từng giết người trên trần.

Tổng cộng bị rơi xuống hai mươi hai, hiển nhiên còn lại không đủ số lượng mười người, tựa hồ tất cả mọi người đều không chú ý đến một vấn đề, sơn môn mở ra, thời hạn có tới nửa năm dài.

Trên đỉnh Thanh Huyền, có Thiên Trì.

Khí lạnh phát ra sương trắng lượn lờ.

Có hai vị lão giả đang chơi cờ dưới bóng cây cạnh Thiên Trì, một người mặc áo bào đỏ, một người mặc áo bào xám.

Thẩm Luyện là người đầu tiên lên đến đỉnh núi, hần cũng không cảm thấy bất ngờ, trên thực tế bởi vì thần hồn hần mạnh mẽ, lại thêm tu luyện Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải, mỗi lần quan tưởng vị Tiên Thiên thần linh này sẽ có rất ít ảo thuật có thể mê hoặc hần.

Cái gọi là Vấn Tâm Lộ, kỳ thật cũng dùng ảo thuật làm căn cơ.

Hơn nữa khảo nghiệm những người chửa vào Tiên lưu này cũng không thể quá cao thâm.

Thẩm Luyện nhìn thấy một lão giả, hai lão giả lại không hề để ý hấn, thản nhiên chơi cờ.

Đã qua ba ngày ba đêm rồi, Thẩm Luyện vẫn không nhìn thấy những người khác đi ra.

Nếu như người thường, hấn nên đặc chí mình xuất sắc đến cỡ nào, bất quá Thẩm Luyện không có kiêu ngạo bao nhiêu, bởi vì hấn biết rõ ràng bản thân mình có bao nhiêu phân lượng.

Trên đỉnh núi này cũng không dễ vượt qua, màn thủy vụ trong Thiên Trì Hàn Đàm đó thật sự quá lạnh, lạnh đến mức Thẩm Luyện mỗi giờ mỗi khắc đều phải vận công chống lại nó.

Dù cho hấn đã câu thông bát mạch, nội khí liên tục sinh sôi, nhưng ba ngày ba đêm không ăn không uống, nội khí hao tổn đến mức độ rất nghiêm trọng.

Thật ra đến bây giờ hấn vẫn có thể thu lấy một chút nguyên khí đất trời nhập thể, nhưng nhập thể rồi lại không cách nào tản ra.

Kỳ thật chẳng bằng hấn cứ ngốc trong Vấn Tâm Lộ nói không chừng tiêu hao sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Không phải hấn chửa từng hỏi thăm hai lão giả này, nhưng cả hai người bọn họ đều không đáp, cũng không biết phải đợi đến khi nào.

Sau khi ra khỏi Vấn Tâm Lộ lên núi thì không còn con đường nào khác nữa, chung quanh là lạch trời, không thể vượt qua.

Trừ phi Thâm Luyện biết bay.

Hơn nửa phía trên này gió trời lạnh như dao cắt, Thâm Luyện cũng không dám thần hồn xuất khiếu, sợ bị gió thổi tan, rơi vào kết cục hồn phi phách tán.

Chờ đợi cũng không phải khó khăn gì cho cam, mà chuyện giày vò nhất chính là chờ đợi trong vô vọng, chờ đợi những điều chưa biết.

Loại thử thách này có thể khiến cho một anh hùng hảo hán tinh thần sắt thép nảy sinh ra suy nghĩ tuyệt vọng.

Thâm Luyện là người, có trái tim, đương nhiên sẽ có cảm xúc, loại tuyệt vọng cao như núi này khiến cho hắn đứng trước ranh giới điên cuồng.

Tuy rằng lý trí một mực nói cho hắn biết không thể điên cuồng, giúp hắn duy trì bình tĩnh.

Lồng ngực có lửa, nhưng đầu óc lại là một vùng lạnh lẽo.

Hắn biết rõ bản thân đang ở biên giới tẩu hỏa nhập ma, cơ hồ lập tức muốn quay lại Vãn Tâm Lộ để đi xuống núi, chẳng qua linh cảm lại mách với hắn, sau khi xuống núi, Tiên duyên cũng không còn nữa.

Thâm Luyện lặng lẽ ở bên cạnh quan sát hai lão giả chơi cờ, chẳng ai biết dưới vẻ ngoài bình tĩnh của hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra sự điên cuồng như núi lửa của mình.

Thâm Luyện dần dần dời đi lực chú ý lên bàn cờ, hai vị lão giả mỗi lần hạ cờ đều phải trải qua thời gian rất lâu.

Kỳ nghệ của hắn không tính là quá cao siêu, nhưng còn có thể xem hiểu, thế lực của hai bên cờ trắng đen gần như ngang nhau.

Mà sự phức tạp của cục diện càng lúc càng rối rắm không ngớt, trong bộ có bộ, trong kết có kết.

Cục diện này còn phức tạp hơn nhiều so với bất kỳ lộ tuyến hành công nội khí nào.

Thâm Luyện không mở miệng nói chuyện, lực chú ý tập trung lên bàn cờ.

Trên bàn cờ, chỗ trống của cờ trắng lẫn cờ đen càng lúc càng ít, đã sắp đến giai đoạn thâm quan (1), nhưng rất khó nhìn ra thắng bại.

Thế nhưng khi Thâm Luyện nhìn những quân cờ này đặt xuống, có đôi lúc hẳn chú ý tới một quân cờ nào đó, trên thân sẽ có một huyết vị nhảy lên kịch liệt.

Đôi khi là cờ đen, đôi khi là cờ trắng, không hề tính riêng bên nào.

Thời điểm hẳn đem cờ trắng cờ đen liên tục kết nối, huyết vị nhảy lên trong cơ thể cũng sẽ bắt đầu liên hệ với những quân cờ đó, nối liền với nhau.

Huyết đạo trong cơ thể dày đặc như sao trời, thậm chí rất nhiều huyết vị còn không biết công dụng.

Hẳn đem quân cờ trên bàn cờ, đối ứng với huyết đạo trên người, tổng cộng có hơn ba trăm cái huyết đạo, trong đó hơn một trăm huyết đạo được hẳn đả thông dần dần, nội khí đang xao động kia vậy mà lại trở nên bình tĩnh, lửa giận trong lòng cũng từ từ lắng lại.

Đến bây giờ hẳn mới hiểu được, ván cờ này, thậm chí còn xen lẫn lộ tuyến hành công luyện khí cao thâm vào bên trong.

Đáng tiếc không đợi cho hẳn xem xong ván cờ này, lão giả áo đỏ vung tay lên, làm loạn ván cờ.

Lão giả áo xám mắng: "Người đã sắp thua, đây là có ý gì?"

"Ba mầm tốt này đều đến đông đủ rồi, nên đi phục mệnh với chương môn thôi." Lão giả áo đỏ vuốt râu nở nụ cười, bày ra vẻ mặt

Lão giả áo xám nhìn sang bên cạnh, phía sau Thâm Luyện quả nhiên có thêm một người thư sinh và một thiếu niên ốm yếu.

Mà những người còn lại trên Vấn Tâm Lộ tất cả đều bị loại bỏ rồi, cũng không biết khoảng thời gian tiếp theo, liệu còn có ai đi lên được hay không, để tập hợp đủ mười người.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Cuối Cùng Cười Hạc Trắng Đi

Lư sinh nghiêm túc bước về phía trước, vóc người hăn cao lớn, một bước hơn hăn hai bước của người thường, trong nháy mắt đã đến gần hai lão giả, ôm quyền chấp tay, lớn giọng nói: "Xin hỏi hai vị tiền bối, phải chăng là thượng tiên trong Thanh Huyền?"

Lão giả áo đỏ nhìn Lư sinh một chút, khuôn mặt mỉm cười, lên tiếng: "Thành tiên nào lại dễ dàng như vậy, ba người các người cùng lên đây đi."

Tiếp theo lão lấy ra ba con điều giấy từ trong tay áo, điều giấy đón gió lớn lên, trong chớp mắt đã cao bằng nửa thân người, sau đó giương cánh, hai chân vững vàng bắt chặt lấy mặt đất, nếu không nhìn khuôn mặt nó thì còn tưởng rằng là bạch hạc thật sự, quả thật rất sống động.

Thẩm Luyện và Lư sinh đều là người lớn gan, nhìn thấy cũng không ngạc nhiên kinh sợ, mạnh ai nấy ngồi lên lưng hạc giấy, hai người nhìn nhau nở nụ cười. Bèo nước gặp nhau, xem ra sau này lại thành đồng môn rồi.

Một người cao to vĩ dũng, lại là thư sinh...

Một kẻ mặt mũi thanh tú, lại xuất thân giang hồ...

Chỉ có thiếu niên gầy yếu kia, nhìn nhìn hạc giấy, lòng hơi sợ nên không dám lên.

Cũng chẳng biết hẳn làm sao qua được Vấn Tâm Lộ, càng không biết hẳn dùng cách nào để vượt qua khoảng thời gian hiểm ác trước khi mở sơn môn kia, lẽ nào chỉ dựa vào cảm giác tồn tại nhỏ bé của hẳn ư?

Thâm Luyện quan sát hẳn rất lâu, đến bây giờ đã rất chắc chắn, quả thực thiếu niên này chưa từng luyện võ công, càng không có căn cơ đạo pháp.

Sự sợ hãi khi đối mặt với hạc giấy kia không phải là giả vờ.

Lão giả áo đỏ cười dài mà nói: "Thằng bé này, người sợ rồi hả?"

"Ta không phải tên thằng bé, tên ta là tiểu Hắc." Thiếu niên gầy gò thấp giọng nói, ngữ khí phản bác rất yếu.

Cúi thấp đầu, không dám nhìn lão giả áo đỏ nữa.

"Ha ha, thằng bé này, ngay cả hạc giấy người cũng không dám ngời, vậy làm sao tới được Thanh Huyền?"

"Ta muốn học tiên thuật, nhất định phải bái vào Thanh Huyền." Nói đến đây, thiếu niên lộ ra một ánh mắt kiên định, không hề hợp với vẻ ngoài yếu đuối của nó.

"Người chỉ muốn học tiên thuật, không muốn cầu trường sinh?" Lão giả áo xám đột nhiên đặt câu hỏi, ánh mắt như điện, hỏi thiếu niên bằng ngữ khí lạnh lẽo.

Thiếu niên bị ánh mắt của hẳn nhìn chăm chăm, sợ đến suýt nữa ngã chổng vó, nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Ta muốn học tiên thuật, tiên thuật lợi hại nhất."

"Tại sao?" lão giả áo xám hờ hững nói.

"Ta muốn báo thù."

"Nếu sau này người học được tiên thuật, báo được thù rồi, tiếp theo muốn làm gì nữa?" Lão giả áo xám tiếp tục ép hỏi hần.

"Ta không biết." Thiếu niên lắc lắc đầu.

Lão giả áo xám phất ống tay áo một cái, lên tiếng: "Tiểu tử hướng về ta đập đầu ba cái." Lão đột nhiên nói như vậy, cũng không nói rõ nguyên do, để cho người khác ngạc nhiên không thôi.

"Cát sư huynh, người làm vậy là có ý gì, trước khi gặp chưởng môn, phải trải qua 'Thiên Địa Giám' tra xét, chứng minh lai lịch trong sạch, không thể tự tiện thu đồ đệ." Lão giả áo đỏ hơi nhướng mày nói.

Thiên Địa Giám chính là trọng bảo của Thanh Huyền, nếu như pháp lực đầy đủ, thì dù cho cửu thiên thập địa cũng có thể quan sát được, vô cùng lợi hại.

Lão giả áo xám nhìn lão giả áo đỏ một cái, lạnh nhạt nói: "Thế có kẻ tự ý truyền thụ Huyền Cực Công cho người chưa nhập môn, vậy nên xử lý thế nào đây?"

Lúc nói chuyện, lão giả áo xám hơi hơi liếc nhìn Thẩm Luyện một chút.

Thẩm Luyện thản nhiên mà đứng, hần đã phục hồi tinh thần lại, thì ra công pháp trong ván cờ lúc nãy là ông ta cố ý truyền thụ, dấu sao cũng là người trong Tiên lưu, làm sao lại tùy ý để người ngoài quan sát ván cờ ẩn chứa công pháp.

Đồng thời hần càng khâm phục hai người này, tiện tay chơi cờ mà có thể đem một môn đạo công huyền diệu giấu trong đó, thật sự đáng sợ. Chẳng qua hần vẫn không rõ tại sao lão giả áo đỏ lại làm như thế.

"Ta nào truyền thụ một mình chứ." Lão giả áo đỏ cười ha hả, muốn che lấp cho qua chuyện.

"Người tên là tiểu Hắc, vậy ta sẽ gọi người như thế, người dập đầu ba cái thật vang, ta lập tức truyền Tiên thuật cho người." Lão giả áo xám tuy rằng nghiêm túc, nhưng giọng nói lại chậm rãi kéo dài, càng không chú ý tới lão giả áo đỏ bên cạnh.

Lần này lão giả áo đỏ cũng không ngăn cản.

Xưa nay đồ đệ chọn sư phụ tốt, sư phụ tốt cũng chọn đồ đệ, ba người có thể đến được đây, đều là người hữu duyên cả.

Tuy rằng vẫn cần phải trải qua một ải Thiên Địa Giám, nhưng phần lớn là đi qua cho có lệ mà thôi.

Thanh Huyền mặc dù suy bại, nhưng vẫn không đến mức có kẻ đui mù nào dám đến đây giở trò.

Thật ra quy tắc trước kia của Thanh Huyền, đều không cần trải qua cửa ải Thiên Địa Giám.

Chỉ vì hơn trăm năm trước xảy ra một chuyện động trời nên mới có quy tắc này.

Nghĩ đến chuyện kia, dù dùng đạo hạnh nhiều năm của lão giả áo đỏ, trong lòng cũng bất giác cảm thấy sợ hãi, không muốn tiếp tục nhớ lại nữa.

Thiếu niên thành thành thật thật dập đầu ba cái, rồi đến bên cạnh lão giả áo xám.

Một cơn gió nổi lên, hạc giấy theo gió giương cánh, bồng bênh bay lên, vóc người Lư sinh cao to, không thể nắm chặt hạc giấy được.

Tuy rằng có hai vị nhân vật Tiên gia bảo vệ, sắc mặt hắc vẫn trắng bệch không chút máu.

Nói cho cùng sự đảo lộn đầu

Thẩm Luyện ngưng thần định tính, tuy rằng vứt bỏ sợ hãi, nhưng nhìn chiếc thuyền mây phía trước cũng không kèm được mà cảm thán đả ngộ giữa người với người khác nhau quá lớn.

Lão giả áo xám thoạt nhìn nghiêm khắc là vậy, đối với thiếu niên gầy gò kia lại quan tâm vô cùng, giống như con riêng li tán nhiều năm nay mới gặp lại, không những không để hãnh cưỡi hạc giấy, mà còn lấy ra một pháp khí hình dạng thuyền mây, ba người ngồi trong đó, ngao du trời cao, an ổn thoải mái.

Dù thế, thiếu niên cũng nắm chặt vạt áo lão giả áo xám, không chịu buông ra.

Chẳng biết lão giả áo xám xem trọng tiểu tử này ở điểm nào mà ưu ái hẳn như vậy.

Cảnh tượng mà Thanh Huyền để ngoại giới nhìn thấy thật ra chỉ là ảo thuật, chỉ sau khi lên núi mới thấy rõ chốn này quả thật là rộng lớn vô biên, rõ ràng là một mảnh đại lục mới, nhìn không thấy đại dương nơi nào.

Qua thời gian một chung trà, thuyền mây vẫy đuôi, quét ra kinh phong, suýt nữa đã thổi lật con hạc giấy mà Thẩm Luyện và Lữ sinh cưỡi phía sau.

Thuyền mây kia đáp xuống một ngọn núi, hạc giấy của Thẩm Luyện và Lữ sinh lung lay một hồi, cũng theo đó đáp xuống.

Sau khi đáp xuống đất, không khí trong lành phả vào mặt, khiến cho Thẩm Luyện không kèm được mà hít sâu một hơi, xoa dịu đi cơn chóng mặt lúc bay trên trời, Lữ sinh thì lập tức bước xuống lưng hạc, chống tay trên một tảng đá, há mồm thở dốc.

Rốt cuộc vẫn là huyết nhục xác phàm, lúc này lại nằm giữa ranh giới sinh tử, không khống chế được nên mới xảy ra phản ứng như bây giờ.

Thiên địa nguyên khí xung quanh đậm đặc vô cùng, nếu như người phàm sinh sống nơi này, ít nhất có thể kéo dài thêm hai mươi năm tuổi thọ, hơn nữa còn bách bệnh không sinh.

Lão giả áo xám thu lại chiếc thuyền mây, hạc giấy bay vào trong tay áo của lão giả áo đỏ.

Dưới sự dẫn dắt của hai vị lão giả, đi men theo một con đường núi, quẹo trái rẽ phải, rộng mở trong sáng, trước mặt là một tòa đại điện.

Thâm Luyện ngẩng đầu, tấm biển trên điện rõ ràng là hai chữ 'Thanh Huyền', cửa điện từ từ mở ra, xuất hiện một người đạo đồng, tóc nó để chôm, cất tiếng giòn giã: "Hai vị sư thúc, chưởng môn sai ta ra mở cửa cho hai thúc."

"Lần nào đến cũng đều thế này, Chưởng môn sư huynh không chán hay sao nhỉ." Lão giả áo đỏ nói.

Lại nói vị Chưởng môn sư huynh này, mỗi lần có người đến đại điện tìm hãn, liền sớm kê đạo đồng ra mở cửa. Một lần còn có thể để mọi người kinh ngạc khâm phục đạo hạnh của hãn cao thâm, nhưng theo số lần càng nhiều, bọn họ đều không còn ngạc nhiên nữa, cũng chỉ có mỗi mình Chưởng môn vẫn làm không biết chán.

Lão giả áo xám ho khan một tiếng, vỗ vỗ đầu thiếu niên, ý bảo hãn đừng sợ.

Đại điện cực kỳ trống trải, tổng cộng có hai hàng cột điện, mỗi bên bảy cây, thuần một màu xanh, phía trên có khắc hoa văn cổ điển.

Trong điện chỉ có một cái giường đá, ngoài ra thì không còn gì khác, đạo nhân đang ngồi xếp bằng phía trên, râu bạc tóc bạc, sắc mặt hồng hào, chẳng qua lông mày có nếp nhăn rất sâu, hiện ra vẻ già nua.

Luận phong thái của hắn, chẳng khác nào thần tiên trong tranh, xa rời nhân thế.

Hai vị lão giả hành lễ cúi chào, nói: "Chưởng môn! Ba người này đúng như ngài dự đoán, đều đến trước."

Đạo nhân thân mặc đạo bào tử kim bát quái, chợt mở mắt ra, đánh giá ba người.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thượng Thiện Nhược Thủy

Đôi mắt của đạo nhân không phải rất có thần, càng không để lộ ra vẻ tang thương giống như hồ tiên Tân Khứ Bệnh.

Thậm chí tuy có dáng dấp thần tiên, luận phong thái lại còn kém hơn Tô tiên sinh một chút, nhưng theo bản năng Thẩm Luyện vẫn cảm thấy đạo nhân này có một loại thần bí và khó lường, thậm chí bất giác hẳn còn có cảm giác muốn quỳ bái.

Hắn hơi nhắm mắt lại, bởi vì có một luồng ánh sáng bao phủ cơ thể.

Trên người Thẩm Luyện bốc lên nhiệt lưu, trực tiếp đi men theo kinh mạch hướng về phía mi tâm tổ khiếu.

Trong linh đài, vắng lặng trống trải, Tiên Thiên thần linh lặng lẽ xuất hiện, luồng nhiệt kia gặp thần linh, tựa hồ bị kinh sợ, không dám tràn vào linh đài nữa, cuối cùng rút đi, tiêu tan không dấu vết.

Thẩm Luyện vẫn chưa kịp suy nghĩ thì bỗng đâu một sức mạnh vô hình to lớn đánh hẳn bay sang bên cạnh đại điện, sau lưng đụng vào trụ chống, cả người dính chặt lên đó.

Ánh mắt của hắn lại cứ tập trung phía trước, thiếu niên tên là tiêu Hắc kia toàn thân bốc lên một ngọn lửa màu đen, trên đầu hiển hiện một tấm bảo kính, phát ra cột sáng chói lòa bao bọc hẳn vào bên trong, mà sức mạnh vô hình kia vẫn tiếp tục tản ra ngoài.

Lão giả áo đỏ và lão giả áo xám, ngón trỏ lẫn ngón giữa của cả hai đồng loạt duỗi thẳng như kiếm, nguyên khí đất trời cuồn cuộn xuôi theo phương hướng ngón tay của hai người mà chảy ra.

Ngạc nhiên to lớn, vượt xa tưởng tượng của Thẩm Luyện.

Hắn đã có thể cảm ứng được nguyên khí khắp mọi nơi, càng cảm nhận được tu vi đáng sợ của hai người kia.

Nguyên khí cuồn cuộn truyền vào gương đồng, hắc hỏa kia càng suy yếu, cuối cùng bị tiêu diệt.

Thẩm Luyện nghe thấy hai vị lão giả hơi thở dốc, có lẽ hành động lúc này đã làm nguyên khí tiêu hao rất nhiều.

Thế nhưng hắn chỉ lạ một điều là đạo nhân ngồi xếp bằng, cũng chính là Thanh Huyền chưởng môn vì sao không ra tay.

Bảo kính kia bay vào trong tay áo của đạo nhân, lão giả áo xám lấy ra một tấm đạo phù, dán lên trán của thiếu niên.

Thẩm Luyện và Lữ sinh đã bước lên phía trước, đúng lúc Thẩm Luyện nhìn thấy phần cánh tay thiếu niên lộ ra, đâu đâu cũng có hoa văn màu đen, theo đạo phù dán lên đó, nó mới dần dần biến mất.

Đạo nhân chậm rãi nói: "Cảnh Thanh! Trước tiên hãy mang Thẩm Luyện và Lữ Thủ Nghĩa đi nhà trúc nghỉ ngơi."

Đạo nhân chưa dò hỏi gì mà đã biết họ tên của Thẩm Luyện lẫn Lữ sinh, Thẩm Luyện không khỏi khâm phục thủ đoạn tiên gia, có thể tra rõ mọi chuyện trên đời, chẳng qua hắn không rõ liệu đạo nhân có biết hắn tu luyện Thượng Thanh Linh Bảo Tự Nhiên Tỏa Tâm Định Thần Chân Giải hay không?

Cảnh Thanh chính là tiểu đạo đồng mở cửa khi này, trong lòng Thẩm Luyện và Lữ sinh biết vị thiếu niên gầy yếu kia tuyệt đối không đơn giản, sợ là đạo nhân muốn trao đổi với lão giả áo đỏ và lão giả áo xám, vì thế nên để tiểu đồng tử dẫn bọn họ đi.

Ra khỏi đại điện, đạo đồng kia nở nụ cười với Thẩm Luyện, thân hình bỗng biến hóa, theo đó xuất hiện một con măng xà khổng lồ, toàn thân màu xanh, tiểu phúc

Cự xà miệng thốt tiếng người, vẫn là giọng nói của đồng tử kia, lên tiếng: "Hai vị sư huynh xin ngồi lên người ta."

Trong đầu Thẩm Luyện bỗng hiện lên một câu

Xem chủng loại, giống như là 'Đằng Xà' trong Thần Ma Chí Quái.

Thẩm Luyện và Lữ sinh ngồi lên trên, nhất thời sinh ra mây mù rủ xuống, không thấy rõ đông tây nam bắc.

Cuối cùng cả bọn đáp xuống một dãy kiến trúc, chính là một mảnh nhà trúc tinh xảo.

Sau lưng là biển mây xa xôi, hào quang biến ảo, bên cạnh có gió thổi lá trúc, xào xạc du dương.

Hóa ra có một khu rừng trúc rậm rạp cách chỗ ở của bọn họ không xa lắm.

Nhà trúc xây giữa sườn núi, mà núi này vô cùng cao, cao vươn ra khỏi biển mây.

Vị trí này, cơ hồ đã ngang bằng với biển mây.

Thẩm Luyện và Lữ Thủ Nghĩa bước xuống lưng rắn, cự xà lại một lần nữa biến thành dáng vẻ đồng tử.

Cảnh Thanh đồng tử cười dài rồi nói: "Hai vị sư huynh, Thanh Huyền chúng ta tổng cộng có năm ngọn núi, theo thứ tự là Thái Ất, Thanh Lương, Tử Phủ, Thiên Nguyên, Ngọc Dương, lúc này chúng ta ở ngọn núi chính Thái Ất, bây giờ là núi Thanh Lương, nơi này cũng là chỗ đệ tử hạ viện ở lại tu hành."

Lữ Thủ Nghĩa nói: "Đã có hạ viện, vậy chắc là cũng có thượng viện rồi?" Hắn trước giờ vốn thẳng thắn, vì thế trực tiếp mở miệng hỏi.

"Đúng thế." Cảnh Thanh gật gật đầu.

"Hạ viện và thượng viện có gì khác nhau, có phải thượng viện thì tốt hơn?" Lữ Thủ Nghĩa dường như có chút không vui, trong mắt hắn, nếu ngay cả Tiên lưu như Thanh Huyền còn phân ra địa vị cao thấp, vậy thì thật khiến người ta thất vọng.

"Thượng viện cũng là đệ tử bình thường trong Thanh Huyền ta thôi, chẳng qua trong đó đa phần là hậu bối của người tu hành có ảnh hưởng trong môn phái, hoặc là quan hệ huyết thống, có thiên phú tu hành vì thế được xếp vào trong môn. Nhưng nếu nói đãi ngộ khác biệt thì thật ra không lớn lắm, trước kia từng có sư huynh hạ viện vì chuyện này mà tranh luận với chưởng môn đời trước, tại sao cùng là người tu hành, lại phải phân biệt trên dưới, không ngờ chưởng môn liền phạt hắn đi Trúc Hải, chặt bảy trăm cây thạch trúc, đồng thời nói hắn không biết phúc phận, không biết vi hạ chi quý

Tuy Cảnh Thanh đồng tử là yêu vật hóa thân, lại có một thân linh khí thuần khiết, khi này biến thành Đăng Xà, Thẩm Luyện ngồi trên người nó cũng không hề cảm thấy loại khí tức không thoải mái giống như lúc đối mặt Ngũ Thông Thần, trên người nó càng không có mùi tanh hôi.

"Xem ra vị sư huynh kia lại không hiểu được 'Cư hạ khả quý, giống như Thượng Thiện Nhược Thủy (1)', vì vậy chưởng môn mới nói hắn không

biết phúc phận." Thâm Luyện hơi hơi suy nghĩ, rồi lập tức nói ra.

Thâm Luyện suy đoán ý của vị chưởng môn đời trước kia chính là 'Thượng thiện nhược thủy, cơ hồ đã đến gần với Đạo', bởi nó cũng giống như 'Nước' chảy từ chỗ cao xuống chỗ thấp, làm sạch vạn vật mà không tranh danh lợi, đó mới là tấm lòng của kẻ tu Đạo.

Nếu cứ để ý 'phân biệt trên dưới', rơi vào trong tu hành, không phải là chuyện tốt.

Cảnh Thanh đồng tử thoáng kinh ngạc, lên tiếng: "Liệu chưởng môn đời trước có phải ý này hay không, cũng chẳng ai lý giải được, bất quá trước kia quả thật có người từng nói với hãn bối giống như vậy."

Lư Thủ Nghĩa có hơi ngạc nhiên, hãn bối cũng từng tìm hiểu Tứ Thư Ngũ Kinh, nhưng nói đến kinh điển của Đạo gia thì hãn bối chỉ biết một chút, lý do hãn bối cầu đạo là vì một lần kinh lịch trong quá khứ, từ đó mới đại triệt đại ngộ, vẫn đạo trường sinh.

Vì thế cái gọi là 'Thượng thiện nhược thủy' trong lời nói của Thâm Luyện rốt cuộc có quan hệ gì với chuyện này, hãn bối không rõ ràng lắm.

Hơn nữa năm đó còn có người từng nói lời tương tự, càng nghĩ càng cảm thấy thú vị.

Lư Thủ Nghĩa hỏi: "Không biết người kia là ai, Tiên gia thọ nguyên kéo dài, lẽ nào hãn bối còn ở nhân thế?"

Cảnh Thanh nói: "Người kia là ai ta cũng không thể nói, nhưng từ khi Thanh Huyền lập phái đến nay, thành tựu của hãn bối đại khái được xếp vào ba vị trí đầu, hơn nữa có lẽ hãn bối vẫn còn ở một góc nào đó trong thiên địa đấy."

Nói đến đây, thần sắc đồng tử trở nên phức tạp, kết hợp với khuôn mặt trẻ con của nó, Lư Thủ Nghĩa không kèm được mà buồn cười.

Bất quá Cảnh Thanh đồng tử là yêu vật biến hóa, nói không chừng còn ra đời sớm hơn cả 'ông nội của ông nội' nhà hấn.

Sau đó Cảnh Thanh bỗng nhiên nở nụ cười, nói với hai người: "Tạm không nhắc đến người kia nữa, các người có biết vị đệ tử chém bảy trăm cây thạch trúc là ai không?"

"Là ai?" Lữ Thủ Nghĩa hỏi.

Thẩm Luyện không hỏi, trong lòng thầm nở nụ cười, nhìn hấn có lẽ đã biết rõ đáp án.

"Các người đã gặp từng gặp hấn rồi đó." Cảnh Thanh đồng tử khẽ mỉm cười, hóa thân thành Đẳng xà, đuôi vỗ mặt đất, làm bốc lên những trận bụi cát mịn mù.

Sau đó biến thành một đám mây mù trên không trung, hòa vào giữa biển mây mênh mông.

"Thẩm huynh, huynh nói xem rốt cuộc người đó là ai, là vị lão giả áo đỏ kia hay là lão giả áo xám, hoặc giả chính là chưởng môn?" Lữ Thủ Nghĩa nhìn về Thẩm Luyện dò hỏi.

Thẩm Luyện lắc đầu không muốn đáp, chợt nói: "Lữ huynh ở Vấn Tâm Lộ lâu như vậy, không cảm thấy mệt mỏi sao, ta lên tới đỉnh núi lại chịu rất nhiều khổ cực, bây giờ chỉ muốn đánh một giấc mà thôi..."

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Lá Trúc Rì Rào Khép Song Cửa

Đây là một dãy nhà trúc thưa thớt đẹp mắt, Thẩm Luyện và Lư Thủ Nghĩa còn chưa tới cửa nhà trúc thì cửa kia đã mở ra, xuất hiện một người, tóc xám điểm bạc, đạo bào trên người đã rất cũ kỹ, tay áo bên phải trống rỗng.

Thẩm Luyện cảm thấy hẳn thật sự già, mà không phải giống như chưởng môn đạo nhân hay hai vị lão giả đã dẫn bọn họ lên núi, bề ngoài già nua, sinh cơ lại kéo dài không dứt.

Lão nhân này cho hẳn một cảm giác mặt trời chiều ngã về tây.

"Hai vị sư đệ, đi theo ta." Lão nhân nhìn Thẩm Luyện và Lư Thủ Nghĩa một chút, dường như đã sớm biết thân phận bọn họ.

Thẩm Luyện nghĩ thầm có lẽ vị Cảnh Thanh đồng tử kia đã dùng thủ đoạn nào đó để thông báo cho lão nhân.

Người trong Thanh Huyền, quả thật kỳ quái, Cảnh Thanh đến rồi, cũng tiến vào trong chào hỏi lão giả.

Đương nhiên hẳn cũng hiểu, nếu mọi người đều là kẻ cầu Đạo, sợ là không cần quá chú ý lễ nghi phiền phức của thế tục.

Bước vào nhà trúc mới phát hiện không gian bên trong cũng không nhỏ, tài liệu xây dựng đều làm từ tre trúc.

Không biết trúc này phẩm chất thế nào mà lại rất cứng cáp vững chắc.

Đi không bao xa là một hành lang nhỏ, phía dưới lại là một dòng suối trong, chậm rãi chảy xuôi.

Lư Thủ Nghĩa tỏ ra nhiệt tình hơn cả Thẩm Luyện, còn chưa đi hết hành lang hẳn đã mở miệng hỏi thăm: "Sư huynh xưng hô như thế nào?"

"Người có thể gọi là là 'Tam Vấn'." Lão nhân nói.

"Tam Vấn sư huynh, ở hạ viện bây giờ còn lại bao nhiêu người?" Lư Thủ Nghĩa hỏi.

"Nếu không tính các người, thì còn lại bốn người." Lão nhân từ tốn trả lời.

"Nghe nói mỗi năm mười năm mới thu mười đệ tử, Tam Vấn sư huynh, huynh vào Thanh Huyền năm mươi năm trước đúng không?" Lư Thủ Nghĩa có chút ngạc nhiên, tu đạo năm mươi năm mà đã già như vậy, quá thật cầu đạo gian nan đến thế sao?

"Ta vào Thanh Huyền một trăm năm trước." Lão nhân lắc lắc đầu nói.

"Vậy khi nào chúng đệ mới có thể bắt đầu tu hành?" Lư Thủ Nghĩa hỏi.

"Người có biết tại sao ta gọi là Tam Vấn không, bởi vì mỗi ngày ta chỉ trả lời ba câu hỏi." Tam Vấn đạo nhân hờ hững nhìn Lư Thủ Nghĩa một chút.

Trong ánh mắt đục ngầu xuất hiện một tia lạnh lùng nghiêm túc, vậy mà lại khiến cho Lư Thủ Nghĩa không dám tiếp tục hỏi thêm câu nào nữa.

Thẩm Luyện cả buổi cũng không nhiều lời, chỉ chăm chú quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Xác thực mà nói, nguyên khí đất trời ở nơi này vô cùng dày.

Nhà trúc giống như một cái hồ chứa nước, không ngừng tích tụ nguyên khí ngoại giới, tưới nhuần người vật bên trong.

Nước chảy bên dưới cũng được nguyên khí đất trời gột rửa, trong vắt có thần, hơn nữa cũng mang đến tác dụng khai thông.

Thâm Luyện đã sớm có thể cảm nhận được sự tồn tại của nguyên khí, cũng có thể thu nạp một phần, nhưng không giữ lại được bao nhiêu.

Cho dù như thế, sau khi hãn mở ra hai mạch Nhâm Đốc để hấp thụ nguyên khí trong thiên địa, thì đã không còn quá chú trọng chuyện ăn uống như trước kia nữa, có thể không ăn không uống trong một khoảng thời gian dài dưới trạng thái quy tức.

Đồng thời cũng mơ hồ cảm nhận được thể chất dần cải thiện, như mưa phùn gió xuân, lặng lẽ gột rửa vạn vật, theo thời gian trôi qua hãn có thể cảm nhận được biến hóa thực chất.

Bởi vậy hãn cảm thấy sống ở chỗ như thế này, cho dù có sống hơn một trăm tuổi cũng sẽ không đến mức trở nên già nua như Tam Vấn đạo nhân.

Hãn cảm thấy Thanh Huyền cũng không phải là đào viên thế ngoại, không tranh với đời.

Chuyện này không có gì kỳ lạ, chỉ cần có tâm thì sẽ có cảm xúc, tính tình hãn hồ hững không thích tranh đấu, nhưng không đại biểu cho tu sĩ khác cũng là như thế.

Đại đạo ngàn vạn, mỗi đường mỗi khác, khó mà nói được đúng sai.

Huống chi Thâm Luyện cho rằng cầu đạo cầu trường sinh cũng không nhất định phải bước lên con đường Thái Thượng vong tình.

Nếu như tính cách trở nên lạnh nhạt vô tình mới có thể trường sinh bất lão, vậy đó cũng không phải là trường sinh thật sự rồi.

Trường sinh phải bao dung mọi thứ, tạo ra vô tận khả năng cho tương lai, nếu như trăm ngàn năm cũng như một ngày, vậy thì có khác gì tảng đá trong núi chứ.

Hơn nữa dọc theo con đường này, lão giả áo đỏ, lão giả áo xám, Chưởng môn đạo nhân và Cảnh Thanh đồng tử, mỗi người đều có tính cách của riêng họ.

Tu sĩ cũng chỉ là người phàm sống lâu hơn mà thôi, còn Tiên là gì, Thâm Luyện tạm thời vẫn không hình dung ra được.

Hành lang cũng không phải một đường thẳng, rẽ bảy queo tám, thỉnh thoảng nhìn thấy những đạo quán khác nhau, nhưng đa số có bố cục tương tự, vài đạo quán xem chừng đã rất lâu không có người ở, tòi tàn lạnh lẽo.

Cuối cùng nhìn thấy hai gian đạo quán kề sát nhau, Tam Vấn đạo nhân nói: "Hai người mỗi người chọn một căn, đợi Chưởng môn xử lý xong chuyện trước mắt, tự sẽ an bài hai người."

Sau khi nói xong thì bỗng bành bay đi mất.

Lữ Thủ Nghĩa lắc đầu nói: "Mấy kẻ trên núi này, kẻ nào cũng quái gở cả."

Thâm Luyện mỉm cười không đáp, chỉ vào hai sân nhỏ nói: "Không biết Lữ huynh chọn gian nào?"

"Vậy ta không khách khí, chọn bên phải." Lữ Thủ Nghĩa nói.

Vào đạo quán, trong phòng chỉ có một chiếc giường trúc, ngoài ra không còn vật gì khác, quả thật kham khổ.

Thẩm Luyện không đi ngủ ngay mà đóng cửa phòng lại, sau đó lên giường trức nhắm mắt tĩnh tọa.

Đợi đến khi Lư Thủ Nghĩa ở bên kia ngủ say, hắc mới ngưng thần định tính.

Trong linh đài, một mảnh hư vô, lần này Thẩm Luyện không quan tưởng vị Tiên Thiên thần linh tay cầm như ý nữa, mà trong đầu hắc xuất hiện một cái bàn cờ lớn.

Một quân cờ trắng rơi xuống, tiếp theo lại rơi xuống một quân cờ đen.

Không qua bao lâu đã trở nên dày đặc.

Khả năng ghi nhớ của hắc vô cùng mạnh mẽ, cũng không biết là vì nguyên nhân thần hồn cường đại, hay là vì pháp quan tưởng tuyệt diệu kia, mỗi lần định tâm, không bị quấy nhiễu, hắc có thể nhớ lại rất nhiều sự vật đã từng thấy qua.

Bàn cờ này phức tạp vô cùng nhưng Thẩm Luyện vẫn tưởng tượng ra không sót chi tiết nào, so với ban ngày vô thức, lúc này hắc càng có thể cảm nhận rõ công pháp tuyệt diệu ẩn chứa trong đó.

Thẩm Luyện vốn đã có thể hấp nạp thiên địa nguyên khí, dần dần tiến vào cảnh giới không dính khói bụi trần gian, nhưng nhận thức của hắc với thiên địa nguyên khí kia vẫn rất thô thiển sơ sài.

Công pháp trong bàn cờ chính là 'Huyền Cực Công', liên thông các khiểu huyết khác nhau, giống như xem thân thể như một tấm bảng điện.

Lộ tuyến khác nhau, một khi kết nối, theo nguyên khí đất trời truyền vào thì sẽ sản sinh ra hiệu quả ngoài ý muốn.

Trước kia Thâm Luyện tựa như một cái thìa thủng, nguyên khí đi vào lập tức đi ra, không giữ lại được bao nhiêu, ngay cả duy trì hoạt động sinh mệnh cũng không đủ.

Bằng không hẳn đã sớm đoạn tuyệt khói lửa rồi.

Thâm Luyện đang tu luyện theo lộ tuyến hành công của Huyền Cực Công, đồng thời dùng nó để xác minh tác dụng của thiên địa nguyên khí đối với thân thể.

Ngày trước, số lượng thiên địa nguyên khí có thể giữ lại cơ thể quá ít, bây giờ hẳn có thể thu được phản hồi càng nhiều hơn.

Sức mạnh thần hồn cũng từ từ tản ra khắp toàn thân, giúp hẳn quan sát thân thể mình một cách tỉ mỉ cẩn thận.

Nếu người ngoài nhìn vào, sẽ lập tức thấy xung quanh Thâm Luyện tựa hồ xuất hiện một tầng sương mù thật mỏng, bao phủ cả thân thể hẳn, như ẩn như hiện.

Trong một gian đạo quán nào đó, Tam Vấn đạo nhân đang ngồi đối diện với một vị đạo giả khác.

Đạo giả kia trẻ hơn Tam Vấn đạo nhân rất nhiều, thoạt nhìn chỉ mới hơn ba mươi tuổi, mày rậm mắt to, đạo bào màu xanh.

Đạo giả trẻ tuổi nói: "Qua nhiều năm như vậy, Hồng sư thúc cuối cùng cũng đợi được một đệ tử có thể tu luyện 'Tử Vi Động Huyền Chân Giải', cho nên mới gấp gáp truyền cho hẳn 'Huyền Cực Công' đến thế."

"Ngoại trừ sư thúc, ba nghìn năm nay, Thâm Luyện là người đi qua Vấn Tâm Lộ trong thời gian ngắn nhất, có thể thấy tâm thần hẳn mạnh mẽ vô

cùng, tất nhiên là người thích hợp để tu luyện 'Tử Vi Động Huyền Chân Giải', Hồng sư thúc sốt ruột cũng là chuyện dễ hiểu." Tam Vấn đạo nhân dừng dừng trả lời.

Đạo giả trẻ tuổi lại than thở: "Thật sự không biết vị sư thúc kia rốt cuộc là tài giỏi cỡ nào, cánh tay của người do hãn đoạt đi, lại còn khiến cho người không sinh ra oán hận với hãn."

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Hoàng Lương Nhất Mộng, Tam Sinh Phù Đồ

"Tam Vấn sư huynh, tuổi thọ của huynh đã sắp hết, tại sao không đi cầu xin Chưởng môn một viên Ngoại đan, ít nhất có thể kéo dài tuổi thọ thêm ba trăm năm nữa." Đạo giả trẻ tuổi nghiêm mặt nói.

"Đan thành không hối hận, cho dù dùng Ngoại đan, bất quá chỉ sống lây lất thêm một đoạn thời gian, chẳng bằng sớm vào Luân Hồi." Tam Vấn đạo nhân lạnh lùng trả lời.

"Trên thế gian này thật sự có Luân Hồi sao, ta chỉ cầu kiếp này, không cầu kiếp sau." Đạo giả trẻ tuổi phũ y phục đứng lên, thản nhiên ra ngoài.

Một mảnh ánh trăng lạnh lẽo cô độc chiếu xuống, đúng lúc chiếu đến dưới chân Tam Vấn đạo nhân.

Ánh trăng tựa như hạt cát, không ngừng tụ tập cuối cùng hóa thành một bóng người, hiển nhiên đó là Tam Vấn đạo nhân, hoa văn nơi góc áo, tất cả đều rất sống động.

Đạo nhân khép cửa phòng lại, ánh trăng tản đi, trong phòng âm u.

Lại nói đến sau khi xuất khiếu, thần hồn ngưng tụ, có thể hấp thụ ánh trăng giúp cho nó trông không khác gì người sống, cũng chẳng biết mạnh mẽ hơn thần hồn của Thẩm Luyện gấp bao nhiêu lần.

Tuy rằng Thẩm Luyện cũng có thể hấp thụ dị lực thiên địa, tỷ như ánh trăng, nhưng sinh ra hình người lại không thể tồn tại lâu dài, cũng rất khó đạt đến cảnh giới ngưng đọng thực chất này.

Nhưng nếu bàn về cảnh giới thần hồn thì thật ra bản chất của hai người cũng không khác nhau.

Đương nhiên Thẩm Luyện không nhìn thấy tình hình nơi này.

Theo nguyên khí tràn vào cơ thể, lực lượng thần hồn của Thẩm Luyện xem xét tỉ mỉ quá trình nguyên khí nhập thể, dẫn tới biến hóa bên trong.

Loại cảm giác đó, cũng giống như một người đi trên sa mạc lâu ngày, khát nước sắp chết bỗng nhiên nhìn thấy một ốc đảo, tìm được nguồn nước, rồi bổ sung lượng nước cho cơ thể mình một lần nữa.

Sự thần bí của nguyên khí không chỉ như vậy, lúc lực lượng thần hồn của Thẩm Luyện thâm nhập vào trong nguyên khí, hắc bổng rơi vào một cảnh giới rất kỳ quái.

Cũng không phải tất cả nguyên khí đều giữ trong người, vẫn còn nguyên khí tiết ra ngoài.

Thần hồn của Thẩm Luyện ký thác vào bên trong, cũng theo đó mà đi ra bên ngoài cơ thể.

Hắn cảm thấy khác hẳn so với vô số lần lực lượng thần hồn tản ra bên ngoài trước đây, lần này thế giới không còn giống như thế giới trong mắt hắn nhìn thấy nữa.

Có lẽ vì nguyên khí trong nhà trúc này dày đặc hơn gấp mười gấp trăm lần so với bất cứ nơi nào hắn từng đi qua, tựa như nhìn vào một chiếc kính phóng đại, hắn thấy được cảnh tượng mà trước giờ chưa từng nhìn thấy.

Loại cảm xúc kỳ lạ này khiến cho hãn cảm nhận được thế giới này ngoại trừ nguyên khí kia ra, còn có tám loại sức mạnh vĩnh hằng bất biến, cấu tạo thành toàn bộ thế giới.

Rất khó hình dung, phảng phất như khi thì bay lên bầu trời vô biên vô tận, lúc lại rơi xuống mặt đất dày chắc.

Nhìn thấy đất đai nhô lên, tích đất thành núi, mưa gió nổi lên, nghe được tiếng sét trên chín tầng trời, mưa to nhấn chìm mặt đất, dần dần trở thành hồ biển, trên đất bằng rừng rậm dày đặc, sau đó lại bốc cháy hùng hực.

Hãn chợt nhớ tới Dịch kinh,

Tám sức mạnh khác nhau dưới sự gắn kết của nguyên khí, liên tục chuyển đổi tạo thành thế giới vật chất chân thực.

Còn quy luật chuyển đổi bên trong hãn hoàn toàn không hiểu.

Càng không có cách nào tác động tám loại sức mạnh này.

Nguyên khí thoát ra khỏi cơ thể hãn, lại hòa vào nguyên khí trong thiên địa tự nhiên, hồn lực không còn bị bó buộc nữa, lại trở về cảm giác như mọi ngày.

Trong lòng Thẩm Luyện hơi động, những tia nguyệt quang len lỏi qua khung cửa bị hồn lực tản ra của hãn hấp thụ.

Ánh trăng không ngừng ngưng kết lại, cuối cùng hình thành một ngọn lửa nhỏ lay động không ngừng.

Hồn lực rõ ràng không có cảm giác tiêu hao nhanh chóng như trước kia.

Chập chờn đứng đưa, đi đến trước mặt hãn, Thẩm Luyện mở mắt ra, chậm rãi thổi một hơi, dập tắt hỏa diễm, tia hồn lực kia quay lại cơ thể, so

với hồn lực ban đầu nó đã có thêm một chút cảm giác vững chắc.

Rạng sáng ngày thứ hai, Lữ Thủ Nghĩa rất sớm đã đến gõ cửa phòng Thẩm Luyện.

Một đêm nghỉ ngơi, xem ra tinh thần hẳn rất thoải mái.

Đạo bước trên hành lang, Lữ Thủ Nghĩa nói: "Thẩm huynh, huynh có thể không ăn khói lửa

Thẩm Luyện đáp: "Vẫn còn thiếu chút hỏa hầu nữa, trái lại Lữ huynh ở Vấn Tâm Lộ lâu như vậy, đến giờ cũng không ăn uống, hẳn là đã đến cảnh giới Ích Cốc rồi nhỉ."

Lữ Thủ Nghĩa thoát nhìn thân thiện hay cười, nhưng có thể vào Thanh Huyền, nào phải là nhân vật đơn giản, Vấn Tâm Lộ nói khó thì không làm khó được loại người thần hồn mạnh mẽ tâm trí cũng cứng cõi như Thẩm Luyện, bảo dễ nhưng cũng không phải chuyện dễ, biết là giả đấy, nhưng chưa chắc có thể thoát khỏi ảo cảnh đó.

"Chắc là Thẩm huynh không biết, thật ra ta cũng không phải tu luyện nội khí từ bé như các người, mà thuở nhỏ ra sức học tập Tứ Thư Ngũ Kinh, đến mười hai tuổi liền trúng cử nhân, vào năm ngoái, cũng là lúc ta mười bảy tuổi thì lên kinh thi, khi ấy trên đường đi, dừng chân trong một gian khách sạn, nếu không xảy ra chuyện đó sợ là hôm nay tên ta có lẽ đã để lên bảng vàng rồi." Lữ Thủ Nghĩa nhớ tới chuyện này, vẻ mặt có hơi kỳ lạ.

"Không biết Lữ huynh đã trải qua chuyện gì, mới sinh lòng hướng Đạo." Thần sắc Thẩm Luyện ôn hòa, thuận miệng bèn hỏi.

"Lúc ấy ta đi đường mệt mỏi, nên định nghỉ chân ở khách sạn, khách sạn này nổi tiếng nhất là món cơm kê vàng, ta nghe đại danh đã lâu, sau khi

đi vào liền gọi một bát. Món cơm kê vàng kia phải làm ngay tại chỗ mới có vị ngon, ta bèn tìm một cái bàn thong thả chờ, phía kia bàn còn có một vị đạo trưởng đang ngồi.

Khi đó ta thật sự rất buồn ngủ, người đạo trưởng ấy liền lấy ra một cái gối sứ nhỏ cho ta ngủ, ta đặt gối sứ lên bàn, nằm nhoài lên trên thì lập tức ngủ thiếp đi rồi, ngay tức khắc ta bỗng tiến vào một giấc mơ, trong giấc mơ ta hưởng thụ hết vinh hoa phú quý cả đời. Lúc tỉnh lại thì cơm kê vàng vẫn chưa chín.

Nói thật, ta tuổi trẻ thành danh, vốn dĩ muốn ra sức hưởng thụ công danh phú quý, nhưng sau khi mơ giấc mơ kia thì lại chợt cảm thấy hứng thú tẻ nhạt.

Đột nhiên sinh ra đạo tâm, muốn cầu đạo tâm chân, nhìn xem thế giới này phải chăng cũng giống như một giấc mộng."

Dường như Lữ Thủ Nghĩa đã giấu việc này trong lòng rất lâu rồi, nói ra vô cùng thoải mái.

Trong lòng Thẩm Luyện nở nụ cười, Lữ Thủ Nghĩa nhìn như khôi ngô cường tráng, thật ra tuổi hăn cũng không lớn, hăn rời nhà vạn dặm, chạy đến Thanh Huyền để cầu Đạo, không biết cha mẹ hăn có biết không.

Nếu Lữ Thủ Nghĩa có thể trúng cử, tất nhiên từng nhận được giáo dục tốt, trên đời này cái gọi là nhà nghèo ra trạng nguyên, tính khả thi nhỏ bé không đáng kể, dù sao khoa cử đã phổ biến rất lâu trên thế giới này, giáo dục của con cái nhà bình thường sao có thể so sánh với nhà giàu có, nhưng nói về giải đề, chỉ người có tiền mới có thể mời danh sư đến chỉ dạy cho mình, còn gia đình bình thường làm sao được như thế.

Hăn nghĩ tới những chuyện này, lại không khỏi liên tưởng đến bản thân, thật sự mình cũng xem như kẻ không có trách nhiệm, rời khỏi Thẩm gia,

cầu tiên vấn đạo, quả thật là người chạy năm mươi bước cười kẻ chạy một trăm bước.

Lư Thủ Nghĩa thấy Thẩm Luyện mỉm cười, bèn hỏi: "Thẩm huynh tại sao cười ta?"

"Ta chỉ đang nghĩ, Lư huynh đi đến nơi thiên sơn vạn thủy này, liệu người trong nhà có lo lắng hay không thôi." Thẩm Luyện thu lại nụ cười, chậm rãi nói.

"Ta dự tính mười năm sẽ tu đạo thành công, sau đó, nếu như đây không phải một giấc mơ, vậy liền giúp cho cha mẹ ta trường sinh bất lão, ta đã để lại thư nhà nói rõ căn do, bọn họ sẽ hiểu được." Lư Thủ Nghĩa vô cùng nghiêm túc nói.

"Vị sư đệ này ngược lại rất tự tin, mười năm tu đạo thành công, dù cho Phật đà, Đạo chủ chuyển thế cũng không có tốc độ tu hành nhanh đến vậy." Chợt một bên khác của hành lang, có một đạo giả trẻ tuổi dựa vào lang can, khoanh tay nhìn hai người, mỉm cười lên tiếng.

-----oo0oo-----

Chú thích:

*Hoàng Lương nhất mộng: giấc mơ kê vàng

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Nửa Đời Tu Hành Không Ai Biết

Thẩm Luyện nhớ lại hôm qua Tam Vấn đạo nhân có nói, cả hạ viện còn lại bốn người, thế thì vị Đạo giả trẻ tuổi này hẳn là là một người trong đó.

"Đạo là vô tận, há có thể thành công, Lữ huynh chỉ muốn tu luyện đến khi tu vi đủ trả ân cha mẹ, mười năm có lẽ quá ngắn, nhưng cũng không phải không thể." Thẩm Luyện thản nhiên lên tiếng, thay Lữ Thủ Nghĩa giải vây.

"Đạo tính của Thẩm sư đệ ngược lại rất thâm hậu, nhưng người nói 'Đạo là vô tận', khó tránh khỏi có chút bất công, nếu như người ở đất bằng, nhìn ra đại dương tất nhiên sẽ thấy vô cùng vô tận, nhưng nếu như người bay lên bầu trời mây vạn dặm thì đại dương kia bất quá chỉ là chậu bùn mà thôi. Cầu đạo thành công, siêu thoát vạn kiếp... chuyện đó không phải người có thể tưởng tượng ra được." Đạo giả trẻ tuổi ha ha cười nói.

"Vị sư huynh này nói có lý, lẽ nào bây giờ người đã đến cái cảnh giới gọi là 'chậu bùn' kia rồi à." Lữ Thủ Nghĩa cười hì hì nói.

Chỗ khiến cho mọi người chú ý nhất chính là cặp lông mày rậm của Đạo giả trẻ tuổi kia, giờ phút này nhú lại tựa như hai thanh kiếm sắc bén, tư thế cấp bách.

Đạo giả khoanh tay trước ngực, trong miệng thốt ra một luồng kinh phong, Thẩm Luyện lập tức cảm ứng được nguyên khí biến hóa, tựa như

một cơn lốc xoáy đột ngột bốc lên, di chuyển vô hình, hướng về phía Lư Thủ Nghĩa.

Trong lòng Thẩm Luyện đã có kết luận, Đạo giả trẻ tuổi này chắc chắn là loại người 'Đại đạo như vực sâu, không nằm ở miệng lưỡi. '

Lư Thủ Nghĩa khiêu khích, đương nhiên hắn sẽ đứng im chịu trận.

Vốn hắn muốn giúp Lư Thủ Nghĩa một chút, nhưng cuối cùng lại không ra tay. Bởi vì hắn nghĩ đến Lư Thủ Nghĩa vượt qua muôn vàn khó khăn để tới nơi này, lại bình yên vô sự trước khoảng thời gian nhập môn, hơn nữa còn đi qua Vấn Tâm Lộ, há lại là thư sinh tầm thường.

Vừa nãy tuy Lư Thủ Nghĩa thổ lộ một ít chuyện riêng, nhưng không nói đến trọng điểm.

Thẩm Luyện không hề động đậy, Lư Thủ Nghĩa thì tập tức phản ứng lại.

Hắn nhón mũi chân bay lên, bay cũng không cao lắm, cơn gió kia không khác gì vôi rỗng, phần đầu sắc bén tựa như một mũi khoan lớn vô hình.

Quanh cơ thể Lư Thủ Nghĩa hình thành một tầng kinh phong nhỏ bé, ấy vậy mà giúp cho hắn ổn định trên không trung, tạm thời thoát khỏi sức hút mặt đất.

Hơn nữa còn tránh được được mũi khoan gió kia, tựa như ve sầu rung cánh, trong chớp mắt đã đi tới một bên khác hành lang, mũi chân đá về phần đầu của Đạo giả trẻ tuổi.

Đạo giả trẻ tuổi gặp chuyện không kinh sợ, hai tay vẫn cứ khoanh trước ngực, hơi thoáng nghiêng đầu, khiến cho một đòn của Lư Thủ Nghĩa đánh hụt trong gang tấc.

Lư Thủ Nghĩa lại dùng một chân khác tiếp tục tấn công tới, hai đòn không trúng, thế của hắn đã dùng hết, cả người bổ nhào về phía Đạo giả trẻ tuổi.

Một chiêu bổ này rất đẹp mắt, hai đầu gối tấn công phần bụng, hai khuỷu tay gõ lên ngực, đồng thời ngón tay còn móc về phía yết hầu đối phương.

Đáng nói chính là một chiêu này trôi chảy tự nhiên, kinh lực tinh xảo, tốc độ nhanh như chớp giạt, rất khó phòng bị.

Lư Thủ Nghĩa không động thì thôi, vừa động đã khiến người ta kinh hãi.

Thẩm Luyện âm thầm thở dài, chênh lệch quá lớn.

Đợi đến khi hắn bao phủ toàn thân Đạo giả trẻ tuổi thì Đạo giả trẻ tuổi lại đột nhiên biến mất.

Chỉ còn lại mỗi mình Lư Thủ Nghĩa đang ôm lấy cây trụ nơi Đạo giả trẻ tuổi dựa vào trước đó, quá xấu hổ, hắn lập tức buông tay ra, đáp xuống đất, tuy vóc người hắn cao to nhưng cân bằng lại rất tốt, một chân đạp xuống đất, cũng không bị ngã chổng vồ.

Lúc này một bổ kia thoát nhìn đơn giản, nhưng lại có mùi vị phản phác quy chân.

Nhưng dù thế Đạo giả trẻ tuổi vẫn cứ dựa vào lang trụ đối diện, ha ha cười nói: "Bát Bộ Cảnh Thiên của Bạch Thạch đạo nhân có chút thú vị, nhưng Bạch Thạch đạo nhân thời thiếu niên từng dùng một chiêu này trực tiếp vỗ giết một vị Vu tu luyện thành mình đồng da sắt ở Man tộc Tây Hoang, còn người lúc này cũng chỉ có thể dùng nó để vỗ trụ phá gỗ mà thôi."

Sắc mặt Lữ Thủ Nghĩa chuyển đỏ, lúc này tuy hãn không dùng toàn lực, sợ tổn thương đối phương, nhưng rốt cuộc mình lại bị Đạo giả trẻ tuổi đùa giỡn, hiện tại dù cho đánh hết sức, kết quả cũng không có gì thay đổi.

Ngày trước hãn dùng một chiêu này không người nào ngăn cản được, với lại chiêu thức này là quyền thuật, cũng là khinh công, lúc đi thiên sơn vạn thủy hãn đều dựa vào nó để phòng thân, không ngờ tới khi vào Thanh Huyền, ngay cả góc áo người ta cũng không bắt được.

Bát Bộ Cảnh Thiên không phải chỉ nhào lộn tùy ý, trước khi dùng lực cần tập trung thần ý, khóa chặt kẻ địch mới tùy cơ mà động, vô cùng lợi hại.

Nhưng Đạo giả trẻ tuổi kia mê hoặc thần ý hãn, nên dù chiêu này có uy lực lớn hơn đi nữa cũng không tấn công được người ta.

Bát Bộ Cảnh Thiên này do chính tay đạo nhân hãn gặp trong khách sạn kia truyền lại, Thanh Huyền cũng nhờ đối phương chỉ điểm hãn mới tới được.

Lữ Thủ Nghĩa nói: "Vị sư huynh này, chẳng qua người do bước vào tu hành trước ta mà thôi, nếu như ta đến tuổi người, chưa chắc sẽ kém hơn người bao nhiêu."

Đạo giả trẻ tuổi ha ha cười nói: "Xuất Thần đã không dễ, Nhập Hóa lại gian nan, trung tín sự bất hiển, nãi hữu kiến nghị hoạn (1)."

Đạo ca ngân nga, Đạo giả trẻ tuổi đã biến mất nơi cuối hành lang.

Lữ Thủ Nghĩa nhìn Thẩm Luyện dò hỏi: "Kẻ này nói gì thế nhỉ?"

Thẩm Luyện lắc đầu, đột nhiên nhìn Tam Vấn đạo nhân chẳng biết xuất hiện ở bên cạnh lúc nào, nói: "Tam Vấn sư huynh, vị sư huynh lúc này là ai, hãn nói vậy là có ý gì?"

Lúc này Lữ Thủ Nghĩa mới phát hiện ra Tam Vấn đạo nhân, đối phương đến đây im hơi lặng tiếng, hăn cơ hồ không cảm ứng được.

Thanh Huyền quả thật khắp nơi tàng long ngoạ hổ, hăn không kèm được mà thoáng liếc nhìn Thẩm Luyện một chút, vị đồng môn bằng tuổi này, so với những kẻ thần bí trong Thanh Huyền kia cũng không thua kém chút nào.

"Dù chuyện này các người không hỏi, đến thời điểm tự có người giải thích cho các người, nếu đã hỏi rồi, ta cũng không ngại nói cho các người biết một chút."

Lúc này Trần sư đệ có nói đến Xuất Thần và Nhập Hóa, đó là hai cảnh giới trong tu hành.

Khi xưa pháp môn tu đạo có ngàn vạn, cảnh giới cũng không phải là ít, thậm chí còn không phân trước sau, về sau Đạo chủ truyền pháp, mới định ra cảnh giới tu hành cho Đạo môn chúng ta. Kể từ đó, thậm chí cả bên ngoài Đại Thiên, nơi sâu trong Tinh Hà, Tiên lưu tu hành thuộc Đạo môn ta đại khái tiếp tục sử dụng pháp cảnh mà Đạo chủ đã định ra.

Hành động này cũng được giới tu hành phổ biến cho mọi người biết, xưng là 'Một lời định vạn thế pháp'.

Trước khi đắc đạo Trường Sinh, đại thể có chín cảnh giới, chia ra làm: Dưỡng Khí, Thông Mạch, Khiếu Động, Uẩn Hồn, Xuất Thần, Nhập Hóa, Hoàn Đan, Bộ Hư, Phá Vọng.

Sau khi Phá Vọng thì có thể xưng là Tiên, trường sinh bất tử.

Trần sư đệ tên thật là Trung Tín, hiệu là Kiếm Mi, bái vào sơn môn năm mười năm trước, khi đó hăn chẳng có chút cơ sở tu hành nào, nhưng ba năm đã vượt qua năm cảnh giới tiến thẳng lên Xuất Thần, mười năm lên

Nhập Hóa, những năm gần đây tu luyện 'Vô Hình Kiếm Quyết', cách cảnh giới Hoàn Đan âm thần ôm khí chỉ vón vẹn nửa bước.

Bất cứ lúc nào cũng có thể 'Hoàn Đan cứu chuyển', bước lên con đường vấn đỉnh trường sinh chân chính.

Lúc trước Trần Kiếm Mi chỉ muốn trêu chọc các người một chút thôi, nếu như nghiêm túc, sợ là ta cũng không ngăn được.

Chương môn đã gần kề Thiên Nhân, lại chấp chương Thiên Địa Giám, mơ hồ có thể nhìn thấy tương lai, từng phê bình hãn một câu:

Nửa đời tu hành không ai biết, một khi đúng pháp thiên hạ kinh.

Vì thế sư trưởng trong tông môn đều đang đợi hãn bước lên Hoàn Đan, hạ sơn hành tẩu để chấn chỉnh lại uy danh của Thanh Huyền.

Chẳng qua hãn Nhập Hóa bốn mươi năm vẫn chậm chạp không thể Hoàn Đan, trong núi có lời đàm tiếu, bảo hãn là hoa nở sớm tàn, phụ lòng chương môn ưu ái, mấy lời đó có lẽ đã truyền vào tai hãn.

Cũng bởi vì vậy, vừa nãy Lữ sư đệ hơi nói kích, hãn mới lập tức động thủ với Lữ sư đệ.

Bằng không dùng đạo tính của hãn, sao lại sẽ tùy tiện nổi nóng làm vậy, chẳng qua do kẹt ở cửa ải quá lâu, nhất thời khó tự kiềm chế.

-----oo0oo-----

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Vấn Đạo Khó Khăn

Thẩm Luyện đột nhiên có chút thông cảm với vị sư huynh Trần Kiếm Mi này, dùng tốc độ tu hành siêu nhanh đạt đến cảnh giới mà tu hành giả tầm thường có lẽ cả đời cũng không đến được, sau đó bị vây ở cảnh giới này bốn mươi năm, không cách nào vượt qua.

Áp lực mà cảm giác chênh lệch này mang đến, nếu như không phải chính hãn, thì người ngoài rất khó hình dung được.

Thời gian bốn mươi năm không ngắn, đủ cho một người từ sinh ra đến trải qua đạo lí đối nhân xử thế, đôi khi nếu như một vương triều nào đó đoán mệnh, thậm chí còn không tồn tại qua bốn mươi năm.

Gần kề bốn mươi năm không nhìn thấy hy vọng tiến bộ, không biết làm sao để đột phá, tu hành như đêm dài, chẳng biết ánh bình minh bao giờ mới xuất hiện.

Chỉ mới suy nghĩ một chút đã khiến cho người ta cảm thấy khủng bố, huống chi Trần Kiếm Mi đã vùng vẫy bốn mươi năm ròng rã.

Thế mà hãn vẫn có thể kèm chế tính tình mình, không phải cứ một lời không hợp liền tiến lên chém giết, đủ thấy được đạo tính hãn kiên định.

Thẩm Luyện mở miệng hỏi: "Cảnh giới Hoàn Đan mà trước kia sư huynh nói, muốn đến một bước này phải chẳng vô cùng gian nan."

Thích Tam Vấn khê thở dài một hơi, tay áo phải trống rỗng, cụt tay đứng lạng, càng lộ ra vẻ đơn cô, cất tiếng: "Kể từ Đường Khí đến Nhập Hóa, có thiên tư tu hành, cộng thêm một chút nghị lực thì sớm muộn sẽ đạt tới.

Nhưng Hoàn Đan lại khác hơn bất kỳ cảnh giới nào trước đây, còn gọi là Vấn đạo chi nan, kẻ lợi hại nhất sẽ Đan thành cửu chuyển, hơn nữa chỉ có Đan thành lục chuyển trở lên mới có hy vọng trở thành Trường Sinh chân nhân.

Mà con đường Hoàn Đan, tuy mỗi đường đều có duyên pháp, không cái nào giống cái nào, nhưng tổng kết lại, không quá ba đường.

Đường thứ nhất, ký thác Âm thần vào một viên Ngoại đan đã thành hình từ trước, ôn dưỡng nhập thể, có thể kéo dài tuổi thọ ba trăm năm, giống như Hoàn Đan tu sĩ.

Nhưng Âm thần ký thác vào Ngoại đan thì nhiều nhất không vượt quá tam chuyển, hầu như không có hy vọng nào tiếp tục tiến thêm bước nữa, sau ba trăm năm vẫn về với bụi đất, hơn nữa ký thác Ngoại đan, bởi vì hai thứ không phải đồng nguyên nên linh quang bốn tính sẽ dần bị hao mòn, nếu có kiếp sau cũng khó có cơ hội nhập Đạo.

Đường thứ hai, dùng Tiên đan làm linh dẫn, Đan thành mấy chuyển đều do Tiên đan quyết định, nhưng trên đời có thể Đan thành lục chuyển trở lên sợ là còn ít hơn cả Trường Sinh chân nhân, còn Đan thành cửu chuyển - e là trong truyền thuyết cũng chưa từng nghe qua.

Đường thứ ba, dùng thần hồn ôm khí, hình thần hợp nhất, kết thành Kim Đan, một khi thành tựu đa phần sẽ từ Thất chuyển trở lên, thậm chí Đan thành cửu chuyển, đoạt tạo hóa thiên địa, xâm huyền cơ nhật nguyệt, Chỉ có Hoàn đan tu sĩ dùng cách này để kết đan mới có thể gọi một tiếng "Kim Đan" công thành...

Hai con đường đầu tiên đều có dấu vết để lần theo, duy chỉ đường thứ ba lại không có dấu vết mà tìm kiếm. Có người dùng ba mươi, năm mươi năm thậm chí một trăm năm tu luyện đến cảnh giới Nhập Hóa, sau đó trong khoảng thời gian ngắn ngủi liền thành Hoàn Đan.

Có kẻ dùng hai ba mươi năm đã tu luyện đến Nhập Hóa, nhưng mãi đến khi thọ nguyên hao hết cũng không Hoàn Đan được, dù cổ nhân đã có rất nhiều trình bày phân tích về cảnh giới này, cũng không thể đưa ra phương pháp cụ thể cho con đường Hoàn Đan thứ ba."

Lữ Thủ Nghĩa hiếu kỳ hỏi: "Thủ đoạn Tiên gia, khó mà đo lường, thật sự không có vị Trường Sinh chân nhân nào có thể chỉ điểm Hoàn Đan ư?"

Tam Vấn đạo nhân nghĩ thầm: Dù cho có, sợ cũng chỉ có thể là hãn.

Nghĩ đến người kia, trong lòng Tam Vấn không biết là kính hay là sợ, hoặc là cả hai.

"Dù cho Trường Sinh chân nhân cũng không cách nào chỉ cho người làm sao để Hoàn Đan, huống hồ dùng tư chất của người, nếu muốn tới Nhập Hóa cũng là chuyện của ba mươi, năm mươi năm sau rồi, đến lúc đó suy nghĩ vấn đề này cũng chưa muộn." Tam Vấn đạo nhân dừng dừng trả lời.

Sau đó thần sắc hãn hơi động, lại nói: "Đi thôi, Chương môn muốn gặp các người."

Ba người ra khỏi nhà trúc, bên ngoài Cảnh Thanh đồng tử đã sớm biến thành Đẳng Xà chờ đợi.

Trải qua chuyện hôm qua, Lữ Thủ Nghĩa có vẻ như đã quen với thủ đoạn Tiên gia rồi nên thích ứng rất nhanh.

Chẳng qua hôm nay, Tam Vấn đạo nhân lại đi cùng với bọn họ.

Giữa biển mây trên không trung, Cảnh Thanh đồng tử lười biếng mở miệng nói: "Tiểu Tam Nhi, sợ đây là lần cuối cùng người ngồi lên lưng ta rồi. Bất quá sư phụ người, sư tổ người ta đều từng công qua, toàn bộ đều chết cả, bây giờ lại đến lượt người rồi."

Lư Thủ Nghĩa không ngờ Cảnh Thanh đồng tử lại gọi Tam Vấn đạo nhân như thế, bỗng nghĩ tới Cảnh Thanh đồng tử gọi bọn họ sư huynh, sém chút nữa đã bật cười.

Hắn lại không biết rằng, thật ra người trong Thanh Huyền không để ý quy củ bối phận cho lắm, chỉ vì Cảnh Thanh đồng tử không được xếp vào đệ tử chính thức, mà là yêu thú thú sơn, lúc trước tổ sư trong Thanh Huyền vì đề phòng sau này Cảnh Thanh cậy già lên mặt, cho nên mới để hắn xưng hô mọi người trong môn phái là sư huynh, và chỉ nghe pháp lệnh từ chưởng môn.

Xà tính vốn lạnh lùng, không mấy quan tâm những chuyện khác, chẳng qua nó sống trong Thanh Huyền tiên môn đã lâu, có chút tính người, vì vậy khi nhìn thấy Tam Vấn đạo nhân như mặt trời sắp lặn, nó không kèm được mà có chút hoài cảm, nói thêm vài câu.

Cảnh Thanh kêu Tam Vấn đạo nhân là 'Tiểu Tam Nhi' là đã nhìn hắn với con mắt khác rồi.

Ý tứ trong đó, Thẩm Luyện và Lư Thủ Nghĩa khó mà hiểu được, chỉ có Tam Vấn đạo nhân mới rõ ràng, trên ngọn núi Thanh Huyền này mỗi hàng cây mỗi ngọn cỏ hắn đều có tình cảm, thực ra hắn rất không nở xa rời nhân gian, Cảnh Thanh vốn là yêu vật vô tình còn đối với hắn có chút hoài cảm, càng làm cho trong lòng hắn ưu sầu...

Đằng Xà đang bay vun vút trong biển mây, đột nhiên dừng lại, Cảnh Thanh nhỏ giọng nói: "Này này Tiểu Tam Nhi, nữ ma đầu đến rồi, ta phải chạy trốn thôi, người tự dẫn hai người này đi gặp chưởng môn nhé."

Lư Thủ Nghĩa và Thẩm Luyện giật mình, bởi vì Cảnh Thanh khẽ run người, bọn họ lập tức ngã khỏi lưng rắn. Mà Cảnh Thanh lại không khác gì cầu vồng, xuyên qua biển mây mênh mông, chớp mắt đã không nhìn thấy tung tích.

Đang giữa bầu trời, dù thân thể bọn họ làm bằng sắt thép, bị té xuống từ trên này chắc chắn cũng phải tan xương nát thịt.

May mà tay áo phải của Tam Vấn đạo nhân đột nhiên duỗi dài ra, tựa như một dải lụa quấn lấy hai người bọn họ.

Đáp lên một chiếc chiếc thuyền mây.

Trong không trung có một giọng nói truyền tới "Con rắn chết tiệt kia, ta chỉ mượn nội đan của người dùng một chút thôi, tại sao lại keo kiệt như thế, lần này đừng để cho ta tóm được, không thì ta sẽ ép người phun ra tất cả Chu quả mà người ăn vụng của ta."

Giọng nói này Thẩm Luyện vô cùng quen tai, chẳng qua gió trời phơ phất, biển mây mênh mông, làm sao thấy hình dáng người kia.

Giọng nói càng đi càng xa, Thẩm Luyện mới nhớ tới: đây chẳng phải là giọng nói của cô gái mà ngày đó ta gặp ở quái hà sao.

Dùng pháp lực của Tam Vấn đạo nhân, chở ba người tựa hồ hơi quá sức hẳn, thuyền mây cũng không vững vàng cho lắm.

Lắc lư trái phải, may mà cuối cùng vẫn đến ngọn núi chính Thái Ất.

Tam Vấn đạo nhân quen đường dễ đi, đến thẳng đại điện.

Lần này không có Cảnh Thanh đồng tử ra mở cửa, Tam Vấn đạo nhân tự mình đẩy cửa đi vào.

Vấn giống như lần trước, chương môn đạo nhân xếp bằng trên giường đá.

Lần này, trông chương môn đạo nhân còn trẻ hơn rất nhiều so với người bọn họ gặp hôm qua.

Tam Vấn đạo nhân lại kinh ngạc nói: "Chương môn sư bá, rốt cuộc ngày hôm qua xảy ra chuyện gì." Hắn lại nhìn ra được, tuy rằng chương môn đạo nhân đã trở thành thanh niên, nhưng đó chính là dấu hiệu cho thấy thương thế nặng thêm.

Nguyên nhân trong này chính là... chương môn đạo nhân bởi vì chuyện của trăm năm trước mà bị trọng thương, tu luyện một môn bí thuật, khóa chặt tất cả sinh cơ trong cơ thể, không lộ ra nửa phần, mới khiến cho dung mạo già nua, không giống với những vị sư trưởng còn lại trong môn phái.

THANH HUYỀN

Trung Nguyên Ngũ Bách
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ba Dập Đầu Trong Đại Điện

Chưởng môn đạo nhân khoát khoát tay nói: "Việc đó không đáng ngại, trước hết để cho Thấm Luyện và Lữ Thủ Nghĩa tiến hành nghi thức nhập môn đã."

Tam Vấn đạo nhân lui sang một bên, bình sinh người hãn sùng kính nhất chính là chưởng môn, bởi tuy hãn không phải là thân truyền của chưởng môn, nhưng kể từ sau khi sư phụ, sư tổ hãn qua đời, mọi chuyện liên quan đến tu hành đều do chưởng môn tự mình chỉ điểm.

Tuy không mang danh nghĩa thầy trò, lại không khác gì thầy trò.

Thấm Luyện và Lữ Sinh đứng trước mặt chưởng môn đạo nhân.

Chỉ thấy khuôn mặt chưởng môn nghiêm nghị, cất tiếng: "Thuở khai thiên lập địa, không ai truyền đạo, về sau Thần Phật hiển linh, trên thế gian mới bắt đầu lưu truyền pháp môn tu hành chính thống, giúp cho chúng sinh có hy vọng trường sinh.

Sau đó Thái Ất đạo chủ định ra chín cảnh giới tu hành trước Trường Sinh, xem như sắp xếp lại trình tự tu hành hỗn loạn của Đạo môn ta, đó cũng là chánh pháp chi đồ.

Nguyên Thanh tổ sư của bốn phái, năm đó nghe pháp dưới gối Thái Ất đạo chủ, về sau đạo chủ biến mất, liền mở ngọn núi này truyền xuống Thanh Huyền Đạo.

Thanh Huyền ngũ phong, khắp nơi đều có dư âm của Đạo chủ, người hữu duyên ắt có thể lĩnh ngộ nó, trợ giúp cho tu hành.

Sau Nguyên Thanh tổ sư, bốn phái tổng cộng trải qua ba mươi ba đời, xuất hiện bốn mươi vị Trường Sinh chân nhân, mỗi người đều lưu lại pháp tượng trong Thái Vi Các.

Một số chân nhân trong đó hoặc đã gặp nạn ngã xuống, hoặc đang ngao du Tinh Hà, hiện nay bốn phái chỉ có một vị chân nhân trấn thủ sơn môn, nếu như trở thành đệ tử chân truyền, các người tự có cơ hội gặp ngài."

Lư Thủ Nghĩa hỏi: "Thế nào mới là đệ tử chân truyền?"

"Dùng khả năng của mình Hoàn Đan thành công, thì sẽ trở thành chân truyền, cũng là đệ tử kế thừa đạo thống chân chính của Thanh Huyền ta."

"Xin hỏi chưởng môn, đệ tử chân truyền và đệ tử bình thường, khác nhau ở điểm nào?" Thẩm Luyện đột nhiên hỏi.

Trong khoảng thời gian này hẳn rất ít biểu hiện mình, mà chỉ yên lặng quan sát Thanh Huyền.

Thật ra tổng thể mà nói trong những người hẳn từng gặp qua, bất kể là Tam Vấn hay là chưởng môn, đều không có ai lên mặt tự cao cả.

Đương nhiên đối với tu vi cảnh giới của bọn họ, Thẩm Luyện lại nhìn không thấu, hoặc lẽ không có thứ để tham chiếu.

Chưởng môn hơi hơi vuốt râu, nhẹ giọng cười nói: "Thẩm Luyện người cảm thấy nó khác nhau ở chỗ nào."

Thẩm Luyện đối mặt với chưởng môn, thản nhiên không lúng túng, đáp: "Khác biệt trong Hành, không khác ở Tâm."

Vẻ mặt của chương môn không có biểu hiện khác thường gì, lạnh nhạt nói: "Thẩm Luyện, nếu Hồng sư đệ truyền cho người Huyền Cực Công, vậy người cũng đừng đi tìm pháp môn tu hành khác nữa, gần đây trong môn phái Âm Ngọc không đủ, người hãy đi U Hà, mỗi tháng thu thập hai mươi viên, đến lúc đó giao lên cho ta."

Tam Vấn đạo nhân chần chừ nói: "Chương môn hai mươi viên phải chăng là nhiều quá rồi?"

"Nhiều sao.... Vậy thì lại thêm mười viên nữa, mỗi tháng ba mươi." Chương môn nhẹ giọng trả lời.

Tam Vấn đạo nhân không dám nói nữa, Thẩm Luyện thì nhìn không ra vui buồn.

Tam Vấn đạo nhân liếc thấy vẻ mặt của Thẩm Luyện, khẽ lắc đầu, tiểu tử này còn chưa biết U Hà lợi hại cỡ nào, ba mươi viên Âm Ngọc, đổi lại là hãn mỗi tháng đi lấy cũng phải chịu nhiều cực khổ, chẳng lẽ lời nói lúc này của Thẩm Luyện quá sắc bén, chương môn mới phạt hãn làm chuyện khổ cực.

Chương môn lại hỏi: "Thẩm Luyện người có bằng lòng không?"

Thẩm Luyện gật gật đầu.

Chương môn lại nói với Lư Thủ Nghĩa: "Bạch Thạch đạo nhân đã sớm truyền tin cho ta, huống hồ người có thể qua Vấn Tâm Lộ, đủ thấy có đạo tính, sau này hãy làm đệ tử nhập thất của bản đạo, theo bản đạo tu hành, đương nhiên phải giới hạn trong khuôn phép, người vẫn được ở lại hạ viện."

Lư Thủ Nghĩa trước hết là vui vẻ, rồi lại nhìn Thẩm Luyện một chút, nói rằng: "Sư tôn, hay là ngài cũng thu Thẩm sư đệ, tư chất ngộ tính của

hắn tốt hơn con nhiều, hơn nữa đã sớm có căn cơ tu hành." Hắn trái lại rất cơ trí, nhanh như vậy đã lập tức đổi cách xưng hô...

Chương môn nói: "Người lo bản thân mình cho tốt là được rồi, Thẩm Luyện bá ai làm thầy, không cần người dạy bần đạo."

Sau đó chương môn phất phất tay, nói: "Hai người đi ra ngoài trước, Tam Vấn ở lại."

Thẩm Luyện và Lư Thủ Nghĩa chỉ có thể xin cáo lui.

Lư Thủ Nghĩa cùng Thẩm Luyện đi ra đại điện, sau đó mới nói: "Thẩm huynh, không ngờ ta lại có thể bá chương môn làm thầy."

Thẩm Luyện hơi mỉm cười nói: "Lư huynh phải nắm chặt cơ hội này, tranh thủ sớm ngày Hoàn Đan, vấn đạo Trường Sinh."

Lư Thủ Nghĩa đáp: "Chuyện đó đương nhiên, chỉ tiếc sư tôn không nhận luôn huynh, chẳng lẽ muốn để cho huynh bá sư thúc áo đỏ kia làm thầy."

"Ai biết được chứ, nhưng có thể vào Tiên lưu, tập được pháp trường sinh ta đã thấy đủ rồi." Thẩm Luyện tựa hồ không chú ý chuyện chương môn hơi hà khắc với hắn.

Lại nói hắn cũng không tin loại cao nhân đắc đạo như chương môn Thanh Huyền này sẽ giống như người trong thế tục, nhìn người khác bằng ánh mắt thành kiến, trong đó tất nhiên có nguyên do khác.

Nếu như trở thành đệ tử chân truyền của chương môn thì có thể Hoàn Đan cứu chuyển, trường sinh vấn đạo, vậy người trong Thanh Huyền đã sớm chứng được Trường Sinh hết rồi.

Vị Trần sư huynh lúc trước cũng sẽ không bị kẹt ở Nhập Hóa lâu như vậy, bốn mươi năm vẫn không thể tiến thêm.

Vào Thanh Huyền là để hiểu thêm về tu hành, mà không phải ý lại vào người tu hành, Thẩm Luyện rất rõ ràng mình cần gì.

Tam Vấn nói: "Có vẻ như chương môn sư bá không thích Thẩm Luyện lắm thì phải."

"Lúc đứa nhỏ này xông qua Vấn Tâm Lộ, thật ra ta cũng có quan sát nó, thật sự là kiến tánh minh tâm (1), là nhân tài đáng đào tạo, Hồng sư đệ cứ khăng khăng xin ta cho phép hẳn thu Thẩm Luyện truyền y bát, tất nhiên là ta không đồng ý."

"Chuyện này lại là vì sao?" Tam Vấn đạo nhân vô cùng nghi hoặc, trên con đường tu hành, tuy tư chất không phải quan trọng nhất, nhưng nó cũng không thể thiếu, hưởng chi thần hồn của Thẩm Luyện mạnh mẽ như thế, định tính cực cao, nếu như tu luyện 《 Tử Vi Động Huyền Chân Giải 》 của Hồng sư thúc, sợ là ngay khi vào Nhập Hóa, có thể lập tức trở thành người mạnh nhất dưới Hoàn Đan, thậm chí nhiều khả năng ngay cả tu sĩ Hoàn Đan lục chuyển trở xuống cũng khó mà sánh ngang hẳn.

"Thiên cơ không thể tiết lộ." Chương môn đạo nhân cười nhạt một tiếng, cao thâm khó lường.

"Sư bá tại sao phải đồng ý Bạch Thạch đạo nhân, thu Lữ Thủ Nghĩa làm đệ tử nhập thất." Đối với chuyện này Tam Vấn đạo nhân cảm thấy rất khó hiểu. Đừng thấy chương môn dễ dàng thu Lữ Thủ Nghĩa làm đồ đệ như vậy, trên thực tế trước kia chương môn chỉ thu hai người đệ tử.

"Lữ Thủ Nghĩa 'kết giao nghĩa hiệp, cư xử thuần tâm', thành tựu trong tương lai có lẽ sẽ lớn hơn cả Kiếm Mi. Tuy ta từng phê bình Kiếm Mi 'Nửa đời tu hành không ai biết, một khi đúng pháp thiên hạ kinh', lại sợ hẳn cứng quá dễ gãy, sau này để cho mọi người tiếc hận."

Thích Tam Vấn không ngờ chương môn xem trọng Lữ Thủ Nghĩa đến thế, thật sự không nghĩ ra tiểu tử kia, tương lai còn có thể vượt qua Trần Kiếm Mi.

Chương môn lại nói: "Nói xong những chuyện lật vạt này, nên đến phiên ngươi rồi."

"Đệ tử hổ thẹn với sư bá." Tam Vấn đạo nhân cúi đầu.

"Nếu như bây giờ ngươi tìm ta xin Ngoại đan, ta vẫn sẽ cho ngươi. Mặc dù vật này trong môn phái không có nhiều, nhưng ta vẫn đồng ý bỏ đi cái mặt già này để cho ngươi một viên." Chương môn nhìn Tam Vấn đạo nhân, âm thầm thở dài.

"Nếu đệ tử được rồi, vậy các sư huynh đệ thượng viện phải làm sao động viên đây, cơ hội sống thêm ba trăm năm ai không muốn có, nhưng riêng đệ tử lại không mong sống lâu lắt ba trăm năm, chỉ hy vọng kiếp sau vẫn có thể bái vào tông môn."

"Kẻ hấp tấp thì nóng nảy, gặp thứ gì đốt thứ đó... kẻ thiếu tình thì cay nghiệt lạnh lùng, đùng người nào tất giết cả. Kẻ ngoan cố khô khan, giống như ao tù gỗ mục, sinh cơ đã tuyệt (2). Ba loại người trên đều không phải người tu đạo, người chính là quá khô khan cố chấp, thôi thôi, cứ tùy người đi."

Bên trong cung điện, Tam Vấn đạo nhân bỗng quỳ xuống, dùng thái độ giống như hành hương, hướng về phía chương môn dập đầu ba cái rõ vang.

Ba lần dập, mỗi lần đều thấy máu.

Chương môn cũng không ngăn cản, mặc hẳn dập đầu xong.

-----oo0oo-----